

ДАНИЕЛ КАЛА РЕЗИСТЕНТНОСТ

Превод от английски: Никола Костов, 2007

chitanka.info

На мама и татко

БЛАГОДАРНОСТИ

Безкрайно съм благодарен за отзивите и подкрепата на семейството ми и на всички мои верни приятели, които прочетоха „Резистентност“ още когато книгата представляваше куп печатани листи във формат 8×11 инча. Това са: Дънкан Милър, Джеф Листър, Брук Уейд, Алиша Уейман, Дейв Алард, Лиза и Роб Кинг, ДиДи и Кърк Холохан, Джеф Джейкъбс и Дебора Рат, Дан Рат, Лиси Джарвик, Соня Рат, Джон Уорд, Марая Хюджи, Джеръми Едърингтън, Шанън Тейлър и Лорни Фоулич, Алек и Тереза Уолтън, Сю Съдърланд, Питър Олсън, Стив Линвил и Глен Кларк.

Искам да благодаря на моя агент, Хенри Морисън, без чиито ценни напътствия и съвети едва ли бих се справил. Благодарен съм на д-р Марк Ромни за това, че любезно сподели с мен обширните си познания по микробиология. Специални благодарности за прекрасната и неуморна Кит Шиндъл. Проницателните ѝ коментари като мой пръв читател винаги обогатяват моите истории.

Щастлив съм, че имам възможността да работя с издатели като Тор/Фордж. Задълбоченото съпричастие на Том Дохърти ме кара да се чувствам като член на едно голямо задружно семейство. Искам да благодаря на Линда Куинтън, Том Еспенхийд, Серт Лърнър, Джон Мороун, Дейвид Мьонти и Пол Стивънс. И, разбира се, не мога да не спомена невероятния си редактор, Наталия Апонте. Съветник със значим градивен принос за книгата, която държите в ръце, тя е и най-добрият приятел и адвокат в света на книгоиздаването, за който може да си мечтае един автор. Благодаря, Наталия.

И накрая, нямаше да стигна доникъде без подкрепата на моето семейство. Тим и Тами, Тони и Бека и, разбира се, Мама и Татко, които безрезервно ме подкрепят от самото начало на писателското ми поприще. Двете ми дъщерички, Ашли и Челси, вярват в своя татко, макар че той не им разрешава да четат книгите му (Челси е може би най-добрата осемгодишна пресагентка в света). Съпругата ми Черил успя да премахне множеството препятствия, обсипали пътя до

публикуването на романа, като ме измъкваше от ямите и поемаше върху себе си всички житейски проблеми, осигурявайки ми така нужното спокойствие и концентрация над ръкописа. Благодаря, Черил.

1

Портланд, Орегон

Паркира крадения черен „Форд Експлорър“ зад един контейнер за боклук в тъмната уличка. Когато изключи двигателя, светлините в купето припламнаха и той мярна собственото си отражение в огледалото за обратно виждане. Лицето, което надзърна оттам, бе съвсем чуждо. Гледаше го напълно непознат човек, с тридневна набола брада и щръкнали кичури черна коса с побелели връхчета, увесил на врата си тежък метален кръст на дебела верига. Някакъв долнопробен неприятен тип.

Денис Линдън Тайлър, както гласеше името на просрочената шофьорска книжка, ценеше високо порядъка в живота. Винаги бе гладко избръснат, в тъмно сако — семпло, елегантно и ненатрапчиво. Днес, обаче, изглеждаше като самоходна неонова реклама в лъскав син анцуг, блестящо бели маратонки „Найки“ със светлоотразители и най-натруфения фалшив „Ролекс“, който бе успял да намери. А от миризмата на собствения си евтин одеколон получаваше леки пристъпи на гадене.

Тайлър отклони погледа си от огледалото. Работата си е работа, повтори си на ум познатата мантра^[1]. Парите са добри. *Съсредоточи се.*

Слизайки от колата, инстинктивно приглади гънките по дрехата си. Ръката докосна тежкото парче метал под дясното му рамо. Допирът на пистолета бе като приятна интимна ласка.

Навлизайки в улицата, съзнателно смени обичайната си стегната походка с напереното подскачане, с което бе наблюдавал да се разхождат другите. След три седмици практика можеше без усилие да се движи по този начин, почти превърнал се в негова втора природа.

Мрачната улица, отворила се пред него, му бе пета за тази вечер. Още една от многото гнойни язви, събиращи отрепките на обществото на Портланд, които обикаляше от три седмици насам. Тук се стичаха най-долнопробните субекти, струпани на групи по входовете и

пасажите между рушащите се сгради, преследващи единствената цел на жалкото си съществуване. Наркотиците.

Този път му провървя. Улицата беше пълна с наркомани — мъже и жени, сами или скупчени на малки групички. Някои изглеждаха толкова млади, като гимназисти. Едни се бяха облегли на стените, други направо се бяха свлекли на земята. Изцъклените им безизразни очи със свити като топлийки зеници бяха вперени в нищото. Други непохватно поставяха турникети по ръцете си или по вратовете на своите партньори в търсене на вечно изплъзващата се вена, където да инжектират всичките химикали, които кръвта им може да поеме. Тайлър вече бе попривикнал към подобни гледки, но гърлото му все още се стягаше от зловонието на контейнерите с боклук и задушавания мирис на нужда и отчаяние.

Неофициалната му униформа привличаше погледите на наркоманите, край които минаваше. Един висок слаб мъж с обезобразено лице и сплъстени коси се насочи с нестабилна походка към него и препречи пътя му. Без да промълви дума, той кимна към Тайлър.

Тайлър го премери с поглед от глава до пети. Бузите му бяха изпити, а мършавите му бледи ръце бяха осяени с издайнически белези. Не, това не беше човекът, когото търсеше. Той поклати отрицателно глава. Наркоманът не помръдна. Тайлър се втренчи в него с полупритворени клепачи и подигравателна гримаса на присвитите устни. Това стресна човека, който побягна в тъмните сенки на близката сграда.

Същата безмълвна сцена се повтори с още четирима или петима обитатели на малката уличка. Забеляза няколко потенциални кандидати, но ги отмина, помнейки дадените му инструкции да избере наркоман с възможно най-болнав вид.

Някакво движение в края на пасажа, където светлините на главната улица блестяха като изход от тунел, привлече погледа му. Облеганата на един контейнер мършава жена с мъка се изправи на крака и се насочи към Тайлър, залитайки.

Тя бе толкова изнемощяла, че му беше невъзможно да определи възрастта ѝ в някакви по-тесни граници. Можеше да е както на двайсет, така и на четирийсет. Във все още лъскавите ѝ черни коси цареше безпорядък, а пълните ѝ устни бяха напукани до кръв. В

хладната пролетна вечер тя бе облечена само с минипола и бюстие, откриващи хлътнол корем, прозиращи през бледата кожа ребра и невероятно мършави крака, еднакво слаби в бедрата и глезените. Татуираният на рамото ѝ ацтекски бог на слънцето изглеждаше разкривен като картина, платното на която се е свило от времето. На същото рамо бе провесена розова плетена чанта, украсена с фалшиви кристали. Тайлър се взря в големите ѝ сиви очи, в деликатната линия на носа ѝ и си помисли, че някога е била доста привлекателна. В сегашния си скелетоподобен вид, с отворени гнойни рани по брадичката и бузите, тя бе просто отблъскваща.

Устните ѝ се разтвориха в измъчена озъбена усмивка, открила счупен горен резец от дясната страна на челюстта ѝ.

— Имаш ли нещо за мен, скъпи? — попита тя с гърлен глас, който би трябвало да бъде съблазнителен, но предизвика у него по-скоро съжаление. До обонянието му достигна изпълненият ѝ с никотинова смрад дъх, смесващ се с нечистоплътното и болнаво ухание на тялото ѝ.

Да, точно това търсеше. Той поклати глава и се усмихна.

— Какво търсиш, хубавице?

— Просящите не могат да искат много — изкикоти се жената. Тя се полюшваше на тънките си крака като дръвче, застигнато от ненадеен порив на вятъра. Усмивката ѝ изчезна и бръчките по лицето ѝ застинаха в решителна гримаса. — Аз съм старомодно момиче, драги, не ми трябват никакви мет^[2] говна. Харесвам само ейтбол^[3].

Старомодно момиче. Тайлър едва сдържа самодоволната си усмивка. Преди месец той нямаше идея какво е това *ейтбол*, но през последните няколко седмици бе раздал немалко пакетчета смес от кокаин и хероин, съставляващи наркотичния коктейл, предпочитан от мнозина любители на силната дрога. Без повече думи измъкна от джоба на дрехата си две отделни пликчета, обвити в сребристо фолио. Имаха смачкан и неугледен вид, съвсем различен от вида, в който Тайлър ги бе извадил от пълното с подобни пакетчета куфарче, където бяха и писмените инструкции. Беше се потрудил доста да ги тъпче с токовете на обувките си върху пода на хотелската баня, за да постигне сегашната им автентичност.

Постави пликчетата на отворената си длан и протегна ръка към нея, но когато тя се пресегна да ги вземе, сви пръсти около тях. Жената

отдръпна ръка, като че ли я бе ударил. В погледа ѝ, насочен към Тайлър, проблесна отчаяние. Мушна ръката си в чантата, но я извади оттам празна.

— В момента имам малко проблеми с мангизите, но мога да ти предложа нещо друго... — Тайлър много добре разбираше за какво става дума, но продължи да я гледа безизразно. — Можем да вземем стая тук, зад ъгъла.

Широко отворените ѝ очи се взираха в него. Тя бавно прокара език по горната си устна, достигайки до зарастващата раничка в ъгъла на устата си.

— И там ще направя всичко, което поискаш. Всичко.

Опита се да полюшне кокалестите си бедра, като за малко не загуби равновесие. Направи стъпка встрани и посочи шепата му.

— Дай ми го, миличък. В замяна ще получиш най-страхотното чукане в живота си.

Мисълта усили отвращението на Тайлър, но той запази лицето си безизразно. *Съсредоточи се.* Той разтвори длан.

— Днес е твоята щастлива вечер. Нов съм по тия места и разполагам с няколко мостри. Тази е специално за теб. — Ръката на жената се стрелна към неговата и грабна пакетчетата с изненадваща пъргавина. След това се скри в дълбините на чантата ѝ.

— Имаш ли си собствен такелаж? — попита Тайлър, имайки предвид спринцовката и иглата, които щяха да са ѝ нужни.

— О, да, всичко си е тук — отговори разсеяно тя, стиснала чантата си, уплашена да не ѝ отнеме дареното.

— Как се казваш?

— Каръл — изсумтя жената. Тя потръпваше неспокойно в желанието си да изчезне колкото се може по-бързо.

— Каръл — повтори той. Беше му забавно да прояви възпитанието на средната класа в тези обстоятелства. — Следващия път ще знаеш при кого да отидеш, когато имаш нужда, нали?

— Бъди сигурен, ти си моят човек, бейби — увери го тя, без дори да си направи труда да го попита за името. След това се завъртя на място и се заклати на кокилите си към контейнера.

Тайлър я проследи с поглед, докато изчезна в някаква пролука на близката постройка. Нямахше представа какво точно има в пакетчетата, които ѝ беше дал, но бе уверен, че е нещо повече от обикновената смес

кокаин и хероин. Солидната сума, депозирана в шифрованата му сметка на Големия Кайман, му нашепваше, че току-що бе съкратил значително остатъка от безпредметния живот на Каръл.

С един жест приглади острите и някак странни връхчета на косата си и той бе достатъчен, за да изтрие спомените за Каръл от съзнанието си. Тайлър се насочи към колата си, обърна гръб на мрачния пасаж. Работата си е работа, повтори си той. Парите са добри. *Съсредоточи се.*

---

[1] Религиозни слова, обикновено на санскрит, предназначени за освобождаване на ума от илюзията и материалната обвързаност. — Бел.ред. ↑

[2] Съкратено название на метамфетамин — синтетичен наркотик, стимулатор на нервната система и инхибитор, потискащ апетита. — Бел.прев. ↑

[3] Жаргонно наименование на една осма унция наркотик, най-често кокаин или хероин. — Бел.ред. ↑

2

Ванкувър, Канада

Още пет минути и си тръгвам, обеща си Томас Малек за трети път, откакто бе дошъл. Четирийсетгодишният мъж се чувстваше разсъблечен в тънкия син болничен халат. За повече от два часа чакане, седнал на тясна носилка, никой не му бе обърнал грам внимание. Малек си помисли, че отеكلото му коляно спокойно можеше да потърпи, докато го види личният му лекар в понеделник сутрин, макар че, без съмнение, доктор Нгъ щеше добре да го одруса. Адвокат, претоварен с работа, баща на три деца и пристрастен маратонец, Малек нямаше никакво намерение да губи цяла вечер, още по-малко в приемната на спешното отделение на болницата „Свети Майкъл“.

Мястото беше същинска менажерия, изпълнена със странни за него звуци, гледки и аромати. Пияници, клошари и всякакви ексцентрици изпълваха чакалнята и се разхождаха по коридора с притеснен или застрашителен вид. На всеки две-три минути от високоговорителите се разнасяше призивът „Охрана!“ и група парамедици, сестри и санитарни забързано се насочваха към едно или друго място. Острата миризма на дезинфектанти се смесваше неприятно с изпаренията на урина, повръщано и нечисти тела.

— Господин Малек? Здравейте, аз съм доктор Гейл. — Гласът се разнесе до ухото му в момент, когато Малек предпазливо се опитваше да намести пламтящото си от болка коляно. Повдигна глава и видя млад лекар, облечен в зелена болнична манта, с дълга коса, вързана на конска опашка, и измъчен израз на лицето.

— Том — представи се Малек, стискайки ръката на доктора. Онзи отвърна на ръкостискането му, след което обходи с ръка хаоса наоколо.

— Петък вечер — извинително произнесе Гейл, в опит да обясни всички проблеми в това ъгълче на света.

— Не знам как се оправяте, д-р Гейл — подкрепи го Малек с усмивка.

— Сам съм си виновен. Не бях достатъчно напорист, за да се уредя с желаната специализация по офталмология — отвърна докторът и лека усмивка пробягна по намръщената му физиономия. — Какво се е случило с коляното ви?

— Днес, докато пробягвах обичайния си тренировъчен десеткилометров маршрут, закачих върха на маратонката си в пукнатина на плочника и още на следващите стотина метра почувствах, че кракът ми е останал в нея.

— Усетихте ли някакво пукване? — попита Гейл с усмивка.

— Не само усетих, ами направо го чух — отговори му Малек. — Коляното ми се поду още там. И сега го сгъвам с ужасни болки.

— Можете ли да се облегнете и да легнете назад? Искам да го огледам.

Повдигането на пострадалия крак на леглото се оказа още по-болезнено. Вместо да го доближи, както очакваше Малек, докторът направи крачка назад и огледа здравото, после болното коляно. Изсумтя одобрително, наведе се и положи дланта си на коляното, опитвайки се, както си помисли Малек, да определи дали е затоплено. След това му се наложи да изтърпи няколко доста болезнени манипулации, най-неприятната от които бе, когато докторът се опита да издърпа прасеца му, придържайки с другата си ръка бедрото.

Гейл се изправи и скръсти ръце на гърдите си.

— Не искам да ви притеснявам, Том, но имам чувството, че сте скъсали ПКС. Това означава...

— Предно кръстовидно сухожилие — довърши изречението му Малек. — Зная го, голям проблем е при бегачите.

— И при другите атлети — добави Гейл.

— И сега?

— Трябва да направим рентгенова снимка на коляното тази вечер. След това ще ви снабдим с патерици...

Последните думи на доктора бяха заглушени от нечленоразделните крясъци, които изригнаха от гърлото на падналия в коридора пияница, последвани от поредното повикване „Охрана!“, разнесло се от високоговорителите.

— Няма да отнеме много време, Том. Обещавам. — Гейл му отпрати окуражителна усмивка.

— Не може ли да ме снимат парамедиците? Изглеждат доста оправни — погледна го с надежда Малек.

Петнадесет минути по-късно Малек започна да се съмнява в обещанието на Гейл. Никой не идваше да го заведе до рентгена. Вместо това, в непосредствена близост до него кипеше бурна дейност. На съседната кушетка парамедиците положиха кльощава тийнейджърка с боядисани в синьо коси, облечена в опърпана тениска, тартанова^[1] пола и раздрани чорапи. Завесата между двете кушетки не беше съвсем плътна и Малек виждаше добре момичето през процепите. Говореше завалено, като пияна, с премрежени, полузатворени очи. Първоначално Малек реши, че е пияна или дрогирана, но жалните ѝ стонове и мятането по кушетката привлякоха вниманието му към източника на нейните мъки. В средата на огненочервен оток на бедрото ѝ като око на бик го гледаше бяло петно с размера на доларова монета.

Девојката се опита да се изправи и да излезе от помещението, но по болничната уредба веднага се разнесе познатото „Охрана!“ и парамедиците я наобиколиха. Трима едри мъжаги, приличащи на ченгета в бели униформи, я притиснаха към леглото и ѝ наредиха да не мърда. Заповедта се стори напълно излишна на Малек, защото докато двамата я държаха неподвижна, третият фиксираше с широки колани китките и глезените ѝ към леглото. Появилата се след тях медицинска сестра непохватно ѝ постави банка за интравенозно вливане и стоновите на момичето преляха във вълна от негодуващи писъци.

Малек видя как до леглото ѝ се появи фигура на човек, облечен целия в бяло, с ръкавици и маска. Едва след като чу гласа му, той разпозна доктора с конската опашка.

— Анджи, трябва да дренираме този абсцес — обясняваше Гейл на уплашеното девојче, което реагираше само с мъчително скимтене. Той разпреди на облечената в подобен маскараден костюм медицинска сестра да инжектира на момичето два медикамента. Малек предположи, че това са седативи, защото за броени минути пациентката се успокои и утихна и докторът подложи хирургично легенче под коляното ѝ.

Никой от екипа не забеляза пролуката между пердетата. Малек също бе твърде увлечен от разиграващата се пред очите му драма, за да се обади. Когато Гейл намести стол до коляното на момичето, Малек

реши, че му се открива чудесна възможност да наблюдава предстоящата операция на бедрото. Той беше пристрастен почитател на предаването „Операционна зала“ по канала „Здравеопазване“ и забравяйки собствените си притеснения, се приготви да наблюдава как д-р Гейл тампонира отока на бедрото. Внимателно намести болното си коляно, спусна краката си на пода и се наведе напред, за да има по-добра видимост.

Дългата игла в ръката на Гейл потъна в подутината на възпалението. Момичето реагира само с приглушен стон, потръпна и се отпусна назад на леглото. Докторът се пресегна, взе скалпел, подобен на обикновен нож за картон, прихвана го в ръка като писалка, намести го в центъра на възпаленото „биволско око“ и натисна. В мига, когато скалпелът разряза кожата, от възпалението изригна жълтеникава гной, която опръска като чешма всичко наоколо.

Докторът отскочи назад и почти падна от стола си. Малек бе толкова слисан от неочаквания гноен изблик и от реакцията на лекаря, че усети, че е бил опръскан едва когато почувства влагата, стичаща се по лицето му.

---

[1] Десен, тип шотландско каре. — Бел.прев. ↑

3

Филадельфия, Пенсилвания

Д-р Елън Хортън стоеше пред огромния прозорец, заемащ цялата стена на четирийсет и шестия етаж. Тя се намираше на предпоследния етаж и се взираше в тъмните прозорци на намиращата се отсреща подобна бетонна грамада.

Без да обръща внимание на оживения поток от коли и пешеходци, наводнили някъде долу Уолнът стрийт в пиковия час, тя се насилваше да отклони мислите си от предстоящата презентация пред Съвета на директорите на „СептоМед“.

Мястото ми не е тук, помисли си Хортън, докато пригладваше реверите на официалното си сако на дискретно райе. Усети лека носталгия по останалите в миналото непринудени университетски сборки. Тениските и джинсите, които човек можеше да види там, ѝ бяха много по-близки от саката и вратовръзките, задължителни в „СептоМед“. Безразличието към модните облекла бе само едно от многото неща, които ѝ липсваха, откакто бе загърбила академичните среди.

Нищо не беше същото за Хортън, откакто се бе „прехвърлила във вражеския лагер“, както полушеговито бившите ѝ колеги определяха преминаването ѝ на работа във фармацевтичния гигант „СептоМед“. Въпреки подмятанията им, по-високата заплата не беше определяща за решението ѝ. Дори след като започна да получава шестцифрени чекове, тя не бе променила начина си на живот. Беше запазила спартанския стил и безразличието към материалните удобства, които родителите ѝ, и двамата университетски преподаватели, бяха възпитали у нея от ранно детство. Продължи да ходи на работа със стария си кафяв „Форд Таурус“, модел 92-а и с пакетче със сандвичи за обяд, скътано в опърпаното куфарче, останало ѝ от студентските години.

„СептоМед“ привлече Хортън със свръхмодерно оборудваните си лаборатории и неограничените изследователски фондове, които ѝ бяха

предложени. Без тази материална база, делото на живота ѝ никога не би се увенчало с успех. Бе жертвала твърде много, за да си позволи неуспех. На четиридесет години, сама и бездетна, споделяше дома си със своенравен осемгодишен котарак, най-близкото ѝ същество. Но успехът беше съвсем близо. Чувстваше го. Въпреки всички спънки от последните месеци, нейният медикамент щеше да излезе на пазара. „Не допускай да се провалиш, Елън!“, внушаваше си тя за пореден път.

До нея достигна звук на отваряща се врата. В помещението влезе Люк Мартино, вицепрезидент на „СептоМед“, отговарящ за научноизследователската дейност. Облечен както винаги безупречно, в строг сив костюм и наситеносиня копринена вратовръзка, с пригладената си с гел черна коса, изваяни скули и трапчинка на брадичката той приличаше много повече на манекен от някое европейско модно списание, отколкото на изследовател с докторска степен, какъвто някога е бил.

Мартино се доближи до нея и я прегърна. Обгърнаха я ароматът на изискания му парфюм и стегнатите му мускулисти ръце. Връхлетя я смуцаващата тръпка, която физическата му близост винаги предизвикваше у нея. Той се отдръпна леко назад и я изгледа преценяващо със сините си като вратовръзката очи. На устните му се появи приветлива усмивка.

— Изглеждаш чудесно, Елън. Готова ли си?

— Едва ли мога да съм по-подготвена, предполагам — отвърна Хортън, отмятайки от челото си падналия кичур коса. Излъчваната от него самоувереност стопи напрежението ѝ.

— Добре — намигна ѝ Мартино. — Да вървим да убедим Съвета. А после, ако не възразяваш, ще те покана на обяд — каза той с онзи лек френски акцент, който го правеше така очарователен. Мартино се насочи към вратата на залата, но Елън остана на място.

— Люк, ами ако попитат за експериментите?

— Ще им разкажеш — нехайно отвърна той през рамо.

Елън настръхна.

— Да им кажа?

— Разбира се, Елън. — Усмивката му остана непроменена, но предишната топлина изчезна от погледа му. — Ще има разкажеш съвсем точно какво си постигнала при експериментите с хора.

— Но не и за шимпанзетата? — В гърлото ѝ се надигна вълна от притеснение.

Мартинò я изгледа за миг, без да реагира.

— Помисли за аудиторията, Елън — отвърна той със спокоен глас. — Това не са академичните среди. На тях не им пука за шимпанзетата.

Хортън усети раздразнението му. Бяха коментирали тази тема неведнъж, но тя все не успяваше да разсее съмненията си.

Мартинò се насочи към заседателната зала. Без да поглежда назад, подхвърли:

— Чакат ни.

Тя кимна замислено и го последва.

Прозорците на просторната заседателна зала бяха затъмнени и тя бе озарена единствено от меката светлина на флуоресцентни лампи. Голям бял екран заемаше далечната стена на залата. На екрана светеше встъпителният слайд от нейната презентация.

Без да вдига поглед, Хортън се насочи към масата, където вече бе застанал Мартинò. Той я стрелна с поглед, в който нямаше и следа от доскорошното спокойствие. Около заседателната маса седяха близо четирийсет души, две трети от които бяха мъже. Мъже или жени, всички те носеха строги официални костюми. За осемнайсетте месеца работа в компанията Елън не се беше срещала досега със Съвета на директорите на „СептоМед“ и много малко от лицата около масата ѝ бяха познати. Едно от тях бе на вече побелелия изпълнителен директор Харви Абрам, заел с изправена стойка централно място в далечния край на масата. Той ѝ кимна, но жестът му не ѝ донесе успокоение. Притеснена, Хортън несъзнателно приглади отново жакета и полата си с потна длан и посегна към дистанционното управление на проектора.

Мартинò шумно се прокашля:

— Имам огромното удоволствие да ви представя следващия ни гост. — Той заръкопляска с вдигнати пред лицето длани. — Повярвайте ми, загубих цели шест месеца, докато убедя д-р Хортън да стане част от екипа на „СептоМед“. Това се оказа най-изтощителната задача, с която съм се нагърбвал. — Неколцина от костюмарите се засмяха учтиво. Мартинò също се усмихна на Елън, с което само усили притеснението ѝ.

— Освен че е лекар, д-р Хортън е защитила и докторат. Идва при нас от университета „Темпъл“^[1], където е най-младият професор, получил щатна длъжност^[2] във Факултета по фармакология. След като се присъедини към нас, Елън разработи един революционен нов антибиотик — „Оралоксин“. Много скоро това име ще ви стане твърде близко, обещавам ви. — Мартино протегна великодушно ръка към Елън, отстъпвайки ѝ катедрата. — И така, дами и господа, без повече церемонии, представям ви д-р Елън Хортън.

— Благодаря, д-р Мартино — отвърна тя, след като аплодисментите утихнаха. С натискане на едно копче намали осветлението в залата. Екранът се изпълни от голям бял кръг, в който плуваха хаотично моравосини петънца и чертички, всяко съставено от множество микроскопични точки, като в рисунка на импресионист. Залата утихна.

— Това е златистият стафилокок, *Staphylococcus aureus*. Една от най-разпространените бактерии в света. — Тя насочи лазерната показалка към моравосините петна и обходи в кръг едно от тях. — Всеки от нас тук, в тази стая, е носител на милиони такива организми, развиващи се по неговата кожа. — Здрачът в залата и собствените ѝ слайдове на екрана постепенно я успокоиха. С увереността на опитен лектор, придобита от годините преподавателска дейност в университета, тя интуитивно нагоди нивото на изложението си към непрофесионалната аудитория пред нея.

— Обикновено стафилококът е паразит, съществуващ в симбиоза. С други думи той живее в кожата ни, без да ни причинява инфекции. — С натискане на бутон тя смени слайда и на екрана се появи снимка на човешка ръка. От лакътя надолу беше обхваната от огненочервен оток, в средата на който се издигаше огромна бяла пъпка, като че ли от плътта надничаше топка за голф. — Но всяко нараняване на кожата може да активира златистите стафилококи, които са причина за възпаленията при повечето изгаряния и абсцеси. — Показалката ѝ обходи пламналата кожа. — Те, заедно с т.нар. стрептококи от група А, са причинители на преобладаващ брой кожни инфекции, известни като целулити.

Прецрака дистанционното и възпалената ръка на екрана отстъпи място на друга снимка. За да се запази анонимността на пациента, горната част на лицето му беше покрита с черна ивица. Видимата част

беше пепеляво бледа. В устата му се вливаше тръба на животоподдържаща система до леглото. Мрежа от кабели, ленти и тръби обгръщаше цялото му тяло като гигантска паяжина.

Хортън замълча, давайки време на картината на смъртта да достигне до съзнанието на слушателите.

— Не е рядкост златистият стафилокок да причини и по-тежки форми на инфекция, включително костни инфекции, менингит или пневмония, както виждаме у този пациент. Тези инфекции могат много бързо да доведат до фатален край. — Тя направи още една пауза. — Човекът, когото виждате, живя само няколко часа, след като направихме снимката.

Премина към следващия слайд, изобразяващ стръмно нарастваща графика.

— Първите устойчиви на пеницилин щамове на златисти стафилококи са открити през 1950. През 70-те и 80-те години бе наблюдавана резистентност и на още един популярен антибиотик, метицилин. Така се появи първият *супермикроб*, метицилин-резистентният *Staphylococcus aureus*, наричан накратко МРСА. — Тя произнесе абривиатурата като *мерса*.

В залата цареше пълна тишина, нарушена само от потракването на кубчета лед в нечия чаша.

— Супермикробите са вид мултирезистентни бактерии, които живеят, размножават се и се разпространяват *в болниците*. — Хортън наблегна на последните думи. — Те са устойчиви на въздействието на повечето групи разпространени антибиотици. Тъй като се разпространяват в болниците, представляват огромна заплаха за здравеопазването.

Тя върна на екрана предишния слайд с бялото кръгче, изпъстрено с моравосини петна.

— Въпреки че оттогава до днес са открити множество други супермикроби, МРСА остава най-масовият и най-широко разпространеният такъв. Единственото известно досега лечение на МРСА се свежда до скъпи и потенциално опасни токсични медикаменти за вътрешно венозно лечение, налагащо престой в болница, което, от своя страна, повишава риска от разпространение на заразата. — Тя поклати глава. — Освен неоченимите човешки жертви,

годишните загуби от МРСА, само за болниците в САЩ, се оценяват на шест до осем милиарда долара.

Хортън почувства известна неловкост от начина, по който всички погледи в залата бяха приковани към нея. Пристъпвайки от крак на крак, леко изчервена от смущение, тя продължи с болезнено репетираните реплики, за които Мартино беше настоял в предварителния разговор.

— Но „СептоМед“ има шанса да промени тази ситуация завинаги. — Тя натисна бутона на дистанционното. На екрана светна изображението на сложна формула от органичната химия, представляваща плетеница от връзки между кислородни, въглеродни и водородни атоми. — Дами и господа, представям ви „Оралоксин“. „Оралоксин“ е антибиотик от съвършено нова група, наречена от нас мемброцити. — На следващия слайд бе изобразена сферична бактерия, заела почти целия екран. — Това е една клетка на МРСА. Отбележете колко дебела е клетъчната ципа, която е бактериалната броня. — Анимирана V-образна структура се появи в края на екрана, върхлетя върху бактерията и като яростен стършел се впи в нея. — Този модел илюстрира начина, по който „Оралоксин“ въздейства на бактериалната ципа. — С навлизането на „V“-то, клетката постепенно се разпука, като в забавен кадър на разчупване на яйце. Двете половинки се отделиха и избълваха съдържанието на бактерията. Обвивката се сви като спукан балон.

— При клиничните тестове „Оралоксин“ показва забележителни резултати в борбата с МРСА — продължи Хортън. В гласа ѝ звучаха едновременно гордост и притеснение. — Постигнахме стопроцентова чувствителност. С други думи, всички причинени от МРСА инфекции, които лекувахме, се оказаха податливи на медикамента. И не само МРСА. „Оралоксин“ се представи много добре и в борбата с други бактерии, включително и срещу разновидност на мултирезистентен златист стафилокок, създадена в нашите генетични лаборатории.

Залата се изпълни с одобрителните възклицания, които накараха Хортън да се изчерви. Тя почака да се възцари отново тишина, преди да поднесе на аудиторията най-примамливата част от доклада си.

— За разлика от всички досегашни лекарства срещу МРСА, „Оралоксин“ не изисква кръвен тест. — Пое дълбоко въздух и продължи. — Но най-обещаващата му характеристика, поне според

мен, е начинът, по който лекарството се приема от болните. „Оралоксин“ може да се предписва под формата на 500-милиграмово хапче, веднъж на ден, в продължение на десет дни до две седмици. Иначе казано, „Оралоксин“ представлява първото лекарство за извънболнично орално лечение на МРСА. — Хортън щракна бутона на дистанционното и екранът избледня. Повтори си на ум предварително подготвената фраза, преди да я произнесе.

— „Оралоксин“ е не само могъщо ново оръжие в борбата с МРСА. Той ще спомогне да премахнем опустошителната зараза от болниците. — Остави на масата дистанционното и с лека въздишка на облекчение се обърна към залата: — Благодаря ви за вниманието.

Светлините заблестяха отново. Първите аплодисменти дойдоха от Люк Мартино, към когото ентузиазирани се присъединиха всички присъстващи. В усмивката на Харви Абрам от далечния край на заседателната маса обаче Хортън прочете едно твърде условно одобрение, като че ли той искаше да ѝ каже „Добре, Елън, много впечатляващо. Но тепърва ти предстои да доведеш нещата до успешен завършек“.

Жената, седяща през два стола от него, се обърна към нея:

— Д-р Хортън, приемоте моите поздравления за забележителния успех. Но бихте ли ни разказали какви са страничните ефекти, предизвиквани от лекарството? — Гласът ѝ бе учтив, но настойчив.

— Разбира се. — Хортън се вгледа за миг в очите на приятната жена на средна възраст, задала въпроса. — При опитите с доброволци бяха наблюдавани предсказуемите стомашно-чревни смущения, типични за антибиотиците. Случаите на гадене и диария не надвишават средностатистическите. Другите наблюдавани странични ефекти са редки и съизмерими с тези при използването на метода плацебо^[3].

Отговорът ѝ бе последван от нова вълна аплодисменти.

— Значи не предвиждате никакви притеснителни или неочаквани усложнения? — продължи с въпросите си жената, прокарвайки ръка по късо подстриганите си сиви коси.

Хортън отправи поглед към Мартино. Очите му се разшириха едва забележимо и тя разбра. *Не споменавай шимпанзетата!*

С поглед, сведен към конферентната маса, тя тихо отговори:

— При нито един човек, участвал в която да е фаза на тестването, не е забелязана съществена негативна реакция.

Коментарът предизвика още аплодисменти, но те не я зарадваха. Погледна към Абрам, който вече не се усмихваше. Пое дълбоко въздух, задържа го и бавно издиша. Това не премахна тежестта, появила се внезапно в гърдите ѝ. Почувства как гърлото ѝ се стяга и всеки миг може да се задуши.

Вече няма връщане назад. Мисълта проблесна в съзнанието ѝ, докато се опитваше да преглътне със свито гърло.

---

[1] Университет във Филаделфия, Пенсилвания, основан през 1884 г. — Бел.прев. ↑

[2] За разлика от повечето преподаватели в САЩ, които биват ангажирани само за конкретен курс лекции, щатните имат гарантирана длъжност и по-висока степен на независимост. — Бел.прев. ↑

[3] Лечебен метод, при който ефект се постига само защото пациентът вярва, че ще се възстанови, като симптомите се подобряват чрез симулиране на терапевтично въздействие. — Бел.ред. ↑

4

Сиатъл, Вашингтон

Седнала зад масата на подиума, д-р Каталина Лопес се бореше със скуката, която непрекъснато се прокрадваше по лицето ѝ. Тя разсеяно слушаше мъжа пред микрофона, който излагаше някакви несвързани въпроси относно вируса „Западен Нил“, но вече бе решила да отстъпи на колегата си от Департамента по здравеопазването д-р Дейвид Уормак съмнителното удоволствие да дискутира темата.

Лопес осъзнаваше, че популяризирането е важна част от работата ѝ, но не си бе представяла, че обществените здравни форуми ще ѝ отнемат толкова много време. На трийсет и две години тя бе успяла да получи заветната длъжност на епидемиолог в Северозападната тихоокеанска служба за епидемиологични изследвания, известна като СЕИ, и сега би трябвало да се занимава с контрол над разпространението на всякакви екзотични инфекциозни заболявания. Представяше си как овладява избухнала епидемия от ТОРС, птичи грип или някаква съвсем нова, непозната зараза, нападаща районите на Сиатъл или някой от другите градове, които бяха под нейната юрисдикция. Сигурна беше, че ще се справи с всяка възникнала ситуация достатъчно добре, за да получи покана за работа в централното управление на СЕИ в Атланта, в Центъра за контрол на заболяванията (ЦКЗ). За Лопес ЦКЗ бе Ватиканът на борбата с инфекциозните заболявания, а централното управление на СЕИ — Сикстинската капела.

Възложен ѝ бе контролът на разпространение на вируса „Западен Нил“, но за нейно огромно съжаление той все още не бе достигнал северозападното тихоокеанско крайбрежие и тя просто нямаше какво да контролира. Имаше усещането, че единствената полза от тринайсетте години, отдадени на упорито учение — медицински университет, магистърска степен и специализация по епидемиология — се свеждаше до успокоителни беседи с пенсионери или притеснени майки, изплашени от нападенията на ята комари.

— Съгласна ли сте, д-р Лопес? — въпросът на Дейвид Уормак я върна към реалността.

Ироничната усмивка, изписана на лицето на по-възрастния ѝ колега, недвусмислено ѝ показваше, че той прекрасно знае, че не е чула нито зададения въпрос, нито отговора му. *Гадно копеле*, наруга го на ум Лопес. Всъщност, Уормак ѝ беше доста симпатичен, струваше ѝ се, че той поразително напомня на Грегъри Пек с характерната си външност и дълбокия резониращ глас. Въпреки че Лина не толерираше изпълнените с желание погледи на колегите си от мъжки пол, тя не възразяваше възрастният, щастливо женен хитрец нахално да флиртува с нея. Като му отпрати усмивка „среден пръст“, тя закачливо го ритна под масата и отговори:

— Напълно съм съгласна, д-р Уормак. В крайна сметка, както многократно сте отбелязвали, вие никога не грешите.

— О, най-последно сме единодушни за нещо! — отвърна Уормак.

Разнеслите се хихикания позволиха на Лопес да не отговори. Мъжът зад микрофона вече ѝ бе омръзнал и тя даде думата на жената, която размахваше ръка от четвъртия ред на малката зала.

— Да, вие, с червения пуловер. Задайте въпроса си, госпожо.

Без да се доближава до микрофона, жената заговори напрегнато:

— Така и не можах да разбера достатъчно ясно как да позная дали съм прихванала нилския вирус?

— В повечето случаи въобще няма да разберете, госпожо — отговори Лопес. — Например, след първото му появяване в Северна Америка, през 1999-а в Ню Йорк, само няколко стотици заразени са се обърнали към лекар, докато направените сред жителите на окръг Куинс тестове са показали, че броят на заразените е бил около петстотин хиляди души.

— О, боже! — възкликна жената, като че ли бе поразена от вируса в същия миг.

— Но това не е лоша новина — успокои я Лопес. — Това просто означава, че в повечето случаи заболяването протича в толкова лека форма, че човек не забелязва симптомите. При нилския вирус хората най-често се оплакват от хрема или лека настинка, а мнозина въобще не проявяват никакви симптоми. Усложнения от рода на енцефалити или мозъчни инфекции се наблюдават изключително рядко. — Замълча за миг, прехапала устни в колебание дали следващите ѝ думи ще се

приемат успокоително от аудиторията, или напротив, ще събудят нови страхове. — На практика, рискът да получите енцефалит след варицела е не по-малък, отколкото при вируса „Западен Нил“. Дали с това успях да отговоря на въпроса ви?

Жената с червената блуза кимна утвърдително, но скептичното изражение не напусна лицето ѝ.

— Хей, доктори — намеси се тромав мъж, добрал се до микрофона в средата на залата. — Какво ще кажете за противокомарните мрежи? Мислите ли, че...

Лопес усети беззвучната вибрация на смартфона, закачен на колана ѝ. За броевите месеци, откакто я притежаваше, се беше прирастила към малката машинка, съчетала в себе си телефон, електронен бележник и електронна поща. Като активен интернет потребител, тя приемаше всяко съобщение с рядко сбъдващата се надежда за нещо ново, важно и обещаващо. Пресегна се и откачи телефона от колана си. Прикривайки го с длан, дискретно го постави на масата пред себе си.

Първото нещо, което видя, бе удивителният знак, маркиращ „високоприоритетно“ съобщение. Веднага се убеди, че съобщението, идващо от микробиологичната лаборатория на болницата „Харбър сентър“, е наистина важно, тъй като съдържа анализ на бактериите, намерени в слюнката на пациент от интензивното отделение. Прелиствайки набързо справката, тя забеляза, че в лабораторията са успели да идентифицират стрептококи от група А у болния от пневмония. Същата инфекция бе причинила смъртта на „бащата на мъпетите“ Джим Хенсън^[1]. Освен пневмония, бактериите бяха причинители и на некротичния фасцит^[2], не без основание популярен със зловещото име „плътюдна треска“. Лопес реши да разгледа подробно резултатите веднага щом приключи с форума, но миг преди да изключи смартфона, нещо в съобщението привлече вниманието ѝ — антибиограмата. Срещу всяка позиция в него се мъдреше едно дебело черно „Р“. Откритият у пациента стрептокок от група А бе *резистентен* към всеки един антибиотик. Това значеше, че нито едно стандартно лекарство не е в състояние да се пребори с този щам на този стрептокок.

Пулсът на Лопес се ускори. Трябва да са допуснали грешка, помисли си тя. Никой никъде не бе описал досега подобен

мултирезистентен щам. Тя отново превъртя съобщението на екрана, достигайки до края му. Там, с дебели черни букви, се четеше „Резистентността е констатирана в три отделни посевки“. Това означаваше, че лабораторията е извършила тройна проверка на резултатите.

Устата ѝ пресъхна. Усети как сърцето ѝ се блъска в гръдния кош. Някъде в далечината до нея достигаше гласът на Уормак. Ако в лабораторията не бяха допуснали грешка, светът току-що се бе обзавел с нов, невиждан досега патогенен микроб.

Чисто нов смъртоносен супермикроб.

Не избързвай, Лина, помисли си тя. Пое дълбоко въздух и се обърна към Уормак, който я гледаше с внимание. Сбърчените му вежди показваха, че е усетил нейното притеснение. Като се постара да не привлече вниманието на аудиторията, която ги наблюдаваше, Лопес се наклони към него, прошепна в ухото му „Дейвид, погледни този резултат!“ и с леко трепереща ръка му подаде смартфона.

Уормак хвърли бърз поглед на текста, изписан на екрана на телефона. Когато вдигна очи към нея, в погледа му се четеше непривичен страх. Той каза много тихо:

— Кат, имаме проблем.

---

[1] Джим Хенсън, създателят на популярното „Мъпет шоу“, е починал през 1990 г. от менингит. — Бел.прев. ↑

[2] Заболяване на мускулните ципи. — Бел.прев. ↑

5

Портланд, Орегон

Човекът с шофьорска книжка на името на Денис Линдън Тайлър изгаряше от желание да се махне от Портланд. За краткия си престой тук бе успял да намрази града, също както Сиатъл и Ванкувър по-рано. Дори и спомените му от Сан Франциско, където преди време бе прекарал цяла година, бяха помрачени от гадния ангажимент, с който се бе нагърбил. По време на нощните си похождения на търговец на наркотици, разпространяващ незнайно какви боклуци, Тайлър не успя да види нищо от очарованието на градовете, през които премина. Наместо това се нагледа на долнопробните им гета, бъкащи от пропаднали хора.

Измъкна се от уличката доволен, че е приключил с поръчението. Току-що бе изсипал последните пакетчета в ръцете на смъртнобледен травестит, който едва ли щеше да доживее края на седмицата. Нямахше търпение да се прибере в хотелската си стая и да се пъхне под душа. Искаше да стои с часове сапунисан под топлите водни струи, да изтърка от тялото си всяка микроскопична следа от последния месец. След това щеше да опакова маскарадния си костюм и да го запрати на дъното на река Уиламет.

Двамата мъже, изникнали внезапно от двете страни на паркирания му джип, го върнаха в реалността. Бяха еднакво облечени в черни найлонови анораци, черни джинси и тъмни очила, но изглеждаха съвършено различни. Бръснатата глава на огромния афроамериканец се извисяваше поне на 6 фута и 5 инча^[1] и Тайлър определи теглото му на над 300 паунда^[2]. Белият му съучастник беше с една глава по-нисък и вероятно два пъти по-лек, но Тайлър безпогрешно разпозна в него водача. Другият беше само грубата сила. Тайлър пое дълбоко въздух и леко се стегна. Не му беше за пръв път да се сблъсква с подобен дует.

Мъжете го доближиха с небрежна походка и спряха на няколко крачки пред него. Тайлър усети силния аромат на евтин афършейв.

Дребният скръсти ръце на гърдите си, навири глава към него и го попита с подигравателна усмивка.

— Май си търсиш белята, мистър?

Тайлър присви рамене с престолено притеснение и посочи към джипа с ключа, който държеше в ръка:

— Отивам към колата си.

— Я виж ти! Фризер, на тоя кучи син май му е омръзнало да живее — изсумтя niskият, обръщайки се към масивния си партньор.

Буцата мускули се ухили тъповато.

— Вижте сега, не знам какъв ви е проблемът, но аз трябва да си ходя, че имам работа... — Тайлър направи няколко крачки в опит да ги заобиколи и да стигне до колата. По-niskият му препречи пътя с ръка, от която проблесна петнайсетсантиметровото острие на нож.

— *Моят* проблем, смотаняко, е, че ми се бъркаш в територията. — Той размаха ножа пред лицето му и продължи: — Можеш ли да ми назовеш поне една причина, поради която да не те пречукам ей сега, точно на това място?

Тайлър посегна с ръка към джоба на якето си. Ножът се изстреля към лицето му и заблестя на по-малко от инч от очите му.

— Ако мръднеш пак, свършен си! — Острието на ножа описа кръст толкова близо до лицето му, че Тайлър усети полъха на въздуха. — *Свършен!*

Ръката на Тайлър, почти допряна до джоба, замръзна по средата на движението. Погледът му се насочи към едрия нападател. В ръката, насочена към гърдите му, Тайлър разпозна „Глок“, калибър 25. *Съсредоточи се.* Думите прорязаха съзнанието му. Той се усмихна спокойно и бавно потупа джоба си.

— Питаш ме за причина? Тук е. В джоба. — Дребният отдръпна ножа си една педя назад и оголи зъби в зловна усмивка.

— Само не се ебавай с мен, защото ще ти го начукам. Разбираш ли ме, хубавецо? Ще ти го начукам, а после ще намеря твойта кучка и ще ѝ го начукам и на нея. — Той изсумтя. — Макар че, като гледам, *ти* си нечия кучка, нали бе, педал?

Тайлър не отговори. Стегнат докрай, бавно мушна ръка в джоба си и стисна в шепя пачката банкноти, лежаща в него. Измъкна обратно ръка и я протегна, показвайки парите на наркодильра.

— Метни ги насам! — Очите на дилъра просветнаха при вида на дебелото снопче стодоларови банкноти.

Тайлър му подхвърли пристегнатата с ластик пачка. Дилърът я хвана със свободната си ръка. Острието на сгъваемия нож с изщракване се прибра в гнездото, той го скри обратно в джоба на джинсите си и започна да брои банкнотите.

— Сега мога ли да си тръгна? — запита Тайлър.

— И да не съм те видял повече в Портланд — отговори дилърът, без да откъсва поглед от парите.

Тайлър кимна с глава:

— Да, няма да е много умно от моя страна.

— Може би най-глупавият ход, който някога си правил в скапания си живот. — Дилърът продължаваше да премята банкнотите в ръцете си. — А сега се измитай оттук.

Тайлър направи няколко крачки вдясно. Без да поглежда, той знаеше, че пистолетът е все така насочен към него.

Съсредоточи се.

— Знаеш ли к'во, Фриз? — изкикоти се по-ниският. — Нещо отвътре ми нашепва, че тоя задник не слуша какво му се говори. Дали пък няма да загрее по-добре, ако му направиш няколко дупки в гърдите, а?

Тайлър остана неподвижен. Средният пръст на дясната му ръка се присви, достигайки халката на жицата, провиснала в ръкава му. Придърпа халката и усети в ръката си тежестта на револвера НАА „Черна вдовица“^[3].

Определи в ума си посоката на изстрела.

Ръката му подскочи надясно. В мига, в който спря да я движи, стреля два пъти.

Дясното стъкло на очилата на нападателя експлодира и от него бликнаха кръв и мозъчно вещество. Едрият мъж замръзна за миг, а после бавно се строполи назад, удряйки се в паважа с глух тътен.

Дилърът стреснато вдигна глава от парите, които броеше. От устата му запръскаха слюнки.

— Какво, по дяволите...

— Знаеш ли какво, пич? — Тайлър се усмихна, насочвайки оръжието. — Прекаляваш с псувните. Досаден си.

И го застреля в лицето.

---

[1] 1 фут = 30,48 см, 1 инч = 2,54 см. — Бел.прев. ↑

[2] 1 паунд = 0,45 кг. — Бел.прев. ↑

[3] Късостволест револвер калибър 0,22 инча на фирмата „Норт Американ Армс“. — Бел.прев. ↑

6

Ванкувър, Канада

— Мамка му! — измърмори д-р Греъм Килбърн, след като погледна часовника си и видя, че ще стигне в кабинета си с поне двацет минути закъснение. На влизане в асансьора той извади мобилния телефон от джоба на самото си и натисна бутона за бързо избиране.

— Кажете ми, че се обаждате от чакалнята — промърмори помощничката му Луиз, която вдигна веднага.

— Луиз — подсмихна се Килбърн, — сигурна ли си, че не си моята сестра Тереза от трети курс в „Сейнт Ксавие“^[1]?

— Повярвайте ми, д-р Килбърн, ако имах под ръка линия тук, в офиса, нямаше да се поколебая да ви чука яко през пръстите — заплаши го продраният от цигари и уиски глас на шейсет и три годишната рецепционистка. — Вече два пъти разкарваме мисис Фицсимънс. А ако знаете само как ме гледа сега... — Тя въздъхна. — Колко още ще ви чакаме?

— Имам спешен консулт в „Свети Майкъл“ — съобщи ѝ Килбърн.

— О, докторе, пак ли!

Специалистът по инфекциозни болести се забавляваше искрено от упоритостта, с която възрастната му рецепционистка, която иначе без притеснение го третираше като малко дете, настояваше да се обръща към него с официалното „доктор“, наместо по малко име, както многократно я бе молил.

— Помолиха ме спешно да дам становище — отвърна Килбърн. — Млад мъж, баща на три деца, с тежка форма на пневмония.

— Разбирам. — В гласа на Луиз прозвуча нотка на загриженост. — Добре, вървете, а пък аз ще успея някак да убедя мисис Фицсимънс да преглътне и това отлагане. Двамата пациенти след нея са за контролни прегледи и няма да са проблем. Няма да сте ми нужен чак до три часа.

— О, Луиз, не трябваше да те наричам сестра Тереза — изгука Килбърн, — трябваше да кажа, че си същинска *майка* Тереза!

— Мисля, че не е много умно да ми пускате фитили на тая възраст, д-р Килбърн! — Тихият смях на Луиз премина в гърлена кашлица. — Вървете, докторе, помогнете на младежа. Аз пък ще потърся една по-яка линейка.

Килбърн излезе от асансьора на деветия етаж, където се разполагаше отделението за респираторни инфекции. Беше направо скапан след тежко нощно дежурство и две пиянски обаждания от Кира, но обичайното жужене в отделението го ободри. По светлия коридор, отрупан с разнообразно оборудване, щъкаха пациенти, стиснали плаките на рентгенови снимки. Разминаваха се забързани лекари и сестри, облечени в къси или дълги бели манти. Мяркаха се хирурзи в разноцветни операционни облекла. На Килбърн понякога му бе трудно да различи сред пъстротата на болничните униформи лекарите от техническия персонал.

Влезе в лекарската зала и седна пред компютъра, инсталиран в заградения за него кът. Отвори електронната база данни на пациентите и потърси досието на Томас Малек. Прегледа историята на болестта и лабораторните анализи. После се спря на рентгеновите снимки на гръдния кош, разгледа ги внимателно, променяйки яркостта и контраста им и увеличавайки отделни зони, за да различи повече детайли. В долната част на десния бял дроб, която би трябвало да изглежда тъмна на снимката, изпъкваше ярко бяло петно. Класическа рентгенография на напреднала белодробна пневмония, реши докторът.

С кликване на мишката изведе на екрана резултатите от микробиологичните анализи на слюнката на пациента. Според първоначалните изследвания бяха открити „вериги от грам-позитивни^[2] коки^[3]“. Вероятно са агресивни стрептококи от група А, помисли си Килбърн. В полето за анализ на чувствителността им към третиране с антибиотици бе маркирано „изследва се в момента“, но той знаеше, че стрептококите от група А са добре податливи на лечение с повечето антибиотици, което правеше необяснимо бурното развитие на заболяването у пациента.

Стана от стола пред компютъра и се упъти към изолираната стая, в която лежеше Томас Малек. Първия човек, когото зърна при влизането си в стаята, бе жена на около четирийсет години с къса

тъмна коса, седнала на стол до леглото на болния, хванала угрижено ръката му. Зачервените ѝ очи и измъченото изражение на лицето ѝ издаваха прекарана безсънна нощ. Въпреки умората и липсата на грим, лицето ѝ бе запазило привлекателността си.

Вниманието на Килбърн се насочи към пациента. Томас Малек лежеше облегнат на висока възглавница, загърнат около кръста с болничен чаршаф. По-голямата част от лицето му бе защитена от кислородна маска, известна сред персонала с прякора *Междувездни войни*, заради приликата си с легендарната маска, носена от Дарт Вейдър. Използването на този вид маска подсказва на лекаря, че се касае за по-тежък случай на пневмония. Ако маската *Междувездни войни* не успееше да помогне, щяха да включат аспиратор и животоподдържаща система на болния. Погледът му се спря на оголените гърди на пациента, открити от разкопчаната пижама. Малек имаше типичния за бегач сух и жилест гръден кош, но дишането му бе толкова ускорено и затруднено, че мускулите между ребрата му видимо хлътваха при всяко поемане на въздух. Килбърн разпозна типичните белези на сериозно респираторно заболяване.

Той доближи болния и му се усмихна.

— Г-н Малек, аз съм д-р Греъм Килбърн, специалист по инфекциозни болести.

— Том — каза с прегракнал глас пациентът през свистенето на овлажнения кислород, обвил лицето му като облачето, образувано от дъха на човек в мразовито зимно утро. — А това е жена ми... — опита се да каже той, но думите му потънаха в спазматичен пристъп на кашлица.

— Ани — представи се с измъчена усмивка жената и се надигна, за да подаде ръка на доктора.

Килбърн ѝ махна с ръка да не става и се облегна на рамката на болничното легло.

— Вижте, знаейки, че вече сте разказали историята с болестта на Том на поне седемстотин човека, начинаейки от стажант санитарите, та чак до декана на медицинския факултет...

— Май бяха само четиристотин — слабо се усмихна Том.

— Специфика на работата в университетска болница, няма как — отвърна Килбърн с извинителен жест. — Прегледах цялото ви

болнично досие, но все пак бих искал да чуя вашия собствен разказ как стигнахте до това положение.

— Преди четири или пет дни... — изпъшка Малек — започнах да усещам болки в гърлото... после тази кашлица...

Виждайки мъчителните движения на гърдния кош, с които Малек поемаше въздух при всяка дума, лекарят сложи ръка на рамото му, за да го спре.

— Защо не опитаме другояче? Нека жена ви ми разкаже, а вие ще я прекъсвате, там където се наложи. — Малек кимна с благодарност и погледна към съпругата си.

— Преди десетина дни Том си навехна глезена при тренировка. Скъсани връзки. — Ани поклати глава към съпруга си. — Хем ти казвах, че тези тренировки на тъмно никак не са добра идея.

— Ани, моля те... — изсумтя Малек.

— Съжалявам, ето, още от първото изречение обърквам нещата. — Жената разтърка очи и се усмихна извинително. — Препоръчаха на Том да държи пострадалия си крак на високо. На него, вечно заетия адвокат и всеотдаен баща, треньор на две от трите ни деца, не му е никак присъщо да седи бездеен, но той наистина успя да си наложи да не натоварва крака си през първите няколко дни — въздъхна тя. — А после започнаха оплакванията за болките в гърлото...

— Кога? — прекъсна я Килбърн.

— Преди пет дни. На следващото утро се събуди, пламнал от треска и прекара почти целия ден на легло. Настояваше, че малко почивка ще го оправи, но на следващия ден се почувства още по-зле. Трудно му беше да стане от леглото и се раздираше от кашлица. Започна да отхрачва тези ужасни зелени секрети... — Погледът, насочен към Килбърн, издаваше отчаянието й. — Д-р Килбърн, за осемнайсет години, откакто сме заедно, Том не е боледувал от нищо по-сериозно от настинка. Винаги той се е грижил за останалата част от семейството.

— Медицинска сестра Том, ето какво съм аз — усмихна се Малек и стисна ръката й. Опитът му да се пошегува предизвика нов бесен пристъп на кашлица, който разтресе леглото и го задъха.

— Всичко е наред, Том — успокои го жена му и прекара влажната кърпа, която държеше в свободната си ръка, по челото му.

След малко дишането на съпруга ѝ се успокои и се върна към предишния си ритъм.

— И тогава го доведохте в спешното отделение?

— По-скоро го довлякох, толкова беше отслабнал, че не можеше да ми се съпротивлява повече. — Тя се усмихна нежно на мъжа си. — Том никак не искаше да идва тук след последния неприятен инцидент с коляното му.

Килбърн наостри уши.

— Разкажете ми за този инцидент.

— Пълна липса на контрол... — изпъшка Малек. — Никога не съм виждал подобно нещо...

Ани го спря с ново поглаждане на кърпата по челото му.

— Той идва тук миналия петък вечерта. Било е страшна навалица и е чакал три часа, преди да му обърнат внимание.

— Разкажи му за момичето, мила — обърна се Малек към жена си.

Ани кимна отривисто и продължи.

— Докато Том е чакал за рентгенова снимка, в съседна клетка докарали някакво момиче, млада наркоманка. Била е в трагично състояние.

— Кашляла ли е? — запита Килбърн.

Малек поклати отрицателно глава.

— Том каза, че е имала голямо възпаление на крака. Абсцес или нещо подобно.

— Звучи коректно — вметна лекарят, — продължавайте.

— Отворили са го на място, без дори да я отделят от Том. — Лицето на съпругата му издаваше връхлетялото я възмущение. — Просто са забили нож във възпаленото място, Том е видял всичко. Нещо повече, дори е бил изпръскан от гнойта.

— *Сериозно?* — възкликна Килбърн с неподправено изумление.

— Грешката беше донякъде моя — намеси се Малек с видимо усилие.

— Не, не е била твоя, Том! — Ани се обърна към Килбърн. — Том не се е обадил, когато са започнали процедурата и затова си мисли, че сам си е виновен, задето е бил опръскан с телесни течности. Това е направо възмутително!

Килбърн несъзнателно кимна в знак на съгласие. Фрапантните нарушения на правилата за опазване от инфекции, които се ширеха в болницата, го вбесяваха.

— Къде е бил опръскан Том?

— По бузата. — Ани прокара пръст по лицето си, от скулата надолу към устните. — Тогава е прихванал тази зараза, нали?

— Не съм сигурен — замислено поклати глава Килбърн. — Това е необичаен начин да прихванеш пневмония, но пък целият случай е нетипичен. — Отбеляза си наум да потърси досието на младата наркоманка в поликлиничната електронна база данни. Надяваше се да са били взети проби от секрета на възпалението ѝ, за да може да ги сравни с бактериите, открити в слюнката на Малек.

— Е, останаха ми само още няколко въпроса. — Лекарят зададе на Ани стандартните за всички инфекциозни заболявания въпроси. Тя отговаряше старателно, а съпругът ѝ пригласяше с кратки насечени пояснения. След като не можа да научи от отговорите им нищо, което да не беше прочел в болничното досие, Килбърн извади стетоскопа, сложи слушалките в ушите си и преслуша гърдите на пациента. И този преглед не му донесе нищо ново.

Ани го гледаше с пламнали възпалени очи.

— Какво мислите, д-р Килбърн?

— Том има прогресираща пневмония, която не се поддава на лечение с двата антибиотика, които би трябвало да помогнат — отвърна той, след като свали стетоскопа на раменете си.

— Какво означава това? — запита Ани с треперещ глас.

— Може да означава доста неща. — Използва възможно най-успокоителната си интонация. — Първо, действието на антибиотиците не се проявява незабавно. Повечето от тях убиват клетките на бактериите в момента на делението им, което отнема не по-малко от двадесет и четири до четиридесет и осем часа. Може би антибиотиците просто не са имали време да повлияят. Възможно е, също така, причината за болестта да не са бактериите, открити в слюнката. С други думи, това може би е странично замърсяване на организма, а истинската причина да е вирус или гъбична инфекция, които също могат да предизвикат този тип пневмония. Възможно е... — поколеба се дали да продължи, но Малек бързо се намеси, отмествайки кислородната си маска:

— Какво, докторе?

— Възможно е откритите бактерии — стрептококи от група А — да са резистентни, т.е. да не се поддават на лечение с антибиотиците, с които са ви лекували досега. — Килбърн отхвърли мисълта с махване на ръка. — Но това е само теоретична възможност, защото податливостта на тези бактерии и към двата използвани антибиотика е отдавна потвърдена в множество случаи.

— И какво да правим тогава? — попита Ани, надигайки се от стола.

Килбърн се усмихна и посочи гръдния кош на Том:

— Ще ударим твърдо тази инфекция. Много твърдо! Ще добавя нов, трети антибиотик и едно противовирусно лекарство за всеки случай. Междувременно вие и двамата ще трябва да останете в болницата. Ще трябва да...

Прекъсна го силно почукване. В откренатата врата се показва миниатюрна азиатка, облечена в дълга до петите ѝ лабораторна роба.

— Извинете, че ви прекъсвам, докторе. Изпратиха ме да ви донеса тези резултати от лабораторията — изчурулика тя с лек филипински акцент и му подаде лист хартия.

Килбърн се пресегна и пое напечатаната страница. Благодарил я и затвори вратата след нея. Приблужи се обратно до леглото на Том, преглеждайки резултатите от лабораторните посеви и антибиотични тестове. Наложил му се да прочете резултата от антибиотичния тест два пъти, преди да го осъзнае.

Какво, по дяволите, значи това!?, запита се докторът.

Ани усети неговото притеснение въпреки старанието му да запази външно спокойствие.

— Какво е това? — запита тя с измъчена настойчивост. — За Том ли е?

— Това е резултат от анализите на микробите в слюнката на Том — отговори спокойно Килбърн.

— И? — почти прошепна тя.

Килбърн отпусна безпомощно ръце:

— Не зная дали това не е грешка на лабораторията, но стрептококите група А, съдържащи се в изследваните проби, не са податливи на лечение с нито един от обичайните антибиотици — отвърна той.

— О, боже! — Сълзи избликнаха от очите на Ани и потекоха по бузите ѝ.

Съпругът ѝ се пресегна с треперещата си ръка да ги изтрие.

— Изслушайте ме — намеси се кротко Килбърн. Той положи ръце на раменете на Малек, взирайки се в очите на Ани, и продължи. — Нашите лаборатории проверяват само известен набор антибиотици. Има още много, които не сме изпробвали и това може би е добрата новина за Том. Вероятно това е причината, поради която лечението му досега е било неуспешно. Сега ще трябва да приложим тежката артилерия.

Ани подсмръкна и закима с глава. Потокът от сълзи пресъхна и паническото изражение постепенно напусна лицето ѝ.

Но въпреки успокояващата усмивка, сърцето на Килбърн се блъскаше в гърдите му и потта се стичаше под мишниците му. Лабораторният отчет вещаеше нещастие, много по-мащабно от съдбата на двамата нещастници пред него.

Какво, по дяволите, разяжда гърдите ти, Том?

---

[1] Католически университет в Чикаго. — Бел.прев. ↑

[2] Разделението на грам-позитивни и грам-негативни бактерии се основава на разлики в клетъчната им обвивка. Въведено е от шведския учен д-р Ханс Кристиан Грам през 1884 г. — Бел.прев. ↑

[3] Общо наименование на бактерии със сферична форма. Верижните образувания от такива бактерии се наричат обикновено стрептококи. — Бел.прев. ↑

Портланд, Орегон

Скръстил ръце на гърдите си, детектив Сет Коен стоеше неподвижно на сред тясната уличка. Лека утринна мъгла се стелеше в краката му. Погледът му бе вторачен в проснатите на земята пред него трупове на двайсет и второто и двайсет и третото убийство за годината в Портланд. Телата на Джими Мичъм и Мак „Фризера“ Бакстър лежаха перпендикулярно едно на друго по средата на улицата. Разбитите и окървавени очила на Фризера все още стояха на върха на носа му. За деветте години в отдел „Убийства“, Коен бе опознал двамата доста по-добре, отколкото би му се искало.

— Ей! — провикна се детектив Роман Лийч, застанал изправен до минибуса на екипа за анализ на местопрестъпленията, блокирал края на пасажа. Лийч положи ръка на сърцето си в подигравателен жест на печал. — Можеш да ги гледаш колкото си искаш, Кей Си, но няма да ги съживиш!

Коен не отмести поглед от мъртвите тела. Подигравателният прякор, съкращение от „кашерно ченге“^[1], вече не го притесняваше. Беше го получил отдавна, още в Полицейската академия, когато се опитваше да обясни на съвипусниците си, че не обича чушки и шунка в пицата си не защото е кашерен евреин и спазва хранителните ограничения на еврейската църква, а просто защото не обича пица с месо. Веднъж изречени, думите се лепнаха за него и така той си остана известен с прозвището „Кей Си“.

Лийч се дотътри тежко до него и го сръга игриво в ребрата:

— Какво си се умислил, Кей Си?

Коен извърна поглед от мъртвите тела към партньора си. Петдесетгодишният младолик детектив носеше поне петдесет излишни паунда на снажните си нозе. Коен на свой ред се бореше с точно обратното — при ръст от над 6 фута, той с мъка поддържаше тегло над 160 паунда, а пристрастеността му към бягане на дълги разстояния правеха задачата още по-трудна.

— Мисля, че това си е цяло чудо, Ром — промълви Коен.

— Чудо? — Смутена гримаса се изписа на лицето на Лийч.

— Че никой не го направи досега — кимна Коен към телата.

Кискането на Лийч наподобява кашлицата на задавен двигател:

— Без майтап, на тия пичове не им липсваха врагове. Можем веднага да вземем портландския телефонен указател и да го обявим за списък на заподозрените.

— Да, но все пак...

— Притеснява ли те нещо, Кей Си? — усмивката изчезна от лицето на Лийч.

Коен приклекна, доближи глава до главата на Мичъм и посочи отвора на огнестрелната рана на челото му:

— Прекалено точен изстрел.

Лийч не си направи труда да се наведе към мъртвото тяло.

— Може би е екзекуция? — предположи той, махвайки небрежно с ръка.

Коен поклати глава:

— Ром, те са на поне шест фута един от друг. — Пръстът му се насочи от мършавото тяло на Мичъм към туловището на Фризера. — Виждаш ли как ръката му е сгъната в лакътя, а дланите му са над главата?

Лийч почеса разчорлената си черна къдрава коса:

— Мислиш, че е държал пистолет?

Коен кимна.

— Може би. А може би — не.

— Накъде биеш, Кей Си? — погледна го с внимание Лийч.

— Нито един от тях няма следи от барут по ръцете си. Тия двамата не са застреляни отблизо, както би било при екзекуция. — Коен насочи показалеца си и изпрати въображаем куршум в отвора на раната на Мичъм. — Ром, мисля, че пред нас е отборът, загубил престрелката.

— Добре, дори да е така — отвърна Лийч. — Какво те тревожи? Тия копелета се стрелят за жълти стотинки.

— Така е, но полесражението ми се вижда прекалено спретнато за гангстерска престрелка.

На лицето на Лийч бавно просветна разбиране. Партньорът му се изправи в цял ръст и продължи с въздишка:

— Момчета като тези вадят автоматите за щяло и нещяло и се гърмят като че ли им плащат за всеки изстрел. Дори и да не уцелят противника, няма начин да не потрошат сума ти прозорци през две преки отгук.

— Вярно си е — ухили се Лийч. — А момчетата от екипа за разследване на местопрестъпленията не са открили никакви следи от куршуми. Тук е работил много квалифициран стрелец.

— Карат ме да се замисля. — Коен поклати глава.

— Кой ли би се бръкнал за професионалист заради тия двама нещастници? — посочи ги с пръст Лийч.

— Не знам — отвърна разсеяно Коен. Тези убийства го притесняваха, защото бяха различни от повечето случаи, когато още на местопрестъплението той успяваше да види във въображението си, като на кино, как са се развили събитията. В този случай интуицията му беше безпомощна. Не беше в състояние да реши дали двете жертви са попаднали в засада, или сами са започнали схватката, завършила със смъртта им.

— Ей, детективи — провикна се някой.

Коен се обърна и видя униформено ченге да им маха от другия край на улицата.

— Какво има? — викна в отговор Лийч.

— Май че намерихме свидетел — отвърна ченгето и посочи близката сграда.

Потънал в мислите си, Коен последва Лийч към другия край на пасажа. Засипан с боклуци, задръстен от контейнери за отпадъци и товарни рампи, полуневидим в утринния здрач, той не се различаваше от коя да е друга търговска уличка. Нищо не подсказваше, че след залез-слънце това място щеше да се превърне в сборище на наркомани и алкохолици.

Коен не видя жената, докато не стигна съвсем близо до края на пасажа. Скрита във вътрешния паркинг на ъгловата сграда, тя бе седнала на земята, опряла гръб на боклукчийска кофа. Кръстосаните ѝ кльощави нозе повдигаха нагоре черната ѝ пола и откриваха края на опърпаните ѝ бледорозови пликчета. Мазната ѝ черна коса бе прилепнала по главата ѝ. Продраната, някога бяла тениска разкриваше подпухналата ѝ от лакътя до пръстите дясна ръка. Стори се позната на

Коен, който бе прекарал твърде много време в разследвания наоколо и се бе сблъсквал с повечето обитатели на бордеите.

— Благодарности, ние поемаме случая. — Лийч кимна към униформения, който безмълвно се оттегли с намусена физиономия.

Жената вдигна поглед към детективите. Коен разпозна хероиновото опиянение в зениците на изцъклените ѝ очи, свити като връхчета на топлийки.

— Добрутро, полицаи — смотоледи тя, гледайки през тях с празен поглед. — К'во има?

Коен коленичи до нея. Този път и Лийч се потруди да се снижи с приклякване.

— Аз съм детектив Лийч — каза ѝ той. — А това е детектив Коен. Ти как се казваш?

— Каръл. — Клепачите ѝ се притвориха отново.

— Каръл чия? Нямах ли си фамилия?

— Уилсън.

— Беше ли тук миналата нощ, Каръл? — Лийч обходи с жест околността.

Тя се прозя, показвайки счупен в основата преден зъб.

— Както всяка друга нощ. И всеки друг ден.

— Да си видяла нещо необичайно? — запита Лийч.

— Тук не се случва нищо необичайно — отвърна жената.

— Да бе, да — завъртя очи Лийч. — А да кажеш нещо за Джими Мичъм и Фризера Бакстър, нали ги знаеш?

Каръл не каза нищо, но по измършавялото ѝ лице се изписа разбираща гримаса.

— Някой ги е пречукал миналата нощ — продължи детективът.

Тя го погледна с крайна апатия и промълви:

— Рискове на професията.

— Видя ли ги снощи? — настояваше Лийч.

— Не помня.

— Ние сме от отдел „Убийства“, скъпа, и въобще не ни засяга какво криеш там. — Посочи с пръст дрипавата ѝ розова чанта и въздъхна пресилено. — Но ако не ни сътрудничиш, ще се наложи да надникнем там и да те арестуваме за онова, което си скътала вътре.

Заплахата даде резултат. Очите ѝ се разтвориха, тя прибра крака и се опита да се изправи.

— Да. Видях тия капути миналата нощ.

— Какво искаха?

— Каквото искат винаги — мангизи — изсумтя Каръл.

Коен остави Лийч да продължи разпита и се опита да вникне в детайлите. Нечистоплътният дъх на момичето, достигащ на вълни до него, отвори пак раната на спомените за последните дни на собствената му майка, умираща от рак на гърдата. Каръл излъчваше същия смъртен полъх.

Детективът се отърси от мъчителните спомени и се съсредоточи върху зачервената ръка на Каръл. Кожата на отока бе изпъната до прозрачност, а пръстите напомняха дебели наденички. Беше притисната плътно до тялото на момичето, което явно се стараеше да я държи неподвижна. Коен навлажни пресъхналите си устни и я попита:

— Каръл, как ти се видяха Джими и Фризера миналата нощ?

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Е, Каръл, мислех те за доста по-схватлива — усмихна се той.

— Достатъчно съм схватлива, за да скитам денем и нощем из бордеите, да ровя боклука и да си боцкам всякакви гадости — изсумтя жената. После леко повдигна глава и го погледна в очите. — Няма да ми повярваш, но съм завършила колеж.

— Не съм изненадан — отвърна Коен. Работата на полицаи го бе срещала с немалко доктори и адвокати, подвластни на същите химикали и завършили жизнения си път в подобни пасажи. — Как се държаха тия двамата миналата нощ? Сториха ли ти се по-нервни? Бяха ли ядосани от нещо? Търсеха ли някого?

Тя отвори уста, за да каже нещо, но се поколеба и не проговори. Лийч се наведе към нея, като че ли да я сграбчи, макар че ръцете му останаха прибрани до тялото.

— Казвай, Каръл, какво стана?

— Искаха да им кажа дали съм виждала някой нов да се мотае наоколо — отвърна тя, криейки погледа си.

— Някой нов дилър, така ли? — настояваше Лийч.

Тя кимна утвърдително с наведена глава.

— И ти какво им каза?

— Че не съм виждала.

Коен насочи пръст към нея и отново се усмихна:

— Но ти си видяла, Каръл, нали? — Главата ѝ клюмна надолу и погледът ѝ се заби в асфалта.

— Видях. Типът дойде преди две или три вечери. Предложи ми безплатно доза ейтбол. Каза, че било мостра и че възнамерява да се настани за по-дълго по тия места.

— Как изглеждаше? — запита Коен.

— Както изглеждат всички такива типове. Долнопробен. Лъскав. Опасен.

— Описанието ти хич не ми помага да го разпозная. Опитай се да си спомниш как изглеждаше — придумваше я Лийч, нетърпеливо свивайки и разпускайки пръстите на събраните си ръце.

Тя го погледна и посочи Коен:

— Приличаше на него. Висок, строен и много готин, някак си загадъчен. Само дето беше облечен в лъскав анцуг и имаше дебел златен ланец.

Лийч се ухили на Коен и го сръга с лакът в ребрата:

— Сет, много ми се иска да те видя как би изглеждал с лъскав анцуг и дебел ланец. Сигурно ще е направо зашеметяващо! — После се обърна с делови тон към нея: — На колко години ти се видя?

— Около трийсетте, не съм съвсем сигурна.

— Виждала ли си го отново, след като ти даде мострата? — запита Коен.

— Миналата нощ — кимна Каръл.

— Говори ли с него?

— Не. Просто мина покрай мен. Забеляза ме, спря се и ме огледа. Нищо не каза. Беше странен, с едно такова особено изражение, като че ли бе изненадан да ме види. А пък очите му бяха едни...

— Какво им имаше на очите му? — запита Лийч.

— Бяха черни, съвсем черни, като нощта. И ми се сториха... — тя се поколеба — ами, изглеждаха ми мъртвешки.

— По кое време беше това, помниш ли?

— Към един или два. — Посочи му мършавата си лява китка. — Нали виждаш швейцарския ми часовник...

— И колко време след това... — продължи да я разпитва Лийч.

— Може би половин час след като Джими и Фризера се завъртяха наоколо — отвърна Каръл преди да довърши фразата. Очите ѝ бавно се притвориха и тя кимна, като че ли на себе си. — Пет или

десет минути след като оня тип мина покрай мен, чух няколко изстрела. — Преглътна и продължи: — Сигурна съм, че беше револвер.

Лийч хвърли многозначителен поглед към Коен, който му отвърна със същото и се обърна към Каръл. Подаде ѝ ръка, за да ѝ помогне да се изправи.

— Би ли дошла с нас, Каръл? — Тя се дръпна назад и очите ѝ се отвориха стреснато.

— Ей, нали обещахте, че ако сътруднича...

— Ти ни помогна много и няма да те прибираме. Но, мисля, че имаш нужда от лекар и искам да те закараме в болница. — Той се усмихна успокояващо и посочи възпалената ѝ ръка.

Каръл поклати отрицателно глава:

— Ще се оправя, била съм и по-зле.

— Дали? — усъмни се детективът, все още протегнал ръка към нея.

Тя се поколеба за миг, след което се пресегна със здравата си лява ръка и улови неговата. Изненадан от лекотата, с която го направи, Коен я изправи на крака. Каръл освободи лявата си ръка и притисна с нея като с шина към тялото възпаления си лакът и промълви без особено чувство:

— Знаеш ли, това май ми го натресе оня тип.

— Новият доставчик?

— Да, той. — Тя се олюля. — Ръката ми подпухна ден или два, след като си инжектирах неговия ейтбол. — Тя залитна и Коен я прегърна през рамото, за да не падне. — Благодаря. — Тя преглътна мъчително.

— Каръл, зле ли ти е? — запита я с притеснение Коен.

Тя го погледна със замъглен поглед и прошепна:

— Инжектирала съм сума ти гадости в тая ръка, но никога не е било толкова кофти.

---

[1] Кашер е храна, одобрена от еврейската религия. На английски Kosher Cop, от първите букви на което идва прякорът. — Бел.прев. ↑

8

Ванкувър, Канада

Седнал наред суматохата на сестринската стая на интензивното отделение, д-р Килбърн се опитваше да си води бележки от отвореното пред него болнично досие на Томас Малек. Изкушаваше се да промуши папката с химикалката и да я захвърли наред стаята, толкова безполезни му се струваха бележките в досието — негови собствени и на колегите му.

Преди двадесет и четири часа бяха преместили Малек в изолатора в интензивното отделение на болницата „Свети Майкъл“. Нито един от мощните антибиотици, които бяха влети в системите му, не можа да пребори пневмонията. Малек изпадна в полубезсъзнателно състояние, близко до делириум. Мънкаше нечленоразделно и вече не разпознаваше никого, дори съпругата и децата си. Дишането му ставаше все по-трудно и по-трудно. Съдържанието на кислорода в кръвта му — жизненоважен фактор за определяне способността на белите дробове да извличат кислорода и да го внасят в кръвоносната система — бе паднало до критичните седемдесет процента. Килбърн бе убеден, че много скоро ще се наложи да сложат Малек на животоподдържаща система. До леглото на болния злокобно се извисяваше набор инструменти за интубация — тръба, която щеше да бъде вмъкната в трахеята му, за да бъде включен на апарат за обдишване.

Малко по-рано, в залата за консултиране на роднини в спешното отделение, Килбърн се бе опитал да обясни състоянието на болния на неговата съпруга Ани. Противно на очакванията му, тя не реагира гневно и не му отправи никакви обвинения. Седнала с кръстосани крака срещу него и със слаба усмивка на лицето, Ани стоически изслуша обясненията му. Когато свърши, той видя само как избликналите от очите ѝ сълзи закапаха по блузата ѝ. Тя се опита да каже нещо, но ѝ трябваша няколко опита, преди да овладее гласа си. Накрая се пресегна, докосна плахо ръкава му и промълви:

— Д-р Килбърн, трябва да има някакъв начин...

Но нямаше такъв. Мутираният стрептокок от група А, размножаващ се в гърдите на Малек и появил се неизвестно откъде, успешно отблъскваше атаките на всички медикаменти, които Килбърн успя да изнамери.

Зовът за помощ, изтръгнал се от гърдите на Ани, пренесе мислите му към малката му сестра Кира. Припомни си нейните жаловити молби за помощ в деня, когато от социалните служби заплашиха да настанят Мат и Шейна в детски дом. Тогава му се струваше, че ще рухне под непосилната тежест на отговорността за четиригодишния си племенник и двегодишната племенница. Но поне можеше да направи нещо. А днес, шест години по-късно, той се чувстваше съвършено безпомощен.

Гласът на болничната информационна система го изтръгна от спомените му.

— Код „синьо“ в интензивното отделение! Повтарям, код „синьо“ в интензивното отделение! — носеше се от високоговорителите.

Килбърн скочи, без да дочака да съобщят номера на стаята. Знаеше къде да отиде.

Сърцето му заблъска в гърдите, докато пробягваше двайсетината метра до стаята на Малек. Колкото и да бързаше, не пропусна да спази процедурата за влизане в септична среда. Взе набора предпазни средства от купчината до вратата на стаята, облече защитна престилка, обу стерилните пантофи и покри главата си с качулка и хирургична маска, закриваща очите му с прозрачен екран. Забързано вмъкна ръце в чифт латексови ръкавици.

— Пълни предпазни средства! — извика Килбърн към останалите членове на спешния екип „синьо“, които притичваха от различни краища на болницата и влезе пръв в изолатора.

Кожата на проснатия на леглото Малек бе сива. Гръдният му кош не помръдваше. До главата му се суетеше болногледачката му, единственият друг човек в стаята. Тя прикрепил триъгълната дихателна маска с респираторен балон към лицето на болния и започна да го обдишва. Без да нарушава ритъма си на работа, тя хвърли поглед към Килбърн:

— Вие ли сте докторът?

— Да — отвърна той, доближавайки леглото. — Греъм Килбърн, инфекциозни болести.

Тя кимна. Размести маската с палци, за да може да разтвори по-добре челюстите на Малек с други два пръста.

— Спря да диша преди две минути — информира го със спокоен глас тя, продължавайки да стиска балона на маската с такава сила, като че ли искаше да го спуска. — Дробовете му са пълни и е почти невъзможно да вкарам въздух в тях.

На екрана на монитора до леглото мигаше тревожна червена индикация. Нивото на кислорода в кръвта на болния бе паднало до 62 процента. Включиха се мигащата светлинна и виещата звукова сигнализация. Въпреки че скокливият пулс на пациента бе изписан на екрана, Килбърн сложи ръка на сънната му артерия, за да се увери, че сърцето му все още бие. Наведе се по-близо до него и чу съскане при всяко свиване на балона. Даде си сметка, че по-голямата част от кислорода се процежда през краищата на маската, без да достигне изнемощелите дробове на Малек.

— Кръвното налягане се колебае около осемдесет пункта — обади се сестрата и погледна притеснено към Килбърн: — Ще трябва спешно да се интубира. Ще се справите ли?

От три години насам не му се бе налагало да извърши тази изискваща доста сръчност манипулация, но съзнаваше, че в състоянието на Малек всяка минута е жизненоважна и не може да чака, докато кардиологичният екип облече всички предпазни средства. Без да отговаря на сестрата, Килбърн се втурна към подноса зад себе си, сграбчи с едната си ръка приличащия на коса ларингоскоп, а с другата — ендотрахеалната тръба^[1]. Потта, избликнала по челото му, влезе в очите му. Устоя на изкушението да се пресегне към челото си с вече заразената ръкавица. Наместо това премигна няколко пъти, за да разнесе потта.

Потърси с поглед сестрата и ѝ кимна. Тя му отвърна с утвърдителен жест и отдръпна маската от лицето на Малек. Гъста зеленикава течност изпълни устата на болния и прокапа от тъглчетата на устните му. Килбърн долови слаби бълбукащи звуци и видя малки мехурчета да изскачат от пълното със секрети гърло. Лъхна го дъх на гной.

Той се наведе напред, докато главата му надвисна на инчове от лицето на Малек. Мънистата на потта се процеждаха през визьора на маската му и падаха по лицето на пациента. Със свободната си ръка Килбърн изтика главата му още по-назад, оголи врата и прокара острието на ларингоскопа по езика му. Издърпа дръжката на инструмента нагоре и напред, разтваряйки устните на пациента, и повдигна нагоре челюстта му. Зелената течност избликна от двете страни на устата му и оплиска маската на доктора. Той отскочи инстинктивно назад, молейки са на ум да я е прикрепил достатъчно грижливо и викна на сестрата:

— Аспирация!

Сестрата мушна дългия цял фут всмукателен катетър в ръката му, стиснала ендотрахеалната тръба. Той го мушна дълбоко в гърлото на Малек, но слабата вакуумна помпа не можеше да насмогне на мощния поток секрети, бликащи от гърлото на болния. Алармата на животоподдържащата система пищеше в ушите му, предупреждавайки го, че нивото на кислорода в кръвта на болния застрашително пада. Същото му казваше и тъмносинята окраска по устните на Малек.

Килбърн потърси гласните струни, за да прекара покрай тях ендотрахеалната тръба навътре в дихателното гърло. Секретите закриваха всичко и той не можеше да зърне дори и блестящото острие на ларингоскопа. Прекръсти се мислено и реши да кара на сляпо.

Захвърли всмукателния катетър и ларингоскопа на леглото. Прокара пръст по дължината на езика и напипа меката тъкан на епиглотиса^[2]. С трепереща дясна ръка провря ендотрахеалната тръба покрай пръста си и подмина епиглотиса. Без да среща съпротива, тръбата леко навлезе в хранопровода. Грешен опит. Издърпа я и опита отново, намествайки тръбата още по-назад. Този път пръстите му усетиха познатото съпротивление на пръстените, докато тръбата проникваше на пресекулки навътре в трахеята. Изведнъж от другия ѝ край избликна гейзер от зеленикава слюнка и той отново отскочи инстинктивно назад.

Когато потокът секрети намаля, сестрата му подаде аспиратора. Той го прикрепил към края на тръбата и стисна балона на помпата, срещайки свирепа съпротива. Облян в пот, Килбърн се мъчеше да вкара въздух в запълнените със секрети дробове.

Усети нечия ръка на рамото си. Обърна се и видя, че до леглото на болния стояха още двама души от екипа за спешна помощ. Робин Джеймс, дежурният лекар на интензивното отделение, пое внимателно помпата от ръката му:

— Отлично си се справил, Греъм! Ние ще поемем по-нататък.

Килбърн кимна в съгласие и отстъпи мястото си до леглото. Не можеше да направи нищо повече за Малек.

Въпреки усещането, че двамата със сестрата са прекарвали часове сами с пациента, в действителност интубацията бе отнела само две минути. Стаята се изпълни с нови, маскирани и облечени в предпазни престилки членове на „синия“ спешен екип, струпани като рояк пчели над болничното легло. Сестрите подменяха банките на интравенозните системи и вливаха в тях нови медикаменти. Специалист по дихателна апаратура прикрепи ендотрахеалната тръба към аспиратора. Чуваха се указания, произнесени от уверени и спокойни гласове. Всички се движеха бързо и точно, като ансамбъл, режисиран от опитен хореограф. Решителните им действия не издаваха и следа от паника.

Въпреки намесата на експертния екип, състоянието на Малек не се подобри. Индикациите на мониторите неотклонно вървяха към все по-тревожни стойности. Нивото на насищане с кислород падна до петдесет процента, кръвното налягане се колебаеше около шейсет милиметра живачен стълб. Всички звукови аларми пищяха безмилостно.

И тогава пулсът на Малек постепенно се забави. Килбърн изруга наум и се отпрати към вратата. Не искаше да бъде свидетел на края.

---

[1] Тръба, предназначена за вмъкване в трахеята на болния. — Бел.прев. ↑

[2] Епиглотис е капачето, което покрива входа на ларинкса. — Бел.прев. ↑

Филадельфия, Пенсилвания

Почти на всяка минута компютърът на Хортън я известяваше за получена спешна електронна поща. Непрестанно пристигаха факсове, телефонни обаждания и съобщения по електронната поща. Само след няколко седмици ѝ предстоеше да защити „Оралоксин“ пред Агенцията за хранителен и лекарствен надзор (АХЛ) и положението бе критично. Въпреки застрашително надвисналите над главата ѝ крайни срокове, Хортън прекара последния половин час пред екрана на компютъра си. Пред невиждащия ѝ поглед на монитора стоеше снимка на нейния котарак, изтегнат с вирнати лапи на леглото ѝ. Тя се взираше в злокобното сиво небе и се опитваше да си представи какво би било усещането, ако прекрачи прозореца на кабинета си на осемнайсетия етаж и се пусне в нищото. Дали тези последни мигове щяха да донесат покой на душата ѝ, или напротив, щеше да бъде разкъсвана от ужас, паника и съжаление?

Напоследък мислите за мостове, високи сгради и хапчета зачестиха. Все пак, не бяха така завладяващи, както преди осем години, когато тя се срина дотам, че посегна към свръхдоза успокоителни, изпратили я в интензивното отделение, а след това за цял месец в психиатрична клиника. Не. Сега бе достатъчно стабилна и можеше да овладее нервите и чувствата си. Нездравите самоубийствени фантазии бяха просто реакция на подложения ѝ на постоянен стрес и претоварване мозък. Умората също си казваше думата. Сънят бягаше от очите ѝ, откакто научи за двете шимпанзета в лабораторията, а помнеше добре от лекциите в медицинския колеж какви поражения може да нанесе безсънието на психиката.

На вратата ѝ се почука и тя с благодарност се върна в реалността. Само при вида на застаналия в рамката на вратата д-р Нийл Райлън, всички мрачни мисли се изпариха от съзнанието ѝ.

— Как я караш, Ел? — приветливо я поздрави Райлън, влизайки в стаята.

Хортън се усмихна на набития микробиолог. Работеха заедно над създаването на „Оралоксин“ повече от пет години, много преди „СептоМед“ да прояви интерес към разработката. Успокояващата близост на Райлън направи прехода на Хортън от университета към частния бизнес поносим и много по-малко самотен.

— Добре съм, Нийл. — С едно чукване по клавиатурата на компютъра котаракът изчезна и на негово място се появи логото на „Оралоксин“. — А ти как си?

— Добре. Но на моята глава не се е струпало тежкото бреме на славата. — Размаха ръка към нея. — Не ме разбирай погрешно, Ел. Нито за миг не мога да си представя какво бих правил, ако трябваше да се преборя с всички тия дивотии, които се налага да понесеш. Запази за себе си Нобеловата награда, а аз с удоволствие ще запазя анонимност.

— Чак пък Нобелова награда! — засмя се Хортън и поклати глава. — Все пак, не можеш да останеш изцяло извън центъра на внимание.

— Повярвай, никой не иска да се появя в светлината на прожекторите. — Той сви пренебрежително рамене и сведе поглед с момчешка свенливост.

Хортън бе цяла година по-възрастна от него, но Райлън олицетворяваше за нея онзи твърд като скала по-голям брат, когото никога не бе имала. Знаеше, че много други жени го харесват, въпреки няколкото му излишни килограма, които много добре пасваха на набитата му снага и закръглената физиономия, от която гледаха живи тъмнозелени очи. Скромността, свенливостта и сговорчивият му характер усилваха неговия чар. Независимо от близостта им и общите интереси, тя се отнасяше към него като към безполово същество. Беше си задавала въпроса дали той има някакъв живот извън лабораторията, докато осъзна, че той има пълното основание да мисли същото за нея. И кой би могъл да го упрекне?

Райлън се настани на стола срещу нея. Подпря се на бюрото ѝ, сплете пръсти, сбърчи вежди и насочи показалците си към нея:

— Ел, от една седмица не приличаш на себе си.

— Уморена съм, Нийл. От доста време не мога да спя.

— Защо? — Той остана намръщен.

Тя сведе поглед към бюрото и тихо промълви:

— Нали помниш онези шимпанзета...

Райлън поклати глава.

— Ел, достатъчно сме обсъждали този случай. На фона на няколкостотин опита, двете шимпанзета влизат просто в рамките на статистическата грешка.

— Да, но...

— Няма „но“! — Той махна с ръка, пренебрегвайки протестите ѝ. — Нито един клиничен експеримент с хора не показва и най-малкото съмнение за нещо подобно.

— Но оттогава е изминала само една година, Нийл — възрази тя, размествайки разсеяно документите по бюрото си.

— Това е цяла вечност за медикамент, приеман от пациентите само за седмица или две. Дори и Вик ще се съгласи. — Райлън имаше предвид д-р Виктор Лешчак, третия член на екипа, разработил „Оралоксин“. — А ти добре знаеш какъв скептик е той.

— Вярно.

Очите му се вторачиха в нейните.

— Елън, трябва да ми повярваш най-накрая. Всичко ще бъде чудесно, убеден съм.

— Окей. — Тя се усмихна и вдигна поглед. Като че ли невидим режисьор издуха сивите облаци от небето над прозореца ѝ.

— Ел, говорила ли си за това с някого извън лабораторията?

— Само с Люк Мартино — отвърна с внезапно притеснение Хортън.

— О, хубавеца — неодобрително изсумтя Нийл.

В думите му прозвуча познатата ѝ нотка на подозрителност, с която Райлън се отнасяше винаги при споменаването на Мартино. Никога не бе споделяла с него чувствата, които пораждаше у нея вечно усмихнатият вицепрезидент, но колегата ѝ явно усещаше податливостта ѝ на неговия магнетизъм.

— И как реагира доктор Мартино? — продължи той, без да прикрива презрението в гласа си.

— Люк не се притесни особено — присви рамене Хортън.

Изражението на Райлън омекна и той я загледа с дяволита усмивка.

— Виждаш ли? Щом дори копелето, което винаги си покрива добре задника, не се е притеснило, трябва да си напълно спокойна.

— Дано е така. — Напрежението ѝ спадна и тя се засмя от сърце, но погледът на Райлън отново стана сериозен:

— Ел, трябва много да внимаваш с кого разговаряш за това. Наоколо има толкова много завистници, а пък слуховете в нашите професионални среди се разпространяват светкавично.

Не можеше да възрази на това. Научните среди са по-гадни дори от Холивуд, когато става въпрос за вадене на мръсно бельо. Вместо да се занимават със сексскандали или наднормено тегло, академичните клюкари дебнат за неуспешни изследвания, плагиати и нарушения на етичните норми. Хортън имаше достатъчно много завистливи колеги, които биха изпаднали във възторг при възможността техен колега учен публично да се изложи.

— Само изпускам парата, Нийл. Нищо друго.

— Нека бъда твой предпазен клапан. — Той се надигна от стола с усмивка и тръгна да излиза от стаята, но внезапно спря.

— Какво има, Нийл? — вдигна глава тя. Гледаше я с изражение на наскърбено кутре.

— Ел, ние... ти стигна твърде далеч и не можеш да позволиш неоснователни слухове да подкопаят репутацията ти.

— Обещавам, че няма да споменавам шимпанзетата извън стените на тази лаборатория — промълви тя. — Хайде, сега се заеми с нещо по-полезно от това да ми се караш. — Усмивката ѝ не можа да превъзмогне познатото стягане зад гръдната кост. Пое дълбоко въздух и се опита да преглътне буцата, заседнала внезапно на гърлото ѝ.

Ванкувър, Канада

Веднага щом дойде в съзнание в реанимацията на болница „Свети Майкъл“, Парминдер Сингх надигна с мъка глава от леглото и с все още замъглени очи погледна лявата си ръка. В ушите ѝ не бяха заглъхнали зловеците думи на д-р Уонг, която я предупреди, преди да я упоят, че може да се събуди без една ръка.

Ужасеният ѝ поглед се плъзна по дължината на крайника. От рамото надолу ръката бе обвита с дебели бинтове и тя въобще не я усещаше. За няколко панически секунди повярва, че вече няма ръка. После зърна нещо розово на края на обемистата превръзка. Съсредоточи се максимално и след като с много труд успя да размърда розовите израстъци, щръкнали от края на марлята, с огромно облекчение осъзна, че вижда собствените си пръсти.

— Благодаря ти, Господи — прошепна си тя на пенджабски и отпусна натежалата си глава на възглавницата.

Нечия ръка докосна челото ѝ.

— Всичко е наред, Парминдер — разнесе се над нея гласът на сестрата. — Всичко мина добре. Операцията ти завърши успешно.

Парминдер не можеше да задържи очите си отворени. Клепачите ѝ се затвориха и тя се замисли за шестмесечния си син Харжит, най-чудесната благословия, за която можеше да си мечтае. Надяваше се, че Гурдив ще се справи с гледането на детето. Съпругът ѝ обожаваше техния син, момчето, за което и двамата се бяха молили на Бога, но бащинството все още му бе непривично и той се затрудняваше да смени пелените на бебето.

Отчаяно искаше да си бъде у дома, при семейството си. Когато получи възпалението на гърдите, реши, че това е нещо нормално за майка кърмачка, но постепенно нещата се усложниха и докторът настоя да обърне по-сериозно внимание на заболяването. Хапчетата не подействаха, втресе я и се наложи да отиде в приемната на спешното отделение, където лекарите ѝ предписаха тридневен курс на лечение с венозни

инжекции. Два дни след последната инжекция треската премина, но мястото, където я бяха инжектирали, се зачерви.

Скоро усети засилващи се болки, които постепенно станаха толкова непоносими, че замъглиха скорошните спомени от родилните мъки. Треската се върна, още по-свирепа и се наложи Гурдив да я закара посред нощ в спешното отделение. Там за пръв път чу лекарите и сестрите да споменават чудатата, трудно произносима диагноза „некротичен фасцит“. Д-р Уонг бе тази, която нарече болестта й *плътоядна треска*. Примитивният английски на Парминдер се оказа достатъчен, за да схване сериозността на заболяването.

Бе твърде уморена, за да си припомни всичко, което последва. Усети как я залива вълната на съня.

— Не ме оставяй да умра, Господи — помоли се тя на пенджабски. — Не заради мен, Боже. Гурдив не може сам да отгледа Харжит. Те имат нужда от мен...

Ванкувър, Канада

Луиз се надигна от стола си зад бюрото в приемната веднага щом Килбърн влезе в офиса. Пооправи обичайно заплетените сиви кичури на косите си, протегна слабоватите си ръце към него и го притисна плътно. Очите ѝ, обрамчени от привичния дебел слой сини сенки, го гледаха загрижено. Благодарен за ласката, той също обви рамото ѝ с ръце.

— Дори и вие не можете да излекувате всички, д-р Килбърн — изрече Луиз, като отпусна ръце.

Той въздъхна тежко:

— Този случай бе много тежък.

— Как е жена му?

Той поклати глава и преглътна внезапно появилата се в гърлото му бучка.

— Ще се оправи, ще видите — уверено заяви помощничката му, която никога не бе виждала Ани Малек. — Трябва ѝ време да се наплаче и да преодолее скръбта. Знаем го, повярвайте. — Съпругът на Луиз бе починал много преди да се запознаят, но Килбърн знаеше, че той все още много ѝ липсва.

— Луиз, дали не си заровила нейде наблизо бутилка добро питие? — попита той, при което тя нададе гърлен смях:

— Помните ли миналогодишния коледен банкет? Мислех си, че след него нямам вече право да каня в офиса моя добър приятел „Джони Уокър“.

— Днес е добре дошъл тук — усмихна се той в отговор. — Кажете му да доведе и двама-трима приятели.

Луиз го погледна с разбиране.

— Като стана дума — Кира се обади два пъти тази сутрин. Каза, че било важно. Горкичката, за нея винаги всичко е важно.

Килбърн почувства надигащото се раздражение. Разтърка ядно очи с дланите си и отвърна:

— Не и днес, Луиз. Не мога да се разправам с нея сега.

— Разбирам — съгласи се тя. — Между другото, вие сте много популярен, докторе. Имам чувството, че всеки иска да има късче от вас.

— Кой още? — Поуспокоен, Килбърн отдели ръце от очите си.

— Чакайте да погледна дневника.

Луиз се насочи към бюрото си и той я проследи с поглед. Забеляза, че накуцването ѝ е станало по-видимо и я запита:

— Какво правиш за това бедро, Луиз? Още ли не си отишла при д-р Клемънт?

— Не, ходих при него. Искане да ме оперира. Да ми замени бедрената става.

— И?

— Казах му, че ще помисля. — Тя се настани обратно на стола зад бюрото си. — Нищо лично, д-р Килбърн, но аз никак нямам вяра на лекарите. А пък болниците направо ги мразя.

Не ѝ възрази. Скорошната смърт на Том Малек правеше опасенията ѝ още по-убедителни. Болницата можеше да се окаже опасно място.

Луиз се пресегна към подредената купчинка документи на бюрото. Разлисти разпечатаните съобщения, раздели ги на две и отмести по-дебелата пачка в края на масата.

— Тези не са толкова важни и може да ги погледнете по-късно. Няма нищо спешно. А това тук — тя му подаде един от трите останали листа — е съобщение от д-р Нелсън Амар от Центъра за контрол на заболяванията, който се нуждае от вас.

— Чак от Атланта? — изненада се той.

— Точно така. Но това е нищо. — Тя плъзна към него нов лист. — Тук имате обаждане и от Швейцария, от д-р Жан Нантал от Световната здравна организация.

— Уау! — Килбърн никога не бе срещал изпълнителния директор по инфекциозни болести на СЗО, но като всички колеги, познаваше легендарната репутация на д-р Нантал. — Май сме обект на сериозен интерес.

— Това добре ли е?

— Опасявам се, че не е никак добре. — Килбърн въздъхна и понечи да се отдалечи от бюрото ѝ.

— Има още нещо, д-р Килбърн. — Луиз му подаде последната бележка. — Някоя си д-р Мелани Уонг. Три пъти ви търси тази сутрин.

Пресегна се и взе листа от ръката ѝ. При вида на номера, от който го бяха търсили, го връхлетяха лоши предчувствия.

— Каза ли защо ме търси?

— Хората не споделят много с живата гласова поща. — Луиз насочи скромно два пръста към себе си и приведе поглед. Самоуверената усмивка, плъзнала по устните ѝ, опровергаваше жеста на самоунижение. — Все пак каза, че било спешно.

— Благодаря Луиз. За всичко. — Усмихна ѝ се с усилие, обърна се и пое по коридора към кабинета си.

Свлече се на стола зад бюрото и подреди пред себе си трите съобщения. Прочете отново всичките, макар че нямаше съмнение на кое трябва да реагира първо. Д-р Мелани Уонг не беше от типа лекари, които оставят три съобщения за случай, който да не е наистина спешен. Посегна към телефона и набра номера на нейния пейджър.

Докато чакаше тя да реагира на повикването му, отново се запита къде ли Том Малек е успял да прихване своя резистентен стрептокок. Нито полицията, нито социалните служби бяха успели да открият следи от Анджи — Анджелика Фишър, пациентката в спешното отделение, чиято гной го бе опръскала. Трябваше на всяка цена да открият HIV-позитивната наркоманка, защото пробите от секретите на раната ѝ въобще не бяха стигнали до лабораторията и нямаше начин да установят със сигурност връзката между нейната гной и заболяването на Том. Но дори и да откриеха, че Фишър е източник на заразата, възникваше въпросът откъде я е прихванала самата тя? Мисълта тормозеше съзнанието му. Не можеше да намери изход.

Телефонът звънна и той предпазливо вдигна слушалката.

— Здравей, Греъм, аз съм Мелани Уонг — чу се забързаният скоклив глас на пластичния хирург.

— Здравсти, Мелани! — Килбърн си представи небрежно облечената миниатюрна работохоличка, вечно забързана из коридорите на болницата — към клиниката, спешното или операционната.

— Оперирах вчера едно двайсетгодишно момиче с некротичен фасцит на лявата ръка, от лакътя до китката — прозвуча гласът ѝ, приел служебна интонация.

— Интравенозен наркоман? — запита Килбърн.

— Съвсем не — отвърна Уонг. — Напълно здраво момиче от Източна Индия, отскоро майка. Развила е плътотядна треска около входа на интравенозно лечение.

Кръвта заблъска слепоочията на Килбърн. Усети пропадане в гърдите си.

— Къде са й слагали инжекциите? В „Свети Майкъл“?

— Да — изненадано му отвърна тя. — В приемната на нашето спешно отделение. Три дни е била третирана с антибиотици като външен пациент заради някакво възпаление на гърдата, нямащо нищо общо със случая.

Барабаните в слепоочията му задумкаха още по-силно. Колцина още, помисли си, без да го изрече.

— Много ли е зле, Мелани?

— Успяхме да се намесим навреме, Греъм. Спасихме крайника. Отърва се със загуба на доста кожа и мускули от опакото на ръката.

Килбърн поглади мястото на операцията на своята ръка и запита:

— Какво те притеснява тогава?

— Вчера беше в добро следоперативно състояние. Вкарахме й венозно голяма доза „Клинтамицин“, но когато тази сутрин проверих лабораторния резултат от посевките...

— Откри, че е заразена със стрептокок от група А, който не се поддава на лечение с никакви антибиотици — прекъсна я той.

— *Откъде знаеш!?*

— Имаме друг такъв случай. — Разтри слепоочията си със свободната ръка. Усещането за провал, което бе изпитал, напускайки стаята на Малек в интензивното отделение, го връхлетя отново.

— И с какво го третирахте?

— Там е целият проблем, Мелани. Не можахме да се справим. Нищо не помогна. Почина пред очите ми.

— Разбирам — промълви тя.

— Може би вашата пациентка е прихванала заразата от същия пациент на спешното отделение, който е заразил и моя случай. Това е някаква свръхрезистентна мутация на стрептококи група А. Най-новият супермикроб. — Чу как Уонг поема дълбоко въздух.

— Какво да направя с нея, Греъм?

— Трябва веднага да я изолираш.

— Направихме го вече. Мислиш ли, че има опасност за екипа ми? — Запита го тя и тихо добави: — А за мен?

— Ако сте били предпазливи, няма опасност. Щом досега не е развила пневмония, няма необходимост от респираторни предпазни средства. Стрептококите група А се предават само при пряк контакт с болния. Трябва да приложите възможно най-строгите предпазни мерки — ръкавици, престилки и грижливо измиване на ръцете след всеки контакт с нея.

— Разбрах — потвърди Уонг. — Но, Греъм, аз мога само да изрежа още малко от плътта ѝ. Как да се справя с всичкото останало възпаление?

— Мелани, страх ме е, че няма да можеш.

Портланд, Орегон

Детектив Сет Коен и Каръл Уилсън едва успяха да се сместят на единствените два свободни стола в ъгъла на чакалнята на спешното отделение на Орегонската университетска болница. След като видя как Каръл се измъква с препъване от колата му и лъкатуши на хилавите си нозе към входа на спешното, Коен бе благодарен, че въобще намери къде да я сложи да седне.

Чакалнята беше препълнена. Неколцина възрастни беряха душа на носилки. Деца пицяха и плачеха в прегръдките на родителите си. Пациенти с най-разнообразни бинтове, марли, шини и гипсирани крайници, самоделни превръзки от тениски и окървавени парцали, седяха по столовете или бродеха между тях. През тълпата се промушваха лекари, медицински сестри и санитарии. Гласовете, стенанията, пъшканията, крясъците и всички други болнични шумове се смесваха в единен мощен поток от равномерен шум и Коен трябваше да повиши обичайния си тих говор, за да може Каръл да го чува.

Повече от час бе изминал, откакто дойдоха в чакалнята. Коен първоначално възнамеряваше да остави Каръл на грижите на болничния екип, но никой не им обърна внимание, след като се регистрираха. Нещо в лицето на момичето му пречеше да си тръгне. От разширяващите ѝ се зеници личеше, че влиянието на последната доза хероин отслабва, но тя ставаше все по-сънлива. Лицето ѝ загуби всякакъв цвят и почти се сливаше с мръснобялата стена на коридора, на която бе облегла главата си. Седеше отпусната и свлечена в стола, като че ли усилието да стои изправена досега бе изцедило всичките ѝ сили. Не бе споменала болката във възпалената си ръка, но през всичкото време я придържаше грижливо към тялото си със здравата. При най-малкото докосване на минаващите покрай нея болезнена гримаса се изписваше на лицето ѝ.

Коен се опита да завърже разговор, за да освежи тягостната обстановка.

— Откъде си родом, Каръл? — запита я той.

— От Северна Калифорния — отвърна тя. — Пало Алто^[1].

Детективът се приведе към нея, за да чува по-добре.

— И как беше там?

Тя потръпна и уви по-плътно раменете си с болничното одеяло, което бе успял да ѝ осигури.

— Бяло.

— Бяло? — учудено повтори той.

Устните ѝ се разтвориха в тъжна усмивка, разкрила отново счупения ѝ резец.

— Бяло. Бял хляб. Бели хора. Бели огради — изрече думите на плитки къси издишвания. — Баща ми е инженер в „Хюлет-Пакард“. Пълно е с техничари в Пало Алто.

— И как успя да се докараш до сегашното си състояние? — продължи да я разпитва Коен.

Каръл обърна към него изцъкления си поглед, в дъното на който просветна искрица разбиране.

— Искаш да кажеш, как можах да се дотъркалям до дъното на канавката? — отвърна тя и отмести поглед настрани.

Той се почуди дали няма да замлъкне, но само след миг тя продължи с тих глас:

— Бях добро дете. Наистина. Бях ученолюбива и много исках да стана учителка като мама. — Усмихна се горчиво. — Малката ми сестра Ейми, тя беше бунтарят в семейството. А аз бях щерката на мама и татко, която не докосваше поркане и наркотици.

Коен я разглеждаше внимателно, без да прекъсва разказа ѝ. Изражението на лицето ѝ му бе добре познато. Виждаше го беше неведнъж у заподозрени или свидетели, от които извираха дълго стаяваните тъжни истории.

— Съквартирантката ми в колежа ме откряна за наркотиците. — Гласът ѝ потрепери и тялото ѝ се разтесе по-силно. Коен възпря порива да обгърне раменете ѝ с ръка. — Беше много артистична. Убеди ме, че това е „интелектуално“ занимание. Нищо сериозно, само малко трева. После няколко хапчета „Екстази“. И си пийвахме по някоя глътка. — Замълча за кратко и продължи със същия трепкащ глас. —

Може би малко повечко. Но аз си защитих степената и започнах следдипломна специализация по педагогика в „Бъркли“^[2]. — Гласът ѝ се пречупи. Тя преглътна и се опита да продължи. — Родителите ми бяха толкова горди... — замълча, присвила рамене с мъчителна гримаса на лицето.

Загледан в нея, детективът започна да осъзнава, че съдбата го е срещнала с доста по-комплексна личност. Прииска му се да научи повече и той настоя:

— И какво стана по време на специализацията?

— Един хубав ден приятели ме заведоха на парти. Нямах особено желание, но отидох. — Дишането ѝ се ускори. Пристегна още по-плътно одеялото около себе си. — Подадох ми лула и аз, с цялата си глупост, дръпнах. Мислех си, че е хашиш. Паднах още след първото вдишване.

— Хероин?

— Да. — Тя кимна и подсмръкна. От очите ѝ започнаха да извират сълзи. — Не можеш да си представиш колко бързо те удря. — Сведе поглед надолу и заговори към пода. — Влязох девствена в колежа. Когато отидох да специализирам, бях имала само двама интимни приятели. Но в края на първата година от специализацията правех по пет-шест сеанса на вечер, за да мога да плащам за шибаните наркотици. А година по-късно тестовете показаха, че съм серопозитивна.

— А семейството ти? — загрижено я запита той.

Каръл се разтресе на стола си и продължи, задавена от хлипове:

— Опитаха какво ли не. Години наред. Мама, татко, Ейми, която сега е учителка. Просто не можах да се преборят. Последния път, когато избягах от рехабилитационния център, вдигнаха ръце от мен. Просто не можах да зарежа тая гадост.

Подаде ѝ пакетче носни кърпички. Използва ги до една, за да изтрие от лицето си размазаните сълзи и сополи. Усилието я изтощи дотам, че продължи едва чуто:

— Не ги упреквам. Аз бих постъпила по същия начин.

Усмихна ѝ се окуражаващо, но тя се свлече още по-ниско на стола. Лицето ѝ от бяло стана пепеляво. Повдигна здравата си ръка и посочи подутия си лакът:

— Май трябва да съм благодарна на тоя гад за мострата, която ми даде. — Погледът ѝ се рееше из залата. — Мисля, че ми направи услуга, като... — Думите заглъхнаха в гърлото ѝ.

Коен протегна ръка, за да я прихване. Твърде късно — тя залитна напред в смъртен припадък. Главата ѝ удари пода в краката на седналата насреща жена, която уплашено рипна и изпищя, възмутена от чорлавата наркоманка, търкаляща се в нозете ѝ.

— Сестра! Доктор! — Той скочи на крака. — Някой да дойде! — продължи да вика, приклякайки до падналото момиче. Около главата ѝ бавно се разливаше локвичка кръв. От гърлото ѝ се изтръгнаха хрипове и тялото ѝ се разтресе в силни гърчове.

Около нея се струпва болничен персонал, притичал от двете страни на коридора. Някой в тълпата викна:

— Всички да сложат маски и ръкавици! Може да е серопозитивна!

През нароилите се наоколо служители на спешното отделение Коен видя, че Каръл е успяла да се обърне по гръб. Кръв капеше от прясната рана на челото ѝ. Широко отворените ѝ очи се лутаха между скупчените тела, търсейки го. Успя да го забележи и протегна немощно ръка към него:

— Детектив — промълви тя с треперещ глас. — Моля те, не ме изоставяй...

---

[1] Малко градче на около 35 км южно от Сан Франциско на брега на Калифорнийския залив. Известно е като „люлката“ на Силиконовата долина. — Бел.прев. ↑

[2] Най-престижният университет в Калифорния, основан през 1868 г. — Бел.прев. ↑

Сиатъл, Вашингтон

Като видяха, че няма никаква надежда потокът въпроси в техния форум, посветен на общественото здраве, да спре скоро, д-р Лопес и д-р Уормак се спогледаха и безмълвно решиха да прекратят заседанието. Уормак направи кратко обобщение и те се разделиха с обсебената от вируса „Западен Нил“ публика.

Тъй като бяха тръгнали заедно от офисите си, намиращи се на една пряка разстояние на Шесто авеню, те се упътиха навън към колата на Лопес — черно „Ауди А4“ кабриолет. Беше си направила спонтанно този подарък, след като получи работата в СЕИ. Изплащането на колата системно откъсваше лъвския пай от месечния ѝ чек, но тя би се лишила по-скоро от апартамента си, отколкото от кабриолета. Нощта още не бе настъпила и Лопес се изкуши от мисълта да свали гюрука на колата, но си даде сметка, че е твърде обсебена от новините за устойчивия стрептокок от група А, за да може да се наслади на топлата пролетна вечер.

Напъхаха се в колата. Тя отметна по навик непокорната черна коса от очите си — постоянен източник на неудобства, въпреки комплиментите, които предизвикваше. Погледна към по-възрастния си колега, който не беше казал и дума, откакто бяха напуснали сградата. Макар и дълбоко умислено, спокойното му лице не излъчваше нито загрижеността, нито възбудата, които владееха Лопес, откакто беше видяла съобщението за необяснимия микроорганизъм и резултатите от изследването на чувствителността му на смартфона си.

Докато напускаха паркинга, Лопес каза:

— Дейвид, ако това лабораторно изследване на стрептокока от група А идваше от друга, частна лаборатория, не бих му повярвала.

— Знам. — Той се престори, че разкъсва лист с ръка и го хвърля.
— За боклука.

— Но тук става въпрос за „Харбър сентър“. — Тя мина на пониска предавка и форсира двигателя. — Те са най-добрите. Освен това,

проверяват резултатите по три пъти.

Уормак кимна с глава.

Тя нервно забарабани с пръсти по волана:

— Няма такова нещо като стрептококи от група А, устойчиви на всички обичайни антибиотици.

— *Нямаше* такова нещо, Кат — възрази Уормак. — *Нямаше*.

Откакто баща ѝ почина, Каталина Лопес не беше позволявала на никой друг да я нарича Кат, дори на бившия си годеник. Това галено име винаги извикваше спомените за баща ѝ в съзнанието ѝ. Бяха минали 10 години, но тя все още го виждаше толкова ясно: от широките рамене, рунтавия мустак, милите усмихнати очи до леката миризма на пури, за които той се кълнеше наляво и надясно, че никога не пуши. Въпреки че използваното от Уормак галено име я връщаше към тези спомени, тя се чувстваше добре. Той ѝ напомняше малко за баща ѝ. А това ѝ харесваше.

— Дейвид — изкашля се тя, — била съм в Заир, когато избухна вирусна хеморагична треска^[1]. Бях и в Атланта, в ЦКЗ, когато за първи път се появи ТОРС^[2]. — Тя усети, че се изчервява от притеснението да признае, че ѝ липсва клиничен опит. — Но никога не съм била в потенциална гореща зона на нов, зараждащ се патоген.

— Именно за това си се готвила през целия си живот. — Бръчките около устата му се извиха в топла усмивка и Лопес улови следа от нежен присмех в очите му. — Ние сме епидемиолози, Кат. Заради това живеем, нали?

Тя кимна, прогонвайки руменината от лицето си.

— Кажи ми за какво точно става въпрос.

— Аз също не съм асистирал на откриването на *първи* случай — каза Уормак. — Но съм бил свидетел на зараждането на доста патогени. Видях една от най-ранните появи на легионерската болест^[3]. С това се занимавах и през 70-те години, когато се появи херпесът и на всички им паднаха гащите от страх. — Той се засмя. — На практика херпесът им вдигна гащите. За кратко хората почти спряха да се чукат безразборно. — Усмивката му се изпари. — След това се появиха хепатит С и СПИН и най-умните наистина започнаха да правят безопасен секс. — Замълча за миг. — Най-забавното, Кат, е, че независимо каква е моментната заплаха — СПИН, синдром на

токсичния шок, легионерска болест или ТОРС — винаги има един общ знаменател.

— Страхът? — предположи тя.

— Не само страхът — каза замислено Уормак. — Здравословно е да се страхуваш от това, което е опасно. Но зараждащите се патогени винаги предизвикват *иррационален* страх. Разбираш ли? — Той вдигна пръст към покрива на колата. — Неща от типа „края на света“.

Мисълта колко често подценява мъдростта на колегата си отново прониза Лопес. Той имаше толкова младежко държание, че тя понякога забравяше четирийсетгодишния му стаж като епидемиолог.

— Границата между това да защитава хората и това да ги хвърляш в паника е много тънка, нали? — замислено каза тя.

— Напълно си права, Кат. — Той поклати глава и въздъхна тежко. На обичайно младеещото му лице се изписаха всичките му шейсет и осем години.

— Без значение каква е заплахата, дали са развалени стриди или страх от менингит, чувството винаги е, като че ли се движиш по опънато въже. — Той леко сви рамене. — И понякога, както в случая с огнището на ТОРС в Торонто, е невъзможно да защитиш хората, без да предизвикаш масова истерия.

Забележката ѝ подейства успокоително. Тя с облекчение забележа приближаващата отбивка за болницата „Харбър сентър“. На Девето авеню намали скоростта и зави към паркинга за персонала, като спря на място с надпис „Запазено за лекари при спешни повиквания“. Когато Уормак я погледна със съмнение, тя сви рамене:

— Какво? Ние сме лекари. Можеш ли да си представиш поспешен случай от този?

Тръгнаха през обширния болничен комплекс, който представляваше архитектурна смесица от автентичната сграда, датираща отпреди няколко столетия, и големи модерни пристройки. Най-напред се отбиха във внушителното интензивно отделение на втория етаж, където бяха взети необичайните проби от слюнката на Тоня Джаксън.

След като показаха картите си на пропуска, един служител ги заведе в лекарската стая. С малкия телевизор, минихладилник, дивани и ниска масичка за кафе, отрупана със списания и чинии, помещението заприлича на Лопес на огромна обща спалня.

В бяла престилка и сини панталони, д-р Дийн Питърс, както гласеше името на табелката на гърдите му, беше легнал на една от кушетките. Кръстосал крака, отпуснал главата и гърба си на облегалката, той наблюдаваше безизразно волейболния мач по телевизията. Старшият специалист на интензивното отделение погледна новодошлите, без да прояви видим интерес към тях.

— Д-р Питърс? — Лопес отправи въпроса към младия мъж, чиято представителна външност напомняше куклата Кен, тип външност, която никога не ѝ бе импонирала.

— Аха — реагира той, без да сваля поглед от екрана на телевизора.

— Аз съм д-р Каталина Лопес от ЦКЗ, а това е д-р Дейвид Уормак от щатския Департамент по здравеопазване. — Тя кимна в посока на Уормак.

— Добрее — проточи отговора си Питърс.

Тя пристъпи напред, заставайки нарочно между него и телевизора.

— Вие ли се грижите за Тоня Джаксън?

— Джаксън... Джаксън... — Той се опитваше на глас да си припомни името.

— Двайсет и две годишна жена с пневмония. Приета е в интензивното отделение преди три дни.

— О, да, разбира се — измърмори Питърс. — Тя дойде от терапевтичното отделение. Издържа точно колкото да я регистрираме в нашия компютър.

— Почина ли? — попита Уормак.

— При това много бързо — отвърна другият лекар. В гласа му прозвуча нещо като благодарност.

— Бихте ли ни запознали малко по-подробно със случая? — Лопес скръсти ръце на гърдите си.

— Трета нощ съм на крак — измърмори с негодувание Питърс, като че ли този факт автоматично извиняваше неговата неучтивост. Той се изправи бавно и седна на кушетката. — Тя беше серопозитивна наркоманка. Пълна бъркотия. Зае последното ни легло — изсумтя той. — Когато пристигна тук, имаше двустранна пневмония. Дори и със системата за изкуствено дишане не можахме да повишим кислородната ѝ сатурация. Опитвахме много антибиотици, но никой не

подействия. — Той протегна врат, за да погледне телевизора зад Лопес. — Предполагам, че това, което я умори толкова бързо, са стафилококи... или стрептококи от група А. Пристрастените са много чувствителни към тези кожни микроорганизми.

Лопес направи още една крачка надясно, заставайки отново пред екрана на телевизора.

— Какво можете да ми кажете за нейното предболестно състояние?

— Съмнявам се, че някога е била в предболестно състояние — измърмори Питърс. — Момичето имаше СПИН в напреднал стадий и тежеше около осемдесет паунда. Беше покрита с белези и многобройни язви от спукване на кожата. Спукването се получава, когато...

— Знаем — прекъсна го рязко Лопес. — Гангренияли язви, причинени от съдосвиващия ефект на инжектирания или поставен подкожно кокаин. — Тя въздъхна. — И двамата с д-р Уормак сме епидемиолози. Имаме достатъчно ясна представа на какво са податливи наркозависимите.

— Това, което искам да кажа — продължи Питърс, без да се смути, — е, че тя изглеждаше като някой, който си търси извинение, за да умре. — Погледът му блесна в нещо средно между усмивка и присмех. — Знаете какво имам предвид.

— И това ви разби сърцето, нали? — остро го запита тя.

Старши специалистът сви рамене без желание да се оправдава.

— Погледнете това интензивно отделение — промърмори той. — Тук никога няма място за болни с травми, за сърдечноболни или за други данъкоплатци, които се нуждаят от нашата помощ, защото през по-голямата част от времето ние изразходваме ресурсите си за пациенти като нея и други наркомани или пияници с техните измислени проблеми.

„Ах, ти, здравомислещ задник!“, помисли си Лопес. Точно отваряше уста, за да отговори, когато почувства ръката на Уормак леко да докосва лакътя ѝ.

— Д-р Питърс — заговори той, — имали ли сте други подобни случаи в интензивното през последните седмици?

— Винаги сме имали септични пневмонии, но никога подобна на нейната — отвърна другият, потиснал прозявката си.

— И никакви нови случаи оттогава?

— Не. — Питърс се намръщи, сякаш осъзнавайки едва сега, че посетителите не бяха дошли само за да му досаждат. — Все пак, защо ЦКЗ и държавното здравеопазване се интересуват от този случай?

— Предполагам, въобще не сте проверили резултата от изследването на пробите от слюнката на Джаксън? — въздъхна Лопес.

— Аз нямам време да обикалям наоколо и да проверявам лабораторните изследвания на починали пациенти. Не знам за вас, но за мен това не е най-добрият начин да използвам времето си — сви рамене Питърс.

— Много лошо — каза с равен тон Лопес. Тя пребори порива си да демонстрира десния ъперкът, на който я беше научил братовчед ѝ, когато двамата бяха на по осем години. — Пробата от слюнка съдържа стрептококи от група А.

„Казвах ли ви?“, се четеше по лицето на самодоволно ухиления Питърс. Лопес също се усмихна:

— Но това не е просто някакъв стрептокок от група А. Според микробиолозите, той е устойчив на всички антибиотици.

Очите на Питърс се разшириха.

— На всички антибиотици?

— На всичко, което е било изпробвано в лабораторни условия до момента. — Лопес се отправи към вратата. — Но това вече няма значение, след като пациентът е починал, нали?

Питърс скочи от кушетката и я последва. Изражението му на самоуверено безразличие се смени с внезапно безпокойство.

— Чакайте! Аз бях този, който я интубира. — Той погледна към нея. — Спомняте ли си случая с ТОРС? Интубацията представляваше огромен риск за лекаря.

— Да, спомням си, д-р Питърс. — Лопес си помисли, че паниката му се понасяше по-лесно от арогантността му и се изкушаваше да си тръгне, без да отговори, но се отказа. — Използвахте ли предпазни средства? — попита тя.

Той яростно закима:

— Всички работни предпазни средства. Престилка, маска, ръкавици и очила.

— Ако сте си измили добре ръцете, би трябвало всичко да е наред.

Питърс кимна. Лицето му постепенно започна да си възвръща цвета. Тя порови в чантата си и извади визитна картичка.

— Ако се натъкнете на други случаи, дори и смътно напомнящи за този на Тоня Джаксън, обадете ми се. По всяко време на денонощието. Става ли?

Той взе картичката и кимна.

— И Дийн, няма значение колко много си мислиш, че знаеш. — Очите ѝ срещнаха разкаяния му поглед. — Никога няма да бъдеш добър лекар, ако не се научиш да бъдеш по-състрадателен към *всичките* си пациенти.

Без да кажат нищо повече, Лопес и Уормак си тръгнаха. Слязоха надолу по най-близкото стълбище до първия етаж и се отправиха, следвайки знаците, към микробиологичната лаборатория. Един лаборант ги преведе покрай микроскопите, центрофугите и другите машини, поставени на рафтове или стоящи направо на пода на лабораторията. От другата страна на стаята към тях се отправи с големи крачки изискан афроамериканец с посивяла коса, облечен в синьо сако и червена папийонка на точки.

— Дейвид! — възкликна той с плътен баритон и протегна ръката си към Уормак. — Толкова отдавна не сме се виждали.

Уормак радостно стисна ръката му.

— Благодаря, че прие да се срещнеш с нас толкова късно, Фил. — Той се обърна към Лопес и бащински сложи ръка на рамото ѝ. — Представям ти Фил Алън, а това е Каталина Лопес. Тя е регионалният представител на ЦКЗ за СЕИ. И, помни ми думата, един ден ще стане или директор на ЦКЗ, или главен хирург, или здравен секретар. А по всяка вероятност и трите.

— За мен е чест — каза Алън с приветлива усмивка и лек поклон с глава.

Лопес подмина комплимента:

— Не му обръщайте внимание, той така си говори. Благодаря за срещата, Фил.

— Д-р Алън също не е за подценяване. — Уормак я погледна с повдигнати вежди. — Той дърпа конците тук, в „Харбър сентър“.

— Дейвид, получаваш награда за преувеличение. И имай предвид, че се изразявам много меко. — Алън се обърна към нея: — Аз съм само изпълняващ длъжността ръководител на отделението.

Върших истински работата преди години, но сега съм само фигурант, докато продължава търсенето на подходящ — ще рече по-млад — кандидат.

Преди някой да успее да каже нещо, Альн се завъртя и се обърна с лице към един дълъг рафт на близката стена.

— Елате — повика ги през рамо, — искам да ви покажа нещо.

Последваха го до рафта. Той държеше плака с проба, която изглеждаше като плоска, кафява десертна чиния с чиста повърхност. Лопес знаеше, че запечатаните пластини не представляваха риск за този, който ги държи.

Микробиологът доближи плаката до посетителите си.

— Това е типичен стрептокок от група А. Пробата е взета от гърлото на млад мъж в спешното отделение. — Върху кафявата повърхност на плаката се забелязваха няколко кръгли сивкави петна. В центъра на всяко петно се открояваше малък бял кръг, обграден от кафяв пръстен, около който сивото беше избледняло. Той посочи сивите части: — Това са колонии на стрептокок от група А. Белите кръгчета са различни антибиотични препарати като пеницилин, еритромицин и други подобни. Както можете да видите от промените в сивата част, която заобикаля всеки кръг, бактериите са чувствителни към всички антибиотици, които тествахме срещу тях. Напълно нормално за тези стрептококи.

Той бръкна в най-горното чекмедже и извади друга подобна плака. В нея имаше същите сиви петна и бели кръгчета, но тук сивото обграждаше от всички страни белите кръгчета, без никакво кафяво пространство помежду им.

— Това е тест за чувствителността на проба от слюнката на Тоня Джаксън. — Повдигна плаката, така че останалите да могат да видят. — Както сами виждате, тук стрептококите не реагират на никой от антибиотиците, които пробвахме срещу тях.

Лопес взе плаката от ръката му. Повдигна я и я наклони напред и назад, надявайки се, противно на здравия разум, че различният ъгъл на светлината може да промени току-що направените изводи. И макар че плаката бе съвсем лека, тя почувства метафоричната тежест на значимостта ѝ.

— Възможно ли е да е станала грешка, Фил? — попита Уормак.

— Не и след три проби — поклати отрицателно глава Альн.

Лопес почувства, че стомахът ѝ се бунтува. Усети кисел вкус в задната част на гърлото си. Едно е да четеш серия от първоначални съобщения на екрана на смартфона си, друго е да виждаш съществуващата заплаха да избуява необезпокоявано на плаката за проби в ръката ти. Врълхлитащата я реалност предизвика дълбок спазъм.

Тя остави плаката на рафта и попита:

— И така, никой от известните ви антибиотици не е ефикасен срещу този организъм?

— В общи линии... да — отвърна след кратка пауза микробиологът.

Всички замълчаха. Очите им бяха вперени в плаката.

Алън отново бръкна в чекмеджето. Извади втора плака с проба и я постави до първата. Епидемиоложката внимателно я разгледа и установи, че двете бяха почти еднакви.

— Това е някоя от посевките, които потвърждават изводите, нали? — попита тя.

Алън бавно кимна с глава.

— Заложихме тази проба преди 36 часа — каза той и след кратка пауза добави: — Тя е от друг пациент. Един възрастен мъж, който е бил в болницата по същото време. Лежал е в една стая с Тоня Джаксън. На съседното легло.

— По дяволите! — Лопес погледна един след друг двамата ветерани в медицината и видя тревогата в очите им. — Разпространява се...

---

[1] Заболяването протича с подобни на грип симптоми, но е съпроводено и с обилни кръвоизливи; причинител е вирусът Ебола. — Бел.ред. ↑

[2] Тежък остър респираторен синдром. — Бел.прев. ↑

[3] Разновидност на заразна пневмония, предавана чрез частици от замърсения въздух, разпръскван от климатичните устройства. Позната е от 1977 г., когато се разболяват участници в провеждащия се 58-ми конгрес на американския легион. — Бел.прев. ↑

Филадельфия, Пенсилвания

Елън Хортън бе седнала зад малката конферентна маса в лабораторията си в „СептоМед“, втренчила поглед пред себе си. Графиките и таблиците, разпръснати по масата, плуваха пред очите ѝ. От седмици бе очаквала с огромно нетърпение ранните резултати от клиничните тестове на създадения от нея „Оралоксин“. Но сега, когато преглеждаше доклада на чикагската болница — първата, приключила теста — тя се молеше единствено да не види в него съобщение, че някой от третираните пациенти е показал увреждания на костния мозък като страничен ефект от лечението.

Вдясно от нея, излегнат назад и подпрял глава с ръце, Нийл Райлън разсеяно разглеждаше таблиците и графиките, като че ли бяха неделен вестник. От лявата ѝ страна Вик Лешчак, другият ѝ асистент по проекта „Оралоксин“, приведен напред към масата, съсредоточено разлистваше копие на същите материали.

Макар и близки приятели, двамата мъже бяха пълна противоположност един на друг. Понякога ги оприличаваше на герои от стар шпионски филм, противници в Студената война. Райлън бе типичен самоуверен млад американец, чак до върха на розовите си бузи. Лешчак бе брилянтният, но мрачен източноевропеец. Плешивият стегнат петдесетинагодишен ветеринарен фармаколог бе избягал от Киев в началото на 80-те години. Подобно на други източноевропейски специалисти, които бе срещала, той страдаше от периодични пристъпи на носталгия. Макар да владееше много добре английски, предпочиташе украински в повечето си лични разговори. И всеки път, когато приемеше поканата му за вечеря, водеше нея и съпругата си Оксана в един и същ украински ресторант. Не бе споделял с нея нищо за предишния си живот и Хортън знаеше, че не се е завръщал в родния си град след рухването на Берлинската стена.

Райлън взе поредния лист от купчинката пред себе си. Усмивка озари лицето му.

— Видя ли тази графика? — посочи листа с грейнал поглед. — Времето за реакция в групата, третирана с „Оралоксин“, е по-кратко от това за интравенозния ванкомицин.

— Нийл, това са само двеста пациенти — размаха предупредително пръст Лешчак.

Райлън зяпна насреца му:

— Ти се майтапиш, Вик!

— Защо? — намръщи се Лешчак.

— Нашият *орален* антибиотик действа по-бързо при МРСА от *най-добрия* венозно вливан препарат и всичко, което можеш да кажеш, е... — Гласът му премина една октава по-ниско и наподобя комичния руски акцент на Борис Баденов^[1]: — „Това са само двеста пациенти“!

Хортън прехапа устни в неуспешен опит да скрие усмивката си.

Лешчак сви рамене и му отвърна с пресилен акцент:

— Нима ишкаш да слагаме сега шампанско и хайвер на маса ли?

— Исках да чуя смеха ти, Вик. Една усмивчица също би свършила работа.

Лешчак повдигна в гримаса левия ъгъл на устата си.

— Доволен ли си?

— Във възторг съм от теб! Слушай, Вик, ние се трепем от сума ти време в тази лаборатория. — Той обходи с насочен пръст стените без прозорци. — Убеден съм, че няма да е зле, ако от време на време празнуваме малките си победи. — Тупна с длан страницата пред себе си. — Като тази, например.

— Нийл е прав. — Хортън протегна ръка към китката на Лешчак, но се сконфузи и се спря на няколко инча. — Никога не съм си мечтала, че „Оралоксин“ ще действа по-бързо от интравенозните антибиотици.

— Не е там въпросът. — Лешчак премести погледа си от Райлън към нея. — Елън, изпробваме твоя антибиотик в лабораторията повече от три години.

— Е, и? — намръщи се Райлън.

— Знаем как действа срещу МРСА. — Лешчак потри с ръка наболата си брада. — Не се притеснявам дали ще бъде ефикасен.

— О, по дяволите! Пак започваме! — простена Райлън и завъртя очи.

Лешчак покри очи с ръце и продължи:

— Нийл, можем ли наистина да затворим очи и да се преструваме, че това не се е случило?

— Това *никога* не се е случвало! — Райлът сграбчи страницата, която лежеше пред него, и я размаха яростно. — Виж това. Тук има списък на всички наблюдавани странични ефекти, които изследователите от чикагския център са констатирани: главоболие, безсъние, стомашно-чревни разстройства, уртикарии... Никъде няма и помен от проблеми на костния мозък.

Хортън се пресегна и внимателно притисна ръката с листа към масата:

— Вик няма това предвид.

— Знам — отвърна Райлът с по-спокоен глас. — Но толкова пъти вече обсъждаме експериментите с примати. Не знаем какво стана с костния им мозък. И това само при две шимпанзета от стотици, може би хиляда. Това не означава... — Някой почука на вратата и той спря по средата на изречението.

На вратата стоеше Люк Мартино̀, елегантен както винаги, в своя двуреден морскосин костюм. До него бе изправена жена в стилиен сив жакет, панталон и кремава блуза с пищна яка. Хортън разпозна привлекателната сивокоса дама, която ѝ бе задавала въпросите на презентацията на „Оралоксин“ пред Съвета на директорите.

— Извинете за прекъсването — изрече любезно Мартино̀ и продължи да говори на жената до себе си, като че ли другите не бяха в стаята. — Това са нашите вечно погълнати от работата си учени.

— Заповядайте, влезте — покани ги Хортън, почувствала се неловко в своите джинси и маратонки.

Жената и Мартино̀ влязоха в стаята и доближиха заседателната маса.

— Елът, Нийл, Вик, имам удоволствието да ви представя един от членовете на Съвета на директорите, д-р Андреа Баингтън — представи я той с топъл глас. — Доктор Баингтън е...

— О, моля те, Люк, нека бъда само Андреа! — прекъсна го тя и непринудено подаде ръка на учените.

Ръкостискането на малката ѝ ръка с грижливо поддържан маникюр се оказа неочаквано силно и стегнато. Хортън веднага разпозна името, синоним на наследствени пари във Филадельфия.

Концернът „Баингтън Фармацевтите“ бе един от основните акционери на консорциума, основал „СептоМед“.

След като се ръкуваха, тя я попита:

— Вие лекар ли сте, или изследовател?

— Всъщност, не съм нито едното, нито другото. Аз съм клиничен психолог — отвърна Баингтън с топла усмивка и бързо добави: — Но от години не практикувам.

Ръката на Мартино уважително докосна рамото на Хортън.

— Елън, след презентацията ти пред съвета Андреа изяви желание да се срещне с теб и да...

Баингтън го прекъсна отново, като положи на свой ред ръка на рамото му и я задържа там, с което предизвика неочаквана ревнива тръпка у Хортън.

— Исках да дойда и да ви поздравя всички за брилянтното откритие.

— Много сме ви благодарни — отвърна Хортън и леко прочисти гърлото си. — Все пак, още сме само в началния етап.

— Андреа, няма да успеете да убедите Ел да приеме комплимент — намеси се Райлън. — Но Вик и аз с удоволствие ще го направим. Нали Вик? — обърна се той с усмивка към Лешчак, който седеше с каменно изражение на лицето.

— Чудесно сте се справили всичките — повтори със смях Баингтън, като най-после свали ръка от рамото на Мартино. — Направо благоговеея пред размаха на изследователската ви работа. Дочух, че до седмица-две се очаква одобрението на Агенцията за хранителен и лекарствен надзор.

— Да, а това ще помогне. — Райлън посочи листовите на масата пред себе си.

— Какво е това? — Баингтън насочи поглед натам.

— В момента провеждаме паралелно няколко клинични теста — обясни Хортън. — Единият е по Западното крайбрежие, в болници от Сан Франциско до Ванкувър. Вторият е във Флорида, а още два са в Европа. Но това тук са първите, макар и предварителни, резултати от тестове в Чикаго, проведени с над двеста пациенти с МРСА.

Тя обобщи резултатите от тестовете, като съзнателно омаловажи значимостта им. Очите на Баингтън се разшириха и устните ѝ се разтвориха в широка усмивка:

— По-бързо и ефективно действие при МРСА от „златния стандарт“ на интравенозното лечение? Това е удивително!

— И аз така си помислих — вметна Райлън, светнал от щастие.

Баингтън приближи стол към масата и седна до тях. Мартино я последва.

— Предполагам, знаете, че дядо ми, Езра Баингтън, е основал компанията малко след като сър Александър Флеминг открил пеницилина. И това никак не е случайно. Дядо ми вярваше, че антибиотиците са панацея. — Тя се усмихна носталгично. — Твърдоглав стар идеалист. Мечтаеше с един замах да изтрие от лицето на Земята всички инфекциозни болести.

— Има доста по-лоши примери за твърдоглавие, *поп*^[2]? — намеси се Мартино, изгърсвайки невидими пращинки от сакото си.

— Прав си, Люк. — Тя насочи шеговито пръста си към него. Ръкавът на блузата ѝ се повдигна и оголи свободно движеща се гривна за тенис, декорирана с диаманти. — Дядо ми почина през 1978-ма с вярата, че заедно с други фирми неговата компания се е преборила с почти всички инфекциозни болести. Донякъде се радвам, че не е жив да види вълната от резистентни към антибиотиците супермикроби, която ни връхлетя през последните двайсетина години. — Погледът на сивите ѝ очи се отмести. — Дядо мразеше да губи. Това май е семейна черта — допълни тя, кимайки на себе си.

— Но, благодарение на тези тримата, може би отново ще спечелим битката. — Мартино се пресегна и я потупа по ръката, с което предизвика нов ревнив спазъм у Хортън.

Впереният в Мартино поглед на Райлън изразяваше презрение, граничещо с враждебност, но той проговори със сърдечен тон:

— Няма „може би“, когато става дума за нас, Люк.

— Вашата работа е толкова важна — заяви категорично Баингтън. — Разбира се, „Оралоксин“ ще се отрази добре на цената на акциите на „СептоМед“, но значението му е много по-мощно.

— Да — намеси се Хортън, — като антибиотик за орално лечение на МРСА, „Оралоксин“ предлага изцяло нов...

— Разбира се, Елън, това е жизненоважен пробив. — Баингтън прекъсна хвалебствените ѝ слова с донякъде снизходителна усмивка. — Още по-съществен ефект от твоя антибиотик е, че той може да стимулира нов подем в научните изследвания на антибиотиците.

Давате ли си сметка, че за 2002 година лекарствената агенция е одобрила седемдесет и девет медикамента и нито един антибиотик?

Хортън поклати глава, Райлън сви рамене, а Лешчак кимна към масата.

— И защо ние, фармацевтичните компании, да хвърляме пари за разработка и изследвания на антибиотици? — продължи Баингтън с вдигнати пред тях длани. — Те струват милиони, понякога дори милиарди, а какви са резултатите? Ако имаш достатъчно късмет, ще успееш да откриеш лекарство, лечението с което трае седмица, максимум — десет дни. Докато ако изнамериш ново лекарство против високо кръвно налягане или пък уголемяване на простатата, пациентът е обречен да го взема до края на живота си.

— Без да споменаваме риска — вметна Мартино̀.

— Точно така, Люк! Последните две разработки на антибиотици струваха на „СептоМед“ близо четиристотин милиона долара, а нито един от тях не успя да стигне до пазара. Единият не можа да постигне желаните ефект, а другият показва нежелателни странични последствия. — Тя се взря в Хортън. — Никога няма гаранция. Помните ли „Тровафлоксацин“? Чудотворен антибиотик, само че причинява рядко срещани усложнения в черния дроб.

Пулсът на Хортън се ускори. Тя се чувстваше на ръба. Гостенката се доближи твърде близо до болното ѝ място.

— Безспорно е, че спасените с „Тровафлоксацин“ са много повече от починалите пациенти, но подобна аритметика не може да се прилага в днешно време — продължи с въздишка Баингтън. — Не, стандартите на АХЛ днес са толкова безкомпромисни, че повечето медикаменти, създадени преди двайсетина години, не биха издържали атестация.

Райлън скръсти ръце на гърдите си и я запита:

— Какво искате да ни кажете с това, Андреа? — Хортън усети лека защитна нотка в гласа му.

Богатата наследница се усмихна благо:

— Че сме поели по един стръмен път, който, благодарение на вашите усилия, е станал малко по-полегат. — Обърна се към Хортън и се взря в очите ѝ. Зениците ѝ се свиха всред тъмните сиви ириса. — Елън, всички ние сме поели отговорността пред „СептоМед“, пред

служителите и акционерите на компанията, да осигурим успех на „Оралоксин“. — Замлъкна за миг и добави: — Разбираш ме, нали?

Тежък обръч стегна гърдите на Хортън. *Тя знае, проблесна в съзнанието ѝ. Тя знае за шимпанзетата.*

---

[1] Зъл герой от анимационни филми от 60-те години на миналия век. — Бел.прев. ↑

[2] Не (фр.). В случая — „нали“. — Бел.прев. ↑

Портланд, Орегон

Коен влезе в приемната на отдел „Убийства“. Партньорът му Лийч веднага изскочи от кабинета си и го пресрещна.

— Два пъти проверявам пощата си днес — започна той с усмивка, която не прикри раздразнението в гласа му. — Но така и не получих съобщение от теб, че си вземаш свободен ден.

— Бях в болницата — отговори му със спокоен тон Коен, отправил се към своя кабинет.

— Мамка му! Цял ден се опитвам да се свържа с теб! — възмутено продължи Лийч.

Коен се спря:

— Извинявай. Наложих се да изключа мобилния си телефон, докато бях в болницата.

— Искаш да ми кажеш, че си прекарал целия ден в болницата с онази Каръл, която прибрахме от улицата?

Коен не отговори.

— Слушай, не искам да ти се бъркам или нещо подобно. Нито пък да те осъждам... Но се опасявам, че най-новата ти връзка крие потенциални проблеми. — Той замълча, но Коен не се остави да го подведе. — Не говоря за това, че живее в контейнер за боклук и се нуждае от кокаин и хероин за сто долара на ден. Това са подробности, които не биха могли да ви попречат. — Гласът му придоби приглушена съзаклятническа интонация. — Но, Сет, страх ме е, че Каръл не е еврейка.

— Тя е мъртва — произнесе безизразно Коен. Поклати глава и закрочи към кабинета, затваряйки вратата след себе си. Дори не бе успял да седне зад бюрото си, когато Лийч нахлу в стаята му.

— За какво говориш? — Сбърчена в гримаса, кръглата физиономия на Лийч го гледаше от другата страна на бюрото му. — Мъртва? Та ти я заведе в болницата тази сутрин и й нямаше нищо, освен възпалената ръка!

— Септичен шок — отвърна Коен и присви рамене.

— Което значи какво?

— Изглежда е получила страхотна инфекция на кръвта.

— И как се случи? — запита вече по-спокойно Лийч.

Коен му разказа преживяванията си в спешното отделение на болницата, без да споменава интимните подробности, които Каръл бе споделила с него.

— И ти остана с нея до края? Защо?

— Не знам. Беше толкова самотна. — Не можеше да му каже за последния ѝ треперещ зов „Моля те, не ме изоставяй“. Думите го бяха поразили право в сърцето. Майка му бе отправила същите думи към него и баща му, преди да изпадне в предсмъртна кома.

Насили се да прогони тъжните спомени и продължи невъзмутимо:

— Сложиха я в реанимацията. Включиха ѝ система за изкуствено дишане и я накачулиха с венозни системи. Бориха се няколко часа. Сърцето ѝ спря, когато се готвеха да я преместят в интензивното отделение.

— Кофти — пророни Лийч. — Съжалявам.

Партньорът му пак сви рамене, за да прикрие неочаквано силното си усещане за загуба. Лийч придърпа стол и седна пред бюрото му. Прекараха няколко минути в мълчание.

Коен прочисти гърлото си и наруши мълчанието:

— Ще трябва да се захванем с разследване на убийството на Джими и Фризера.

— Няма да е зле. — По лицето на Лийч пробяга дяволита усмивка. — Иначе ще се чудя какво да правя с наградата, която съм приготвил за убиеца.

Коен се подсмихна.

— Ром, не намираш ли целия този сценарий с Каръл и двете жертви за малко странен?

— Мислиш, че онзи, който е дал безплатните наркотици на Каръл, може да е пречукал Джими и Фризера? — отвърна замислено Лийч, като барабанеше с пръсти по бюрото.

— Точно така.

— Не сме сигурни, че е същият тип. Може да е съвпадение. Не искам да говоря лошо за мъртвите, но е напълно възможно Каръл да ни

е баламосвала.

— Защо ще го прави? — запита Коен и се отпусна на облегалката на стола си.

— Не се засягай, Кей Си, ама наркоманите много често ни лъжат просто „ей така“ — щракна с пръсти партньорът му. — Може би е искала да си го върне за годините разпавии с ченгета. А може и да е забъркана в кончината на Джими и Фризера и просто да си е покривала задника.

— Да бе — проточи глас Коен. — Сигурно цялата тази история с измършавялата умираща наркоманка е всъщност първокласно прикритие за перфектен убиец?

— Добре де — промърмори Лийч с полуусмивка. — Може би бедната Каръл просто е объркала времето, нали нямаше часовник? Може да се е срещнала с новоизлюпения търговец два часа преди разговора с нашите покойници. И въобще, присъствието на тоя тип в района може да е чисто случайно съвпадение. — Той въздъхна тежко. — Може да се намерят стотици правдоподобни обяснения, които не го свързват с двата трупа.

— Вярно — кимна Коен. — Но нека допуснем за момент, че той е и търговец на наркотици, и убиец.

— Ако ще си играем на игрички от типа „нека допуснем“, предпочитам да се правим на продавач и купувач с малката ми дъщеря — изсумтя партньорът му. — Но щом настояваш, аз ще се нагърбя с ролята на Джими.

— Май напоследък си по-подходящ за ролята на Фризера — подкачи го Коен.

Лийч му показа среден пръст и се засмя.

Коен се вгледа в луминесцентните тръби над главата си. Почука с пръст брадичката си и продължи:

— Какво ли е търсил този, новоизлюпеният, в района?

— Мислех, че вече сме се разбрали за това — въздъхна Лийч. — Работил е. Той е наркодилър.

— А защо тогава е пречукал другите двама дилъри? — Коен погледна косо партньора си.

— Война за територии.

— *Добрееее...* — проточи глас Коен. — Война за територии, казваш. А защо местопрестъплението изглежда по начин, който нито

ти, нито аз някога сме виждали?

— Помниш ли какво каза самият ти? Те просто са били надхитрени от превъзхождащ ги противник, ако използвам правилно тези изискани колежански думички.

Коен знаеше, че партньорът му се преструва — Лийч решаваше четири-пет пъти седмично голямата кръстословица на „Ню Йорк Таймс“ с мастило — но не му възрази.

— Колкото повече си мисля за позата, в която лежеше Фризера, толкова повече се убеждавам, че той е държал пистолета си в ръка. Мисля, че стрелецът е успял някак си да го изпревари.

— Чакай малко — подскочи в стола си Лийч. — Да не искаш да кажеш, че те са били нападателите?

— Каръл каза, че са разпитвали за него.

— Звучи разумно, бих казал. — Лийч потри чело. — Тия двамата по-скоро биха оставили някой да рита задниците на бабите им, отколкото да допуснат друг дилър на своя територия.

Коен се изправи напред и почука по масата с пръст.

— Ром, точно това ме притеснява най-много. Пришълецът, който ужким се опитва да работи на тяхната територия, е дал мострите на Каръл три дни преди убийството. — За да подчертае думите си, той насочи три пръста към Лийч.

— Но след това не я е потърсил.

— И?

— Що за търговец е това? Дава ѝ безплатна мостра. След три дни я среща отново и, вместо да се опита да ѝ продаде стоката си, изглежда „изненадан“, че я вижда там.

Лийч поклати бавно глава:

— Ако това е вярно — а ние разполагаме само с думите на Каръл — ще ми бъде много трудно да го обясня, признавам.

— Според Каръл, причина за състоянието ѝ е именно мострата, която ѝ е дал новодошлият. Беше сигурна, че в пакетчето е имало нещо повече от ейтбол.

— Чакай малко. — Очите на Лийч се разтвориха. — Да не би да подозираш, че имаме работа с някой луд? Някой луд професионален убиец, който се разхожда наоколо и изстребва наркоманите с отровен ейтбол?

— Просто разсъждавам на глас, Ром — присви рамене Коен.

— Не — поклати глава Лийч. — Не искам да фантазираме. Съжалявам за смъртта на Каръл, но не тя е жертва на убийство, а Джими и Фризера. — Погледна часовника си и се надигна от стола. — Вече е време да си ходим. Утре ще тръгнем да търсим убиеца им. И, ако не е много мръсен, ще му благодарим с топла прегръдка.

— Съгласен съм — отвърна Коен. — Освен за прегръдката. — Той бе твърдо решен да открие човека, застрелял Джими и Фризера. За него неразкритите убийства бяха като трън в задника. Но сега беше много по-любопитен да разбере какво е дал убиецът на Каръл. И защо.

Сиатъл, Вашингтон

Лопес се прибра в двустайния си апартамент с изглед към Пайк Плейс маркет^[1] и пролива Пъджет. Отгоре ѝ се метна, почти събаряйки я, нейният осемнайсетмесечен ирландски териер.

— По-полека, Роза! — смъмри тя нежно петнайсеткилограмовия булдозер, приличащ на кръстоска между пудел и шотландски териер.

Пусна кучето на килима, коленичи и го обгърна с ръце. Колегите ѝ от Центъра за контрол на заболяванията биха се ужасили от бактериалните зарази, които топлият език на Роза вероятно оставяше по лицето ѝ. Малко по-късно разтвори прегръдката си и се изправи.

— Хайде, моето момиче, да намерим каишката ти и да вървим на разходка.

Вълшебната дума „разходка“ предизвика нов изблик на кучешка радост. Макар че пред хората твърдеше, че с нетърпение очаква кучето ѝ да надрасне бебешката хиперактивност, неотслабващият ентузиазъм на Роза доставяше огромно удоволствие на Лопес. Обожанието на кучето се оказа чудесно ободрение за мрачното ѝ настроение, обхванало я, след като видя злокобните бактериални проби в лабораторията.

Телефонът, закачен на колана ѝ, звънна в момента, когато слагаше каишката на Роза. Долепи го до ухото си и чу познатия свеж глас на шефа си:

— Лина, Нелсън Амар те безпокои.

— Здравей, Нелсън, мислех да ти се обадя утре сутрин. — Погледна часовника си и пресметна, че 10:15 в Сиатъл означава след полунощ в Атланта. — Мислех, че вече е късно.

— „Късно“ е елемент от длъжностната характеристика в СЕИ, Лина — възрази Амар и тя се зачуди дали нарочно се държи така снизходително. — Искам да поговорим за този резистентен стрептокок.

— *Вече си чул?* — изненадано възкликна Лопес. — Получих резултатите преди два-три часа.

— Научих вчера.

— *Вчера?* — Гласът ѝ изтъня притеснено. — Не разбирам...

— Обади ми се д-р Греъм Килбърн. — Гласът на Амар издаваше нетърпението му. — Те знаят за това от няколко дни. Килбърн вече е установил контакт със Световната здравна организация.

— Не познавам никакъв д-р Килбърн. — Лопес продължаваше да тъне в неведение.

От другата стана на линията се разнесе шум от прелистване на хартия.

— Специалист по инфекциозни болести в... болницата „Свети Майкъл“.

— „Свети Майкъл“? — Изведнъж ѝ просветна. — Нелсън, не говориш за Сиатъл, нали?

— Килбърн работи във Ванкувър, Канада. Ти си най-близкият дотам представител на СЕИ, с когото разполагам. — В гласа на Амар се прокрадна подозрение. — Чакай малко, ако не си чула за ванкувърския случай, откъде знаеш за резистентния стрептокок?

Устата на Лопес пресъхна. Тя отпусна каишката на Роза и промълви тихо:

— Имаме два случая в Сиатъл.

— В *Сиатъл*? — Последва дълго мълчание. — И кога възнамеряваше да ме осведомиш? — натърти той.

— Утре сутрин — измънка тя, прекалено притеснена, за да се засегне от упрека.

— Лина, искам *веднага* да чуя всичко за случаите в Сиатъл.

Тя даде на шефа си пълен отчет за това, което се бе случило през последните часове. Разказа му за серопозитивната наркоманка Тоня Джаксън и за другия случай, Хари Уелс, пациентът с некротичен фасцит.

— Научих за това преди по-малко от три часа, но вече сме поставили болницата под най-строг санитарен контрол. Разпространихме съобщения в целия окръг и дадохме указание да ни информират незабавно за всеки случай на стрептококова инфекция. Точно бях на път да подготвя черновата на меморандум, който да

разпратим чрез Интернет на всички здравни служби и лекари в областта.

Направи пауза в очакване Амар да ѝ разкаже за случаите във Ванкувър, но той запази мълчание. Амар имаше репутацията на най-големия мълчаливец в ЦКЗ, включително и с колегите от собствения си екип, но тя не искаше да остане в неведение.

— Нелсън, какво е станало във Ванкувър?

— Имат три случая с подобни на твоите лабораторни резултати. — Той млькна, като че ли преценявайки какво да ѝ съобщи. — Един напълно здрав дотогава човек е умрял от пневмония. И една жена, която е лекувана, ако може да се каже така, от некротичен фасцит на ръката.

— А източникът? — продължи да настоява Лопес.

— Д-р Килбърн счита, че причинител на заразата е серопозитивна интравенозна наркоманка, която е била приета в спешното отделение за почистване на абсцес. Оттогава е в неизвестност.

— Уау! — възкликна тя. — Двама наркомани са прихванали невиджана досега инфекция почти едновременно в две различни държави. Каква е вероятността да се случи това?

— Казваш го, като че ли се е случило от двете страни на планетата. На какво разстояние е Сиатъл от Ванкувър?

— Около сто и двадесет мили^[2] — отвърна Лопес, признавайки за себе си валидността на възражението. Погледна надолу към Роза, която я гледаше очаквателно, захапала каишката си и бурно размахала опашка. — Но, все пак...

— Какво „все пак“, Лина?

— Помислил ли си за възможността това да не е случайно събитие? — запита го тя и веднага съжали за думите си.

— Разбира се, че включвам и тази възможност — сопна се шефът ѝ. — Аз винаги я отчитам. Но сега сме изправени пред нов супермикроб, който не е нито антракс, нито вариола, нито някое друго оръжие на биотерористи.

— Да, но... — опита се да се намеси тя, но Амар я прекъсна:

— Знаем, че градският контингент серопозитивни е идеална среда за развиване на спонтанна резистентност към антибиотици. Вече се е случвало с ванкомицин-резистентните ентерококи и

мултирезистентната туберкулоза. Така че, появата на тези резистентни стрептококи група А у наркомани не е лишена от смисъл.

— Но чак пък едновременно на две места? — възрази Лопес.

— *Тези* хора са най-мобилната прослойка от населението — изрече го с нотка на презрение. — Всяка зараза, появила се в една група градски наркомани, се разпространява светкавично по други места. Вече ни се е случвало.

Но не и по този начин, помисли си тя. Усети, че е безсмислено да продължава спора с шефа си.

— Трябва да говоря с д-р Килбърн. Май няма да е зле да прескоча и до Ванкувър — предложи тя.

— И аз така мисля — съгласи се Амар. — Колкото по-бързо открием източника, толкова по-лесно ще ни бъде да контролираме разпространението. — Той въздъхна тежко. — Лина, уважавам канадците. Наистина. Но искам да те предупредя, че са маниакални до такава степен на тема свобода и права на личността, че проследяването на човек може да се окаже много трудно. Няма да е зле да поразпиташ регионалния секретар.

— Може би е рано да търсим у канадците вината за заразата — вметна Лопес.

— Не обвинявам никого. Но трябва да действаме бързо. Ако този супермикроб се настани в болниците, както се е случвало с други по-рано...

Нямаше нужда да продължава. Откакто прочете катастрофалния лабораторен отчет за антибиотичните тестове, непрекъснато ѝ се привиждаха апокалиптични картини на пациенти, заразени в болниците, местата, към които са се обърнали за помощ и лечение.

Погледна надолу към Роза, която вече не махаше с опашка. Беше положила глава на предните си лапи, а ушите ѝ тъжно провисваха към пода, огледален образ на унието, обхванало господарката ѝ.

---

[1] Основан през 1907 г., Пайк Плейс е най-старият действащ пазар за селскостопанска продукция в САЩ. — Бел.прев. ↑

[2] Една сухопътна миля е равна на 1609 метра. — Бел.прев. ↑

Сиатъл, Вашингтон

Мерилин Уелс Карлайл направо се беше сварила под маската, престилката, ръкавиците и качулката на главата, които сестрите я принуждаваха да сложи всеки път, когато посещаваше баща си, Хари Уелс, в изолатора на „Харбър сентър“. На петдесет и две години, самата тя майка и баба, Карлайл категорично отказваше да спази указанието на сестрите и да не докосва болния си баща. Стъписани от ожесточената ѝ непреклонност, сестрите се бяха отказали да ѝ правят повече забележки.

Столтът ѝ беше изтеглен съвсем близо до леглото, но тя прекарваше по-голямата част от времето в болницата на крак, наведена над болния, стиснала едната му ръка, докато с другата попиваше избликващите по челото му капчици пот. Пееше му песничките, които навремето той ѝ бе пял. Популярните изпълнения на Франк Синатра и Тони Бенет, които действаша така успокоително при всеки пристъп на подаграта в старческия дом, сега, в нейно изпълнение, не успяваха да възпрат пъшканията и охканията му. Само морфинът помагаше и то за кратко.

Преминал осемдесетте, баща ѝ имаше умерено напреднала форма на Алцхаймер и невинаги разпознаваше дъщеря си. Тя бе привикнала с мисълта, че той много скоро ще я напусне и дори понякога се молеше за него да бъде освободен от мизерното съществуване в инвалидна количка с деменция. *Но не по този начин, каза си на ум, не, в никакъв случай.*

Упоритите рани по краката, причинени от продължителното залежаване, които го бяха вкарали преди четири седмици в болница, пламнаха в неочаквана кожна инфекция. Лекарите се опасяваха, че е развил плътоядната треска, но бяха единодушни, че Хари е твърде немошен за обичайната хирургическа интервенция. Със съгласието на дъщеря му те назначиха консервативно лечение с болкоуспокояващи и венозни вливания, но без антибиотици. Едва след като преместиха

баща ѝ в студена изолационна камера, тя научи, че дори и да бяха предпочели лечение с антибиотици, лекарите не разполагаха с такива, които да се преборят с мутирания стрептокок, инфектирал бедрото му. Дочу сестрите, които си шушукаха, че Хари вероятно е прихванал бацила, отнел живота на нещастното момиче от съседния изолатор.

Типично за издръжливостта на баща ѝ, той не се даваше на болестта. Два дни, след като му поставиха окончателната диагноза, Хари продължаваше да линее на болничното легло. Кракът му, загубил всякакво подобие на човешки крайник, приличаше на обгоряла цепеница. За кой ли път Карлайл се питаше наум защо сестрата не му инжектира една по-голяма доза морфин и не прекрати агонията му? Ако я оставеха сама само за минута, тя нямаше да се поколебае да влее морфина в системите му.

На леглото падна капка и тя осъзна, че плаче. Вдигна ръка от челото на баща си, мушна я под маската, закрила лицето ѝ и обърса сълзите си. После изтри носа си с опакото на дланта.

Ръката ѝ замръзна.

О, *боже!* Ударите на сърцето забумтяха в ушите ѝ. Предупрежденията на сестрите отекваха в главата ѝ: „Бактериите се разпространяват основно чрез допир. Никога, никога, *никога* не докосвайте когото и да било, включително самата себе си, докато сте още с ръкавици!“.

Погледът ѝ се спря на гангрениялия крак на баща ѝ.

Какво направих сега!

Ванкувър, Канада

Мобилният телефон на Килбърн извънтя, когато той току-що се бе качил в колата си, джип от '98-ма, и затваряше шофьорската врата. Потупа джобовете си, после се наведе да погледне под седалката, но не го намери. Едва след четвъртото позвъняване успя да напипа пластмасовата му калъфка между бумагите, задръстили жабката на колата. Натисна бутона за отговор, без да погледне името на екрана.

— Греъм, аз съм — изчурулика гласът в слушалката.

За миг се изкуши да симулира прекъсване на връзката заради липса на покритие.

— Кира — въздъхна, — днес никак не ми е ден.

По-малката му сестра се изкиска:

— О, миличък, човек винаги трябва да намира време за близките си.

— На път за болницата съм.

— Като всеки друг ден, нали? — отвърна му тя, с леко заваляне.

Заля го гневна вълна:

— Пияна си!

— Пийнах само една чашка — сопна се тя.

— По дяволите, Кира...

— Недей да ме съдиш! Нямах идея колко трудно е сам да се грижиш за две деца.

— От твоята уста това звучи направо невероятно — изсмя се Килбърн.

— Знам, скъпи, знам — отвърна му тя отново с медено гласче. — Ти толкова много помагаш на мен и на децата. Чудесен си в ролята на идеалния за подражание мъж. Не си като оня кучи син, баща им. Но при теб е различно, Грей. Ти не си сам.

— Надявам се помниш, че Мишел се изнесе, нали? — Усещаше как напрежението в слепоочията му се покачва.

— Тя ще се върне — убедено заяви Кира.

— Няма да се върне, защото не иска повече да се грижи за три деца, които не са нейни.

— Две деца — възрази сестра му. — И е доста себично да...

— Кира, *ти* си третото дете! Тя обича Мат и Шейна. Би била много щастлива да живее с тях. Но ти...

— Какво аз? — запита тя с разтреперан глас.

— Мишел счита, че ти изсмукваш всичките ми емоционални ресурси и за нея не остава нищо — произнесе той с хладен тон. Веднага го налегнаха угризения, още преди да чуе сподавените хълцания на сестра си от другия край на линията.

— О, Греъм, толкова съжалявам — простена тя. — Винаги развалям всичко на всички.

Килбърн пое дълбоко въздух и бавно издиша.

— Не е вярно — каза с вече по-мек тон.

— Аз май съм нещо като цар Мидас^[1], ама наопаки — проломоти тя и избухна в сълзи.

— Не, Кира, не си — успокои я той. Можеше да води този разговор дори и насън. Откакто бе попаднала под властта на алкохола и наркотиците, прекрасната му сестричка дегенерира дотам, че се превърна в непостоянна сприхова развалина, плуваща по вълните на мелодраматичното самосъжаление. Петнайсетте години изнурителна неравностойна борба с порока не бяха пресушили надеждата му да я види един ден възкръснала за добро от блатото на наркотичната зависимост. Напоследък, обаче, все по-често имаше усещането, че мигът на окончателната загуба приближава.

След като я остави две-три минути да излее обичайните си самообвинения, той я прекъсна с твърд тон:

— Хайде, Кира, стига толкова. Довечера, на връщане от болницата, ще мина да взема Мат и Шейна. Ще им се наложи да изтърпят вуйчо си за известно време. Надявам се, нямам възражения?

— Шегуваш се. — Тя подсмръкна и продължи с по-спокоен тон. — Те обожават да са с любимия си вуйчо.

— Остави ги на Корасон, става ли? — Говореше за бавачката филипинка, която беше поръчителствала за Кира почти толкова често, колкото самият той. — Ще ѝ платя, когато ги взема.

— Благодаря ти, Грей. Ужасно съжалявам — добави тя тихо.

— Кира, трябва да вървя...

— Грей, аз никога не пия пред тях, нали ми вярваш? — умолително го запита Кира.

— Зная — отвърна той и затвори телефона.

Не бе виждал десетгодишния си племенник и осемгодишната си племенница повече от седмица. Не бяха идвали при него вече два месеца, откакто Мишел се премести. Замисли се за децата. Те се развиваха удивително добре на фона на безпорядъчното съществуване на майка им. Шейна понякога изпадаше в мрачни настроения, а Мат се забъркваше в някоя и друга беля, но децата въобще не бяха проблем. За разлика от майка им.

В съзнанието на Килбърн неволно нахлуха спомени от онази нощ, около месец преди Мишел да си отиде, когато Кира, пияна до невменяемост, ги събуди в три часа през нощта. Затвори ѝ телефона и се готвеше да се мушне обратно в леглото, когато внезапно Мишел отхвърли завивките и се изправи.

Включи осветлението и се обърна към него, скръстила ръце на крехките си гърди, облечена само с една широка и дълга тениска. Слабата светлина на нощната лампа хвърляше косите си лъчи върху ъгловатото ѝ лице. Никога не я бе виждал толкова ядосана.

— Кога ще свърши всичко това, Греъм? — бавно и разтреперано го запита тя.

— Какво повече бих могъл да направя? — Той също се изправи в леглото. — Нали чу, че я отрязах?

— Но утре ще прекараш целия ден да съшиваш парчетата — сопна му се Мишел.

— Тя е моята по-малка сестра — възрази тихо, като избягваше погледа ѝ.

— Греъм, ти постоянно я поощряваш с безкрайните си грижи и компромиси — непреклонно му възрази тя. — Освен това, всичко има граници, дори и предаността, която дължиш на близките си.

Килбърн бавно пое дъх.

— Мишел, знаеш, че нещата не са толкова прости.

— Не искам пак да слушам историите за онова лято — ядосано поклати глава Мишел. Дълбока бръчка се вряза между лешниковите ѝ очи. — Не ти си провалил живота ѝ, Греъм. Тя сама се е докарала до това положение.

— От мен се очакваше да я закрилям и предпазвам — промълви той с далечен глас.

— Как можеш да я предпазиш от самата нея? — Гласът ѝ се извиси почти до крясък.

Той сви рамене, капитулирайки:

— Ами Мат и Шейна?

— Разбира се, горките деца... — Мишел въздъхна. Изражението ѝ омекна, издавайки искрената ѝ привързаност. — Ще се наложи пак да дойдат да поживеят при нас.

Килбърн кимна. Поседяха малко, вгледани един в друг.

— Съжалявам, Мишел.

Не след дълго Мишел леко му се усмихна и се упъти към леглото. Намести се под завивките и угаси лампата. Изтърколи се до него, хвана ръката му и нежно я стисна в тъмното.

— Зная, че искаш само доброто на Кира. Че се чувстваш длъжен да направиш всичко възможно за нея. И че не си искал това да се случва. — Гласът ѝ се пречупи. Бе съвсем близо до него и той усещаше дъха на любимата ѝ ментова паста за зъби. Когато заговори отново, гласът ѝ бе хладен и разсъдлив: — Греъм, Кира изразходва толкова голяма част от нашата емоционална енергия, че, опасявам се, за нас не остава почти нищо.

Килбърн навлезе в паркинга на „Свети Майкъл“. Докато търсеше свободно място, той се отърси от спомените и се съсредоточи в назряващата бактериологична криза. Слезе от колата и се насочи към централния вход на болницата. Голям предупредителен постер, окачен пред вратата, привлече вниманието му. Съдържаше мъгляво съобщение, че в болницата се е разпространила някаква инфекция и приканваше персонала и посетителите да избягват посещения в нея, освен ако не е „абсолютно наложително“.

Някакъв звук привлече вниманието му. На петдесетина метра по-надолу видя репортер, изправил се пред телевизионна камера с микрофон в ръка. *Започна се, помисли си той. Много скоро ще почнат да звънят и в офиса ми.*

На влизане в болницата почти се сблъска с висока слаба жена, припнала навън. Позна Барбара Мойс, главна сестра на инфекциозното отделение. Като го видя, тя се спря рязко и го запита:

— За съвещанието на аварийния екип ли идваш, Греъм?

— Не, Барб, съжалявам — поклати глава лекарят. — Идвам да видя един спешен пациент.

В началото на петдесетте, Мойс имаше тясно и продълговато лице и умни сиви очи. Тя кимна разбиращо:

— Парминдер Сингх, нали?

— Да — отвърна Килбърн.

Мойс поклати сериозно глава.

— Барб, има ли нови случаи днес?

— Засега не. — Тя прехапа устни. — Поне в „Свети Майкъл“ няма.

— Какво искаш да кажеш? — Пулсът му се ускори. — В коя болница?

— Има случай на тежка пневмония в централната болница на Ванкувър. Още нямаме окончателно потвърждение.

Килбърн замислено потърка слепоочията си с ръка:

— Ако се окаже, че това *наистина* е резистентният стрептокок от група А, може би е по-добре да не се подлагат на риск от зараза и двете болници.

— Обсъжда се възможността да прехвърлят техния пациент при нас.

— Няма какво да чакат. Барб, знаеш, че жената, при която съм тръгнал, е развила некротичен фасцит след венозно вливане, нали? Това означава — продължи решително той, виждайки как Мойс се намръщи още повече — че една от нашите сестри в спешното отделение или е използвала един и същ чифт ръкавици за няколко пациенти, или не си е измила добре ръцете между две манипулации. Няма друго обяснение за разпространението на заразата.

— Навсякъде съм окачила напомнания да си мият ръцете. Опитвам се да говоря лично с всяка сестра, лекар или санитар. — Сълзите бяха на ръба на очите ѝ. — Не мога да огрея навсякъде.

— Зная, Барб, ти имаш очи и на гърба си — успокоително ѝ се усмихна Килбърн. — Просто накарай хората да мият проклетите си палци. Направо не мога да повярвам, че почти една трета от персонала пропускат палците, когато си мият ръцете.

— Ти агитираш убедения, Греъм!

— Всъщност, аз сега агитирам агитатора — засмя се той. — Ако не се лъжа, ти беше онази, която ме хвана веднъж със сухи палци под

чешмата, когато бях още стажант.

Мойс му се усмихна, а после сведе поглед към часовника си. Веждите ѝ се склупчиха:

— Трябва да тичам, че съвещанието ми започва.

Килбърн отвърна на прощалното ѝ махване и се отправи директно към интензивното. Докато слагаше предпазните средства, го споходи обезпокоително усещане за дежавю. Парминдер Сингх лежеше в същата стая, където неотдавна бе починал Том Малек. Знаеше много добре, че със събирането на едно място на всички случаи, се прави опит да се ограничи максимално разпространението на нововъзникналата зараза, но се опасяваше, че мерките са закъснели.

Премина последователно двете херметизирани врати и влезе в стаята. Наведен над леглото на Парминдер, болногледач подменяше превръзката на инфектираната ѝ лява ръка. Той спря и погледна лекаря.

— Аз съм д-р Греъм Килбърн от отделението за инфекциозни болести.

— Мел — представи се болногледачът. — Може ли да довърша превръзката?

— Вършете си работата — кимна му Килбърн.

Докато траеше процедурата, пациентката лежеше абсолютно неподвижна на леглото, защото, както веднага забеляза лекарят, беше изпаднала в безсъзнание. Бяха ѝ включили инсталация за изкуствено дишане и от гърлото ѝ стърчеше ендотрахеален маркуч. Безформената подута ръка, от която Мел бе свалил превръзките, привлече погледа му. Кожата бе разрязана хирургически от лакътя до пръстите по опакото на ръката. Бяха отстранили големи парчета от нея и оголените участъци лъщяха с жълта гноясала плът. Ръката на Сингх му заприлича на подпухнала риба, изхвърлена на брега от прибой. Само че вместо миризмата на развалена риба в носа го удари силният антисептичен дъх на йод и спирт.

— Вижте това, докторе. — Мел му посочи широка червена ивица, настъпваща от лакътя към рамото. — Възпалението отива нагоре.

— Ще я върнат ли пак в операционната?

— Има ли смисъл? — присви рамене санитарят, но в гласа му се усещаше състрадание.

— Къде е болничният ѝ картон?

Мел посочи с палец масата зад себе си. Килбърн отиде до нея, взе листа и се зачете. С тревога констатира, че във вените на болната са били влети антибиотици от всички възможни подходящи групи. А инфекцията неумолимо пълзеше нагоре по ръката ѝ.

След като Мел приключи смяната на превръзките, лекарят доближи леглото на Парминдер и се вгледа по-внимателно в нея. Мургавата ѝ кожа имаше силен жълтеникав оттенък. Подутите ѝ очи бяха затворени, а мускулчетата около свитите ѝ устни спазматично потрепваха. Здравата ѝ ръка също бе подута, вероятно в резултат от масивните венозни вливания. Пациентката бе в състояние на силна обща инфекция и отравяне на кръвта. Нямахше да оцелее дълго в това състояние, но възможностите за лечение бяха почти напълно изчерпани.

— Искам да ѝ поставим венозно гама-глобулин — реши той. — И да опитаме с активен протеин С.

— Сериозно? — изненадано вдигна поглед към него Мел.

— Хващаме се за последните сламки — въздъхна Килбърн. — Ще отида да вкарам предписанието в компютъра.

Току-що бе свалил ръкавиците и халата в преддверието на стерилната стая, когато към него доближи мъж с тюрбан на главата, носещ бебе в прегръдките си. Детето плачеше и се гърчеше, но Гурдив Сингх изглеждаше много по-изтерзан от сина си.

— Вие ли доктор на моя жена? — запита го с ужасен пенджабски акцент.

— Един от тях. Аз съм д-р Килбърн.

— Кажете ми какво става с нея?

Килбърн се взря в очите му:

— Тя е много зле, господин Сингх.

— Но се оправя, нали? — Гурдив яростно закима с глава.

Лекарят поклати глава в отрицание:

— Не мога да ви обещаю подобно нещо, г-н Сингх.

Гурдив се задъха. Очите му се разшириха, раменете му увиснаха. Протегна напред ръце, в които държеше бебето.

— Но, докторе! Нашето бебе, Харжит, кой сега се грижи за него?

— Правим всичко, което е по силите ни — преглътна тежко Килбърн.

Гурдив притисна отново бебето до рамото си и пристъпи крачка напред. Протегна ръка и сграбчи със сила рамото на лекаря.

— Докторе, вие трябва направи Парминдер отново добре. — Изтънелият му от напрежение глас се пречупи и той стисна още по-силно. — Вие трябва. *Вие трябва.*

Служителката от приемната на отделениято за интензивни грижи, жена на средна възраст с миловидно бабешко лице, притича към тях през залата.

— Всичко е наред, Гурдив. Дай да взема детето. — Гурдив пусна рамото на Килбърн. Жената се пресегна и пое бебето от ръцете му. Прегърна го, положи главицата му на рамото си и започна успокоително да го полюлява. — Ела с мен, Гурдив, нека сложим малкия да поспи.

Килбърн отпрати само с устни едно „благодаря“ към самоотвержената служителка, която отведе безутешния баща в чакалнята за роднини на болните. Застанал в средата на залата, загледан как се отдалечават, той си даде сметка, че никога по-рано не се е чувствал толкова безполезен.

Прехвърли отново през ума си списъка на антибиотиците, които Парминдер бе приела. Лекуващите лекари бяха изчерпали всички възможности. Нямаше други опции.

Той извървя с наведена глава пътя до лекарската стая. Взе формуляра за консултация, който трябваше да попълни. Разтършува се из джобовете на престилката си, но не намери писалка. Разрови безпорядъка на бюрото в ъгъла на стаята и откри захвърлена стара химикалка. Седна отново пред формуляра и тогава погледът му се спря на червения фирмен надпис „СептоМед“, гравирани на химикалката. Смътни спомени нахлуха в съзнанието му и внезапно го озари надежда. Слаба, мъглява, но реална.

Пренебрегвайки забраната за използване на клетъчни телефони в болницата, измъкна своя от джоба си, навъртя безплатния номер на справочната служба и зачака да се свърже. Отговори му автомат и трябваше да натисне няколко пъти нулата, докато чуе човешки глас:

— Фармацевтична компания „СептоМед“. Амбър на телефона. С кого да ви свържа?

— Бих искал да говоря с д-р Елън Хортън.

[1] Легендарен фригийски цар, комуто Дионисий дал дарбата да превръща в злато всичко, до което се докоснел. — Бел.прев. ↑

Сиатъл, Вашингтон

— Всяка нововъзникнала патогенна криза се нуждае от лесно запомнящ се акроним, гласи Единайсетата заповед — бе казал д-р Уормак на д-р Лопес, докато се връщаха от „Харбър сентър“. Само за едно денонощие фолклорът на ЦКЗ се бе обогатил с ново име и ново съкращение. Хората нарекоха новопоявилия се микроб „мултирезистентен група А стрептокок“ или съкратено МРГАС, което се произнасяше *мергас*.

Лопес не беше мигнала цяла нощ. Електронните писма и телефонните обаждания от Атланта валяха безспир, докато в ЦКЗ се мъчеха да скалъпят набързо някаква стратегия за ограничаване на разпространението на заразата. Вестта за МРГАС все още не бе изплувала в медиите, но професионалните среди на специалистите по инфекциозни заболявания бяха като разбунен кошер. Появата на супермикроб, резистентен към всички антибиотици, бе апокалиптичен кошмар, който те отдавна бяха предрекли и с ужас очакваха. Настъпи денят, за който някой отдавна бе измислил име — начало на *постантибиотичната ера*.

Лопес функционираше на чист адреналин. След като преодоля шока и уплахата, стомахът ѝ възбудено запърха. Подобно на хирург, изправен пред най-рискованата, но може би най-добре отплащащата се операция в живота си, тя се чувстваше едновременно паникьосана и стимулирана от перспективите за кариерата си, които участието ѝ в овладяването на кризата с МРГАС откриваха.

Взе набързо душ, глътна чаша разтворимо кафе, надраска бележка за гледачката на кучето, потупа гальовно Роза и се упъти към входната врата. В мига, в който хвана дръжката, смартфонът ѝ звънна за пети път от сутринта. Откачи го от колана си и отговори.

— Д-р Лопес? — запита мъжки глас с лек френски акцент.

— Аха. Кой е това? — отвърна тя, усещайки, че телефонният ѝ етикет куца.

— Ужасно нетактично от моя страна, моля да ме извините — каза сърдечно гласът отсреща. — Безпокои ви Жан Нантал от Женева. Аз съм...

— О, да, вие сте д-р Нантал от Световната здравна организация — прекъсна го тя, изпълнена с благоговение от факта, че разговаря с изпълнителния директор по инфекциозни болести на СЗО. — Изучавала съм легендарните ви трудове за глобалната ваксинация срещу едра шарка, когато подготвих дипломната си работа.

— О, навярно в колежа са ви преподавали древна история! — Той се засмя непринудено.

— Напротив! Това, което вие и колегите ви сте направили...

— Беше много, много отдавна, но все пак, благодаря ви — отвърна благосклонно той. — Надявам се, че не се обаждам прекалено рано. Безнадеждно скаран съм с часовите зони. Би трябвало при вас, в Сиатъл, да е седем и половина сутринта, но няма да се изненадам, ако е полунощ или пладне.

— О, не, това е точното време — засмя се и тя, осъзнавайки колко основателна е славата на Нантал като първокласен чаровник. — Хванахте ме тъкмо в момента, когато тръгнах към болницата, за да прегледам пациент в ранен стадий на МРГАС.

— Разбирам. Д-р Лопес...

— Лина.

— С удоволствие. И, ако обичате, аз съм Жан. — Той продължи: — Надявах се, че можете да ми дадете нови сведения за ситуацията при вас. Говорих с д-р Килбърн от Ванкувър, но за случаите в Сиатъл зная само онова, което ми съобщи Нелсън Амар, а доколкото знам, източник на неговата информация сте вие.

— Вероятно е така. — Лопес описа накратко състоянието на огнището на заразата в Сиатъл и добави: — Жан, имаме нов случай в изолатора. Жена, чийто баща бе развил некротичен фасцит, се е докоснала неволно със заразена ръкавица. Отивам да я прегледам, след което мисля да прескоча до Ванкувър и да се срещна с д-р Килбърн.

— Много добре — съгласи се Нантал.

— Жан, какво ще е участието на СЗО? — поинтересува се тя.

— Засега участваме само като консултанти. Нелсън е убеден, че ЦКЗ може да направлява изследванията. — Той направи пауза. — Лина, той ме увери, че сте много способна.

— Нима? — възкликна тя, без да се опита да прикрие изненадата си.

— О, Нелсън е илюстрация на поговорката, че куче, което лае, не хапе — засмя се отново Нантал.

— Но, за сметка на това, лае доста убедително — засмя се в отговор и Лопес. — Нелсън спомена ли опасенията ни, че едновременното избухване на заразата на две различни места може и да не е случайност? — Тя пропусна да поясни, че опасенията бяха предимно нейни.

— Да, спомена — отвърна Нантал след кратка пауза.

— Какво мислите за това, Жан?

— В днешно време винаги има място за такива опасения. Лина, ще възразите ли, ако споделя част от професионалния си опит с вас?

— Да възразя? — протестира тя. — Ще бъда поласкана.

— Май ще трябва някой ден да прочета вашата дипломна работа. Мнението ви за моята значимост е така изкусително преувеличено. — Тя си представи как на финото му издължено лице се изписва игривата усмивка, позната ѝ от телевизионните интервюта. — По ония времена, когато все още се занимавах с работа по специалността си, многократно съм допускал, и аз като всички други, една и съща грешка — правех прибързани предположения за произхода на новооткритите болестотворни микроби. Независимо дали сегашното съвпадение е случайно, или не, трябва да разглеждаме тази възможност, без, разбира се, да изключваме и други алтернативи. Разбирате какво искам да кажа, нали?

— Напълно. Ще се постарая да остана отворена за всички възможности. Но — тя продължи със смях — аз съм католичка с латиноамерикански произход. Генетично съм предразположена винаги да предполагам най-лошото.

— Което ви прави идеалния епидемиолог. Лина, ако решите, че мога с нещо да помогна на разследването ви, търсете ме по всяко време.

— Може би ще се възползвам от предложението, Жан.

— *Bien sûr*^[1] — отвърна той. — И ако ви се намира някое излишно копие на дипломната работа...

Веднага, след като приключи разговора, Лопес се отправи надолу към кабриолета си в подземния паркинг. Бе студено утро, ръмеше. Не

можеше и дума да става да свали гюрука. Изкара колата от гаража и се отпрати към болницата „Харбър сентър“.

Главата я болеше от постоянното премисляне на изпълващите я догадки относно причините за появата на МРГАС. Включи радиото, за да се разсее и усилва звука, като чу Шугър Рей^[2] да пеят „Всяка сутрин“ — любимата песен на Кийт. Спомените за бившия годеник, все така ярки и отчетливи, нахлуха в съзнанието ѝ и се смесиха с притесненията. *Как успях да оплескам нещата?*, почуди се отново в пристъп на носталгия.

Лопес срещна интерниста Кийт през първата година на следването си в медицинския колеж, годината, когато баща ѝ почина. Подкрепата му в най-мрачния период от живота ѝ бе много мила — звънеше ѝ редовно по телефона, приготвяше обяд или ѝ предлагаше рамо, на което да си поплаче. Привлечена от съпричастността му, тя постепенно се влюби. Кийт иронично заявяваше, че всичко се дължи на баща ѝ или, по-скоро, на паметта за него.

Ясно си спомняше последната им нощ преди четири години. Осъмнаха в разговори, плач и дори се любиха на дивана. Не стигнаха до виковете и обвиненията от предишните разгорещени спорове, може би защото, както тя си помисли, и двамата бяха взели решение да прекратят връзката.

— Лина, не мога да се съревновавам с привидение — бе казал Кийт, седнал на дивана, на който току-що се бяха любили, съвсем близо до нея, но без да я докосва.

— Никога не съм искала от теб да се съревноваваш — отвърна му тя, свела поглед.

— Но аз така чувствам нещата. Живея в сянката на баща ти и дори не мога да се меря с него.

— Но това е смешно — промърмори Лопес.

— Може би — отвърна нежно Кийт. — Но не мога да се отърся от това усещане. Може и да си въобразявам, но винаги съм си мислил, че ти по-скоро би се върнала в семейството на родителите си, отколкото да създадеш ново с мен.

— Не е вярно — възрази тя. Но още тогава си даваше сметка, че той е много близо до истината. Почти не помнеше майка си, починала от левкемия, когато тя бе само на четири години. Оттогава баща ѝ бе

целият свят за нея. Би жертвала всичко, ако можеше да си го върне обратно.

Не говориха много след това. На разсъмване Лопес отиде в спалнята си и донесе оттам бижутерската кутийка с годежния пръстен, който не беше слагала на ръката си от няколко седмици. Той взе кутийката от ръката ѝ, прегърна я кратко и си тръгна, без да пророни дума.

Обикновено успяваше да си внуши, че провалът на годежа ѝ няма нищо общо с незапълнената празнота, която чувстваше след смъртта на баща си. Кийт и тя искаха различни неща от живота. Десет години по-възрастен от нея, той имаше желание да се установи, да има дом, семейство, деца, докато тя все още кипеше от младежкото желание да завладее света. Но в моменти като сегашния я налягаха съмнения.

Отърси се от спомените чак когато пристигна в болницата и паркира на същия паркинг за спешни повиквания, където бе оставила колата предния път. Запъти се към павилиона на отделението за инфекциозни болести, където една сестра, съгласувала визитата ѝ с дежурния лекар, я заведе в стаята на Мерилин Уелс Карлайл. Лопес изпълни всички предписани мерки за безопасен контакт с пациентката — от пластмасовата шапка и маската на лицето до чорапите, нахлузени върху обувките — и влезе в стерилната стая без прозорци.

Карлайл, облечена в домашен пеньоар, седеше на леглото с вестник в скута си. Ако не беше хирургическата маска на лицето ѝ, можеше да мине за домакиня, наслаждаваща се на мързеливото начало на деня си. Имаше не много дълга сива коса, обло, но не пълно лице и добродушни кафяви очи.

— Госпожо Карлайл, аз съм д-р Лопес.

— О, ще имам шесто становище — отвърна Карлайл, но тонът ѝ бе по-скоро любезен.

— Мнението ми на клиничен специалист едва ли струва много — сви рамене Лопес. — Аз съм епидемиолог от Центъра за контрол на заболяванията.

— Охо! — Карлайл изглеждаше впечатлена. — С какво мога да ви помогна, д-р Лопес?

Изтълкувала думите ѝ като покана, Лопес приближи стол до леглото и седна до нея.

— Как се чувствате?

— Пресъхнала ми е устата. Казаха ми, че било типично за зараза със стрептококи. Иначе нямам оплаквания.

— Радвам се да го чуя — кимна Лопес.

— Но дори и състоянието ми да не се влоши, ще се наложи да остана под карантина поне още седмица. — Направи пауза, за да си прочисти гърлото и продължи: — Ще пропусна погребението на татко.

— Много съжалявам — каза Лопес, почувствала внезапен прилив на симпатия. — Бих искала да ви разпитам за инфекцията на баща ви.

— Добре. — Карлайл сведе поглед към вестника на коленете си.

— Колко време е прекарал в болницата, преди да пламне възпалението?

— Три или четири седмици. Раните му от залежаването бяха почнали да се затварят, когато изневиделица... — тя потърси точната дума — изригна това нещо.

— Това е типично за плътоядната болест — вметна Лопес.

— Да, казаха ми. — Карлайл отмести вестника на леглото до себе си. — Дочух, че татко е пипнал инфекцията от някакво момиче, някоя си Тоня Джаксън, която е лежала в съседната стая. Някой от персонала не бил измил добре ръцете си, преминавайки от един пациент към друг.

— Г-жо Карлайл, персоналят не е могъл да знае тогава, че... — опита се с половин уста да ги защити Лопес.

— О, аз не ги упреквам — прекъсна я Карлайл. — Те се държаха чудесно с татко. И вие сте права — откъде са могли да знаят? Дори и да знаеха... — Тя се изчерви и погледна встрани. — Ами, вижте мен — бях съвсем наясно и въпреки това се изложих на заразата по най-глупав начин.

— Случва се — опита се да я успокои Лопес. — Споменахте Тоня Джаксън. Имахте ли случай да я видите?

— О, да — закима енергично Карлайл. — Горката Тоня. Беше толкова изнемощяла, горкичката. Дали имаше деветдесет паунда. И толкова е страдала през краткия си живот. — Поклати глава и въздъхна. — Навярно сте научили историята ѝ. Насилена сексуално от баща си, живяла е на улицата от тринайсетгодишна. И така до края на дните си.

— Разказвате, като че ли сте я познавали отпреди — учуди се Лопес, но Карлайл отвърна с усмивка:

— По професия съм ревизор, но, както казваше татко, имам дарба на социален работник. Според него, от малка съм била привлечена от нещастници и страдалци. — Тя сви рамене. — И понеже Тоня нямаше никакви посещения, когато татко заспеше, често прескачах при нея... поне преди да стане толкова зле. — Направи кратка пауза и продължи с въздишка. — Тоня обичаше да говори. И беше толкова откровена с мен, не усетих нито веднъж да ме лъже или да си измисля. И въобще не се чувстваше нечия жертва.

Лопес поклати глава. Беше се наслушала на подобни истории за улични деца от бедняшките квартали на Атланта, докато работеше в клиниката за ваксини.

— Г-жо Карлайл, Тоня каза ли ви защо е постъпила в болницата?

— Да, заради онова ужасно възпаление на лакътя ѝ. Като серопозитивна кокаинозависима вероятно е била предразположена към такива възпаления. Една от сестрите ми каза, че инфекцията е започнала оттам. Вероятно е пипала раната и после е докосвала устата си...

Зачуди се дали Карлайл осъзнава колко подобна е историята на нейното собствено заразяване. Надигна се от леглото и понечи да се сбогува:

— Това много ми помогна...

— Тоня беше убедена, че някой я е заразил умишлено — изрече Карлайл и присви очи.

— Какво? — възкликна Лопес и се отпусна обратно на стола.

— Тоня ми каза, че е срещнала някакъв нов търговец, който ѝ дал безплатен наркотик. Казал ѝ, че било мостра и че ще продължи да я снабдява, но повече не се появил. Това ѝ се сторило много необичайно и тя бе убедена, че въпросната мостра ѝ е причинила ужасяващата инфекция. Беше убедена, че онзи е „набутал“, както се изрази, някаква химическа зараза в наркотика. Сигурно наркотърговците правят такива неща, за да печелят повече пари.

В стомаха на Лопес запърхаха пеперуди.

— Каза ли ви още нещо за него?

— Нищо. Освен че имал най-тъмните очи, които била виждала в живота си.

— Тъмни, в смисъл черни?

— Не — поклати глава Карлайл. — Мисля, че имаше предвид мътни и непрозрачни. Описа го като страховита личност.

Сърцето в гърдите на Лопес заблъска силно, докато се опитваше да осъзнае възможните последствия от това обвинение. Беше толкова вгълбена в мислите си, че не чу въпроса, който ѝ зададе Карлайл.

— ... какво мислите, д-р Лопес? — запита Карлайл с надежда.

— Извинете, бихте ли повторили въпроса си? — отвърна ѝ стреснато.

— Ако се размина само с възпаление на гърлото, това ще е много добра новина за всички. Ще означава, че този микроб невинаги причинява ужасяващи инфекции.

Лопес кимна разсеяно:

— Има два типа инфекции с ГАС, т.е. със стрептококи от група А — започна да обяснява тя, докато мислите ѝ се въртяха настойчиво около обвиненията на Тоня Джаксън. — Първата, по-често срещана и неагресивна форма, се проявява като възпаления на гърлото, скарлатина, леки кожни инфекции и други такива. Другата е много по-рядка и агресивна форма. Причинява инфекции от рода на плътотъждната болест, синдром на токсичен шок и ГАС-пневмония.

Карлайл се намръщи скептично.

— Само няколко разновидности на ГАС причиняват такива агресивни инфекции — успокои я Лопес. — Но дори и на тях им е нужен някакъв пробив в имунната система на приемника, за да причинят заболяването. Разбирате ли ме?

Съсредоточено присвила вежди, Карлайл кимна бавно:

— Искате да кажете, че дори и да е прихванал лошия вариант на микроба, човек трябва да има и някакъв друг проблем на имунната система, за да прихване тежка болест?

— Нещо от този род. — Лопес се усмихна неопределено. — Малцина са податливи на заразата, макар че не можем да предскажем с точност кои. Затова имаме само отделни огнища на плътотъждната болест, а не епидемии.

— Значи това е добрата вест? — погледна я Карлайл.

— Да, но има един проблем.

— Какъв?

— Контролът на огнищата на зараза е по-труден. Да вземем за пример дребната шарка. Всеки заразен проявява класическите симптоми. Всички имат обриви. Въпреки че е доста прилепчива, можем да поставим заразените под карантина и да предпазим останалите.

— А при инфекциите с ГАС?

— Хората могат да бъдат преносители на заразата, без да проявят каквито и да било симптоми — поклати глава Лопес.

— Преносители? — направи смутена гримаса Карлайл.

— Преносител е човек, който е инфектиран с микроба и е в състояние да го предаде на други, без обаче самият той да показва симптоми на заболяването. Например, вие.

— Аз? — подскочи стреснато Карлайл.

— Представете си, че не знаехме, че сте били в контакт с баща си и че се бяхте прибрали у дома само с лекото раздразнение в гърлото. Можехте несъзнателно да предадете заразата на някой друг, който да развие тежка форма на пневмония или плътоядна болест, защото той или тя са податливи на агресивния ГАС.

— Боже Господи! — Очите на Карлайл се разшириха, когато тя осъзна казаното ѝ. — И междувременно съм можела да предам заразата на още десетина други, които също да станат преносители на микроба.

Логиката на думите ѝ преряза Лопес като някоя от детските стомашни кризи на братовчедка ѝ.

Какво ще се случи, ако това огнище не може да бъде овладяно?

---

[1] Разбира се (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Рок група от Ориндж Каунти, Калифорния, носеща името на известния боксьор Шугър Рей Леонард. — Бел.прев. ↑

Филадельфия, Пенсилвания

Затворила се в кабинета си, Хортън седеше зад бюрото, стиснала глава с ръцете си. Купчината бележки във входящата ѝ кутия застрашително се бе наклонила и заплашваше да се прекатури. Имаше 254 непрочетени съобщения в електронната си поща. Гласовата ѝ поща бе препълнена и не можеше да поеме повече обаждания. Не искаше да чуе нищо от външния свят. Още по-малко искаше да приема нови поздравления. Ситуацията беше непоносима.

Преди два дни научи, че трето шимпанзе, третирано продължително с „Оралоксин“, е развило усложнения на костния мозък. Оттогава не бе мигнала.

Може би усложненията в костния мозък бяха просто специфични за шимпанзетата реакции на непоносимост, както я бе уверил Мартино, докато лежеше за първи път гола под неговите пухкави благоуханни завивки. Или, може би — както бе отбелязал Мартино между първия и втория път на умопомрачение, което ѝ бе причинил най-невероятният секс в живота ѝ — това се наблюдаваше само при животни, които са приемали лекарството в продължение на месеци, вместо максималните десет дни, за които бе предназначен.

Може би „Оралоксин“ нямаше да изложи на риск хората при правилна дозировка и краткотрайно лечение, но ако специалисти от проверяващия екип от Агенцията по храните и лекарствата зърнеха данните на шимпанзетата, незабавно биха спрели опитите с хора и биха забранили разпространението на „Оралоксин“.

Но Хортън не бе докладвала наблюденията. Не бе изпълнила етичния си дълг и сега се чувстваше като последния страхливец и мошеник. Не можеше да спи, нито да яде. Постепенно от обърканите ѝ мимолетни фантазии изкрystalизира нещо подобно на план за действие. Представи си как отплува в небитието, отпусната в гаража си, заслушана в любимия си концерт за пиано на Едвард Григ, заглушаван от боботенето на двигателя. Мисълта за задушаването вече

не събуждаше безпокойство, дори напротив — идеята да се самоубие, като остави предсмъртно писмо с обяснение на случая, изглеждаше единствено правилна постъпка за съвестта ѝ на учен.

Вратата се отвори със скърцане и прекъсна фантазиите ѝ. Секретарката ѝ Сали промуши кръглото си лице в кабинета:

— Д-р Хортън, знам, че не искате да приемате никакви обаждания... — смутено започна тя.

— Няма проблеми, Сали — успокои я тя.

— Един човек настоява да говори с вас на всяка цена. Не приема отказ. Накара ме да ви предам, че все още чака на телефона.

— О — каза Хортън, стараяйки се да имитира някакъв интерес. — Кой е той?

— Д-р Греъм Килбърн от Ванкувър, Канада. Каза, че сте стари приятели...

Греъм Килбърн. Не бе разговаряла с него поне десет години, откакто завършиха медицинския колеж в университета Макгил^[1].

— Сали, свържи ме, ако обичаш.

Докато чакаше да я свържат, си представи Килбърн, с неговата жълтеникавокафява, късо подстригана коса, вечно несресан, още преди да излезе тази мода. Тениските и клиновете го идентифицираха като жокея на випуска. Недодяланото му лице с квадратни челюсти, сивосинкавите му очи и лукавата усмивка караха състудентките им да се тълпят около него. Тя бе една от многото. Веднъж, след като зубриха заедно цяла нощ за изпита по патология, за малко щяха да преминат границата на простото приятелство. Прекъсна ги неочакваното завръщане на неговия съквартирант. Никога повече не стигнаха до подобна близост. Поддържаха чудесно приятелство. Когато се дипломираха и тя се върна обратно в Щатите, а той — във Ванкувър, известно време поддържаха кореспонденция, но трескавият ритъм на живот и на двамата скоро я пресуши.

Телефонът ѝ иззвъня и я изтръгна от спомените. Вдигна слушалката.

— Греъм!

— Елън! — чу ентузиазирания му глас. — Десет години, Елън! Можеш ли да повярваш?

— Десет години, наистина — повтори невярващо тя.

— Всъщност, тринайсет, откакто заедно правихме дисекция на Краля. — Килбърн намекваше за разплутия труп в лабораторията по анатомия от първи курс, когото бяха нарекли „Краля“ заради беглата прилика с Елвис Пресли в последните години от живота му.

— Добрият стар Елвис. — Тя се усмихна за пръв път този ден. — Как си, Греъм?

— Добре. Отлично. Мотая се тук — отвърна ѝ той със странна двусмисленост. — А ти? Какво се случи с теб през това десетилетие?

Споходи я внезапно притеснение.

— Нищо особено. Монашеско съществуване на изследовател във Филаделфия. Нямам съпруг. Нямам деца. Все така нефункционална, като в медицинския колеж.

— Глупости! — каза Килбърн. — Чух за твоите изследвания, Ел. Моята болница е едно от местата, където се тества твоето чудотворно лекарство.

— Много хора ми помагаша — отвърна резервирано тя. Усмивката ѝ угасна. — А ти какво направи?

— Аз? Аз съм реклама на посредствеността — засмя се Килбърн. — Направих специализация по инфекциозни болести тук, в Университета на Британска Колумбия, после преминах специализация по микробиология в Ню Йорк. Върнах се обратно у дома. Консултант съм в болницата „Свети Майкъл“ с нормалната университетска допълнителна заетост. — Прочисти гърлото си. — Живях няколко години с една великолепна жена, но прецаках всичко. Сега съм сам и бездетен.

— Да бе, посредствен! Скромнен си както едно време в медицинския факултет — възрази Хортън. — А какво става с малката ти сестричка? — Тя се помъчи да си спомни името. — Киора ли се казваше?

— Кира.

— Последния път, когато се чухме, ми беше казал, че току-що е родила момченце и е сложила в ред живота си. Надявам се, че е все така... нали разбираш... наред?

Той направи дълга пауза. Когато проговори, Хортън усети в гласа му неестествена безгрижност.

— Новородено? Остаряваш, скъпа. Моята малка сестра има две деца — син на десет и дъщеря на осем години. За съжаление е самотна

майка. Помагам й по малко, когато мога.

— Хубаво правиш — отвърна Хортън. Не знаеше какво повече да каже.

— Виж, Елън, чувала ли си за новия супермикроб във Ванкувър? — запита Килбърн, преминал изведнъж към делови тон.

— Нов супермикроб? — удиви се искрено тя. — Бях толкова заета с „Оралоксин“ и АХЛ, че не съм поглеждала бюлетина повече от месец. Нищо не съм чула.

— Честно казано, съмнявам се, че информацията се е разпространила чак до бюлетина... Поне засега — въздъхна той.

— Какво става?

— Ел, имаме огнище на стрептокок от група А, който е мултирезистентен.

— Към пеницилина ли?

— Не, към всякакви антибиотици — бавно каза той. — Нищо не му влияе.

— Какво? Това е нечувано! — задъха се тя. Безрадостното й настроение и самоубийствените мисли отстъпиха назад. Мозъкът й премисляше зашеметяващите последствия от възникването на МРГАС.

— Да, но се случи. — Той й разказа за смъртта на Том Малек и загадъчната връзка с младата наркоманка от спешното отделение. После й описа тежкото състояние на Парминдер Сингх. — Слушай, Елън, ако не успеем да направим някакво вълшебство, тя също ще умре.

Пулсът на Хортън се ускори. Тя внезапно осъзна накъде бие Килбърн, но й се искаше той сам да назове проблема.

— Съжалявам, Греъм. Това звучи направо трагично. Не знам как...

— Изчерпахме възможностите на конвенционалната медицина — прекъсна я той. — Нямам какво да предложа повече, освен... новия ти антибиотик.

Тя бавно и дълбоко пое въздух:

— Греъм, той не е одобрен за нищо повече от клинични експерименти с МРСА.

— Разбирам те, но нали „Оралоксин“ е антибиотик от нов клас?

— Теоретически е така — отвърна тя неангажиращо.

— Тогава има шанс той да постигне ефект, който другите антибиотици не могат?

Тя поклати глава към слушалката:

— Ти въобще тествал ли си реакцията на лабораторните посевки на този резистентен стрептокок към „Оралоксин“?

— Нямах време. Пък и не разполагам с медикамента, за да правя проверки. Разполагаме само с тестовия набор хапчета, които са пакетирани по дози. Аз просто не знам кое е лекарство и кое е плацебо.

— Все още не разбирам с какво мога да ти помогна — преглътна Хортън. Но вече бе разбрала.

— Можеш да ми разшифроваш кодовете по пробите, за да разбера коя е автентичната. И да накараш „СептоМед“ да ми изпратят още дози. — Гласът му омекна. — Това ще ми даде възможност да направя още нещо за пациентката. Да ѝ дам искрица надежда. Елън, тя заслужава това усилие.

— Греъм, официално... и морално... — Думата заседна в гърлото ѝ. — Не знам дали бих могла.

— По дяволите, тя е само на двацет! — сряза я Килбърн. После гласът му омекна: — Тя има малко бебе. И ще умре най-късно до утре. Какво ще загуби, ако рискуваме?

— Не зная. — Тя отметна кичура коса от челото си. — Наистина, не зная — промълви по-скоро на себе си.

— Ако искаш да съм съвсем откровен, не очаквам „Оралоксин“ да проработи — продължи да я убеждава той. — И никой няма да узнае, че сме опитвали. Но, Елън, представи си, че успеем? — Той замълча, за да може мисълта да стигне до съзнанието ѝ. — Твоят медикамент — ти — ще спасите една млада майка. И кой знае колко още, които ще я последват?

Дълго мълчание прекъсна разговора. Хортън се опитваше да претегли наум последствията. Осъзнаваше, че научната общност ще погледне с неодобрение на подобен сляп опит с недоказан медикамент, но усещаше първите проблисъци на силна възбуда, каквато не бе изпитвала от много време. Нищо не можеше да се направи за резултатите от опитите с шимпанзета. Нямахше как. Но ако „Оралоксин“ успее да излекува жената? Макар че тя изтълкува малко по-различно думите му, Килбърн беше прав — можеше ли да навредят на пациентката повече?

— Елън?

— Това е лудост, Греъм — въздъхна тя. — Абсолютно безотговорно. Нека се консултирам с моя шеф, вицепрезидента по научноизследователската дейност. Люк е човекът, който може да ти даде нужната информация, за да разпознаеш пробите, които ти трябва.

— Благодаря ти, Елън — искрено каза той. — Постъпваш напълно правилно.

Само ако знаеше, Греъм, помисли си тя в нов пристъп на вина.

---

[1] Реномиран университет в Монреал, Канада. Медицинският колеж датира от 1821 г. — Бел.прев. ↑

Портланд, Орегон

Десет минути след полунощ Кoen и Лийч се разхождаха бавно из тесния пасаж, където Джими и Фризера бяха срещнали смъртта. За разлика от относителното спокойствие сутринта, наоколо кипеше нощен живот, буен и многолик като в амазонската джунгла. Двойното убийство не бе повлияло по никакъв начин на незаконния бизнес, практикуван на уличката. Единствените видими следи бяха тебеширените очертания на телата и прокъсаните тук-там полицейски ленти „Не преминавай, местопрестъпление“. Кoen не се изненада. Смъртта бе нещо обичайно за пристрастените към наркотици. Приемлив риск за този бизнес.

— Пич, колко по гот е да кръстосваш посред нощ задръстени с боклук улици, вместо да си у дома при Джина и малката Софи — мърмореше Лийч.

— Ром, не мислиш ли, че трябва да оставиш семейството си да си отдъхне от теб? — озъби му се на свой ред Кoen. — Освен това, нямаме никакви доказателства, свързани с убийствата. Къде да търсим свидетели, ако не на местопрестъплението?

— Прав си. — Партньорът му демонстрира съдраните си джинси и черната тениска, откриваща търбуха му. — Как ти се струва екипировката ми, Кей Си?

— Чудесна е. Липсва само надпис „ченге под прикритие“ на гърдите ти.

— Ами ти? — Той се засмя, сочейки велуреното му яке и панталони в цвят каки. — Искаме да се смесим с тълпата тук, а ти си като манекен от каталог на Лендс Енд^[1].

На няколко крачки пред себе си Кoen видя подобие на жена в минипола, прилепнал пуловер и иглоподобни високи токчета, седнала до задната стена на изоставен склад. Лицето ѝ бе скрито от сянката на надвисналата над нея сграда, но ръцете ѝ бяха изнесени напред под слабата светлина, идваща от прозорец на втория етаж. Запретнала

високо левия ръкав на червения си пуловер, тя насочваше с другата ръка иглата на спринцовка към вените в сгъвката на лакътя си.

Двамата детективи спряха и загледаха инжектиращата се наркоманка. Тя измъкна иглата от вената си и прибра спринцовката в малката си коктейлна чантичка. Забеляза ги едва след като прибра наркотичното си оборудване.

— Какво искате, мамка ви? — запита ги с глас, който издаде, че „тя“ е всичко друго, но не и жена.

— Детективи сме, дарлинг — отвърна Лийч, симулиращ провлечения южняшки говор. — Ще имаш ли нещо против да си побъбрим малко?

Травеститът с усилие изправи шестфутовата си снага на токчетата. Подобно на Каръл бе неимоверно кльощав и също като нея имаше лишеи на долната си устна. Бледата кожа на лицето му покриваше толкова малко плът, че изпъкналите му скули и челюсти се привидяха на Коен като начервен череп с гримирани вежди. Вонеше толкова мощно на евтин парфюм, че очите на застаналия на метър и половина сержант се насълзиха. Заклати се на токчетата си и насочи несигурен пръст към тях:

— Защо притеснявате една дама, нямате ли си друга работа? — прозвуча дълбокият му баритон. С драматичен жест на двете си ръце той отметна назад кичурите на пищната си руса перука.

— Не бе, нямам нищо по-добро за тая вечер — отвърна Лийч. — Ами ти, Сет? Как ти се вижда тая хубавица, ще свърши ли работа?

Коен поклати леко глава и се вторачи в партньора си, опитвайки се да му каже с поглед да не се прави повече на глупак. Той се стегна и без следа от сарказъм ги представи:

— Аз съм детектив Лийч, а това е сержант Коен. Двамата сме от отдел „Убийства“ на портландската полиция.

— Убийства? — ахна човекът с плътния си глас. — Аз съм любовник... не съм убиец.

— И аз така си помислих — съгласи се Лийч. — Как се казваш?

— Чейвън ще свърши работа — отговори онзи, пригласяйки отново перуката си.

— Прекрасно име — каза Лийч. Коен не можа да определи дали това е подигравка с мъжа, или не е. — Но няма да свърши работа за протокола. Какво е истинското име?

— Дъглас Евънс — произнесе нацупено мъжът.

Детективът скръсти ръце над шкембето си:

— Е, Чейвън, случайно да познаваш Джими и Фризера?

— Всички тук ги познаваха.

— А има ли някой, според теб, който би искал да им направи мръсно?

— Почти всички — изкикоти се Чейвън с притворени очи.

— Можеш ли да бъдеш мъничко по-конкретна, дарлинг?

— Сладур, тук между нас няма много хора с пушкала. Виж чантата ми — много е малка, за да побере такова нещо. Пък и никак не отива на една дама.

— Кой тогава носи оръжие?

— Трябва да поговорите с малкия Андрю. — Травеститът театрално присви рамене и се препъна. Залитна и почти падна от високите си токове, но в последния миг успя да запази равновесие, изправи се и оправи миниполата си. — Няма да повярвате каква омраза таеше Андрю към Джими.

Името на дилъра бе познато на Коен, макар че никога не го беше срещал.

— Къде можем да намерим Андрю? — запита Лийч.

Чейвън протегна ръка напред и направи малък символичен кръг с отпуснатата си китка:

— О, той се мотае наоколо, сладурче. Просто се огледай за оная негова бяла спортна кола. „Порше“ или как беше там шибаната й марка.

— Чейвън, чухме, че наоколо се навърта нов доставчик — намеси се Коен. — Някакъв с лъскав анцуг и смразяваща мутра. Нещо да ни светнеш по въпроса?

— Оня сладур ли? — изцвърча Чейвън към Лийч. После се обърна към Коен и продължи: — Разбира се, че съм го виждала, бейби. Мина оттук оная нощ.

— Продаде ли ти нещо? — попита Лийч.

— Захарче, аз не купувам наркотици — отвърна оня с иронична усмивка. — Незаконно е.

— Чейвън, помниш ли Каръл Уилсън? — попита Коен.

Травеститът го погледна, после с бързо движение на главата отмести поглед към Лийч, намръщи се и възмутено отвърна:

— Какво искаш да кажеш дали я помня? Тя ми е приятелка.

— Тя почина вчера — меко каза Коен.

— Каръл? — Лицето на Чейвън се сгърчи в гримаса. Очите му се навлажниха. — Каръл е мъртва?

Сержантът кимна.

— Предполагаме, че новият доставчик има пръст в тази работа.

— Каръл си е отишла — повтори Чейвън, замаян от хероина. — Бедната, бедната Каръл. — Очите му се фокусираха върху Коен и думите най-последно достигнаха съзнанието му. — Какво ѝ е сторил онзи тип?

— Не знаем точно — призна Коен. — Но ще ни бъде полезно, ако ни кажеш дали ти е давал някакви прахчета.

— Да, видях го преди две или три нощи. Даде ми малко джънк^[2]. Каза, че било безплатно, мостра или нещо подобно. Обеща да се появи пак и да донесе от същото за продан.

— Видя ли го след това?

— Не — отвърна Чейвън. Изглеждаше изненадан от отговора си.

— Каква беше мострата, която ти даде, Чейвън? Ейтбол, нали? — запита детективът, кимвайки към него.

Чейвън поклати глава в съгласие и намести перуката си, разрошвайки я още повече.

Коен насочи към него кокалчетата на свитата си в юмрук ръка:

— И как се почувства, след като се боцна с тая мостра?

— Великолепно, захарче — засмя се той. — Беше чудесна стока.

— Не се ли поразболя след това, Чейвън? Да те е втресло или нещо от сорта?

Чейвън поклати глава.

— Помниш ли къде си го инжектира? — запита Коен.

Чейвън кимна утвърдително. Пресегна се и запретна нагоре ръкава на мъртвешката си дясна си ръка, докато оголи лакътя. Погледът му се насочи там и очите му се разшириха в кокалестите си орбити. На сгъвката на ръката му се виждаше рана с размера на кибритена кутия, покрита по краищата със засъхнала кора от кръв и гной. В средата се издуваше черен струпей, готов да изригне всеки момент.

— Мислех си, че това е от кокаина. Случвало ми се е и преди, когато не успея да нацеля точно вената. — Вдигна поглед от гноящата

рана и го насочи към очите на стоящия пред него полицай. — Но, знаеш ли, кукло, този път внимавах. Сигурна съм, че този път уцелих вената.

---

[1] Верига магазини за облекло, ориентирани към английски кънтри стил. — Бел.прев. ↑

[2] Хероин. — Бел.прев. ↑

Филадельфия, Пенсилвания

Денис Тайлър си бе отишъл. Истинският Тайлър бе изчезнал четири години по-рано, по време на плаване с яхта покрай бреговете на Баха, Калифорния. Човекът, който доскоро обикаляше по западното крайбрежие с неговата шофьорска книжка и се представяше за търговец на наркотици, също заряза взетата назаем самоличност. Според новите му документи сега той бе Уейн Форбс от Рокфърд, Илинойс.

Уейн Форбс, също като Денис Тайлър по-рано, бе загубил живота си от ръката на човека, използващ днес неговата самоличност. Повечето от досегашните му мишени бяха водили потаен живот и рядко някой се впускаше да ги издирва, след като изчезнеха. Затова беше толкова удобно човек да вземе назаем тяхната самоличност.

Форбс с удоволствие бе загърбил личността на Тайлър и свързаното с нея поръчение. Работата си е работа, напомни си той. Все пак, новата задача му бе много по-приятна и му бе съвсем лесно да остане съсредоточен. Всеки може да дръпне спусъка, но имаше толкова различни тънкости и нюанси в тази работа. Тя много допаднаше на креативната му същност.

Четвърто поредно утро седеше в колата си, паркирана на половин пряка от Украинския земляшки център, наслаждаващ се на чаша чай. Преглеждаше вестник и с едно око не изпускаше входа на Центъра, макар че нямаше начин да пропусне целта си, дори и да беше задрямал. Всяка сутрин, преди да се упъти към работното си място, човекът прекарваше точно един час в гимнастическия салон на Центъра. След четири дни следене, Форбс установи, че движенията му са предсказуеми като изгрева и залеза на слънцето.

Ако ставаше дума за обикновено убийство, предсказуемостта на жертвата щеше да бъде само от полза. Но поръчителят искаше нещо различно. Хонорарът, съпровождащ поръчката, стимулира Форбс да отдели достатъчно време и да я изпълни най-прецизно. Сгодният

случай щеше да дойде неминуемо. Важното бе да е там и да бъде подготвен за него.

Форбс погледна часовника си, сгъна грижливо вестника и завинти обратно капачката на термоса с чай. Включи двигателя на колата в мига, когато зърна жертвата си да излиза от входа на Центъра. Преди да се насочи към колата си, паркирана малко по-надолу до тротоара, тумбестият плешив мъж се озърна, като че ли търсеше преследвачи. Форбс си помисли, че това може да е навик, останал у учения от годините, прекарани в Източния блок.

Колата на Форбс излезе от зоната за паркиране и бавно подмина жертвата. Беше уверен, че ще го прихване само няколко преки по-нататък.

Ванкувър, Канада

Килбърн нетърпеливо погледна часовника си. Наближаваше шест часът след обяд. Вече пет часа чакаше разрешението на шефа на Елън Хортън за прилагане на тестовите дози „Оралоксин“. Пет часа, с които Парминдер Сингх не разполагаше.

Час по час проверяваше състоянието ѝ в интензивното отделение на болницата „Свети Майкъл“. И всеки път виждаше как червената ивица на възпалението неумолимо е завоювала още един инч нагоре по ръката на пациентката. Вече бе достигнала рамото и пълзеше по-нататък.

Тръгна към сестринската стая, за да се обади за пореден, четвърти път в „СептоМед“, когато чу името си по болничната уредба:

— Д-р Килбърн, търсят ви по телефона. Моля, обадете се на вътрешен 26 — кънтеше гласът.

Зарязва недовършеното обаждане в „СептоМед“ и набра вътрешния номер.

— Д-р Килбърн слуша!

— А, д-р Килбърн, толкова съжалявам, че се наложи да чакате — прозвуча нехаен мъжки глас. — Аз съм д-р Люк Мартино, завеждащ научноизследователската дейност на „СептоМед“. Работя с Елън Хортън и екипа, работил по „Оралоксин“. Тя ми каза, че сте състуденти от медицинския колеж.

— О, да — отвърна му Килбърн, комуто никак не беше до размяна на любезности. — Д-р Мартино, сигурно Елън ви е разказала за нашите случаи на тежък некротичен фасцит.

— Абсолютно. Каза ми, че бил резистентен към всички познати антибиотици. — Мартино издиша шумно в слушалката на Килбърн. — Вярно е, че от доста време се занимавам само с административна дейност, но съм запазил някакъв бегъл спомен, че стрептококите от група А бяха податливи на лечение с всички универсални антибиотици.

— Ключовите думи тук са „бяха податливи“ — въздъхна Килбърн. — Както казах на Елън, изчерпали сме абсолютно всички възможности.

— И затова искате да изпробвате „Оралоксин“? — запита Мартино̀ спокойно.

— Сигурен съм, че това е единствената възможност за пациентката.

Дълго мълчание се възцари от другия край на жицата.

— Греъм, разбрах, че Елън има много високо мнение за вас — продължи по-меко Мартино̀. — Извинете, но бих искал да попитам как, според вас, един експериментален медикамент, който е предназначен за съвсем друг тип инфекции и — забележете — все още не е одобрен, може да помогне на вашата пациентка?

За миг Килбърн се почувства безпомощен пред разбираемите аргументи на Мартино̀. Но като си припомни вида на Парминдер, възпалената ѝ ръка и отчаяния ѝ съпруг, бързо се отърси от връхлетялото го усещане, че е било безкрайно глупаво да отправи това искане.

— Доколкото ми е известно, „Оралоксин“ има принципно нов механизъм на действие на ниво клетъчна мембрана. Чувам, че резултатите, показани от препаратата при третиране на МРСА, една бактерия доста подобна на стрептокок от група А, са зашеметяващо добри — възрази той.

— Да, но...

— Има сериозни основания да се предполага, че „Оралоксин“ може да се пребори и със сроден микроорганизъм — неотстъпчиво продължи Килбърн. — Малко вероятно е стрептококът на нашата пациентка да се окаже резистентен към антибиотик, който е напълно нов в света на бактериите.

— Греъм, признавам, че се аргументирате много убедително — засмя се Мартино̀. Когато продължи, гласът му прозвуча дистанцирано, като че ли разстоянието между двамата изведнъж се бе увеличило. — Но това, което предлагате, излиза извън сферата на състрадателното разрешение.

— Защо? — присви юмруци Килбърн.

— Защото нямате и следа от научни доказателства, които да подкрепят предположенията ви, да не говорим за чисто

професионалните аспекти. Честно казано, състоянието на пациентката ви, поне както ми го описа Елън, изглежда такова, че няма надежда за успешно медицинско лечение, дори и бактерията да реагира... да би реагирала... на „Оралоксин“.

— Не можете да сте сигурен, че няма да реагира — повиши глас Килбърн.

— Но и вие не можете да ни убедите, че ще го направи — отвърна Мартино с по-спокоен глас. — Слушайте, Греъм, ние чакаме Агенцията за хранителен и лекарствен контрол да одобри „Оралоксин“ всеки момент.

— Това какво общо има с моето предложение? — нетърпеливо потропваше с ръка по бюрото Килбърн.

— За съжаление, има много общо. Проверяващият екип на АХЛ дебне всяка възможност да отхвърли едно ново лекарство.

— И какво от това? — Килбърн имаше желанието да тресне слушалката върху телефонния апарат.

— Представете си, че вашата пациентка почине скоро, след като е била лекувана с нашия медикамент. А ако бъдете откровен, Греъм, ще се съгласите, че това е най-вероятното развитие на събитията.

— Нима сериозно се притеснявате, че някой идиот може да хвърли вината за това на вашето лекарство? — слисано запита Килбърн.

— Трябва да признаете, че има вероятност някой просто да *допусне* такава възможност.

— Добре. Обещавам ви, че няма да останат никакви хартиени следи. Никой никога няма да научи, че сме пробвали медикамента, освен, разбира се, ако не подейства. Моля само да ми дадете достъп до пробите, които съдържат истинското лекарство и няма да чуете нито дума повече от мен. Освен ако не се окаже ефикасен.

— Хайде, хайде, Греъм — продължи Мартино, като че ли говореше със стар приятел. — Знаете, че не мога да го направя. Ще ме уволнят. Може дори да ме тикнат в затвора.

За да се успокои малко, Килбърн пое няколко пъти дълбоко въздух, съзнавайки, че ядът няма да му помогне да постигне целта си:

— Люк, това е разговор без протокол. Аз поемам стопроцентова отговорност за всичко. Ще кажа, че съм ви заплашил с бомба или със

секира, ако искате. Само ми дайте шибаните кодове на пробите и ме оставете да си тегля последствията от провала.

Мартинò не отговори.

— Едно бебе ще остане без майка — притискаше го Килбърн.

— Греъм, не мога да направя такова нещо — отвърна Мартинò.
— Ще ви дам проби на „Оралоксин“, за да тествате реакцията на вашия ГАС върху лабораторни култури...

— Зашеметяващо предложение! — избухна Килбърн. — Ще занеса лабораторните резултати на погребението на моята пациентка и ще ги покажа на семейството й.

— Съжалявам, Греъм — спокойно каза Мартинò. — Това е всичко, което мога да направя за вас.

Без да каже нищо повече, Килбърн затръшна слушалката на телефона. Отпусна глава на ръцете си върху бюрото. Вдиша дълбоко още няколко пъти, събирайки куража, нужен му да съобщи на Гурдив Сингх вестта, че последната надежда за спасяване на съпругата му току-що се е изпарила.

Мисълта го сполетя внезапно, когато се надигаше от стола. „Да ти го начукам, Люк!“, възкликна наум. Пресегна се пак към телефона и набра номера на пейджъра, който помнеше наизуст.

Докато чакаше своя колега и началник на отделението, д-р Морган Тийл, да реагира на обаждането, се опита да избере най-добрата стратегия. Би предпочел да бъде откровен с Тийл, но имаше сериозни съмнения, че протоколно стриктният му началник ще одобри идеята. А имаше право само на един опит.

Телефонът иззвъня и той вдигна слушалката:

— Морган? Аз съм Греъм.

— Здравей, Греъм — отвърна Тийл с обичайния си официален тон.

— Морган, продължаваш ли онова твоё изследване на оралния препарат срещу МРСА?

— Не бих казал, че е мое, Греъм. Аз съм само един от полевите изследователи — каза Тийл с високомерна нотка. — Но да, изследването продължава.

— Това си е твоё изследване, поне доколкото засяга мен — ласкателно възрази Килбърн. — Виж, Морган, имам един пациент долу

в спешното, който е много подходящ за изследването. Какво трябва да направя, за да го включа?

— Греъм, нещо не разбирам. Според моя график, тази седмица ти не даваш дежурства по инфекциозни болести.

— Да, прав си — съгласи се той, докато трескаво сглобяваше обяснение на ситуацията. Капка пот се стече под мишницата му. — Пациентът е диспансеризиран при нас. Днес получих резултата от лабораторните изследвания. Има МРСА-позитивна рана на крака. Не е много зле. Мисля, че подхожда идеално за целта на изследването.

— Изглежда като подходящ кандидат — каза Тийл. — Дай ми името му, ако обичаш.

Мамка му!, сепна се Килбърн, *защо не се сетих за това по-рано?*

— Ей сега ще погледна и ще ти кажа. — Размести някакви документи пред себе си, печелейки време и назова първото име, което му дойде на ум. — Да, ето го. Името е Гурдив Сингх. На двайсет години. Има диабетична рана на лявата пета. — И за да се подсигури, ако на Тийл му хрумнеше да провери, добави: — Може още да не са го регистрирали, защото току-що го пратих долу в спешното. Понякога там са ужасно туткави.

— На мен ли го казваш? — въздъхна шефът на отделение.

— Как ще го включим в изследването?

— Ще потърся Лори, нашата помощничка по научноизследователската дейност. Тя ще дойде при теб в спешното отделение и ще ти даде формулярите, които трябва да се попълнят, заедно с лекарството.

— Морган, в момента нямам работа в болницата, седя и се чудя какво да правя. — Килбърн притисна слушалката към рамото си, докато изтриваше потни ръце в панталоните си. — И ми се ще да започна нещата веднага. Къде мога да намеря всички тия неща?

— Щом толкова настояваш — каза неохотно Тийл. — Всички неща, свързани с изследването, се съхраняват в касетка, която е в склада на спешното отделение. Някъде в спешното трябва да има резервен ключ.

— Чудесно, Морган. Ще слеза в спешното и ще видя дали мога да започна да оформям документацията.

— Греъм, благодаря ти, че подкрепяш нашите изследователски инициативи.

— Няма защо — каза Килбърн смутено и затвори телефона. Съзнаваше, че залага кариерата си на руска рулетка, но нямаше време да се притеснява. Бързаше да изпревари колкото е възможно научноизследователската асистентка на шефа си.

Напусна на бегом интензивното отделение и се спусна надолу по стълбите, прескачайки през две стъпала. Нахлу в спешното отделение, където завари обичайния хаос. Стрелна се между пациенти, персонал и носилки към вътрешната част на отделението, където за негова радост зад бюрото седеше Мериън. В началото на четирийсетте, висока, слаба и стройна, с дълга червена коса, лунички, пълни устни и светли сиви очи, тя би му изглеждала доста привлекателна, ако нямаше навика да прекалява с грима, с който се опитваше да прикрие своето изражение на изгладнял кугуар, както я оприличаваха мнозина от колегите в отделението.

— Здравей и добре дошъл, страннико — посрещна го тя със светнали очи. — Какво прави моят любим специалист по инфекциозни болести?

— Любимец за деня, а? — отвърна ѝ той, приел нейния флиртуващ маниер. — Днес не съм дежурен на повикване в спешното и, следователно, се чувствам великолепно.

— Нищо подобно! Ти си ми абсолютният любимец — изкикоти се тя. — И какво правиш тук тогава? Да не би да си дошъл специално, за да ме видиш? — подкачи го тя и прехапа устната си.

— Позна! — засмя се Килбърн. — Освен това, преди малко говорих с Морган Тийл. Трябват ми онези пробни орални медикаменти за МРСА. Каза, че били някъде тук, в офиса, в някаква заключена касетка и че при теб би трябвало да има ключ от нея.

— Май ще мога да ти помогна. — Тя посегна под бюрото и измъкна верижка със закачен на нея ключ. Разклати я над себе си като ключ от хотелска стая. — Знаеш ли къде е складът?

— Ще го намеря.

Той взе ключа от ръката ѝ. В следващия момент иззад завесата, спусната на няколко крачки от бюрото, се разнесе глас:

— Мериън, пациентът на седмо легло пак има пристъп!

— Трябва да вървя. Ще се видим по-късно. — Тя скочи от стола и се втурна нанякъде.

Килбърн се насочи към складовото помещение зад стаята на сестрите. Почувства се като дебнешц мародер, докато се промушваше през препълнената с хора стая в търсене на касетката. Намери подобната на малка касичка кутия с надпис „ИЗСЛЕДВАНЕ: ИНФЕКЦИОЗНИ БОЛЕСТИ“ в далечния ъгъл на складовото помещение, мушна ключа в ключалката и завъртя. Внимателно извади сложените най-отпред документи, които му препречваха достъпа до вътрешността на касетката. Разрови съдържанието и измъкна две малки кутии с логото на „СептоМед“, маркирани с буквите А и В. Взе по две шишенца с хапчета от всяка от тях и прибра останалото на място.

Огледа се наоколо и след като се увери, че все още е сам, мушна шишенцата в джоба си и с бързи крачки напусна склада. Свел глава, той забързано напусна спешното отделение и се върна в интензивното. Без да влиза в стаята на Парминдер Сингх, направи знак на намиращата се вътре медицинска сестра Ники да излезе при него в преддверието.

Ники излезе от стаята, свали маската и ръкавиците си и го погледна въпросително. Слаба и стройна, с буйна къдрава черна коса, трийсетинагодишната жена имаше репутация на една от най-добрите в отделението за интензивни грижи.

Застанал пред херметически затворената врата на изолатора, Килбърн ѝ подаде по едно шишенце от А и В хапчетата.

— Ники, това е експериментален антибиотик от едно изследователско проучване.

— Кое от двете? — попита сестрата, вземайки и двете опаковки.

— Не съм сигурен — призна той. — Едното е плацебо, а другото е изпробваният медикамент. Току-що ги задигнах от спешното.

— Не бях чувала досега за подобно нещо — намръщи се тя.

— Наистина, не си. — Килбърн реши да заложи на истината. — Ники, нямам дори разрешението на фирмата да използвам лекарството. Но двамата с теб знаем много добре, че Парминдер умира, а това нещо тук е показало добри резултати при МРСА. И затова мисля, че може би...

Ники го погледна в един безкраен миг на мълчание, но после кимна с глава и каза:

— Вие сте докторът. Попълнете един формуляр за предписание и аз ще ѝ го дам. През назогастричния катетър^[1], предполагам?

— Бог да те благослови, Ники — отвърна той с широка усмивка и потисна спонтанния порив да я притисне в прегръдка. — След като не знаем кое е лекарството, а кое — захарно бонбонче, ще трябва да дадеш една и съща доза и от двете опаковки.

Тя кимна отново, но не отвърна на усмивката му.

Килбърн напусна интензивното отделение изпълнен с въодушевление. Разбираше какви проблеми може да си има заради неразрешените си постъпки, но се насочи към микробиологичната лаборатория, решен да ги накара да тестват и двата медикамента А и В в петритата^[2] с култура от стрептокока на Парминдер. Беше направил всичко възможно за своята пациентка и се чувстваше удовлетворен.

Не бе преминал и половината разстояние от фоайето до изхода, когато усети как клетъчният телефон завибрира в джоба му. Погледна името на дисплея — „С. и Н. Фишър“. Името му бе смътно познато, но не можеше да се сети откъде точно. Все пак, прие обаждането.

— Д-р Килбърн? Безпокои ви Нанси Фишър, майката на Анджелика.

Анджи! Веднага си спомни непълнолетната наркоманка, която считаха за вероятен причинител на огнището във Ванкувър. Преди няколко дни бе оставил две съобщения на телефонния секретар на родителите ѝ, без особена надежда да му се обадят в отговор.

— Благодаря ви, че ми се обаждате, г-жо Фишър.

— Не съм убедена, че мога да ви бъда много полезна, докторе — заговори със спокоен глас тя. — Аз... ние... не сме виждали Анджи от много време.

— Разбирам — отвърна той. — Това сигурно ви тежи.

Фишър не отговори, но той я чу да преглъща на другия край на телефонната линия.

— Г-жо Фишър, много е важно да намерим дъщеря ви. Опасяваме се, че тя е изложена на риск от тежко инфекциозно заболяване.

— О, господи! Хванала е СПИН, така ли? — Гласът ѝ потрепери.

— Не ви търся за това — отвърна Килбърн, заобикаляйки факта, че изследванията, направени на Анджи в спешното отделение, бяха показали, че тя е носител на ХИВ вируса.

— Каква друга толкова опасна зараза може да бъде тогава?

— Една нова, необичайна инфекция на кожата. Не знаем всичко за нея, но въпреки това е изключително важно да намерим дъщеря ви.

— Опасно ли е? — Тя започна тихо да хлипа. — Разбира се, че е. Иначе не бихте се обаждали, нали? — Подсмръкна и продължи: — Въпреки всичко, тя все още е моето малко момиченце.

— Зная — отвърна лекарят. — Но не мога да отговоря коректно на въпросите ви, докато не намеря Анджи.

— Не мога да ви кажа къде е. Докато не навърши шестнайсет години, се обръщах за съдействие към органите за защита на децата, които я проследяваха и я връщаха обратно при мен, но откакто направи осемнайсет, няма никакви законни начини. А това е толкова глупаво! Тя е само едно объркано малко момиче.

— Разбирам ви, г-жо Фишър. — Килбърн въздъхна. — Благодаря ви, че се отзовахте на обаждането ми.

— Анджи все още поддържа контакт с брат си — прекъсна го Фишър. — Глен ми каза, че му се е обадила преди три дни. Заминавала да се срещне с *приятеля* си. — Тя просъска думата. — По-скоро, с наркодилъра си.

— Закъде е заминала?

— Този паразит е от Щатите. Миналата година се премести в Сиатъл.

— *Сиатъл*? — запелтечи Килбърн. — Анджи е била наскоро в Сиатъл?

— Като че ли се притеснихте? — каза тя.

— Не, няма нищо — отвърна той, контролирайки се отново. — Просто това ще затрудни още повече усилията ни да я издирим.

Той не можеше да изрече въпроса, който резонираше в съзнанието му: *Дали Анджи е успяла да пренесе смъртоносната си зараза през границата?*

---

[1] Тръба, осигуряваща достъп до стомаха на болен през носната кухина. — Бел.прев. ↑

[2] Специфични стъклени съдове за лабораторни изследвания на микроорганизми. — Бел.прев. ↑

Филадельфия, Пенсилвания

С наведена глава, Елън Хортън се опитваше да избегне тълпата на Уолнът стрийт на излизане от централния офис на „СептоМед“. Тя се упъти към ресторанта „Ню Йорк Дели“^[1], където се събираха тримата водещи членове на екипа, разработил „Оралоксин“. Срещите им не бяха регулярни, случваше се между тях да мине повече от месец, но това бе най-близкото подобие на делови обяд, което напрегнатият им режим позволяваше. Потънала в мислите си, вървеше с наведена глава през тълпата, наводнила Уолнът стрийт, без да обръща внимание на топлия летен ден.

Черната завеса, забулила света на Елън, започна постепенно да се отдръпва след обаждането на Греъм Килбърн предишния ден. Тя дори успя да прекара в сън по-голяма част от изминалата нощ. Без да го съзнава, той ѝ бе дал онова, което най-много липсваше в живота ѝ през последните седмици — надежда.

Изчерпа докрай способностите си да бъде убедителна в опитите си да накара Мартино да предостави на някогашния ѝ състудент „Оралоксин“ за пациентката му. Първоначално шефът ѝ доста се дърпаше, но постепенно призивите ѝ към състрадателното у него надделяха и той се съгласи „при условие че д-р Килбърн стриктно съблюдава всички поставени от нас условия“.

Въпреки това тя наближи ресторанта с нервно напрежение в стомаха си. Днешният обяд не беше просто приятелска среща на колеги. Рано сутринта Виктор Лешчак ѝ позвъни у дома и настоя да се срещнат. Резервираният му официален тон я накара да предположи, че той специално е избрал мястото, за да могат да разговарят необезпокоявани от чужди очи и уши. Подозренията ѝ се превърнаха в убеждение, когато, пристигнала в наполовина празния ресторант, видя, че Лешчак се е настанил на възможно най-усамотената маса в далечния ъгъл.

Нийл Райлън влезе с бавни крачки в ресторанта точно когато тя се настаняваше до колегата си на масата. Огледа залата с иронично преувеличена бдителност, след което се промъкна на масата до тях.

— Пролетта подрани във Виена. Може би скоро и птичките ще дойдат? — Звучеше като герой от шпионски филм.

Лешчак затвори очи и въздъхна.

— За какво е всичката тази секретност, Виктор? — попита Райлън, докато сваляше сакото си и го окачваше на облегалката на стола.

— Няма ли първо да си поръчаме обяда? — отвърна Лешчак и подръпна брадичката си, видимо притеснен.

— Толкова съм любопитен, че апетитът ми съвсем изчезна. — Той потупа с длан тлъстините около кръста си: — А това означава много.

— Аз също нямам апетит — намеси се Хортън. Тя се опита да погледне Лешчак в очите, но той бе забил поглед в масата пред себе си, без да повдига глава.

— Да вземем по едно кафе тогава. — Лешчак се обърна към келнерката, която междувременно се бе доближила до масата им. Имаше късо подстригана черна коса и татуирана гривна около едната си ръка. По отнесения ѝ поглед личеше, че не ги разпознава, въпреки че им бе сервирала многократно. След като прие поръчката им и се отдалечи, Лешчак се раздвижи на стола си и зае небрежна поза.

— Казват, че хубавото време ще се задържи и през уикенда.

— Това ли искаше да ни съобщиш? — попита Райлън с иронична усмивка.

— Не — изсумтя украинецът, като че ли прие на сериозно репликата му. — Просто... — Той сви притеснено рамене. — ... времето ще бъде чудесно за риболов.

— Ще изкарваш лодката ли? — попита го Хортън.

— Да — кимна той. — Утре отиваме на езерото Стръбъл. Казаха ми, че там пъстървата кълве като луда.

Хортън кимна учтиво. Знаеше, че извън работата, риболовът е най-голямата страст на Лешчак. Самата тя никога не бе ловила риба, нямаше никакво намерение да го прави и винаги досега отклоняваше поканите му да се присъедини към него и Оксана.

Келнерката донесе поръчаните кафета. След като им сервира и се отдалечи, Лешчак се изправи на стола и каза със спокоен глас:

— Исках да поговорим тримата за тестовете на лекарството.

— И какво по-точно, Вик? — Райлът енергично разбърка сметаната в кафето си.

— Видях третото шимпанзе. Направих му аутопсия собственооръчно.

— Е, и? — Райлът нервно почука с лъжичката по чашата си.

— Костният му мозък просто е престанал да функционира, разбираш ли? — едва чуто отвърна Лешчак. — Предишният ден майmunата беше съвсем добре, но на следващия внезапно разви тежка апластична анемия^[2]. Няма бели кръвни телца. Няма червени кръвни телца. Само опустошен костен мозък. — Протегна умолително ръце към тях. — Това са цели три шимпанзета от общо петстотин, а би трябвало да наблюдаваме подобна реакция по-рядко от веднъж на петдесет хиляди. Шансовете... — Той разтвори немощно ръце. — Не можете да отречете...

— Никой нищо не отрича — прекъсна го Райлът. В гласа му липсваше предишната острота. Звучеше по-скоро уморено, дори, както се стори на Хортън, пораженчески.

— Виж, Вик, тези маймуни са приемали в продължение на месеци десет до петдесет пъти по-голяма от човешката доза. Не е необходимо непременно да правиш същите заключения за резултатите върху хора.

— Зная, Нийл, зная. Но...

— Какво „но“? — намеси се Хортън.

Лешчак се вторачи в масата:

— Не мога да продължавам по този начин.

— По кой начин?

— Да се държа като измамник и мошеник. Толкова е неетично.

— И какво възнамеряваш да направиш? — запита го Райлът.

— Надявах се да ви убедя, че трябва да съобщим за тези резултати на тестващия екип от Агенцията. — Лешчак погледна колегите си. В очите му се четеше молба. — Нийл, защо да не обясним и на тях по същия начин, както ти си го правил досега, че се касае за специфична за приматите реакция на непоносимост?

— Ще ни отрежат — отвърна безстрастно Райлът.

— Може, но може и да не го направят. Може да се наложи да модифицираме формулата на Елън. Правили сме го, имаме достатъчно опит и можем пак да го направим. — Лешчак събра длани пред себе си.

— И кой ще ни финансира този път? — унило запита Райлън.

— Да се надяваме, че ще е „СептоМед“.

— „СептоМед“ ли? — горчиво се засмя Райлън. — Харви Абрам ще се погрижи да не можем да изнесем от лабораториите му дори и една бунзенова горелка. Много добре знаеш колко инвестиции е направил изпълнителният директор в този проект. Не мога да си представя, че на този етап ще бъде в състояние да преглътне едно признание за провал — а трябва да признаеш, Вик, че в крайна сметка точно това е същността на предложението ти да се обърнем към Агенцията.

— Съжалявам, но интересите на фирмата не са най-важното нещо за мен. Съвестта не ми позволява да продължа. — Лешчак изгледа и двамата и пак заби поглед в масата. — Ако не сте съгласни, няма да застана на пътя ви. Няма да докладвам на Агенцията, но ще напусна екипа. — Поклати емоционално глава. — Това е най-малкото, което мога да сторя.

На масата се възцари продължително мълчание, прекъснато накрая с въздишка от Райлън:

— Според мен това е твърде незряло и прибързано решение. Но, поне за мен, важно е мнението на мнозинството. Ако вие и двамата решите да го направите, можете да разчитате, че ще ви подкрепя. — Погледна Лешчак, сви рамене и се обърна към Хортън: — Елън?

Тя мълчаливо се опитваше да изчисти несъществуващото петънце от пластмасовата подложка на масата пред себе си. Предложението на Лешчак да докладват резултатите на Агенцията я изпълни с голямо облекчение, но и с известно чувство на вина, че не е имала куража самата тя да предложи идеята. Същевременно не можеше и напълно да загаси мъждукащата светлинка на оптимизъм, запалена в нея от Греъм Килбърн.

— Виктор, мога само да се възхищавам на позицията ти — каза тя. — Наистина. И съвсем доскоро бих те подкрепила чистосърдечно.

— А какво се е променило? — смутено присви рамене Лешчак.

— Получих новини от Ванкувър, Канада, където са открили нова бактерия.

— Каква нова бактерия? — премигна той.

— Обади ми се един стар приятел от медицинския колеж. — Разказа им за появата на МРГАС и за това, че се прави проверка на лекарственото действие на „Оралоксин“ срещу новата бактерия.

Райлън заинтересувано се наклони в стола си към нея, вкопчил се с пламнало лице в ръба на масата:

— *E, u?* Има ли ефект от „Оралоксин“?

— Още не знам — отвърна тя. — Пациентката би трябвало да е получила първата доза съвсем наскоро.

Погледът на Лешчак се рееше разсеяно из залата. Той бавно поклати глава:

— Стрептокок от група А, резистентен към всички познати антибиотици, който изведнъж се появява отникъде...

— Но това се е случило, Вик! — намеси се припряно Райлън. — Да не мислиш, че Елън го е нагласила?

— Разбира се — кимна Хортън. — И ако се окаже, че „Оралоксин“ успешно се справя със заразата, срещу която всички други препарати са безпомощни...

— ... ще бъде неетично да не го приложим поради някакъв теоретичен риск, наблюдаван само при маймуни — довърши изречението ѝ Лешчак. — Това е твоята позиция, нали?

— В общи линии — отвърна несигурно тя.

Райлън се вторачи в нея с широко отворени очи.

— Елън, това е твое творение. Какво мислиш?

Хортън сведе поглед към чашата си с кафе.

— Не мисля, че ако почакаме няколко дни, нещата съществено ще се променят. Ако „Оралоксин“ се окаже неефикасен срещу МРГАС — тя преглътна с труд, — тогава Виктор ще се окаже прав. Ще трябва да докладваме на Агенцията.

— А ако проработи? — настоя Райлън.

Тя се взря в него. Лицето му бе озарено от момчешки ентузиазъм, който ужасно ѝ импонираше. С внезапна усмивка тя му отговори:

— Нийл, нека просто да почакаме и да видим какво ще се случи във Ванкувър.

---

[1] Верига ресторанти в САЩ, съчетаващи самообслужването с по-богато, деликатесно меню. — Бел.прев. ↑

[2] Аплазия — състояние, при което органът губи напълно възможността да се възстановява. — Бел.прев. ↑

Сиатъл, Вашингтон

Тежките капки на непрестанния дъжд трополяха по мекия покрив на кабриолета. Дори и на най-висока скорост, чистачките не можеха да се справят напълно с наводняващия всичко пороен дъжд. Лопес много ярко си припомни колегите си от ЦКЗ в Атланта, които я предупреждаваха преди да приеме сегашната си работа, че „в Сиатъл винаги вали“. Това, разбира се, не беше вярно — слънцето обливаше красотите на града през дългите периоди на безоблачно небе — но понякога ѝ се струваше, че поройните дъждове, които периодично го наводняваха, наистина нямат край.

Тя се пресегна и откачи от колана си клетъчния телефон. Без да изпуска от поглед губещите се на моменти линии на пътната маркировка, прерови списъка на последните обаждания, докато намери нужния ѝ международен номер. Дрезгав глас се отзова след второто позвъняване:

— Кабинетът на д-р Килбърн. Луиз на телефона.

— Здравейте, аз съм д-р Лина Лопес от Сиатъл.

— Сиатъл? Обожавам този град — каза Луиз с дрезгав глас. — Бог ми е свидетел, „Нортгейт Мол“ е най-доброто място за пазаруване в цяла Северна Америка.

— Сигурно е така — отвърна Лопес, едновременно развеселена и объркана от лиричното отклонение на Луиз. — Но аз търся д-р Килбърн.

— Него го търсят половината доктори на планетата, скъпа — засмя се гласът отсреща. — Днес няма да бъде тук.

Въпреки малко странния си етикет, секретарката предизвика симпатия у Лопес и тя настоя:

— Луиз, аз работя в Центъра за контрол на заболяванията. Изключително важно е да говоря с него.

— Не е нужно да ме убеждавате, докторе — въздъхна Луиз. — Но на главата на моя доктор се е струпал пълният списък на „Кой кой е

в медицината“, заедно с един куп журналисти от всички медии. Между нас казано, не съм сигурна докога ще издържи на това натоварване.

— Виждам, че добре се грижите за него, явно има голям късмет със секретарка като вас — смени подхода Лопес.

— Много сте мила, д-р Лопес — отвърна Луиз през кашлицата си. — Мога да седя цял ден тук и да слушам ласкателствата ви, но трябва да ви предупредя, че това няма да ви помогне да постигнете целта си.

— Добре, Луиз, предавам се! Истината е, че ние — по-точно аз — имам нужда от помощта на д-р Килбърн. Тук имаме огнище на зараза, подобна на тази във Ванкувър. И, доколкото мога да преценя, той е човекът, натрупал най-много опит в борбата с новия супермикроб.

— Хм, да ви призная, по-убедителна сте, отколкото онова магаре от местните новини, което ми звъни непрекъснато. Горкото момче, напомня ми за кавалера, с когото бях на абитуриентската си вечер — просто не е в състояние да приеме „не“ като отговор. — Луиз се засмя, но смехът ѝ бързо премина в нова кашлица. — Репортерчето си проси ритника също като някогашния ми ухажор.

Колата пред нея внезапно смени лентата, без да даде мигач и Лопес рязко натисна спирачките. „Ама че задник!“, промърмори тя и натисна клаксона.

— За мен ли говорите, или за репортера? — поинтересува се Луиз.

— О, извинете, Луиз, просто ме засякоха — отвърна замислено Каталина. — Значи информация за супермикроба вече е достигнала до медиите във Ванкувър?

— О, да. Днес е на трета страница, а утре сигурно ще е на първа. Медиите винаги са ненаситни за подобни истории — нищо не плаши така читателите както съобщение за нов вирус.

— Страхотно! — промърмори Лопес.

— Знаете ли какво — смени тона Луиз. — Ще ви дам номера на мобилния телефон на д-р Килбърн. Това е най-добрият начин да се свържете с него. Но, да ви предупредя — няма никаква гаранция, че ще се обади, защото редовно го захвърля някъде. Понякога ми се иска да можеше да му го прикрепят с хирургическа операция! — завърши тя със смях.

— Много благодаря, Луиз! — Лина вкара номера в паметта на телефона си.

— А, д-р Лопес, звучите ми много младежки. Случайно да сте все още неомъжена? — неочаквано запита Луиз.

— На тридесет и две години съм. И наистина още не съм минала под венчило. — Засмя се на поредния сюрреалистичен обрат в разговора им. — Защо, да не би да имате син?

— Вярно, че имам, но силно се съмнявам, че тираничната му съпруга ще се съгласи да му уредя среща с вас. Но много бих се радвала да видя д-р Килбърн задомен за очарователна докторка.

— Дори и с такава, която живее в Сиатъл? — запита Лопес.

— О, това са несъществени детайли — отвърна Луиз на сбогуване.

Лопес набра телефона на Килбърн още преди усмивката да изчезне от лицето ѝ. Изслуша съобщението на телефонния секретар, представи се и продължи:

— Зная, че сте претоварен, но е жизненоважно да се свържа с вас. В Сиатъл имаме случаи на заболяване, подобни на това, с което сте се сблъскали във Ванкувър.

Затвори телефона и пропътува остатъка от пътя си в компанията на вече понамалелия дъжд. Прехвърли отново в ума си разговора с Мерилин Карлайл. Какво общо би могъл да има тъмноокият дилър на Тоня Джаксън с разпространението на МРГАС?

Стигна до сградата на регионалния Департамент по здравеопазване, без да намери смислен отговор на този въпрос. Паркира колата си в подземния паркинг и се упъти към асансьорите.

Почувства, че новините не са добри още с влизането си в кабинета на Дейвид Уормак на седмия етаж на сградата. Той седеше, облегнат назад в стола зад бюрото си, с разкопчана яка на ризата и разхлабена вратовръзка, сбръчкал загрижено чело. Под очите му ясно се очертаваха увисналите торбички. За пръв път Уормак ѝ се стори стар.

— Какво става, Дейвид? — попита го тя внимателно и седна срещу него от другата страна на бюрото.

— Имаме още четири потвърдени случая, Кет. И нови шест вероятни.

— Къде? — Стомахът ѝ се сви, макар че новината не я изненада.

— Седем в „Харбър сентър“ — отговори Уормак. — И три в болницата „Кастър“.

— Има ли някаква връзка с Тоня Джаксън?

— Може би при случаите в „Харбър сентър“. — Той сви рамене. — Няма видима връзка при първия потвърден случай в „Кастър“. Между другото, отново наркоман на венозни инжекции.

— Значи вече имаме две заразени болници в Кинг Каунти^[1]. Коего вече не е тайна. — Уормак ѝ подаде през бюрото екземпляр от „Сиатъл таймс“.

Лопес се наведе напред и прочете заглавието: „СМЪРТНОСЕН СУПЕРМИКРОБ СЕ РАЗПРОСТРАНЯВА В БОЛНИЦИТЕ“. Взе вестника от ръката му и прегледа статията, в която с доста пропуски и неточности бяха описани заболяванията на Хари Уелс и Тоня Джаксън. Скръсти ръце пред гърдите си и се отпусна назад на стола.

— Нямахме как да не изтече информация, Дейвид.

— Знам. — Умората, изписана на лицето му, личеше и в думите. — Но не можем да допуснем разпространяването на всякакви инсинуации. Трябва да направим изявление за медиите.

— Съгласна съм.

— Свикал съм пресконференция по обяд. Ще участваме и двамата.

— Това едва ли ще бъдат петнайсетте минути слава, за които винаги съм си мечтала — каза Лопес мрачно, сгъна вестника и го постави обратно на бюрото.

— Нито за мен, Кат — сви рамене той. По лицето му се промъкна усмивка, която скри следите на годините. — Както казват моряците, няма слава без риск, нали?

— Все ще се оправим някак. Дейвид, трябва да съберем на едно място, в една болница, всички пациенти от Кинг Каунти, заразени с микроба на МРГАС. Ако не го направим, този супермикроб ще се разпространи във всички болници на Сиатъл и ще парализира здравеопазването в града.

— Вече работим върху това. Предварителният план е да блокираме и отцепим целия четвърти етаж на болницата „Харбър сентър“, където са изолаторите и да съберем всички пациенти там.

— Добре — кимна Лопес и продължи: — Сутринта бях при Мерилин Карлайл. Дъщерята на Хари Уелс — поясни тя, забелязала

недоумяващия поглед на Уормак. — Има инфектирано с МРГАС гърло и е в изолатор, но почти няма видими симптоми. Представяш си какво означава това, нали? Може да имаме други преносители.

— Непрекъснато мисля за това, Кат. — Лицето му отново помръкна. — Нямаме представа колко носители на заразата се разхождат навън.

— Как тогава ще контролираме разпространението, щом дори не можем да определим кой е заразен?

— Трудно е — потри очи колегата ѝ. — Но правим всичко, което е във възможностите ни. Включително вземаме назални и орални проби от всеки, който е имал нещо общо със случаите, както и на всички пациенти във всички болници в региона на Сиатъл.

— Логистичен кошмар! — Лопес завъртя очи. — И дори да успеем тук, в Сиатъл, остава огнището във Ванкувър.

Уормак се изправи на стола. Вдигна ръка и закопча яката на ризата си, после затегна вратовръзката.

— Засега да се погрижим за собственото си стопанство. Да се надяваме, че те ще направят същото за тяхното.

— Дейвид, Мерилин Карлайл се е срещала с Тоня Джаксън преди смъртта ѝ.

— И? — Той отпусна ръце от яката си.

— Тоня ѝ е казала, че някой ѝ е дал умишлено заразени наркотици.

— Какво? — недоумяващо запита Уормак.

Преразказа му описанието на Карлайл за наркотърговеца с мрачните очи. Докато говореше, осъзна колко несигурни са брънките на теорията ѝ: преразказ на нещо, дочуто от твърде недостововерен източник.

— Това звучи ли ти смислено, Кат?

Тя несигурно сви рамене:

— В ЦКЗ ни обучаваха никога да не изключваме възможността от умишлено разпространение на заразите.

— Но чак пък чрез интравенозни наркомани? — погледна я скептично Уормак.

— Наркоманите са по-податливи на всякакви инфекции. Освен това, те са чести посетители в болниците, некомуникативни са и е много трудно да бъдат проследени.

— Не ми се вярва, Кат — поклати глава той.

Лопес почти потрепери от внезапно обхваналата я решимост:

— Дейвид, ако някой иска целенасочено да разпространи нова зараза сред населението, можеш ли да предложиш по-подходящ начин от това да раздадеш на неколцина наркомани заразени наркотици и с това да ги превърнеш в несъзнателни разпространители?

---

[1] Каунти (county) — най-голямото административно подразделение на щат. Терминът произлиза от делението на графства във Великобритания. — Бел.прев. ↑

Ванкувър, Канада

Изправен пред кухненския плот, Килбърн се бореше с кутия корнфлейкс, търсейки откъде да я отвори. Неохотно си призна, че системното недоспиване от последните дни допринася за неспособността му да се справи с кутията, както и с всички други аспекти на забързаната предучилищна подготовка. Беше се обаждал в интензивното отделение в два, четири и шест часа през нощта, за да провери какво е състоянието на Парминдер Сингх, и всеки път с облекчение научаваше, че все още е жива.

Десетгодишният му племенник Мат, седнал в ъгъла на кухнята, откровено се забавляваше от боричкането на вуйчо си с кутията корнфлейкс.

— Май сутрините не са твоята стихия, вуйчо Греъм, а? — попита той прозаично.

— И откъде само ги научаваш тия приказки? — запита го Килбърн, който най-после успя да направи с кухненския нож дупка на кутията. — Но си прав, сутрините не са силната ми страна.

— Какво значи „силна страна“, вуйчо?

— Нещо, в което си най-добър — измърмори Килбърн и погледна племенника си с полуусмивка. — Ти, например — една от твоите безспорни силни страни е умението ти да ядосваш вуйчо си.

— Сигурно е така, но да те ядоса човек е толкова лесно, че бих могъл да го направя и със слабата страна — отвърна сериозно Мат, предизвиквайки смеха на вуйчо си.

— Къде е сестра ти? — запита Килбърн.

— О, нали знаеш, занимава се с женски работи. — Мат завъртя очи и мълчаливо имитира правене на прическа и гримиране.

— Разбирам. — Само за две години шестгодишната му племенница, която отказваше да се срещне и да облече рокля, се бе превърнала пред очите му в осемгодишна кокетка, отделяща за

прическата си поне петнайсет минути всяка сутрин пред огледалото.
— Хапвай, Мат, ще тръгваме съвсем скоро.

— Вуйчо Греъм, защо толкова държиш на тази къща?

Неочаквано зрелият въпрос на племенника му го завари неподготвен.

— Да не би да искаш да живея на улицата? — Килбърн се опита да избегне отговора. — Представяш ли си колко ще ви е студено, когато идвате да ми гостувате през зимата?

Мат не се остави да го заблуди:

— Мама казва, че това е, защото все се надяваш леля Мишел да се върне.

— Все забравям, че майка ти умее да чете мисли — оплака се вуйчо му. Бе направил грешката да каже на сестра си, че е купил новия двоен апартамент във винаги модния квартал Китсилано^[1], в който още не се бе преместил, защото отговаряше съвсем точно на нуждите им с Мишел. Близко до работното му място и до плажа, на една крачка от ресторантите и магазините на Четвърто авеню, апартаментът бе достатъчно просторен, за да приюти двамата му племенници. И да даде подслон на двете му собствени деца, които доскоро планираше двамата да имат. След като Мишел си отиде, той реши да не се подлага на хаоса на преместването. Не искаше да си признае, че надеждата тя да се върне го задържаше в големия апартамент с четири спални и въпросът на Мат го накара да се замисли отново.

— Хайде, моето момче, изяж си закуската — подкани го той и се провикна: — Шейна, бързо слизай долу!

След минута племенницата му влезе в кухнята с уморени крачки, навела глава и забила брадичка в гърдите си.

— Вуйчо Греъм, май днес няма да мога да отида на училище — пророни тя с тежка въздишка.

— А знаеш ли какво мисля аз по въпроса? — попита я той, скръстил ръце на гърдите си.

— Виж ми косата. — Малкото момиченце разпери встрани плитките си.

— Шей, изглеждаш страхотно.

— Бих искала да не съм толкова грозна — проплака тя.

— И аз бих искал — изкикоти се Мат.

— Мат! — скастри го Килбърн и пак се обърна към момичето: — Шей, не ми ли вярваш? Знаеш ли колко комплименти получаваш от хората, които виждат твоята снимка в кабинета ми? Всички казват, че си много красива.

— Това са само възрастни — нацупи се Шейна, но усмивката се прокрадна на лицето ѝ. — Роби Маркъм казва, че съм била най-обикновеното момиче в цялото училище.

— О, Шейна, ти нищо не разбираш! — намеси се и Мат с покровителствено братско благоволение. — Тоя дребен мръсник Роби го казва само защото те харесва.

— Брат ти е прав, Шей. Роби сигурно е лапнал по теб — подсмихна се Килбърн.

— Гаднярът му с гадняр! — изврещя тя и всички се засмяха.

Килбърн сложи на плота за хранене пред нея нова купичка с корнфлейкс, погледна часовника си и я предупреди:

— Имаш две минути да си изядеш закуската.

В този момент телефонът иззвъня и той вдигна преносимата слушалка, без да погледне кой го търси.

— Греъм, тук е Морган Тийл — делово каза шефът му.

— О, да, Морган, здравей.

— Греъм, нямаше право...

— Слушай, Морган, нямах друг...

— Ти ме чуй — прекъсна го Тийл. — Поставил си болницата и мен в една крайно неудобна ситуация. Да не говорим за евентуалните правни последици. За какво се мислиш?

Притеснението на Килбърн отстъпи място на негодувание:

— Мислех за една умираща жена, Морган, нищо повече. — Видя, че двете деца го гледаха съсредоточено. Посочи с пръст недокоснатите им купички със закуска, премина от кухнята в относително уединената трапезария и затвори зад себе си плъзгащата врата.

— И затова не се поколеба да откраднеш едно съвсем неизследвано лекарство? Защото си помислил, че то може да спаси живота на пациентката ти? — Гласът на Тийл бе изпълнен с възмущение. Килбърн не го бе чувал толкова ядосан.

— Морган, аз предположих — и все още съм на това мнение — че това е единствената надежда за нея.

— Ами ако все пак умре?

— Така й било писано — отсече Килбърн. — Но поне ще сме — ще съм — сигурен, че съм й предписал всичко, което съм бил в състояние да измисля. За бога, Морган, тя е само на дваайсет години!

По линията се възцари продължително мълчание.

— Това не може да ме убеди, Греъм — изрече непреклонно Тийл. — Принуден съм да докладвам случая на медицинския директор на болницата.

— Докладвай го където искаш. — Изведнъж го споходи обезпокоителна мисъл: — Морган, няма да спреш лечението с „Оралоксин“, нали?

— Би трябвало да го направя, но си ме поставил в крайно неловка ситуация. Каквото и да напиша в болничния й картон, включително предписание да се прекрати „Оралоксин“, се подлагам на евентуално съдебно преследване.

— Не дай боже! — възкликна саркастично Килбърн и веднага съжали за забележката. Тийл само промърмори с негодувание. — Морган, извинявай! Много съжалявам! Нямам никакво желание да ти причиня неудобства или да проваля изследването ти. Направих това, което мислех за най-добро за пациентката ми. И за успокоение на съвестта си.

Тийл отново направи пауза.

— Това не извинява действията ти, Греъм.

— Предполагам, че не.

Килбърн затвори телефона. Разговорът го бе изтощил. Стоеше неподвижен в трапезарията си, замислен над последствията от разговора. Гласът на Мат го върна в настоящето:

— Вуйчо Греъм, ще закъснеем за училище!

Стресна се и бързо премина към действие. Той грабна Мат и Шейна и се отправи към джипа си. Беше му трудно да следи разговора, въртящ се основно около Роби Маркъм и неудовлетвореността на Шейна от прическата й. Почувства облекчение, когато ги свали пред училището. Целувка по бузата за Шейна, „дай пет“ за Мат и потегли към болницата.

Някъде по средата на пътя телефонът му отново зазвъня. Обзе го лошото предчувствие, че го търсят от болницата, за да му съобщят, че

Парминдер е починала. Извади телефона от джоба на самото си и отговори на повикването.

— Д-р Греъм Килбърн?

— Аз съм.

— Тук е д-р Лина Лопес. Обаждам се от Сиатъл, от Центъра за контрол на заболяванията...

— Здравейте, Лина! — прекъсна я той. — Знам, че сте служител на СЕИ. Съжалявам, че досега нямах възможност да отговоря на обаждането ви. Мислех да ви потърся по-късно тази сутрин.

— Не се притеснявайте — отвърна меко тя. — Говорих с Луиз и тя ми обясни на какво напрежение сте подложен напоследък.

— Един господ знае какво още ви е наговорила. — Килбърн въздъхна.

— Сума ти неща! — засмя се Лопес. — Луиз е много забавна личност.

— Може и така да се каже. Без нея бих бил напълно загубен. — Той прочисти гърлото си и попита: — Как се развиват събитията в Сиатъл?

Лопес му предаде последната информация за потвърдените и предполагаемите случаи в сиатълските болници.

— Според нашите проучвания първоначален разпространител на заразата е била серопозитивна наркоманка.

— *Била?*

— Тя почина от пневмония, причинена от МРГАС. Доколкото ми е известно, причинителят на огнището при вас отговаря на същите характеристики.

— Съвсем същите — потвърди той. — Всъщност, д-р Лопес, мисля, че мога да намеря връзката между двете огнища.

— Разпространителя на наркотици?

— Какъв разпространител?

Лопес му предаде описанието на загадъчния наркотърговец, който Тоня Джаксън бе описала на Мерилия Карлайл. Когато приключи, Килбърн каза:

— Нищо не зная за такъв търговец.

— Тогава за каква връзка говорите? — разочарова се тя.

— Ако не бъркам хронологията на събитията, нашият случай предшества вашия с три дена. Нашият първопричинител, Анджи

Фишър, е изчезнала веднага, след като е напуснала спешното отделение. Разговарях вчера с майка ѝ и тя ми каза накъде се е отправила. Можете ли да отгатнете?

— Нима към Сиатъл?

— Точно така!

— Почакайте малко, Греъм. Вие мислите, че *вашият* първопричинител е също така и *наш*?

— Много бих искал да науча дали е така — отвърна Килбърн, вкарвайки колата си в паркинга на „Свети Майкъл“. Намери свободно място, паркира и загаси двигателя.

— Как? — запита по-спокойно Лопес.

— Майката на Анджи ми даде името на нейния приятел в Сиатъл. Надявам се да можем да го издирим.

— *Ние*?

— Ако не възразявате, имам намерение да дойда при вас в Сиатъл днес след обяд. — Припомни си скорошния разговор с Тийл и добави: — Ако не за друго, поне да сменя обстановката. — Отбеляза си на ум да се погрижи Кира или Корасон да приберат децата от училище.

— Няма проблеми. Имате номера на мобилния ми телефон, нали? Обадете ми се веднага щом пристигнете в града. Защо междуременно не ми кажете името на въпросния приятел? Ще се опитам да започна издирването му.

— Джейкъб или Джейк Фаскън. На двадесет и две години. Това е на практика всичко, което ми е известно за него. — Той замълча. — Но, знаете ли, останах с впечатлението, че няма начин той да няма криминално досие.

— Това може много да помогне. Може би ще намерим надзорника му. Ще видя какво мога да направя по въпроса.

След като паркира, Килбърн се упъти направо към болничния асансьор. Още от преддверието на петия етаж дочу нисък монотонен звук. Доближавайки вратите на интензивното отделение разпозна звука на плачещ мъжки глас.

Пулсът му затуптя оглушително и той се затича. Промуши се в отвора на полупрозрачната стъклена плъзгаща се врата и видя Гурдив Сингх. Младият мъж седеше до централното бюро в приемната, закрил с длани очите си. Пръстите му докосваха крайчеца на тюрбана.

Треперещ, той се поклащаше на пети напред и назад, а на няколко крачки встрани, служителката от приемната люлееше в прегръдките си малкия Харжит. Жаловитите ридания на бащата заглушаваха плача на малкото бебе.

По дяволите! Килбърн веднага разбра какво се е случило и без да мисли, напълно рефлекторно, се втурна към стаята на Парминдер.

---

[1] Предградие на Ванкувър, на брега на едноименния плаж. — Бел.прев. ↑

Портланд, Орегон

Втора поредна нощ Коен сънуваше смъртта на майка си. В съня си бе седнал от едната страна на леглото, а от другата седеше баща му. Облечена в твърде голяма за крехката ѝ измършавяла снага нощница, майка му лежеше неподвижна под бледосинята завивка. Не беше сигурен дали е все още в кома, или вече ги бе напуснала. Коен бе запазил сегашната си възраст, но баща му изглеждаше много по-млад — бе чевръстият дърводелец от детството на Сет, не осакатеният от ревматоиден артрит старец, огорчен от житейската загуба, който сега обитаваше сутерена на къщата му. В съня баща му не пророни нито дума, само сълзите се стичаха по бузите му и капеха върху завивките. И тогава, в мига преди да се събуди, Сет видя майка си да отваря очи и да се обръща към ужасения си съпруг. „Моля те, не ме изоставяй!“. Гласът ѝ потрепери по съвсем същия начин като гласа на Каръл преди да изпадне в терминална кома в болницата.

Той стана от леглото. Не можеше да разбере защо една пристрастена наркоманка, която бе пресякла пътя му съвсем за кратко, продължаваше да пробужда у него спомени за елегантната му майка. Не виждаше абсолютно никаква връзка между тях, освен че и двете бяха мъртви. Вмъкна се под душа, решен да не се задълбочава повече в този проблем. Предпочиташе да не знае какво предизвиква фройдистките бъркотии, бушуващи в подсъзнанието му.

След душа Коен облече сиво спортно сако и светла синя риза. Реши да се въздържа от вратовръзка. Включи кафемашината, кипна малко мляко и изпи голямата чаша капучино, която обикновено заместваше закуската му. Колебаеше се дали да не си направи още една чаша, когато през прозореца на кухнята до него достигна силно изсвирване на клаксон.

Излезе навън и заключи вратата. Взе вестника, лежащ на верандата пред дома му, и се спусна надолу по стълбите. Спря пред апартамента на баща си и остави вестника пред вратата на сутерена,

убеден, че докато се прибере вечерта, баща му ще е успял да се пребори и с двете кръстословици.

— Добрутро, Кей Си! — поздрави го приветливо Лийч. Коен се вмъкна до него на предната пасажерска седалка на „Кадилак“, определен за най-добър модел на 97-а година. — Как е татенцето?

— Все така — отвърна му Коен. — Затруднен от артрит, което не му позволява да се разхожда много. Все така притеснен, че синът му е ченге. — Въздъхна. Тази тема бе твърде позната и на двамата.

— Не можеш да му се сърдиш за това — подметна партньорът му. — Освен това, аз лично познавам един куп престъпници, които са силно притеснени от този факт.

Коен благодари с усмивка за комплимента.

— Като стана дума за престъпници, налегнало ме е едно предчувствие, че днес е денят, в който ще открием убиеца на Джими и Фризера. Симпатичен кучи син, няма що.

— Ром, ако той е наполовина толкова добър, колкото го мисля, трябва отдавна да е изчезнал — погледна го Коен.

— И какво? — сви рамене Лийч. — Това не ни попречи да закопчаем Маркър Хогън, нали?

— Вярно — съгласи се Коен. Добре помнеше бившия изпълнителен директор на технологична компания, който бе убил заместника си по финансовите въпроси и бе отлетял за Париж. Бяха го примамили обратно в Портланд с някаква измислена история за наследство.

— Ще го открием — самоуверено предсказа Лийч.

Сержантът не споделяше оптимизма на партньора си, но таеше същата, ако не и по-голяма решимост да проследи и открие човека, за когото мислеше като за убиеца на Каръл.

Известно време пътуваха в мълчание, докато накрая Лийч зави по Десето североизточно авеню, на няколко преки от река Уиламет. Гледайки през прозореца на колата елегантните кули, Коен подметна:

— Малкият Андрю можеше да живее и в по-малко престижен квартал.

— Забавно, а? — подсмихна се Лийч. — Тоя тип е видял бая зор през годините, макар и да не е работил нито ден през живота си, а сега живее в апартамент за половин милион и кара „Порше“. Бих искал да надзърна в борсовото му тефтерче.

— Това тефтерче май ще те заведе в Богота — въздъхна Коен.

— Сигурно. — Лийч качи колата на тротоара пред входа на кооперацията Ривърсайд.

Слязоха от колата и се упътиха към домофоните на сградата. Лийч разгледа табелките с имената и набра кода за апартамента на Андрю Нейгъл. Сигналят прозвъня цели десет пъти, преди да го смени постоянният сигнал заето.

— Ех, тия наркотърговци — въздъхна той. — Толкова държат на сутрешния си сън.

Пъхна ръка в джоба на найлоновото си яке и извади мобилния си телефон, заедно с лист хартия. Набра номера, записан на листчето, и сложи телефона до ухото си. След десетина секунди радостно се провикна в слушалката:

— Малък Андрю! Как си бе, пич? — замълча за миг и с иронично огорчен тон продължи: — Хайде сега, Андрю, помисли какво би казала майка ти, ако те чуе да казваш тия думи!

Когато след малко проговори отново, тонът му беше рязък и заплашителен:

— Този шибан смотаняк съм аз, детектив Лийч. Ние с партньора ми пропиляхме достатъчно време пред вратата на блока и затова ще ни пуснеш вътре... веднага!

Десетина секунди по късно, когато вече бе прибрал мобилния телефон обратно в джоба си, автоматът на входа забръмча. Лийч се обърна към Коен с лукавия израз на котарак, изял канарчето, и се пресегна към вратата. Отвори я широко и даде път на колегата си. Качиха се с асансьора на последния, петнадесети етаж, където Нейгъл, загърнат в морскосиня хавлия, вече ги очакваше пред отворената врата на апартамента си. Беше нисък и слаб, с пронизващи сини очи и изпъкнали скули. Буйната му руса коса се спускаше на заплетени дълги кичури.

— На какво дължа посещението ви, детективи? — Широка му усмивка откри два реда зъби с цвят на слонова кост.

— Дошли сме да поднесем съболезнованията си по повод скорошната ти загуба — отвърна Лийч с леко наведена глава.

— *Загубата ми?* — все така широко усмихнат запита Нейгъл.

Лицето на Лийч разцъфна в същата широка и неискрена усмивка като на събеседника му:

— Ами, по повод кончината на Джими и Фризера.

— Това е нелепо, детектив — разсмя се Нейгъл.

— С удоволствие бих пил едно кафе. — Лийч го заобиколи и влезе в апартаментата.

Нейгъл го последва, след него влезе и Коен. Озоваха се в просторна дневна, претрупана с тапицирани в бяло кушетки и дивани. Широките френски прозорци откриваха великолепен изглед към реката. Миризмата на застоял цигарен дим и алкохолни изпарения, изпълващи стаята, неприятно контрастираха на природната красота.

— Кофти е да си безработен на днешно време, нали? — Лийч посочи с широк жест обстановката.

Отнякъде извън стаята до тях достигна женски глас:

— Кой е, Анди?

Нейгъл бързо затвори вратата на стаята, откъдето идваше гласът.

— Никой — каза той към затворената вече врата. — Просто две приятелчета.

— Трогнат съм, Андрю, наистина. Но технически ние не сме ти никакви приятелчета. — Лийч се тръсна на дивана и преметна ръка през облегалката. — Това е сержант Коен, а аз съм детектив Лийч от отдел „Убийства“ на портландската полиция.

Коен седна до партньора си. Беше участвал безброй пъти в подобни рутинни процедури, затова сега с удоволствие се отпусна назад в мекия диван и остави Лийч да води разпита.

Нейгъл се върна обратно при тях в дневната и седна на отсрещното кресло.

— Значи сте тук заради Мичъм и Фризера, така ли да разбирам?

— Защо не си признаеш веднага, че да не ни губиш цялата сутрин? — подхвърли Лийч.

— Ами аз въобще не бях в града в нощта, когато са ги пречукали — разсмя се отново Нейгъл.

— Нима? — учудено запита Лийч.

— Прекарах последните три дни в Лос Анджелис — отвърна Нейгъл. Кръстоса крака и намести полите на халата, за да покрие показалите се боксерки с емблемата на „Хюго бос“.

— Защо, да не си търсил някакъв сценарий? — поинтересува се Лийч.

— Бях на гости при роднини.

— О, разбира се, твоите колумбийски роднини. — Лийч насочи по един пръст към всяка ноздра и имитира смъркане на кокаин. — Предполагам, че имаш свидетели на тази семейна сбирка?

— Неколцина — отбеляза с хладнокръвна усмивка Нейгъл.

Коен реши да се възползва от отбранителната му позиция. Наведе се към него през масата и го попита директно:

— Вие с Джими не се обичахте много, нали?

— Ако искате да ме попитате дали мразех малкия чекиджия — отвърна Нейгъл, разсеяно пренебрегнал собствения си дребен калибър, — то отговорът е категорично да.

— Защо? — запита Коен.

Нейгъл се пресегна и развърза колана на хавлията си. Разтвори полите ѝ и разкри пред тях дълъг назъбен белег, прорязал отгоре до долу дясната страна на плоския му корем.

— На докторите им се наложи да ми прелеят десет кила кръв, след като тоя педал ме намушка в черния дроб.

— Но ти не си го убил, така ли?

— Не съм.

— И кой мислиш, че го е направил? — продължи да го разпитва Коен.

— За бога, откъде да знам!? — Нейгъл завъртя очи и отново завърза колана на хавлията си. — Да не мислите, че аз съм единственият, който му има зъб?

— Чувал ли си в града да се е появил някакъв нов наркотърговец? — смени темата Коен.

— Не се занимавам повече с тия лайна...

— Остави ги тия, Андрю! — прекъсна го Лийч, размахал ръка пред себе си. — Обзалагам се десет към едно, че ако претършуваме наоколо, ще намерим достатъчно лед^[1], за да си построим иглу. — Погледна към стаята, откъдето чува женски глас: — Какво ще кажеш да почнем оттам?

— Абе, има някакъв тип — неохотно промърмори Нейгъл, забил поглед в масичката пред себе си.

— Опиши го. — Лийч завъртя палците на сплетените си ръце, което бе типичен негов жест по време на разпит.

— Висок тъмнокос тип с кофти поглед. Трийсетинагодишен. Облечен в анцуг и накичен с няколко златни верижки. Никаква класа,

нали разбирате?

— Естествено, нали сега разговаряме с Марта Стюарт^[2] — въздъхна Лийч. — Този тип раздаваше ли безплатни мостри?

— Да! Откъде знаете? — изненадано възкликна Нейгъл. — Но само на някои. Според това, което съм чувал, ги раздавал само на най-изпадналите боклуци. Изглежда е търсил най-беззащитните жертви. Мръсник — добави той по-скоро на себе си. — Това са ония, които обикновено нямат никакви пари.

— А дали тоя нов търговец е все още наблизко? — стрелна го с поглед Коен.

— Не знам. Прибрах се снощи. — Той сви рамене и замислено разбърка чорлавата си коса. — Я чакайте, да не би да подозирате, че той е пречукал Джими и Фризера?

— Все още не сме убедени, че ти нямаш пръст в тая работа — възрази Лийч. — Но ще бъде от полза, ако ни помогнеш да намерим тоя тип.

Нейгъл присви очи и стисна устни, премисляйки отговора си.

— Ако ви дам някоя идея къде да го потърсите, ще ми се откачите ли от гърба?

— Възможно е — сви рамене детективът.

— Преди четири или пет дни — започна Нейгъл, вдигнал поглед към тавана, — срещнах тоя тип в един пасаж. Пробутваше нещо на тоя травестит — Шаная, Чивел или как беше там... А, Чейвън!

— И какво?

— Ами, просто бях любопитен да разбера какво става, нали така? — отново сви рамене Нейгъл.

— Само от любопитство, а? — скептично го изгледа Лийч.

— Виж сега, нямам представа нито откъде, по дяволите, се е появил, нито защо изведнъж започва бизнес в моя район — отстъпчиво каза Нейгъл. — Освен това, във всеки пазарен бизнес е добре да държиш конкуренцията под око.

— „Всеки пазарен бизнес“, а? Ти си направо великолепен! — изкикоти се Лийч. — И как така „държа под око“ този си съперник?

— Проследих го донякъде.

— Къде го проследи? — намеси се Коен.

— Той се качи на един черен джип и аз успях да го последвам до хотела му.

— Кой хотел? — Коен не показва обзелата го възбуда.

— Някаква малка дупка на ъгъла на Двайсет и пета и „Греъм“.
Нещо от рода на „Лоджър“.

— Андрю, сигурен ли си, че той отиде точно в този хотел? — вторачи се в него Коен.

— Видях го да паркира точно пред хотела и после да влиза вътре.

— А ти какво направи след това?

— Повъртях се малко наоколо. Мислех си дали да не си поговоря с него, но една полицейска кола спря до съседната закувалня и аз се скатах.

Коен погледна към партньора си. Двамата си кимнаха в съгласие.

— Добре, Андрю, ще идем да проверим този хотел. И мисли му, ако си ни излъгал... — недоизречената закана на Лийч увисна тежко във въздуха.

— Не ви излъгах — сопна се Нейгъл.

Двамата полицаи напуснаха апартамента му без повече разговори. Стигнаха до колата на Лийч и се отправиха към пресечката на Двайсет и пета и „Греъм“, в североизточния ъгъл на която намериха неугледната триетажна тухлена сграда на хотела. По външния вид Коен предположи, че от ААА^[3] трудно биха му дали оценка, по-висока от една звезда. Паркираха на отсрещния тротоар на Греъм стрийт.

Коен последва Лийч във фоайето, ухаещо на евтин ароматизатор. Подът бе покрит с протъркан, опърпан по краищата линолеум. Дебелият мъж, облечен в полиестерен блейзър и вратовръзка, който прелистваше със скучаещ вид вестник на рецепцията, ги запита, без да вдига глава:

— Стая ли търсите, момчета?

— Момчетата търсят едно друго момче — каза Лийч и навря детективската си значка под носа на дебелака. — Предполагаме, че е преспал тук някоя и друга нощ и вероятно си е тръгнал преди два или три дни. — Той описа високия тъмен мъж с посребрени коси. Когато завърши, служителят на рецепцията поклати отрицателно глава:

— Тука няма такъв.

— А не искаш ли да си помислиш малко? — ядосано го попита Лийч.

— Няма какво да мисля. Имам всичко на всичко трийсет и две стаи. Тук съм поне шест дни в седмицата и познавам всички гости на

хотела. Никога не съм виждал човека, когото описвате. Повярвайте ми, не е отсядал тук.

Коен разочаровано огледа лобито на хотела и забеляза една по-малка врата, водеща към Двайсет и пето авеню. Безмълвно се насочи към нея и излезе навън в горещия слънчев ден. Лийч се присъедини към него миг по-късно.

— Какво става, Кей Си? — попита го.

— Малкия Андрю кара бяло „Порше“, нали?

— Да, и какво от това?

— Не е най-незабележимата кола, с която да проследиш някого.

— Напълно си прав. — В очите на Лийч просветна разбиране.

— И ако нашият тип е професионалист, за какъвто го мисля, няма начин да не е забелязал след себе си малкия Андрю.

— Така ще да е станало.

Коен посочи „Еконотравъл Ин“^[4] на отсрещния тротоар:

— Ако Андрю е бил паркирал на „Греъм“, както каза, не би могъл да види, че оня излиза през другата врата и пресича Двайсет и пета.

— Не и от „Греъм“ — съгласи се Лийч. — Да идем да разпитаме и там.

„Еконотравъл Ин“ беше само едно ниво по-високо от „Орегон Лоджър“. Имаше подобно мърляво фоайе, в което се стелеше същата неопределена гадна миризма, но мършавият невротичен чиновник на рецепцията реагира доста по-уважително на полицейските им значки. Още преди Лийч да е довършил описанието на търсения от тях човек, момчето закима енергично:

— Да, помня човека, когото описвате. Имаше външен вид на сводник, но не говореше като такъв.

— Какво би трябвало да означава това? — поинтересува се Лийч.

— Беше учтив и спокоен. Добре възпитан, бих казал — отвърна чиновникът, клатейки глава. — Но беше облечен в крещящо син анцуг, носеше синджири и други боклуци.

Пулсът на Коен се ускори. Той потропна нервно с пръсти по плота на рецепцията:

— Името му?

— Нецо с Т... — Чиновникът зачука по клавиатурата на компютъра. — Тейлър... Тайсън... А, ето го — Денис Тайлър!

— Какво ви даде като депозит за стаята? — попита Коен.

— Плати в брой.

— Не искате ли все пак някакъв документ за всеки случай?

— Да, искаме информация. — Момчето прегледа информацията на екрана на компютъра. — Оставил е кредитна карта Виза. Ето и данните — името е Денис Линдън Тайлър, а адресът му е във Фресно, Калифорния.

Коен не се интересува от адреса. Знаеше, че е фалшив. Името също, но все пак им даваше някаква отправна точка в търсенето на заподозрения. В края на краищата, колко Денис Линдън Тайлъровци има в САЩ?

Погледна към партньора си и му се усмихна. Бяха успели да попаднат на свежите следи на човек, който рядко оставяше дири след себе си.

---

[1] Жаргонно наименование на кокаина. — Бел.прев. ↑

[2] Автор на списание и телевизионно шоу за домашно обзавеждане и развлечения, ориентирано към домакините. — Бел.прев.

↑

[3] Американска асоциация на автомобилистите. — Бел.прев. ↑

[4] Верига евтини хотели в САЩ. — Бел.прев. ↑

Хънибрук, Пенсилвания

Човекът, подвизавал се някога под името Денис Линдън Тайлър, а сега представящ се като Уейн Форбс, се намираше пред щанда за рибарски такъми на малък магазин за спортни принадлежности. Освен пръчките, макарите и кукичките, магазинът предлагаше богат избор от ловджийски пушки и пистолети. Независимо от професията, която си бе избрал, Форбс се отнасяше крайно осъдително към националната мания да се притежава огнестрелно оръжие. Без капка ирония твърдеше, че притежанието на оръжие не е дадено от Бога право и че то трябва да бъде ограничено само за професионалистите.

Баща му напусна семейството, когато Форбс беше на шест години, и той бе принуден да прекарва много време с дядо си, който често го водеше за риба и на лов. Трудно му бе да изтърпява натякванията на стария мърморко, вечно недоволен, че трябва да се грижи за него и се съгласяваше да го придружи само заради възможността да се измъкне от шума и мръсотията на града. Така от малък усвои уменията да проследява дивите животни, най-вече елените, особено ценен трофей заради бързината и интелигентността им. Беше голяма тръпка да повалиш някой от тях.

Предприе последния си ловджийски излет малко след като навърши четиринайсет години. И повече не се завърна у дома. Годишите до навършване на пълнолетие прекара в приют за малолетни престъпници. И никога повече не отиде да лови риба или да преследва елени. Отнасяше се към тези занимания като професионален играч на голф, когото канят на партия миниголф. Имаше ли смисъл да си губи времето по този начин?

Прегледа изложените въдичарски прътове и избра един от най-скъпите, който просто прилепна към ръката му. Грижливо прехвърли всички изкуствени мухи, докато намери най-привлекателните за окото. Усмихна се вътрешно, като си даде сметка, че всъщност няма никога да използва такъмите, които подбираше така грижливо, но изпипването

на всеки детайл бе негова запазена марка и придаваше всеки път особен вкус на подготовката му.

Занесе избраните чаркове на касата, където скучаеше двайсетинагодишно девойче с глуповато изражение на бледото лице. Къдравата ѝ кафява коса бе пристегната в конска опашка, носеше очила и разнасяше наоколо аромата на дъвката, която шумно жвакаше. Безразлично прехвърли покупките на Форбс през четеца на баркодове.

— Извинете, госпожице — обърна се той към нея, — можете ли да ми кажете колко път е оттук до езерото Стръбъл?

— Около пет мили — отвърна девойчето, свивайки рамене.

— А там има ли пристан за лодки?

— Май има. Гледам, че много хора заминават натам с лодки на ремаркетата. — Тя погледна през прозореца към триметровата му лодка, прикрепена отзад на откраднатия миниван. — Онова там ваше ли е?

— Е, не е съвсем лодка, но не пропуска вода и има къде да събирам рибата — отговори той с престорено срамежлива усмивка. — А пък аз имам намерение да хвана най-голямата риба.

— Аха — прозина се тя. — И вие като всички наоколо.

Доста по-различна риба, помисли си Форбс, докато напускаше магазина с новата си въдица в ръка.

Сиатъл, Вашингтон

Пременила в бяла блуза, втъкната в сивата пола със средна дължина от най-тържественния ѝ костюм, прибрала стегнато косите на тила си, Лопес седеше на подиума до д-р Уормак, който изглеждаше много изискан и авторитетен в морскосиния си костюм. От горещата светлина на телевизионните прожектори, подсилена от извънредната доза адреналин, по лицето ѝ се стичаха капчици пот и тя много се притесняваше за състоянието на грима си. Очакваше, че темата на първата в живота ѝ пресконференция ще привлече любопитството на медиите, но въобще не бе подготвена за менажерията, сред която се намираще. Малката конферентна зала на Департамента по здравеопазване преливаше от репортери и телевизионни оператори до такава степен, че човек не можеше да се промуши по коридорите около креслата.

Лопес потри длани в покривката на масата в безуспешен опит да изсуши потта. Сърцето ѝ напираше да изхвъркне от гърдния кош. Погледна към Уормак, опитвайки се да заеме малко от неговото спокойствие.

— Време е да се срещнем с хиените, Лина — каза той с уверен тон и успокоителна усмивка. Притегли към себе си стоящия на масата микрофон и откри пресконференцията.

— Здравейте! Аз съм д-р Дейвид Уормак от Департамента по здравеопазване на щата Вашингтон. — С непринуден жест вдигна от масата очилата си за четене, намести ги на носа си и започна да чете предварително подготвеното изявление за медиите, безразличен към блясъка на светкавици от фотоапаратите, шепота, кашлиците и другите шумове, изпълнили наелектризираната зала.

— Преди пет дни в болницата „Харбър сентър“ бе констатиран първият случай на инфекция с мултирезистентен стрептокок от група А, придобил публичност с акронима МРГАС. Два дни по-късно пациентката почина от пневмония. На следващия ден лабораторните

изследвания констатираха наличие на МРГАС в секрети от дихателните ѝ пътища. — Тонът му бе внушителен и невъзмутим и залата постепенно затихна. — През изминалите дни имахме още един смъртен случай, четири нови потвърдени и шест предполагаеми случая на заразяване с МРГАС. Всички потвърдени случаи досега са в две болници в района на Сиатъл. Всички живи пациенти, потвърдени или предполагаеми, вече са изолирани в специално предназначено за целта болнично отделение.

Уормак прекъсна четенето и отпи глътка вода.

— МРГАС е мутирала форма на широко разпространена бактерия, причинител най-често на леки инфекции като тонзилит^[1], възпаление на гърлото или на кожата. Случаи на тежки вътрешни възпаления като тези, които наблюдавахме сега при трима пациенти, са изключително редки. — Вдигна за миг поглед от бележките си и продължи: Всички антибиотици, предназначени за борба със стрептококите, които сме изпробвали досега, се оказаха неефективни срещу МРГАС.

Възбуденият шепот на представителите на пресата изпълни залата. Уормак остави бележките си на масата, свали очилата от носа си и ги насочи като показалка към репортерите:

— Искам дебело да подчертая, че този болестотворен организъм се предава само при физически контакт. С други думи, грижливото измиване на ръцете и носенето на най-обикновена хирургическа маска и престилка са напълно достатъчни, за да предотвратят предаването от човек на човек. Ние изследваме всички пациенти на болниците и всички, които са били в контакт със заразените. Вярваме, че сме свели до минимум риска от по-нататъшно разпространение както вътре в болниците, така и извън тях.

От всички краища на залата към него се понесоха въпросите на възбудените репортери. Уормак затвори очи и поклащайки отрицателно глава, изчака, докато шумът в залата утихне.

— Няма да отговоря на нито един въпрос, докато не дадем възможност на колежката ми — д-р Лопес, от Центъра за контрол на заболяванията, да прочете своето изявление — заяви той. Обърна се към нея, кимна окуражаващо и съучастнически ѝ намигна.

Лопес преглътна, опитвайки се да успокои напиратцото да излезе през гърлото ѝ сърце. Наведе се напред към микрофона и заговори.

— Аз съм д-р Лина Лопес, епидемиолог в регионалната Служба за епидемиологични изследвания. — Хвърли бегъл поглед надолу към бележките си. — Новият супермикроб, за който ви съобщи д-р Уормак, е много подобен на вече познатия ни метицилин-резистентен златист стафилокок, известен със съкращението МРСА, както и на ванкомицин-резистентния еритрокок. — Осъзнаваше, че специализираният ѝ език може да се окаже над възможностите на някои от присъстващите в залата, но реши да не променя начина си на излагане на материала. — Това, което отличава МРГАС от досегашните случаи, е изключително широкият спектър на антибиотиците, които не могат да му повлияят. Както д-р Уормак вече ви каза, нито един от досега тестваните медикаменти не е дал положителна реакция.

Последното изречение предизвика нов взрив от въпроси в залата.

— Моля ви! — Тя размахна ръце в опит да успокои залата. Усети нарастващата с всяко изречение увереност. — Това не е първата бактерия, резистентна към всички антибиотици. През 1990 година, например, в градската част на Ню Йорк и Сан Франциско се разпространи мултирезистентна туберкулозна бактерия. Не трябва да забравяте, че до средата на 30-те години, през така наречената доантибиотична ера, въобще нямаше лекарства за бактериалните инфекции. И въпреки това, мнозинството пациенти успешно са се преборили с тях.

— Независимо от това, според ЦКЗ и СЗО, овладяването на този патоген е задача с най-висок приоритет за общественото здравеопазване. Ние обединихме усилията си, за да потушим едновременно възникналите огнища на заразата в Сиатъл и Ванкувър. Създадени са смесени екипи от епидемиолози, специалисти по инфекциозни болести и експерти по общественото здравеопазване, които да координират действията в Сиатъл и да комуникират с ЦКЗ и СЗО. — Тя хвърли поглед към Уормак, който ѝ кимна окуражаващо. Обърна се отново към репортерите и телевизионните оператори и продължи уверено: — Ще се опитаме да отговорим, доколкото можем, на въпросите ви. Моля ви все пак да имате предвид, че научихме за този патоген преди не повече от четирийсет и осем часа.

Уормак успокои с жестове изригналата нова вълна от въпроси и посочи към седящата в средата на залата жена, размахала ръка над главата си.

— Това ли е микроорганизмът, който причинява плътоядната болест? — извика тя.

Уормак притегли микрофона към себе си:

— Няколко са микробите, които могат да причинят некротичния фасцит, както го наричаме ние. Независимо от конкретния причинител, много малко са хората, у които може да се развие това заболяване. Конкретно на въпроса ви — да, този патоген може да причини фасцит у податлив на болестта организъм.

Уормак посочи друг мъж, размятал високо ръка, като че ли в опит да привлече вниманието на прелитащ самолет. Човекът скочи от стола си:

— Джак Мейвис, „КИРО нюз“ — представи се той. — Вярно ли е, че тази бактерия е била внесена в болниците от наркомани и пациенти със СПИН?

— Ти ли ще му отговориш? — обърна се към нея Уормак.

Лопес кимна и се наведе към микрофона:

— В настоящия момент, когато изследванията ни са все още в зародиш, ние не сме в състояние да назовем източника. — Тя усети как гневът се надига вътре в нея. — Но ако търсите към кого да насочите обвиняващ пръст, ще бъде много по-правилно вместо да обвинявате една или друга обществена прослойка, да потърсите първопричината в скандалната свръхупотреба на антибиотици, ширеща се от десетилетия.

— Не мога да схвана мисълта ви, д-р Лопес — извика Мейвис, все така размахал ръка. — Какво общо може да има прекалената употреба на антибиотици с този супермикроб?

Лопес си даде сметка, че в желанието си да избегне конкретен отговор на репортерския въпрос е навлязла в друга, не по-малко деликатна територия. Докосна с ръка рамото на Уормак, който се пресягаше към микрофона пред себе си с очевидното намерение да я измъкне от неудобния въпрос. Можеше сама да се справи със ситуацията.

— Това, което искам да кажа — продължи тя с натъртване, — е, че бактериите развиват резистентност към антибиотиците само и единствено след като са били многократно третираны с тях. — Тя подсили думите си, почуквайки по масата с кокалчетата на свития си юмрук. — Има твърде много лекари, които предписват лечение с

мощни антибиотици за всяка хрема, настинка или кашлица. Антибиотици, които са абсолютно безполезни при лечение на вируси. Те правят това най-често под натиска на самите пациенти, голяма част от които лекомислено прекъсват лечението, без да приемат цялата предписана доза, и по този начин спомагат оцеляването на бактерията и превръщането ѝ в резистентен мутант.

— Друг виновник са фармацевтичните компании — продължи тя, гневно поклащайки глава. — Те рекламират агресивно прилагането на своите най-нови и най-скъпи продукти в редица случаи, в които лечението с по-стари, не така специализирани медикаменти може да бъде напълно достатъчно и по този начин предварително изчерпват арсенала ни от средства за борба с най-тежките инфекции. Имат вина и животновъдите, които добавят антибиотици в хранителните смеси, които дават на добитъка, за да намалят риска от болести и по този начин да увеличат прираста на пилетата и говедата.

Тя склочи длани пред себе си, прекалено възбудена, за да се притесни, че с последните си няколко изречения вероятно е засегнала доста широк кръг хора, от лекари до фермери.

— И какъв е нарастващият ефект от всичко това? Бактериите биват системно и напълно ненужно третирани с антибиотици. Появата на резистентни мутации е логично и неизбежно следствие. — Пое дълбоко въздух и продължи малко по-спокойно. — Резистентността се предава не само от една колония бактерии на друга, но и между различни видове бактерии. Затова не трябва да се изненадваме много, че след като сме злоупотребявали глобално с антибиотици, сме създали разновидност на бактерия, която е съчетала у себе си съвършен набор от съпротивителни свойства.

Тя погледна втренчено все още изправения репортер:

— Така че, ако искате непременно да посочите виновници, спокойно можете да започнете с хората тук, в тази зала.

Лопес замълча, отдръпна се от микрофона и се облегна назад. Гневът постепенно я напусна и тя възвърна пълния си самоконтрол. Гора от вдигнати ръце и вълна от въпроси се опитваха да привлекат вниманието ѝ.

Уормак посочи дребна жена от първия ред на залата. Тя се изправи на крака, но бе съвсем малко по-висока от седналия до нея мъж.

— Казахте в началото, че всички случаи досега са констатирани в две болници. — Тя съсредоточено почука устни с химикалката си. — Означава ли това, че сте в състояние да констатирате заразата само *вътре в болниците?*

— Не считаме, че супермикробът се е зародил в самите болници — намеси се бързо Уормак. — Но всички досега констатирани случаи са именно там.

— Това означава ли, че хората в региона не са изложени на опасност от зараза? — запита жената, без да отделя писалката от устните си.

— Въобще не искам да кажа такова нещо — възрази той и поклати глава.

— А не се ли притеснявате, че хората, които имат нужда от болнично лечение, могат от страх да не отидат в болница? — извика някакъв мъж от дъното на залата.

— Има такава опасност — потвърди строго Уормак. — И затова сме положили всички усилия да поставим под карантина всички установени и предполагаеми случаи, както и да ги отделим от другите пациенти. Искам да подчертая, обаче, че засега имаме само няколко случая на зараза с новия патоген и затова избягването на болниците, което може би е оправдано за леки неразположения, може да представлява риск за здравето, много по-сериозен от евентуалния риск от зараза с МРГАС — завърши Уормак и посочи следващия репортер.

— Адам Пиърсън, „КОМО нюз“ — представи се с небрежна усмивка мъжът. — Докторе, дали е възможно да има хора, които са носители на тази бактерия, но още не го знаят?

Пулсът на Лопес леко се ускори. Тя посегна да отговори, но Уормак я изпревари:

— Ние наричаме такива хора „преносители“. Да, наистина е възможно да има преносители, които все още да не са ни известни.

— И не е невъзможно тези преносители да разпространяват заразата? — продължи Пиърсън.

— Не е изключено — потвърди Уормак.

— Хайде тогава да си кажем нещата направо, докторе. — Пиърсън присви очи, а лековатият му маниер изчезна напълно. — Вие не знаете откъде се е появил този микроб. Не разполагате със средства да го лекувате. Не знаете кой е заразен и кой не е. И дори нямате

сигурност, че ще можете да го овладеете. Правилно ли съм схванал ситуацията?

Лопес погледна към Уормак, по чието лице за миг пробяга нерешителност. Той посегна към чашата си с вода и отпи дълга глътка. Постави я обратно на масата, възвърнал самоувереността си.

— Както вече ви казах, ние се занимаваме с проблема едва от два дни. И както се случва с всеки новооткрит микроб или вирус, а аз съм видял много такива случаи за четирийсет години практика като епидемиолог, можете да ми вярвате, в началото въпросите са много повече от отговорите. Отговорите идват с течение на времето. Дотогава наша — *и ваша* — задача е да информираме обществеността, без да раздухваме паника — завърши той с поглед, вторачен в лицето на Пиърсън.

— Това е всичкото време, което можем да ви отделим засега — приключи пресконференцията Уормак, въпреки множеството въпроси и размахващи се из залата ръце. — Ще свикаме нова пресконференция веднага щом научим нещо повече.

Той изключи микрофона си и се изправи. Лопес го последва. Напуснаха залата през вратата зад подиума и Уормак забързано се упъти през фойайето към стълбите. Настигна го едва в асансьора, където той я пресрещна с лукава усмивка:

— Един малък урок, Кат. Никога не се мотай след пресконференция. Тия хиени ще те преследват като ранена сърна.

Тя кимна разбиращо.

— Съжалявам, Дейвид — прехапа устни Лопес.

— За какво? — погледна я неразбиращо той.

— Че си изпуснах нервите преди малко.

— Този репортер си го изпроси. С некомпетентния си и обиден въпрос искаше да направи изкупителна жертва наркоманите и болните от СПИН. — Той се усмихна. — А пък и това прави работата с теб толкова забавна.

— Кое, непредсказуемостта ми ли? — попита го тя, свела поглед към пода.

— Не, по-скоро... този твой пламенен темперамент, непреклонността ти... но най-вече страстната ти последователност и принципност. Време беше да чуят посланието ти за злоупотребата с антибиотиците и мисля, че ще го запомнят. — По лицето му се разля

бащинска усмивка и тя за миг зърна баща си, надникнал от отвъдното.
— Там, вътре, бях горд с теб, Кат.

Почувства се окрилена. Засмя се и леко го удари с юмрук по рамото:

— Но не ми позволи да им кажа нито една дума повече!

— В никакъв случай! — засмя се той. — Не исках да гледам как изнасят някой от тия нахалници на носилка!

— Не очаквах този, последният, да извърти нещата по този начин. Но, честно казано, всичко в думите му е истина — въздъхна тя.
— А ти се справи блестящо. Май ще мога да науча още някой и друг номер от теб.

— Все още не съм загубил форма — подсмихна се по-възрастният ѝ колега. — Ще има какво да прихванеш.

Мобилният ѝ телефон извънтя и тя посегна към него.

— Здравейте, Лина, тук е Нелсън Амар — чу тя обичайния стегнат глас на шефа си в слушалката.

— О, здравейте! Току-що приключихме пресконференцията.

— Зная, гледах я — отвърна безизразно той.

— В Атланта? — Тя направи гримаса на Уормак.

— Не, излъчваха я по сателитния канал.

— И как ви се стори? — запита Лопес.

— Не мога да отрека, че изложихте ясно позицията си, Лина, но не бива да допускате загуба на самоконтрол пред журналисти. Никога.
— Амар замълча. — Извън това, мисля, че всичко мина добре.

— Благодаря — отвърна сдържано тя.

— Успяхте ли да се свържете с д-р Килбърн във Ванкувър?

— О, да. Той пристига тук следобед по някое време. — Тя направи пауза, за да си поеме дъх. — Нелсън, струва ми се, че попаднахме на доста вероятна връзка между двете огнища, в Канада и тук, при нас.

Тя разказа на Амар за непълнолетната наркоманка Анджи Фишър и предполагаемата ѝ връзка с първия случай във Ванкувър.

— Според майка ѝ, тя е дошла в Сиатъл, за да се срещне с приятеля си. Това вероятно е станало само ден-два, след като във ванкувърската болница са почистили гнойния ѝ абсцес, причинен от МРГАС. Нашият първи случай, Тоня Джаксън, също наркоманка, възникна едва по-късно.

Лопес пое дълбоко въздух и се приготви да изслуша упреци в стил „аз-нали-ви-казвах“. Наместо това, Амар я похвали:

— Добра работа, Лина. Това може да се окаже решаваща информация. Успяхте ли да намерите момичето?

— Взех адреса на приятеля ѝ от наблюдаващия полицейски служител и мисля да започна търсенето оттам. Първостепенна задача за нас сега е да я намерим възможно най-бързо.

— Напълно вярно. Трябва да я разпитате и да я поставите под карантина. — Амар понижи глас. — Съгласно Закона за заразните болести за това не е необходимо нейното съгласие.

— Знам — потвърди тя.

— Добре. Бих искал да я разпитам лично, когато пристигна в Сиатъл. Утре или най-късно вдругиден.

— Мисля, че ще мога да овладее ситуацията тук, Нелсън — възрази тя с малко по-отбранителен тон, отколкото би искала.

— Никой не казва, че няма да можете. Просто искам лично да се запозная със ситуацията, преди да докладвам на държавния секретар по здравеопазване и главния епидемиолог във Вашингтон. Освен това, планирам да посетя с едно пътуване и Ванкувър и Сан Франциско.

— Сан Франциско?

— Не сте ли чули?

— Какво да съм чула?

— В региона на Залива има два потвърдени смъртни случая, свързани с МРГАС — уведоми я делово Амар.

Сърцето на Лопес подскочи. *Сан Франциско?* Докъде ли може да стигне една малка наркоманка, запита се тя. Отговорът я връхлетя с безпощадна яснота — дотам, докдето се простираха възможностите на тъмноокия наркодильър на Тоня Джаксън.

---

[1] Възпаление на сливиците, ангина. — Бел.прев. ↑

Ванкувър, Канада

Килбърн влезе в празната чакалня на кабинета си няколко минути след пладне. Луиз вдигна глава, погледна го и изпусна писалката, която държеше в ръка.

— О, д-р Килбърн — възкликна тя, — не и Парминдер!

— За съжаление, не можахме да я спасим — отвърна лекарят.

Луиз се надигна от мястото си зад бюрото и докуцука до него. Прегърна го по същия мил и неочаквано успокоителен начин както предния път. Когато се откъсна от обятията ѝ, Килбърн измъчено се пошегува:

— Ако продължаваме така, хората ще почнат да ни одумват.

— Проклет да е този малък паразит! — изпухтя Луиз.

Той кимна в съгласие, макар че, строго погледнато, бактериите не са паразитни организми. Секретарката му бе съвсем близо до него и той усещаше тютюневия ѝ дъх, примесен с аромата на паста за зъби и парфюма, които тя използваше, за да прикрива навика си.

— Как ли това момче Гурдив ще се оправя сам със сина си? — запита тя. — Та той е също почти дете.

— Не зная, Луиз, наистина не зная.

— Ами вие? — начумери се тя.

— Какво аз? — стреснато отстъпи назад той.

— Не може да се каже, че това е била късметлийска седмица за вас.

— Никак даже — съгласи се Килбърн. — Загубих двама един след друг.

— Хайде, д-р Килбърн, не ми ги разправяйте тия — изръмжа тя. — Никой от тях не е починал по ваша вина. Те получиха най-доброто. Просто са извадили лош късмет — никой и нищо не беше в състояние да им помогне.

Наистина, макар да бе далеч от мисълта, че е най-добрият специалист по инфекциозни болести, Килбърн се съмняваше сериозно

дали някой друг би могъл да направи нещо повече, за да спаси Том Малек или Парминдер Сингх. А кой ще бъде следващият, запита се тревожно той. Като че ли в отговор на мислите му Луиз го попита:

— Колко ли още ще последват съдбата на Томас и Парминдер? И колцина ще страдат като Ани и Гурдив?

— Ако този микроб излезе извън болниците и се разпространи...
— Той сви рамене, без да довърши мисълта си.

Тя го гледаше, необичайно смълчана. Сбърчените ѝ вежди му подсказваха, че има да му казва още нещо.

— Какво има, Луиз?

— Бях решила да си мълча за това, поне за известно време, но рано или късно ще се наложи да ви кажа. — Секретарката му се пресегна към бюрото, взе оттам два листа хартия и му ги подаде.

Прелисти първата страница на получения факс с надпис „Конфиденциално“, изписан по диагонал, и се зачете в краткото съобщение, подписано от медицинския директор на болницата. Още преди да стигне до уводното „за съжаление, трябва да Ви уведомя...“, му стана ясно, че му отнемат болничните правомощия.

— Благодаря ти, Луиз. — Той ѝ върна обратно документа.

— Но защо, докторе? Защо постъпват така с вас? — запита го тя с яд в гласа.

— Защото наруших правилата. И това е напълно заслужено.

Тя присви очи и заклати буйно глава:

— Не с този номер!

— Наистина ли искаш да знаеш?

Жената седна на стола си и впери очаквателно очи в него. Килбърн ѝ разказа накратко за начина, по който бе стигнал до експерименталното лекарство, заобикаляйки правилата и забраните. Завърши с думите:

— Не мога много да ги упреквам. Поставих ги в твърде деликатна ситуация с неясни правни последствия.

— Майната им на правните последствия! Майната им на всичките! — възмути се тя. — Вие сте се опитали да помогнете на една умираща жена. Нима това не е по-важно?

— Очевидно не е, щом като не съм успял да спася живота ѝ — кротко отговори той.

Без да коментира повече, Луиз се скри под плота на бюрото си. Когато се показа отново, едната ѝ ръка стискаше за гърлото бутилка бърбън, а в другата държеше две пластмасови чаши. Усмихна му се дяволито:

— А сега — добрите новини, докторе! Този път, за разлика от миналия, съм добре запасена. — Тя леко поклати бутилката.

— Много изкусително, но по-добре да се въздържа — каза той през смях. — Чака ме продължително шофиране и няма да мога да ти правя компания.

— Ако има нещо, което наистина мразя, това е да пия сама — съкрушено отвърна секретарката му, връщайки бутилката и чашите обратно на местата им под бюрото си. — Сигурно затова кисна толкова много време по баровете.

— Което ми напомни, че тази сутрин разговарях с Кира — прекъсна усмивката си той и продължи по-скоро към себе си. — И че трябваше днес да закарам децата обратно при нея.

Луиз въздъхна.

— Честно казано, д-р Килбърн, понякога направо недоумявам как успявате да се справите с нея и с нейното пиене.

— Може би защото вината е до голяма степен и моя — неловко сви рамене шефът ѝ.

— Защо пък да е и ваша?

Той се поколеба и попита:

— Май никога не съм ти разказвал за Торонто, нали?

Тя кимна утвърдително. Килбърн отново се поколеба — не бе споделял това с никого, освен с Мишел. Но видял разбирането в погледа на Луиз се отпусна и започна разказа си преди още да е напълно уверен, че иска да го направи.

— През лятото на втората година от следването ми работех като лабораторен асистент. — Гласът му постепенно се снижи. — Кира току-що бе завършила единайсети клас и след много молби бе успяла да убеди родителите ни да ѝ разрешат да ми погостува. Мислех си, че ще бъде много забавно, ако малката ми сестра бъде до мен — тя бе толкова добро дете. — Той прочисти гърлото си и продължи: — В лабораторията работех с мнозина други студенти. Особено с един, Дейл Маклийн. Богат, привлекателен, избухлив. Родителите му бяха оставили на негово разположение луксозната си къща в Роуздейл за

цялото лято и купоните му бяха легендарни. Аз не бях канен на тях, докато... — Килбърн прекъсна разказа си и сведе поглед под тежестта на връхлетелия го пристъп на срам.

— Докато не се появи Кира? — подсказа му Луиз, наведена напред на стола си.

— Да — кимна той. — Един ден Кира дойде да ме види на работа и Дейл беше впечатлен от нея. Изведнъж започнаха да ни канят на най-добрите партита в града. Разбирах какви мисли се въртят в главата му, но бях само на деветнайсет години и ужасно ми се искаше да вляза в имението „Плейбой“ както наричахме дома му.

— И какво се случи там с Кира?

— Сигурен бях, че откакто навърши седемнайсет, е опитвала някоя и друга чашка алкохол, а може би и някой джойнт. Но онази нощ бях прекалено зает с момичетата, бирата и плувния басейн. — Лицето му леко поруменя. — До момента, когато намерих Кира в една от спалните на горния етаж. Тя беше толкова пияна и надрусана, че почти не можеше да говори. Беше просната върху неоправеното легло, само по бельо, а до нея лежеше Дейл, пиян и друсан почти колкото нея. Може би това ме спря да не го пречукам на място.

— Едва ли това е била първата двойка тийнейджъри, които се напиват и правят глупости — намеси се Луиз със съчувствена усмивка. — Какъв е проблемът?

— Проблемът е там, че аз и Кира отидохме там и на следващия ден, и на по-следващия, и пак, и пак. — С пламнало лице Килбърн се вгледа в очите ѝ. — До края на месеца наивната ми малка сестричка се превърна в заклет любител на кокаина, търсец гинеколог, който да махне детето, което ѝ бе направил Дейл. — Той поклати глава. — След като погостува на батко си, Кира се промени завинаги.

— Горкото дете — пророни дрезгаво Луиз.

— Бих могъл да се оправдая — и често съм го правил — че Кира настояваше да ходим у Дейл, че би отишла там сама, дори и без мен. Но всичко това са само безполезни оправдания. Истината е, че независимо от това, което се случваше с малката ми сестричка, аз исках да бъда на събиранията във вилата. И когато най-после прозрях истината за това, което се случваше там, беше твърде късно да помогна на Кира. — Той замълча и преглътна буцата, запречила гърлото му. — Когато се върна у дома, отличничката на единайсети клас с труд избута

дванайсетия. Купоните, къркането, дрогата... Понякога съм си мислил, че онова лято в Торонто пропиля цялото й бъдеще, целия й живот.

Луиз го гледаше безмълвно няколко дълги секунди. После прекара ръка през бухналите си сивеещи коси.

— Наистина ли мислите, че нещата са щели да се уредят по-добре за нея, ако не бе дошла онова лято при вас в Торонто?

— Не зная — въздъхна Килбърн. — Но никога няма да мога да се отърся от това съмнение.

— Наркоманията и алкохолизмът са болести. Не ставаш алкохолик от това, че си попаднал на неправилния купон и си се напил — въздъхна Луиз.

— Но може би поемаш в неправилната посока в неправилен момент от живота си.

— Не съм съгласна с това — намръщи се тя. — Пък и каквото и да се е случило онова лято, вие сте положили предостатъчно усилия, за да я върнете в правилната посока.

Недостатъчни и твърде закъснели, помисли си Килбърн. Прииска му се да смени темата:

— Луиз, трябва да разчистиш ангажиментите ми за днес и утре. Може би чак до края на седмицата.

— Това не е заради прекратяването на болничните ви ангажименти, нали? — изгледа го скептично секретарката му.

— Не, трябва да отида до Сиатъл.

По лицето й се разля лукава усмивка:

— За да се срещнете с д-р Лопес, нали?

— Точно така — отвърна той.

— Д-р Кей, може би не ми влиза в работата, но...

— Нима това те е възпряло *поне веднъж*? — прекъсна я той със смях.

— Никога — призна си тя делово. — Харесах д-р Лопес по телефона. Звучеше много свежо и енергично. Мисля, че е истински работяга. А пък и гласът й беше много приятен — намигна му с едно око тя.

— И позна всичко това само по телефонното обаждане?

— Аха! — По лицето й разцъфна нова усмивка. — Случайно зная, че не е омъжена.

— Луиз, ти си невероятна! — разсмя се Килбърн и се отправи към личния си кабинет.

Прекара следващия час в разчистване на бюрото си и подреждане на документите, които щяха да са му необходими за пътуването до Сиатъл. Телефонът му иззвъня, когато почти бе готов да потегли. Сграбчи слушалката, от която се разнесе гласът на сестра му, предизвикал прилив на неочаквана топлина:

— Греъм, аз съм, Кира.

— Добре ли си?

— Добре съм. Честно! — С облекчение усети, че е трезвена. — Грей, благодаря ти за вчера! Наистина, много ми помогна.

— Няма проблеми — отвърна той. — Имаш ли намерение да прибереш Мат и Шейна довечера при себе си?

— Това мислех да направя, ако не възразяваш. Ще посетя една сбирка днес следобед и след това ще мина да ги взема от Корасон.

— Изглежда добър план. — Той знаеше, че тя има предвид събиране на организацията „Анонимни алкохолици“.

— Винаги казват, че е важно да удържиш първия ден — засмя се малко пресилено тя. — Вече почти цял ден не съм близнала нито капка. А миналия път удържах цели три месеца.

— Ще успееш, Кира — окуражи я брат й. — Аз пък трябва да замина за няколко дни извън града.

— Всичко наред ли е?

— Отивам по работа в Сиатъл.

— Надявам се да имаш малко време и за почивка там. Претоварваш се с работа, Грей. С твоя забързан график никога няма да имаш време да намериш госпожа Единствената и Неповторимата. — Тя преглътна тежко. — И аз, виснала като топуз на шията ти, никак не облекчавам положението ти.

— Недей си приписва заслуги за това, моля те. Напълно способен съм да прецакам една връзка и без твоята помощ. — И двамата се разсмяха.

— Съжалявам, че се разделихте — продължи Кира. — Дватамата с Мишел бяхте чудесна двойка. Аз много я харесвах.

— Ъхъ — промърмори Килбърн. — Виж, Кира, аз трябва да тръгвам вече.

Излезе от офиса, мина през апартамента си, за да събере необходимото за една-две нощи в хотел и пое по магистралата на юг. Имаше късмет и прекоси канадско-американската граница на трийсет мили от Ванкувър само след двацет минути чакане, почти рекорд при повишените мерки за сигурност след атентата на 11 септември 2001-а. Набитият и оплешивяващ чиновник от щатската митница подозрително се вгледа в ботушите му и Килбърн усети, че ако признае същинската цел на пътуването си, може да си навлече продължителен неприятен разпит и дори да получи отказ за влизане в САЩ. Затова загърби истината и заяви на служителю, че отива в Сиатъл просто ей така, „за да се чупи от работа за няколко дни“.

Излезе на междущатската магистрала № 5 и в мислите му неудържимо нахлуха спомени от последния път, когато двамата с Мишел прекосяха същите поля в посока на Олимпийския полуостров, отпратили се на последната си съвместна почивка. Не беше в състояние да отпъжда повече спомените за тези дни.

Когато преди два месеца и половина Мишел го напусна, тя определи заминаването си като пробна раздяла. „Да си дадем възможност да премислим дали и как можем да продължим да живеем заедно“, както му бе казала през сълзи. Оттогава бяха разговаряли само няколко пъти. Ужасно му липсваше, особено мързеливите утрини, прекарвани заедно. Доставяше му огромно удоволствие да се събуди преди нея и да я наблюдава, докато спи. Изглеждаше невероятно красива с кичурите руси коси, разпилени по овалното ѝ лице. На трийсет и две години бе запазила гладката си младежка кожа без нито една бръчица, лицето ѝ бе обсипано с безброй лунички, които само подсилваха крехката ѝ хубост. Спеше съвсем тихо, без да помръдва, облечена в широка тениска, легнала настрани, с обърнато към него лице и прибрани до тялото ръце. Правеше му огромно удоволствие да я събуди с целувки или лек масаж. Понякога сънливо се любеха. Друг път оправяха заедно леглото и си разменяха части от неделния вестник над масата с кафе и кроасани.

Устоя на изкушението да вдигне клетъчния телефон и да ѝ се обади. Вместо това изрови от жабката и зареди в стереоуредбата на колата диска на Джон Майер^[1], оставен там от племенницата му. Меланхоличните текстове само подсилиха тъгата по Мишел.

Насилвайки се да прогони спомените за нея, Килбърн се върна към тягостните мигове на погребенията на Томас Малек и Парминдер Сингх. Угнетяващата печал за двете млади жертви на болестта бе така осезателна.

Дали Анджи Фишър неволно е успяла да пренесе същата скръб и в Сиатъл?

---

[1] Американски китарист, певец и композитор на рок и блус. Носител на награда „Грами“ за песен на 2005-а година. — Бел.прев. ↑

Езерото Стръбъл, Пенсилвания

В 6:45 сутринта слънцето се издигна над закрилите хоризонта облаци и яркото утро прогони хладната зора. Човекът, носещ името Уейн Форбс, съблече дебелото си кожено яке и с наслада се изложи на топлите слънчеви лъчи.

Откакто изключи двигателя на крадената триметрова лодка, нищо не нарушаваше тишината над езерото и повърхността му бе забележително спокойна. Никакви други лодки не пореха водното огледало и се създаваше илюзията, че то е една огромна ледена пързалка, по която би могъл да се плъзне с чифт кънки до брега.

Грижливо разглоби телескопичния прът на въдицата си. Прибра частите му, макарата и другите принадлежности в трипластовия пластмасов чувал за боклук с азбестово дъно. Прехвърли го през борда на лодката и плавно го потопи във водата. Отпусна го и изчака още няколко минути, за да бъде сигурен, че торбата е стигнала дъното.

Протегна се и разкърши раменете и врата си. Беше много приятно да си свършил работата си още в ранни зори. С удовлетворение се отпусна назад, наля си чаша чай от термоса и с удоволствие отпи от топлата течност. Погледна назад към мястото, откъдето идваше. Все още можеше да различи бялото дъно на преобърнатата лодка. Водата около нея, която само преди минути кипеше и се пенеше от безнадеждните усилия на мъжа да поеме глътка въздух, вече бе напълно гладка и спокойна. Сивата шапка и рибарското му яке също бяха изчезнали.

Форбс поднесе с удовлетворение чашата с чай към устните си и отпи нова глътка.

Сиатъл, Вашингтон

Килбърн спря колата си на платения паркинг пред офиса на Лопес. Не бе имал време да размени валута и бе приятно изненадан, че паркинг автоматът любезно прие канадски монети. Изкачи единайсетте етажа по аварийната стълба, като прескачаше през две стъпала. Стигна последното стъпало много по-задъхан, отколкото очакваше и се зарече да не пропуска повече часовете във фитнес залата. Отвори пожарната врата и влезе в помещенията на ЦКЗ, заели целия етаж.

Енергичната млада рецепционистка, която го посрещна и поведе по коридора, изглеждаше почти дете с прибраната си назад коса и плътно прилепнала по тялото блуза. Вратата, пред която спряха, се отвори още преди момичето да почука и той веднага осъзна, че предсказанията на Луиз са били правилни. Буйните и тежки черни коси, огромните кафяви очи, леко чипото носле и безупречната матова кожа на д-р Лопес я правеха изключително привлекателна. Обута в черни лачени мокасини, тя бе поне с половин глава по-ниска от него.

Тъмночервените устни на Лопес се разтвориха в приветствена усмивка и тя му протегна ръка. До него достигна полъхът на нежния ѝ жасминов парфюм.

— Радвам се да ви видя, Греъм!

— Аз също. — Той пое ръката ѝ в своята с ответна усмивка. Понечи да влезе в офиса ѝ, но тя го заобиколи и излезе в коридора. Обърна се и го погледна през рамо:

— Предположих, че няма да възразите, ако тръгнем веднага да се опитаме да намерим Анджи Фишър, нали? Ще вземем моята кола.

Лопес се упъти към стълбищната площадка. Загледан след нея, Килбърн си даде сметка, че въобще не му пука дали е имал някакви възражения, или не. Побърза да я настигне и двамата се спуснаха дванайсет етажа по-надолу, до подземния паркинг на Центъра. Тя се движеше с бързи стегнати крачки, които изглежда бяха обичайната ѝ походка, а не продиктувани от спешната нужда да открият Анджи.

Когато достигнаха нейното черно „Ауди“ кабрио, той възхитено поглади виниловия подвижен покрив откъм страната на пътника:

— Чудесна кола.

— Моята радост и гордост — отвърна тя с неприкрито удоволствие. Вмъкна се на шофьорското място, ловко изманеврира колата и я изкара от паркинга.

— Обичам този град — каза ѝ Килбърн, зяпайки през прозореца магазините и сградите по Пето авеню.

— Май си падаш по дъжда, а?

Той я погледна и се засмя:

— Майтапиш ли ме? Аз съм от Ванкувър, не забравяй! А там, както знаеш, човек хваща ръжда, а не слънчев тен.

Тя също се усмихна на старата шега и продължи:

— Аз съм израснала във Финикс, завършила съм Медицинския колеж на Калифорнийския университет в Лос Анджелис, а докторат защитих в Атланта. Дъждът ми бе нещо напълно непознато, докато не дойдох тук, за да поема длъжността на регионален отговорник на СЕИ.

— Ами защо се премести тогава?

— Кой може да устои на тези природни прелести? — Тя обходи с широк жест зашеметяващото великолепие на пролива Пъджет, докато си казваше наум, че не би могла да пропусне тази възможност за кариерата си. Устните ѝ се разтвориха в усмивка и чертите на лицето ѝ се смекчиха. — Освен това, не съм казала, че не обичам дъжда. А и ти би трябвало да харесваш дъждовете, след като обичаш този град.

Килбърн се засмя. Осъзна, че жената до него съвсем не е опонент за подценяване, дори и в такава незначителна дискусия като темата за дъжда в Сиатъл. Луиз отново се оказа права — на Лопес никак не ѝ липсваше самоувереност.

— От колко време се занимаваш с тази работа, Лина?

— Малко повече от година.

— Това първата криза в общественото здравеопазване ли ти е?

— Досега прекарвах по-голямата част от времето си в борба с вируса „Западен Нил“, който никога не е бил наблюдаван по Северозападното тихоокеанско крайбрежие. — По лицето ѝ се бе изписала забавна смесица от ирония и тържественост.

— И при нас е същото — кимна съчувствено той. — Поне засега „Западен Нил“ е за Ванкувър нещо като микробиологичен еквивалент

на бугимен^[1].

— Точно така! Но МРГАС няма нищо общо с героите от приказките. — Усмивката ѝ рязко помръкна.

— Да, за съжаление. Защо не ми разкажеш малко по-подробно за случаите в Сиатъл?

— Разбира се. — Тя му предаде подробно хронологията на развитие на сиатълското огнище на заразата. — След като говорихме тази сутрин по телефона, ми се обади моят шеф от Атланта. Докладвани са случаи и в Сан Франциско. Подобна схема на разпространение на зараза, тръгнала от инфектиран наркоман. Там има вече четирима починали.

— Нима МРГАС вече е достигнал до Залива? — На Килбърн му се стори, че някой го е ударил с юмрук в корема.

Тя кимна, без да откъсва поглед от пътя пред себе си. Килбърн разтри с ръце очите и слепоочията си. Свиването на стомаха се усили и внезапно го връхлетя натрупаната умора.

— Лина, това нещо напълно излиза от контрол.

— Ъхъ. — Тя го стрелна с поглед, в който се четеше силно любопитство: — Греъм, аз не съм клиничен лекар, а пък ти вече си се сблъскал с няколко случая на МРГАС, нали?

— Май само съм се блъснал в тях.

— Какво искаш да кажеш? — Лопес отново се съсредоточи върху пътя.

— И в двата случая пациентите ми бяха млади хора с деца. И двамата умряха мъчително. — Той сведе поглед към ръцете си. — Никога в кариерата си на клиничен лекар не съм се чувствал по-безпомощен и по-безполезен.

Тя му отправи съчувствена усмивка:

— Гадно копеле се оказа този микроб.

— Меко казано — отвърна той с въздишка. — Затова трябва да го спрем колкото може по-бързо. — Думите му прозвучаха фалшиво и на самия него.

— Ами ако се окаже, че не сме в състояние?

— Тогава ще сме затънали в много дълбоки лайна — поклати глава Килбърн. Досега се беше старал да избягва да мисли за такава възможност, но разбираше, че тя има сериозни основания да постави въпроса.

— През последните двайсетина години се научихме да съжителстваме с МРСА, Ебола, ВРЕ^[2], СПИН и още някои патогени. Досега все някак сме се справяли. Винаги. — Сви рамене. — При шест милиарда човеци на планетата...

— Можем да си позволим да пожертваме част от тях? — изсмя се горчиво тя. — Не мисля, че ЦКЗ би одобрил подобна линия на поведение.

— Предполагам, че си права.

Продължиха в мълчание пътя си по павираните улици на Пайъниър Скуеър и навлязоха в по-западналата част на града. Паркираха колата пред грохнал блок от червеникав пясъчник на Джексън стрийт и още преди да е излязъл от колата, Килбърн усети вонята на боклук, носеща се наоколо.

— Резиденцията на Джейк Фаскън — съобщи му тя, докато отваряше вратата. Когато излязоха навън, видяха две полицейски коли и една линейка, паркирани на улицата.

— Не можем да поемем риска Анджи да избяга нанякъде — отвърна Лопес на удивения му поглед. Посочи полицаите и парамедиците, седящи в колите. — Обещаха да не се намесват, освен ако ние не ги повикаме. — Тя му посочи мобилния си телефон.

За Килбърн идеята да си осигуриш полицейска подкрепа за преглед на пациент бе съвсем сюрреалистична, но той осъзна логичното основание за това решение. Не можеха да си позволят и най-малкия риск Анджи Фишър наистина да се окаже една нова Тифозна Мери^[3].

— Сигурна ли си, че е тук — попита той.

— Сега ще разберем — отвърна тя и се насочи към вратата.

Вътре в сградата миризмата на застояла гранива мазнина бе още по-силна. Подът бе застлан с рекламни листовки и писма. В ъгъла самотно се криеше препълнена кофа за боклук. Лопес бързо прекоси преддверието и се насочи към стълбището. Килбърн я последва нагоре по стълбите, застлани със стара, покрита с безброй лекета пътека. Изпосталял сив котарак, загубил в битка част от едното си ухо, ги изгледа безучастно, докато минаваха през площадката на втория етаж. Някъде се хлопна врата. Барабанящият звук на хип-хоп, кънтящ в коридора, се усилваше с всяка крачка.

Спряха пред вратата, иззад която се чуваше музиката. Лопес почука, но никой не се обади. Тогава тя блъсна толкова силно, че шперплатовата врата се огъна.

Отвътре се разнесе дрезгав мъжки глас:

— Какво има?

— Вие ли сте Джейк Фаскън? — извика Лопес.

— Кой пита? — Музиката рязко прекъсна.

— Д-р Лопес от здравните служби.

Никаква реакция.

— Наблюдаващият ви полицейски служител ми даде адреса — каза тя на вратата. — Каза да ви предам, че ще бъде много разумно от ваша страна да ни сътрудничите.

Вратата се откряна със скърцане и в процепа надникна кървясало око.

— Кой е тоя с теб?

— Д-р Килбърн. Работи с мен. Пусни ни да влезем, Джейк.

Фаскън се поколеба, но отвори вратата по-широко. Беше бос, облечен в съдрани джинси и тениска, достигаща до пъпа му. Среден на ръст, с мазна русолява коса и пъпчиво остро лице, от което гледаха две леко разногледни бледосини очи. Прозина се дълбоко, после се протегна, разкривайки изцяло хлътналия си корем и ги попита безизразно:

— За какво толкова съм потрябвал на двама доктори?

— Не вие — отговори Лопес. — Търсим Анджи Фишър.

— Няма я тук — прозя се отново Фаскън.

— Имате ли нещо против сами да се убедим? — Лопес се опита да погледне към вътрешността на апартамента през рамото му.

— Всъщност, имам. — Фаскън скръсти ръце пред гърдите си и препречи пътя ѝ.

— Добре. — Тя откачи телефона от колана си и започна да набира някакъв номер.

— На кого се обаждате? — подозрително запитва той.

— Обещах на наблюдаващия ви полицаи да го уведомя, ако имаме проблеми — спокойно отговори тя и продължи да набира номера.

— Добре, добре, мамка му! Можете да влезете — изпухтя той и се отмести от вратата.

Влязоха в мръсния задимен апартамент, изпълнен със застоялите миризми на бира и нечисто бельо. Матрак със свит на топка сив чаршаф върху него бе разположен накриво на пода. Диванът, единственото място за сядане в гарсоньерата, бе отрупан с празни бирени кутии и опаковки от пица. По плота на кухненските шкафове бяха натрупани камари от мръсни чинии, консервни кутии и пластмасови опаковки.

— Видяхте, нали? Сега можете да си вървите — подсмихна се Фаскън.

— Не и преди да сме надникнали в банята — възрази му Лопес.

Той се поколеба за момент, след което ядно тръсна глава:

— Майната му! — Завъртя очи нагоре, като почти изцяло скри зениците си. Прекоси стаята в посока към единствената врата и я блъсна. — Излизай, Анджи, така или иначе няма да си отидат.

Вратата се отвори и в стаята, препъвайки се, влезе девойче с боядисана в синьо коса, облечено с тартанова пола и червена трикотажна блуза. Ръцете и краката ѝ бяха само кожа и кости. Лицето ѝ беше жълтеникаво бледо, с тънки устни и хлътнали бузи, а удивително високите ѝ скули допълваха скулптираните му черти. Зениците ѝ бяха разширени до такава степен, че бе почти невъзможно да се определи цветът на очите ѝ.

Практиката на Килбърн в „Свети Майкъл“ го бе сблъсквала с достатъчно много наркомани и той можа безпогрешно да разпознае от три метра разстояние, че момичето е наблъскано с кристален метамфетамин. Почуди се дали това е причината да се крие от тях. А може би вече бе научила от брат си, че властите я издирват. Помисли си, че би сторил същото за Кира.

Погледна към лявото бедро на Анджи, където, малко под ръба на полата, забеляза половининчовата коричка на зарастваща рана, заобиколена от розова като филе на съомга плът. Очевидно раната зарастваше, въпреки че за нея не се полагаха грижи. Изглеждаше му толкова невинна — като безбройните други наранявания, които бе виждал в болницата — но гнойта вътре в нея се бе оказала смъртоносна за Том Малек и Парминдер Сингх, а може би, непряко, и за неизвестен брой други. Изправена несигурно на крака, Анджи потрепваше и се гърчеше като някой, който с мъка удържа нуждата си да се изпикае.

— Какво искате от мен? — попита ги тя със слаб глас, докато очите ѝ трескаво оглеждаха стаята.

— Интересува ни дали тази рана на крака ви е била лекувана в болницата „Свети Майкъл“ във Ванкувър — запита Килбърн и посочи раната на бедрото ѝ.

— Може би — сви рамене Анджи. — И какво от това?

— Анджи — спокойно продължи Килбърн, — притесняваме се, че тази рана може да е причинена от рядка и много опасна инфекция.

— Но тя заздравява. — Момичето повдигна полата си и им показа бедрото си дотам, където розовината изчезваше. — Дори вече не ме боли.

— Това е много добре, Анджи, — кимна той. — Но ние се опасяваме, че твоята инфекция може да се предаде на други хора.

— Не съм предавала нищо на никого — рязко отвърна тя и се завъртя настрани.

— По-спокойно, Анджи — намеси се Фаскън, по-скоро притеснен за себе си, отколкото за нея. — Мамка му!

— Разбира се, не си го направила нарочно, Анджи — потвърди Килбърн, протегнал успокоително длани пред себе си. — Ти вероятно въобще не си разбрала, но предполагаме, че е възможно когато докторът е почиствал раната ти, някой от околните да е бил неволно опръскан с гной от нея.

— Джейки — обърна се тя към Фаскън, игнорирайки Килбърн, — не съм направила нищо.

Лопес направи няколко крачки към нея.

— Не те обвиняваме, не се безпокой. За нас е изключително важно да научим повече за твоята инфекция. — Тя посочи бедрото на Анджи. — Кажи ни как се случи това.

Девојката разроши агресивно сините си коси с трепереща ръка.

— Нищо не зная, просто си инжектирах мускулно малко кока и се инфектирах. Случва се, нали?

— А откъде взе коката?

— Не помня. От приятел. — Анджи погледна Фаскън и прехапа устни.

— Кой приятел? — настоя Лопес.

— Ренди или Джени — отвърна Анджи, кършейки пръсти. — По дяволите, не помня!

— Ами онзи, високият тип с тъмните очи и посребрени коси? Той не ти ли даде една мостра за проба?

Силна гримаса преряза лицето на момичето. Главата ѝ се наклони напред и тя се вгледа в треперещите си нозе.

— Не познавам никакъв такъв тип.

— Анджи, послушай ме — заговори Лопес с метални нотки в гласа. — Това е жизненоважно, не само за теб. Разкажи ни за мъжа, който ти е дал наркотика.

— Вече ви казах — Ренди или Джени. — Треперенето достигна раменете ѝ. — Някой от тях ми го даде.

Присвил очи, Фаскън се обърна към нея:

— За какво говори тя, Анджи?

— За нищо, Джейки. — Главата ѝ неудържимо трепереше. — Не познавам никакъв тъмноок тип.

Лопес вдигна пръст и изглеждаше, че ще го насочи като показалка към нея, но вместо това поклати глава и въздъхна:

— Добре, Анджи. Сега ще трябва да те закараме в болницата.

— Не! — извика момичето. — Казах ви, че съм добре. Няма нужда да ходя в болница.

— Налага се да направим някои тестове. Опасявам се, че просто нямаш избор.

Анджи се затича към Фаскън и се овеси на врата му. Той я задържа за малко в прегръдките си, преди да я отстрани.

— Анджи, каквото и да е това, за което става дума, предпочитам да не ми го предаваш — предупреди я той. После се обърна към Лопес и Килбърн: — Нямате претенции към мен, така ли да разбирам?

— Нямаме — отвърна Лопес с нотка на разочарование в гласа.

— Джейки! — проплака Анджи, но не се доближи повече до него.

Без помощта на Фаскън им отне почти десет минути да я успокоят и придумат да тръгне с тях доброволно. Той ги изпрати само до вратата на апартамента и когато момичето се опита отново да го прегърне, се отдръпна, обърна ѝ гръб и, подмятайки през рамо „Доскоро, Анджи!“ влезе вътре и затвори вратата.

Натоварили Анджи в чакащата линейка, Килбърн и Лопес прекосиха улицата до паркираната кола. Вътре в колата тя извади от жабката пакет дезинфектиращи, напоени със спирт кърпички и

мълчаливо му предложи една. Двамата грижливо почистиха ръцете си и прибраха използваните кърпички в кошчето за боклук под пепелника. Лопес вдигна намръщено поглед към него:

— Тя лъжеше, Греъм.

— Вероятно — съгласи се той. — Но беше толкова наблъскана с кристален метамфетамин, че е много трудно да отгатнем какво точно става в момента в главата ѝ. Може би е просто параноя.

— Видя ли реакцията ѝ, когато споменах за тъмноокия дилър? Сигурна съм, че разбра много добре за кого говоря — съмнително поклати глава Лопес. На лицето ѝ бе изписана твърда решимост.

Телефонът завибрира в джоба му, преди да може да отговори. Мушна ръка в джоба си и го измъкна.

— Греъм? — предпазливо запита гласът в слушалката. — Аз съм Лони.

— Здравсти, Лони! — отвърна Килбърн, изненадан да чуе гласа на предпочитания си микробиолог, Лони Маккий. — Вече е доста късно, още ли си на работа?

— Изненадан ли си? — подсмихна се Маккий. — Аз пък си помислих, че ще си любопитен да чуеш новините.

— Какви новини?

— За онези хапчета, които остави да тестваме в лабораторията и вдигна такава шумотевица.

— И какво за тях?

— Ами, хапчетата от шишенце „А“ се оказаха съвсем безполезни. Със същия успех можехме да се изпикаем в стъкленницата с микробната култура и да се надяваме на резултат. — Маккий замълча, умишлено забавяйки съществената част. — Но шишенцето с хапчета „В“ се оказа съвсем друго нещо.

— И колко по-различно? — нетърпеливо настоя Килбърн, докато по лицето му се разля усмивка, накарала седящия до него епидемиолог изненадано да се вгледа в него с широко отворени очи.

— Много. Хапчетата подействаха като огнена баня на три отделни проби от култури на МРГАС — радостно му съобщи Маккий. — Унищожиха бактериалните колонии като напалм в суха гора.

— Супер! — извика Килбърн. — Значи МРГАС е податлив на „Оралоксин“?

— *Изключително податлив.*

Вълна на облекчение го заля от главата до петите. Ликуваше като човек, току-що успял да овладее колата, понесла се с отказали спирачки към пропастта. Но веднага в съзнанието му се прокрадна съмнение — а защо, след като „Оралоксин“ действа толкова добре, Парминдер Сингх почина?

---

[1] Измислено чудовище, с което плашат децата, нещо като „торбалан“. — Бел.прев. ↑

[2] Ванкомицин-резистентен ентерокок — мутирал щам на ентерокок, за първи път регистриран в Европа през 1986 г., а в САЩ — през 1988 г. — Бел.ред. ↑

[3] Мери Малоун, имигрантка от ирландски произход, която е първият здрав преносител на коремен тиф, констатиран в САЩ. Работила като готвачка у различни семейства и заразила над 22 души в периода 1900–1907 г. — Бел.прев. ↑

Портланд, Орегон

Коен се беше прегърбил над разстания върху бюрото му екземпляр на „Портланд Трибюн“. Рядко четеше вестници на работното място, но днес вниманието му беше привлечено от заглавието на първа страница, което зърна, докато прекосяваше преддверието на службата.

Лийч нахълта в кабинета му точно когато привършваше четенето на материала за втори път. Кръглото му червендалесто лице просветна:

— Трябва да ти направя снимка за спомен — подметна той, сочейки вестника пред своя партньор и шеф. — Портландските данъкоплатци ще бъдат много очаровани да узнаят, че ти плащат, за да четеш некролози и бейзболни резултати в работно време.

Коен игнорира закачката, сгъна вестника и му го подаде:

— Ром, видя ли това?

— Нищо не съм забелязал — продължи да го поднася Лийч, докато се настаняваше на стола от другата страна на бюрото му. — Ако ме попитат, ще се закълна, че си бил навън на наблюдения.

— Виж това — настоя сержантът, като намести вестника пред него и му посочи с пръст заглавието в долната част на страницата: „Плътоядни микроби се развъждат в сиагълските болници“.

Лийч се наведе напред, издърпа вестника от ръцете му и се зачете в материала. Когато свърши, му подхвърли обратно вестника и свирна с уста:

— Страхотно! Като че ли си нямаме достатъчно грижи тук — той посочи с небрежен жест прозореца зад гърба на Коен, — че да седнем да се кахърим дали няма да прихванем някоя чума, като ходим при доктора.

— Мисля, че това нещо е свързано — бавно продума Коен.

— Разбирам те, Сет. Мислиш, че този плътояден микроб е същият, дето се беше настанил в Каръл, нали?

— Точно това ми се върти в главата.

— И продължаваш да вярваш, че нашият убиец съзнателно я е заразил с тази гадост? — въздъхна Лийч.

— Ти настояваш да го наричаш „нашия убиец“, но я си представи, че той е дошъл в Портланд не за да убива, а специално да разпространи това. — Той посочи с глава вестника. — И че Джими и Фризера случайно са се изпречили на пътя му.

— Каквато и да е била причината Денис Тайлър да дойде в Портланд, той със сигурност идва тук за първи път — настоя Лийч.

— Нима?

— Преди малко успях да издиря негов братовчед във Фресно. Според него, Тайлър е изчезнал преди около четири години по време на самотно плаване към бреговете на Мексико. Тялото не е било намерено. Нито пък лодката. Братовчедът каза, че Тайлър може би е мъртъв.

— Защо „може би“?

— Изглежда, че нашият човек Денис е имал много сериозни проблеми с комара. Дължал е големи суми на няколко души. — Лийч направи жест с пръсти, като че ли броеше пари. — Братовчед му мисли, че има сериозна вероятност Тайлър да е симулирал смъртта си и просто да е отплувал, без да си плати дълговете.

— Разбра ли на кого е дължал пари Тайлър?

— Не и по име — подсмихна се Лийч. — Но ако кредиторите са от онзи тип хора, за които си мисля, много е възможно лодката му да е претърпяла корабкрушение в една от онези специфични сицилиански морски бури, ако ме разбираш.

Коен направи учудена физиономия.

— Както и да е — продължи партньорът му. — След като цели четири години се е губил из водите на Мексиканския залив, Тайлър ни в клин, ни в ръкав изплува на повърхността миналия месец. Открива си банкова сметка във Филадельфия, след което подава заявление за нова кредитна карта ВИЗА. — Той мушна ръка в джоба си, извади сгънат лист хартия и го подаде на Коен.

— Няма много плащания — забеляза той, след като разтвори листа и разгледа съдържанието му. После прегледа местата, където е била използвана картата: — Какво ли е търсил Тайлър във Филадельфия?

— Не е нещо, което може да се очаква от мореплавател: прахосал е два-три бона за дрехи и бижута. Познавам някои от магазините — предлагат висша мода за гангстери и рапъри. Скъпа стока, която се връзва идеално с новата му екипировка на сводник. Прекарал е две нощи в „Интерконтинентал“. За всичко друго, което Тайлър — или човекът, използвал неговата самоличност — е купувал, е било платено в брой.

— Ако въобще е било плащано — промърмори Коен. Очите му се взираха в последния ред от списъка, където се четеше името на голяма национална авиокомпания. Плащането беше отпреди повече от три седмици. — Интересно, за къде ли е летял с билет за повече от два бона?

— Току-що получих справка от фирмата. Няма да повярваш колко очарование и красноречие ми бяха нужни, за да си я издействам. Дори не съм прегледал още всичките плащания.

— Добра работа си свършил, Ром. — Коен одобрително поклати глава. — Ако не възразяваш, аз ще проследя плащането на самолетните билети. — Той взе молив и подчерта авиокомпанията на последния ред от справката.

— Как мога да възразя? Нали си старши по звание. — Това бе тяхна стара шега, но Коен си даваше сметка, че в нея има и елемент на истина, който понякога причиняваше търкания помежду им. — А пък съм и много по-любопитен да науча какъв тип порнофилми е гледал Тайлър по платения канал на „Интерконтинентал“.

След като изпрати Лийч, Коен се пресегна към телефона и набра безплатния номер на авиокомпанията, посочена в списъка. Премина през трима различни оператори, докато успя да стигне до мениджър, който да има право да съобщава информация за клиентите.

— Стараем се да бъдем много внимателни с информация от този род, сержант — обясни мъжът с носов глас и официален тон. — Знаете колко чувствителна напоследък е темата за защитата на личните данни на пътниците.

— Напълно съм съгласен — отговори му детективът, макар че беше убеден, че чиновникът отсреща просто си придава важност. — Но това може да бъде от ключово значение за разследване на двойно убийство. Ако се наложи да изискаме официално записите ви,

вероятно ще се наложи да прегледаме нещата още по-детайлно — списък на пътниците и други подобни.

— Разбирам — проточи глас чиновникът. След кратка пауза въздъхна и продължи: — Нужно ми е малко време, за да получа нужната ви информация. Можете ли да ми съобщите телефонен номер, на който да ви позвъня?

Коен му съобщи номератора на централата на Полицейското управление на Портланд и своя вътрешен номер. След пет минути телефонът му звънна и той чу познатия глас:

— Господин Тайлър е купил двупосочен билет до Ванкувър, Канада — съобщи мениджърът по полетите.

Ванкувър! В главата му звънна тревожен сигнал. Пресегна се за вестника и прегледа отново статията, докато намери онова, което търсеше: „Службите по обществено здравеопазване във Ванкувър, Канада, се борят с подобно огнище на зараза“.

— Сержант, чувате ли ме? — разнесе се гласът на мениджъра в слушалката.

— Казахте двупосочен билет? — Гласът на Коен не издаваше напрегнатия бяг на мислите му.

— Да, направил е резервация за обратен полет на двацет и трети, но билетът му не е с фиксирана дата и, доколкото виждам от справката пред мен, г-н Тайлър все още не се е завърнал. Или поне не се е завърнал с нашите самолети.

Може би мъжът, криещ се под името на Денис Тайлър, е отпътувал за Сиатъл с кола, а не със самолет, помисли Коен, след като затвори телефона. Зачете отново статията във вестника, търсейки подробности за времето на откриване на заразите. Не можа да открие точните дати, но и без това не беше сигурен колко време трае инкубационният период на тази инфекция. Все пак, имаше достатъчно данни, за да пресметне, че Тайлър е летял за Ванкувър десет дни преди да бъде открит първият случай на заболяване в Сиатъл и почти две и половина седмици преди Каръл да го е срещнала в Портланд. *Беше ли Тайлър връзката между трите града?*

Филадельфия, Пенсилвания

Хортън седеше зад бюрото си и умислено гризеше нокти, втрещена в телефона. Изминаха два дни, през които тя с нетърпение очакваше обаждане от д-р Килбърн, за да научи как са реагирани на лечението с „Оралоксин“ неговите пациенти, страдащи от плътотядна болест. Надеждата бавно гаснеше. Обърканите ѝ саморазрушителни видения, които за кратко време бяха отстъпили, се завръщаха с пълна сила. И след две спокойни нощи безсънието я споходи отново.

В мислите ѝ се загнезди още една тревога, свързана с появата на новия супермикроб. Колкото повече четеше през последните дни за огнищата на разпространение на МРГАС, толкова повече я обхващаше безпокойство. Имаше нещо тревожно познато в този нов щам мултирезистентен стрептокок. Нещо, което ѝ напомняше за собствената ѝ лаборатория.

Отчаяно се нуждаеше от приятел, с когото да сподели всичките си тревоги. Вдигна телефона и отново позвъни в кабинета на Нийл Райлън, но пак се натъкна на механичния глас на телефонния му секретар. Набра номера на Виктор Лешчак. Отново никакъв отговор. Поколеба се дали да не се обади на Люк Мартино, уверена, че той ще съумее да повдигне сломения ѝ дух, но не се реши да го направи. Успокоителните му думи не можеха да ѝ повлияят за дълго и се разсейваха почти веднага, след като се лишеше от влудяващото му физическо присъствие.

Звънът на телефона я върна към действие. Сграбчи слушалката и чу гласа на д-р Греъм Килбърн:

— Елън? Греъм те безпокои.

— О, Греъм! — Гърдите ѝ се стегнаха от силното очакване и изпълнителите я противоречиви предчувствия. — Какво стана с твоята пациентка?

— За съжаление, тя почина, но аз...

— О, не, Греъм, не може да бъде!

— Елън, чуй ме — спокойно продължи той, — „Оралоксин“ не е могъл да ѝ помогне по никакъв начин.

— Какво искаш да кажеш? — объркано запита тя.

— Пациентката беше в тежък септичен шок, когато започнахме лечението. Почина четиринайсет часа, след като прие първата доза, а както добре знаеш, на антибиотиците им е нужно поне едно пълно денонощие, за да направят пробив във всяка инфекция. Тялото ѝ е било вече почти мъртво, когато започнахме лечението с „Оралоксин“. Не живя достатъчно, за да разберем дали лекарството е започнало да действа.

— А какво те кара да мислиш, че е щяло да подейства? — промълви Хортън, гризейки нокътя си.

— Резултатите от лабораторните култури.

— И какво за тях? — Почувства слаб проблясък на надежда да пропълзвя нагоре зад гръдната ѝ кост.

— Направихме проби на действието на „Оралоксин“ срещу МРГАС в лабораторни стъкленици — съобщи ѝ Килбърн. — И резултатът е положителен. Елън, „Оралоксин“ действа!

Тя се надигна от стола си:

— Действа?! — беше изумително да го чуе.

— Поздравления, Елън! — засмя се той. — Ти си създала единствения антибиотик, който се справя ефикасно с МРГАС.

— Сигурен ли си? — смотолели тя. — Изпробва ли го и на други пациенти?

— Още не съм. Получихме резултатите едва миналата нощ. Но, Елън, опасявам се, че ще ни бъдат нужни значително по-големи количества „Оралоксин“ и при това съвсем спешно. Това проблем ли е за вас?

— Не би трябвало да бъде — отвърна му тя, завладяна от все по-нарастваща възбуда. — Очакваме одобрението на Агенцията по лекарствата буквално всеки момент. Производствените планове са отдавна разработени и на практика сме започнали производство на хапчета в големи серии. Но, разбира се, трябва да го съгласувам с Люк — добави тя след кратка пауза.

— О, с д-р Мартино? — Гласът на Килбърн охладня.

— Какво те притеснява, Греъм?

— Не мога да забравя как ми отказа разрешение да приложя „Оралоксин“ на умиращата ми пациентка.

— *Какво е направил?* — От изненада тя седна обратно в стола си.

— Ти не знаеше ли?

— Не. — Хортън се почувства дълбоко оскърбена от предателството. — Но определено ще се наложи да поговоря с него.

— Мислиш ли, че можем да имаме някакви евентуални проблеми с достъпа до по-големи количества от медикамента?

— Не — отговори разсеяно тя, — не мисля.

— Добре тогава. — Той завърши разговора с малко по-приповдигнат тон: — И ако мога да говоря от името на цялата планета — благодарим ти, Елън!

— Да се надяваме, че планетарните благодарности няма да се окажат преждевременни — усмихна се тя. — Ще ти позвъня веднага, след като успея да се свържа с Люк и да говоря с него и с другите си колеги в лабораторията.

След като приключи разговора, тя се упъти към асансьора. В главата ѝ бушуваше смесица от въодушевление и гняв. Стигна до четиридесет и четвъртия етаж, където бързо подмина секретарката на Люк Мартино, с рязък жест дръпна месинговата топка на голямата махагонова врата и нахълта вътре.

Мартино седеше удобно облегнат назад в коженото кресло, вдигнал ръце зад главата си. От другата страна на дъбовата салонна маса, в подобна отпусната поза и с кръстосани крака, седеше Андреа Баингтън. Макар и разделени от масата, езикът на телата им излъчваше една мъчително позната на Хортън интимност — също като на любовници, които си поемат дъх между два интимни момента.

— Добро утро, Елън! — поздрави я любезно Баингтън.

Мартино се изправи на крака с широка усмивка:

— Елън, точно си говорехме за теб.

— И аз говорех за теб — хладно му отговори Хортън. Отиде до бюрото му и се облегна на него.

Мартино я доближи, прегърна раменете ѝ със силните си ръце и я целуна по двете бузи. Доловила познатия аромат на одеколона му, Хортън усети, че решителността ѝ започва да се изпарява.

— Трябва ли да ми пицят ушите? — попита я с шеговитата усмивка Мартино и свали ръце от раменете ѝ.

— Вероятно — отвърна тя, без да приеме шеговития тон. — Преди малко говорих с Греъм Килбърн.

— А, д-р Килбърн. — Усмивката изчезна от лицето му. — Той не ми е голям фен.

Хортън скръсти ръце пред гърдите си и го погледна в очите:

— Люк, защо не си ми казал, че си отхвърлил молбата му за няколко дози „Оралоксин“, с които да се опита да спаси умиращата си пациентка?

— Мислех, че си разбрала — отговори той без следа от притеснение. — Той искаше да направим нещо абсолютно недопустимо. Нямам пълномощия за подобно действие, а още по-малко пък имам право да рискувам целия проект с една такава безразсъдна постъпка.

— Напълно съм съгласна с Люк — намеси се Баингтън със спокоен глас. — Не бива да претупваме така нещата. Сигурна съм, че д-р Килбърн ни е разбрал, след като е премислил нещата на спокойствие.

— Не бих била толкова сигурна в последното — намусено каза Хортън. Не можеше да определи кое я дразни повече у Андреа Баингтън: покровителственият ѝ тон или очевидната интимност с Мартино̀, но бе напълно сигурна, че никак не я харесва.

— Какво те кара да мислиш така, Елън? — учудено повдигна глава Мартино̀.

— Греъм не е спрял дотук. Дори и без вашето разрешение е намерил „Оралоксин“ и го е дал на пациентката си.

— *Какво е направил?* — Баингтън направо подскочи в креслото си.

Сините очи на Мартино̀ потъмняха от гняв. Той изгледа косо Хортън и я попита почти шепнейки:

— Нима той е използвал нашето лекарство, след като аз изрично му забраних?

Слисана от реакцията им, тя отпусна ръце до тялото си. Беше поразена преди всичко от ледената жестокост, излъчвана от Мартино̀, нещо, което никога досега не бе виждала у него.

— Но „Оралоксин“ е проработил... — промълви тя.

— Какво? — реагира с известно закъснение Мартино̀.

— Изпробвали са го върху лабораторни култури. — Тя им разказа за изключителната чувствителност на МРГАС към „Оралоксин“, констатирана в лабораториите на ванкувърската болница. Когато приключи, намръщеното изражение на Мартино отстъпи място на широка манекенска усмивка:

— Елън, това са чудесни новини! Можеш да си представиш какъв ще е икономическият резултат от производството на единственото лекарство, способно да излекува МРГАС? — Обви ръце около нея и здраво я прегърна.

Въпреки противоречивите си чувства към него, тя усети как физическият контакт я изпълва с първична топлина.

Баингтън стана от креслото и ги доближи. Положи едната си ръка върху лакътя ѝ, а другата на рамото на Мартино.

— Люк е много прав, Елън. Това страхотно ще повдигне реномето ти!

В гърдите на Хортън бушуваха противоречиви чувства. Окрилена от одобрителните им думи и възбудена от близостта на Мартино, тя все пак не можеше да се отърси напълно от горчивото усещане, че той я е мамил.

Вратата на кабинета се отвори внезапно и вътре влетя Нийл Райлън. Преди още да зърне лицето му, прегърбените му рамене ѝ подсказаха, че се е случило нещо лошо.

— Нийл, чул ли си новините? — Мартино му протегна ръка в триумфален жест. — МРГАС е чувствителен към „Оралоксин“, а ние сме единствените... — Той млъкна по средата на изречението.

Лицето на Райлън бе мъртвешки бледо и безизразно. Той погледна Хортън с кървясали очи и се обърна към нея, като че ли другите въобще не бяха в стаята:

— Елън. — Доближи се до нея и взе ръцете ѝ в своите. — Ел, Вик е мъртъв...

Сиатъл, Вашингтон

Макар че бе спала по-малко от три часа, Лина Лопес се събуди в пет часа сутринта, изпълнена с енергия като след дванайсетчасов дълбок сън. След като предната вечер остави Килбърн в хотела му, тя се впусна в безкрайни телефонни разговори и размяна на електронна поща с колеги в Атланта, нетърпелива да им съобщи новината за успеха на „Оралоксин“, първия пробив в кризата около МРГАС.

На излизане от душкабината щеше за малко да се препъне в кучето си, застанало на вратата на банята с бясно мятаща се опашка.

— Да, Роза, миличка, мама сега ще те изведе на една малка хубава разходка. — Преди да си вземе куче, Лопес реагираше с недоумение на другите хора, които разговаряха с питомците си и най-много на онези, които се самоопределяха като „мама“ и „татко“ в подобни еднопосочни разговори. Постепенно се бе превърнала в една от тези побъркани бездетни собственички на кучета, помисли си тя.

— Може би съм по-готова за едно дете, отколкото предполагам — каза на Роза. Наведе се и взе кучето в прегръдките си, като с удоволствие вдъхна свежия аромат на шампоана за животни, останал от последното ѝ посещение при кучешкия фризьор. — Готова или не, след като на хоризонта не се забелязва подходящ съпруг, ти, моето момиче, си ми единственото дете — заключи решително тя и тръгна към изхода.

Напоследък забелязваше, че все по-често обръща внимание на бебетата и малките деца, които виждаше по паркове, супермаркети, офиси, та дори и в собствената ѝ сграда, но не искаше да си признае, че това повишено внимание е резултат от цъкация ѝ биологичен часовник. Беше склонна да търси причината у очарователната осемнайсетмесечна дъщеричка на съседите си, Алиша, която се разхождаше по цял ден на още несигурните си крачета из фойето на блока, облечена в сърцераздирателно сладки бебешки гащеризончета и роклички. Когато видеше Лина, малката веднага се насочваше към нея,

усмихната до уши. Поглеждаше я с огромните си кафяви очи и разтваряше ръчички за прегръдка и тя се навеждаше, прихващаше я под мишниците и я подхвърляше нагоре-надолу, наслаждавайки се на ликуващите ѝ писъци.

В детството си Лина обожаваше да лети по същия начин в силните ръце на Папа. Споменът за него я натъжи. Знаеше колко би се радвал той на внуците си, колко би ги обичал и колко щяха да го обичат те. Папа се разбираше чудесно с деца от всички възрасти.

Отърси се от меланхоличните спомени, закачи каишката на Роза и излезе от апартамента. Обеща си наум да не води разговори с кучето, поне не и пред други хора, и натисна бутона на асансьора. Излезе навън, където, въпреки едва разпукалата се зора, улиците вече бяха изпълнени с хора, упътили се за работа или правещи сутрешния си крос, разхождащи като нея домашните си любимци, всички забързани нанякъде в кристалночистото сиагълско утро.

Заобиколиха квартала и стигнаха до малката градинка зад ъгъла на блока. Лопес нагласи слушалката на смартфона в ухото си и потърси новинарска станция, за да чуе емисията в шест часа. Основна тема на новините беше кризата с МРГАС. Накъдето и да завъртеше копчето за настройка, неизменно попадеше на собствения си глас и извадки от вчерашното интервю. Беше ѝ малко неудобно да слуша собствените си думи. Когато се чу да повишава тон в отговор на въпроса кой трябва да бъде обвиняван за разпространението на заразата, усети как в гласа ѝ отчетливо се прокрадват нотки на латино акцент. Със задоволство констатира, че не би променила нито дума от казаното предния ден.

Продължително настойчиво извъняване прекъсна новините. Натисна бутона, с който превърна радиото отново в телефонен апарат.

— Лина, тук е Нелсън. В неудобен момент ли те хващам? — запита Амар, въпреки че резкият му тон недвусмислено показваше, че никак не се вълнува дали моментът е удобен за нея, или не е.

— О, не, няма проблеми.

— Какво знаеш за този медикамент?

— За „Оралоксин“ ли?

— Да.

— Това е антибиотик от нов клас, чието действие е насочено конкретно към клетъчната ципа. Разработен е за противодействие на

МРСА, но Греъм Килбърн го е изпробвал без разрешение върху пациент с МРГАС. — Трудно ѝ беше да скрие възхищението в гласа си. — Пациентката е била в твърде напреднал стадий, за да може да ѝ бъде повлияно, но опитите с лабораторни култури са дали блестящи резултати. Всички пробвани до момента култури на МРГАС са се оказали чувствителни към „Оралоксин“.

— Хмм — промърмори Амар. — Изпробван ли е и при други пациенти?

— Днес започваме.

— Безопасен ли е?

— Доколкото ми е известно — отговори тя, давайки си сметка, че въобще не се е сетила да попита. — От шест месеца се провеждат изпитания с хора, очаква се всеки момент АХЛ да даде разрешение, така че, предполагам, всичко му е наред.

— Тогава всяко забавяне ще бъде непостимо — съгласи се Амар. — Кой е връзката ви със „СептоМед“?

— Разработчик на „Оралоксин“ в „СептоМед“ е бивша състудентка на Греъм от медицинския колеж. Той ще говори с нея тази сутрин. Фирмата провежда в региона на Сиатъл тестове за ефективността срещу МРСА, така че не би трябвало да имаме затруднения с достъпа до лекарството.

— Чудесно. Ще проверя дали подобни тестове са се провеждали и в Залива — каза Амар, с което я подсети, че шефът ѝ е в Сан Франциско.

— А какво е положението при вас?

— Не е добре, Лина. Имаме нови двадесет и осем случая от вчера, шестнайсет от тях в Оукланд, където имаме вече седем смъртни случая. МРГАС направо покоси оукландската болница и вероятно ще се наложи да я закрият.

— Да затворят цялата болница? — Лопес не можеше да повярва на ушите си. — Не мога да си представя всичките последствия.

— Тъжната ирония е, че няма никакви последствия. Другите болници отбелязват рекордно ниска посещаемост. Хората бягат от тях.

— Ние го очаквахме, Нелсън — въздъхна тя. — Всички са се паникьосали.

— Или самите болници се страхуват от заразата — предположи Амар.

— Но това е невъзможно! Разпространението на МРГАС в самите болници може да бъде ограничено със средства и мерки от общ характер. Аз се притеснявам най-много за неизбежното разпространение в околната среда.

— А такова вече имаме — потвърди той. — Получих сведения за положителни проби от Портланд, Орегон.

— Портланд ли? — възкликна Лопес. — Та това нещо разяжда вече цялото Северозападно крайбрежие.

— Добре познатата ни вече схема. Първият случай в Портланд отново е серопозитивен наркоман, починал от масивен сепсис.

Подозренията ѝ се усилиха: още един инфектиран наркоман, отдалечен на стотици мили от другите огнища.

— Нелсън, намерихме Анджи Фишър, причинителката на огнището във Ванкувър.

— И успяхте ли да я свържете с това в Сиатъл?

— Поставили сме я под карантина в „Харбър сентър“ — отговори Лопес. — Взехме проби от гнойта на раната ѝ. Разчитаме микробиолозите да ни кажат доколко нейният щам на МРГАС е генетично свързан със случаите в Сиатъл.

— Да се върнем към най-важното — смени темата Амар. — Като имаме предвид инкубационния период от два до четири дни, можем ли да предположим, че момичето е било достатъчно дълго време в Сиатъл, за да съвпада всичко във времето?

— Да, но...

— Но какво, Лина?

— Подозирам, че Анджи се е срещнала със същия наркотърговец, който е дал подозрителната дрога на Тоня Джаксън, първия сиатълски пациент.

— *Подозираш?* — рязко запита той. — Анджи каза ли ти е, че се е срещнала с този търговец на наркотици?

— Когато говорих с нея, беше дрогирана и не ни помогна особено.

— Какво точно ти каза?

— Отрече да го е срещала — призна Лопес. — Но го направи по много подозрителен начин. Трябваше да видиш реакцията ѝ, когато споменах за него. Зная, че...

— Не, Лина — остро я прекъсна Амар. — Престани да се опитваш да вкараш квадратни камъни в кръгли дупки. Имаме перфектно обяснение за начина на пренасяне на микроба. Този тип скачащо разпространение е класически случай на зараза, предаваща се между наркомани, които си инжектират дрогата. Знаеш го.

— Предполагам.

— Тогава да считам, че сме се разбрали по този въпрос. Разчитам на теб да осигуриш възможно най-бързо доставка на „Оралоксин“ — продължи той с делови тон. — А аз ще остана в района на Залива, докато нещата тук се поуспокоят.

Приключи разговора и погледна часовника си. Трябваше доста да побърза, ако не искаше да закъснее за срещата си за закуска с Килбърн. Затича се към къщи, прехвърляйки наум съдържанието на гардероба си. Със смущение констатира, че премисля как да се облече, като че ли отиваше на интимна среща, а не на делова закуска. От друга страна, въпреки чара, излъчван от ясните му сиво-сини очи, тя усещаше полъха на ангажимент, витаещ около Килбърн.

Прибра се у дома, следвана от щастливата след сутрешната разходка Роза. Смени водата в купичката и ѝ сложи храна за закуска. Облече черна пола и бледозелена блуза, прибра назад косите си и забързано слезе на паркинга. Поколеба се дали вятърът няма да развали прическата ѝ, ако вдигне гюрука на колата. „Държиш се като ученичка!“, присмя се тя на отражението си в огледалото за обратно виждане, пресегна се към бутона и свали докрай подвижния покрив.

Завари го седнал на маса в ресторанта на хотела, зачетен в отворения пред него сутрешен вестник. Когато го доближи, той остави на масата чашата си с кафе и вдигна към нея вестника, за да ѝ покаже нейна снимка от пресконференцията предния ден.

— Не знаех, че си имам работа с такава медийна знаменитост — приветства я Килбърн с топла шеговита усмивка. — Вероятно ще ни се наложи постоянно да се крием от папараците.

— Не мисля, че краткият ми гастрол в ролята на Касандра^[1] ще привлече за дълго вниманието им — отвърна му в същия тон тя и свали вестника на масата.

— Хареса ми начинът, по който го каза, Лина. Време е светът да се събуди и може би сега е моментът хората да се вслушат в

посланието ти, че не може до безкрай да се тъпчем с антибиотици като с ментови бонбони и да не се интересуваме от последствията.

— Не бих разчитала на това, Греъм.

— Може би си права. Гладна ли си? — Той се пресегна и ѝ подаде менюто.

— Умирам от глад. Спокойно мога да омета една двойна закуска.

— Което, разбира се, означава, че ще си поръчаш една малка купичка декарбонизирани мюсли с обезмаслено мляко — подсмихна се той.

— Това е невероятно сексистко изказване! — Тя се опита да се направи на обидена, но не можа да удържи смеха си. — Нищо подобно. Татко ми ни правеше солидна закуска всяка сутрин — наденици, хуевос ранчерос^[2] и други неща от този сорт. Обичаше да повтаря, че обилната закуска е ключ към здравословния живот. — Тя сведе поглед към менюто пред себе си. — Навярно тези солидни закуски са допринесли за сърдечния удар, който го вкара в гроба само на шейсет и шест години.

— Много млад те е напуснал — кимна съчувствено Килбърн.

Тя си наложи да отпрати спомените и с малко пресилена усмивка отмести менюто настрани:

— Няма какво да чета. Усецям как ме зове един омлет от три яйца с шунка и сирене.

— Мога да ти предскажа дълъг здравословен живот — засмя се събеседникът ѝ. Поръча закуската ѝ и смени темата: — Говорих с Елън Хортън тази сутрин. Тя не мисли, че ще има някакъв проблем „СептоМед“ да ни достави „Оралоксин“. — Той смръщи вежди. — Има все пак нещо, което не ми е ясно.

— И какво е то?

— Елън въобще не знаеше, че нейният началник ми е отказал достъп до медикамента. Стори ми се изненадана, когато ѝ го съобщих.

— Аз пък не съм изненадана — въздъхна Лопес. — Не забравяй, че приятелката ти е учен. Тя не възприема нещата по начина, по който ги виждат адвокатите и сметкаджиите, управляващи фирми като нейната. За тях състрадателният жест крие риск от загуба на много пари и потенциални съдебни проблеми.

— Сигурно е така — кимна с глава той.

— Грeъм, тази сутрин ми се обади моят шеф. Има сериозни проблеми в Сан Франциско. — Тя му предаде последните данни за бързото разпространение на болестта, за затворената болница и за констатираните случаи в Портланд.

Килбърн замислено отпи дълга глътка кафе.

— Лина, ако „Оралоксин“ не се окаже толкова ефикасен в реални условия, колкото в лабораторията, може да се изправим пред милионни загуби...

Тя буйно разтърси глава в несъгласие. Прииска ѝ се бързо да смени темата на разговора и го запита:

— Кога ще се прибиращ у дома?

— Брей, обикновено хората изчакват поне да им сервираат храната, преди да се опитат да се отърват от мен!

— Въобще не се опитвам да се отърва от теб. Поне засега — усмихна се тя след кратка пауза.

— Ако не възразяваш, имам намерение да остана няколко дни в Сиатъл и да видя как ще се развият нещата тук. И без това след последното ми изпълнение във Ванкувър съм нещо като персона нон грата в тамошната болница.

— Но ти, с твоето „изпълнение“, си могъл да спасиш човешки живот и то не само един.

— Това е доста преувеличено, Лина. — Той сведе поглед към чашата си с кафе. — Ако наистина „Оралоксин“ е нужното лекарство, все някой от другите центрове, където го тестват, щеше да се досети да направи опит.

— Може би щеше да направи, а може би нямаше. Кой са другите изследователски центрове?

— „Оралоксин“ се тества в Чикаго и в европейски болници, независимо една от друга. — Килбърн замислено потри брадичката си. — По Западното крайбрежие изследвания се правят във Ванкувър и Виктория в Канада, в Сиатъл, Портланд, Сан Франциско и Сан Хосе в САЩ.

— Малко странно съвпадение, а?

— Кое?

— Ами това, че всичките четири огнища на инфекцията с МРГАС са възникнали точно в градовете, където се провеждат опити с „Оралоксин“.

— Ако погледнем нещата от този ъгъл... — Той се намръщи.

Пристигна келнерът с омлетите им и в същия момент нейният телефон зазвъня.

— Извини ме, Греъм, може би е нещо важно. — Тя се пресегна за смартфона си. — Ало?

— Д-р Лопес, аз съм сержант Сет Коен от портландската полиция, отдел „Убийства“ — прозвуча в ухото ѝ мек плътен глас. — Моля да ме извините, че ви безпокоя толкова рано.

— Отдел „Убийства“ на портландската полиция? — запита недоумяващо тя и веднага се сети за казаното ѝ от Амар за случаите на МРГАС в Портланд. — За какво съм ви притрябвала, сержант?

— Надявам се, че не ви губя напразно времето — продължи Коен. — Научих, че работите по проблема с огнището на МРГАС — макар и с леко запъване, той произнесе правилно името — в Сиатъл.

— Така е, но какво общо има това с криминалните дела на Портланд?

— Може би нищо — съгласи се гласът насреща. — Нека първо ви обясня нещата. Разследваме случай на двойно убийство, двама местни търговци на наркотици. Един от малкото свидетели на убийството е млада жена, наркоманка, която е била близо до мястото, където са застреляни двете жертви.

Лопес слушаше, без да го прекъсва. Пулсът ѝ се ускори и сърцето ѝ заблъска по-силно в гърдите.

— Въпросната свидетелка е срещнала човек, за когото предполагаме, че е замесен в убийствата. Но скоро след като я разпитахме, момичето почина от инфекция на кръвта, започнала от абсцес на ръката над лакътя ѝ. Чудех се, дали не е възможно тя да е прихванала същата инфекция, като тази с МРГАС, която имате в Сиатъл и Ванкувър?

— Възможно е — отвърна Лопес.

— Надявам се с ваша помощ да успея да наместя събитията във времето — продължи Коен със спокоен глас. — Какъв е инкубационният период — нали не бъркам термина — за това заболяване?

— Два до четири дни.

— А знаете ли дали огнището в Сиатъл е възникнало след онова във Ванкувър?

— Да, така е. Поне четири дни по-късно.

— Благодаря, това беше най-същественото, което исках да науча...

— Сержант Коен — прекъсна го тя. — Откъде, според вас, се е заразила вашата свидетелка?

— Ще ви кажа, макар че това са чисти предположения — отговори той. — Заподозреният, който е търговец на наркотици или най-малкото се представя за такъв, е дал на нашата свидетелка смес от хероин и кокаин три дни преди да почине. Според мен, двете неща са свързани.

— *Дал ѝ е наркотици?*

— Да — потвърди Коен. — Според нашата свидетелка, нарекъл ги е „мостра“.

Лопес усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

— Този човек — попита тя с пресипнал глас — не е ли един висок мъж с тъмни очи?

Коен замълча за миг. Когато проговори, гласът му бе стихнал почти до шепот:

— Откъде знаете?

---

[1] Митична пророчица, дъщеря на Приам, царя на Троя. Символ на предсказател на лоши новини. — Бел.прев. ↑

[2] Мексиканско ястие от пържени или варени яйца, сервирани върху тортиля и залети с лют доматен сос. — Бел.прев. ↑

Филадельфия, Пенсилвания

Голата ѝ плът бе уютно обвита от копринената мекота на пълната с гъши пух завивка. Вдигна очи нагоре и видя гипсовите корниз, обрамчващи тавана. Опита се да си даде сметка защо отново се събужда в спалнята на Люк Мартино. Бе приела поканата му за вечеря единствено с идеята да му обясни, че интимната им връзка, каквото и да включваше това понятие, е приключена. Но след като пресуши бутилка бяло вино, заслушана в очарователно убедителните му аргументи, се озова полуразсъблечена и емоционално дезориентирана на задната седалка на лимузината му.

Посторгазмената еуфория постепенно се разнесе и всичките чудовищни тревоги нахлуха отново в съзнанието ѝ. Над всичко доминираше срамът, че е позволила на Мартино да я съблазни само ден, след като в тръстиките на езерото бе открито мъртвото тяло на Виктор. Беше сигурна, че Нийл, приел твърде болезнено смъртта на Виктор, би бил потресен, ако разбереше. Сигурно би го определил като „да спиш с врага“.

„Оралоксин“. Доскоро само споменаването на това име предизвикваше приятни тръпки, като пърхащи в гърдите ѝ пеперуди. Но вече не беше така. Сега ѝ навяваше мисли за злополука и трагедия. Дори много вероятната му способност да пребори МРГАС не предизвикваше гордост. Напротив, караше я да се чувства неудобно.

Обут в копринени боксерки, Мартино влезе в стаята с две чаши червено вино и я откъсна от мрачните ѝ мисли. Хортън подозираше, че той се възползва от всяка възможност да демонстрира гладките си, лишени от окосмяване гърди и мускулестото си тяло, резултат от упорит труд във фитнес залите.

Той се доближи и я погледна от края на леглото:

— Какво има, Елън?

— Нищо — поклати глава тя. — Мислех си за Вик.

— А — Мартино̀ затвори очи и също поклати глава. — *C'est vraiment tragique.*^[1]

— Люк, знаеш ли, че Вик беше много опитен риболовец?

— Дори и на опитните риболовци им се случват нещастия, Елън. Особено ако са излезли сами в езерото преди зазоряване — опита се да я успокои Мартино̀, но забележката му не ѝ донесе утеха.

— От нас тримата в лабораторията, Вик най-много се притесняваше заради усложненията с костния мозък на шимпанзетата.

— Какво намекваш, Елън? Доколкото ми е известно, няма никакви доказателства за нечиста игра. — Той постави чашите с вино на нощното шкафче и приседна до нея на леглото, загледан в очите ѝ.

— Просто размишлявам на глас — рече тя, притеснена от хода на мислите си. — Сигурна съм, че Вик е имал застраховка „Живот“ и ако е искал по някакъв начин да осигури Оксана и двете си деца в колежа...

— Мислиш, че е възможно да се е удавил *нарочно*? — Мартино̀ замислено постави пръст пред устните си и вдигна поглед към тавана.

— Вече не знам какво да мисля, Люк. — Не беше плакала, откакто научи за смъртта на Вик и сега се изненада от пороя сълзи, бликнал от очите ѝ.

Мартино̀ размаза с палец и показалец сълзите ѝ:

— Всичко ще бъде наред, Елън. Ще видиш.

— Въобще не мога да си го представя — проплака тя и зарови лице в гърдите му.

— Е, като начало, мисля, че не трябва да се безпокоим за разрешението от АХЛ — каза той, поглаждайки с длан косите ѝ.

— Какво искаш да кажеш, Люк?

— Ако „Оралоксин“ е единственото средство за преодоляване на кризата с МРГАС — той сви рамене, — тогава едва ли ще има значение колко маймуни са умрели. Няма да имат избор и ще трябва да разрешат лекарството.

— Без съмнение, Виктор щеше да се почувства много поспокоен, ако знаеше това — горчиво каза тя. Подсмръкна и се опита да изтрие сълзите си.

Мартино̀ смутено повдигна вежди:

— Но нали това е целта, към която се стремим през цялото време, Елън? Съжалявам за Виктор. Наистина, много съжалявам. Но

животът продължава. А ние направихме... — Той се усмихна: — *Tu napravi* нещо наистина велико. И светът ще го научи веднага, след като получим разрешението от Агенцията — завърши Мартино̀ и нежно я погали по бузата.

Хортън усети сексуалния подтекст на жеста, но не му се поддаде и се отдръпна назад.

— Такава ли е причината за всичко това?

— Какво искаш да кажеш с „всичко това“? — попита я Мартино̀ с мек смях, пресягайки се да погали с длан кожата на корема ѝ.

— Това! — рязко му отвърна Хортън, сочейки с пръст първо него, после себе си. — Да паднеш толкова ниско, че да ти се наложи да спиш с такива като мен.

— Елън. — Тонът му беше спокоен, но изражението на лицето издаваше раздразнение. — Какво общо има това с работата ни?

Тя отмести поглед, внезапно притеснена от голотата си.

— Беше ли това част от стратегията да ме откажете от намерението ми да докладвам на АХЛ за мъртвите шимпанзета?

— Каква стратегия? — Той присви очи.

— Не зная — отговори, без да може да го погледне в очите. — Стратегията, която вие двамата с Андреа Баингтън сте измислили.

— Не е възможно наистина да си мислиш подобни глупости — каза той с хладно достойнство. — Нима сериозно допускаш, че аз и Андреа сме планирали това, което се случи между теб и мен?

— Не знам какво да мисля — прошепна тя.

— Виж какво, Елън, никога не съм имал каквато и да било стратегия, предназначена да ти попречи да отидеш в АХЛ. И, моля те, погледни ме.

Видя обидата, пламтяща в очите му и се почувства виновна, че е повдигнала обвинението.

— И ще ти кажа още нещо, *ma cherie*^[2] — продължи Мартино̀ със същия спокоен ласкав тон. Обходи с жест спалнята си и продължи: — Каквото и да се случва тук, това няма нищо общо с работата. На практика, преди да те срещна, спазвах стриктно принципа да не смесвам работата с личния си живот. Все пак, Елън, аз съм ти началник. Бих могъл да загубя работата си заради *всичко това*, както го нарече ти. Но твоят гений, самоотвержеността и чувствата ти — те бяха за мен афродизиак, на който не можах да устоя. И макар че може

би не си го забелязала, бях привлечен от сексуалността ти много преди да дойдеш в леглото ми.

Хортън почувства, че се изчервява.

— И да, наистина, признавам, че исках — и продължавам да искам — да постигнем успех. Не само за благото на човечеството, но и за твоя и моя изгода. — Той замълча и я загледа за няколко секунди. — Но не бива да се ласкаеш, Елън. Не бих развратничил заради бачкането, колкото и високо да оценяваш собствената си значимост.

Той се изправи и тръгна към вратата. Хортън скочи от леглото, настигна го до самата врата, обгърна го с ръце и се притисна към гърба му.

— Съжалявам, Люк. Нямах право да говоря така. Ужасно съм смутена. Виктор... тези шимпанзета... Агенцията... Никога досега не съм се чувствала толкова объркана.

Мартинò бавно се обърна към нея и кимна успокоително с глава, но отчужденото му изражение показваше, че не ѝ е простил. Тя се приближи плътно до него и притисна голите си гърди към неговите. Целуна устните му. Усети как нарастващата твърд, опряна в таза ѝ, поражда топла вълна между бедрата ѝ.

Привлече я обратно към леглото. Бавните и нежни ласки от предишните им интимни игри бяха изчезнали, но непознатият му животински агресивен начин на правене на любов я възбуди много повече от обикновено. Тя искаше да му достави удоволствие и да компенсира обидата, която му бе нанесла преди малко с необмислените си обвинения.

Малко по-късно двамата лежаха по гръб един до друг, отпуснати и уморени. Известно време мълчаха, вгледани в шарките по тавана, потънали в собствените си мисли. Хортън първа наруши мълчанието:

— Люк, има още нещо, свързано с „Оралоксин“, което не съм ти казвала досега.

— Нима? И какво е то?

Той се обърна към нея и я загледа очаквателно. Тя не знаеше как да подходи към проблема и внезапно съжали, че въобще се е решила да подхване разговора. Мартинò се изправи и седна на леглото. В погледа му се прокрадна подозрение:

— Какво те мъчи, Елън?

— Е, не съвсем, но донякъде... това е — започна неловко тя, — това е нещо, което не съществува в природата.

— За какво говориш? — Лицето му бавно почервения.

— Ние създадохме в лабораторията специален бактериален щам, за да проверим възможностите на „Оралоксин“. Искахме да видим как ще се справи със златист стафилокок, който е по-устойчив от обичайните метицилин-резистентни култури. С други думи, нещо по-лошо от МРСА.

— И какво от това?

— Успяхме да получим разновидност на златист стафилокок, резистентен на всички известни антибиотици.

— Но това, което сте изфабрикували, е било вариант на златист стафилокок, а не на стрептокок от група А, нали? — запита Мартино с присвити очи.

— Така е — кимна тя. — Но няма да е трудно резистентността да се прехвърли от стафилококи на стрептококи.

— *Merde*^[3] — процеди той през зъби. — Да не искаш да кажеш, че някой в „СептоМед“ е изобретил МРГАС? — Гласът му се сниши до заплашителен шепот: — В това ли ни обвиняваш?

— Не, не — размаха притеснено ръце пред себе си Хортън, внезапно уплашена от разгневеното лице и ледените очи, приковани в нея. — Не мисля, че е умишлено — продължи разкайно тя. — Разбира се, че е възможно всичко да е случайно съвпадение, Люк, но все пак...

— Какво „все пак“? — грубо я прекъсна Мартино.

Тя поклати глава и се опита да преглътне, но гърлото ѝ бе съвсем пресъхнало.

— Кажи го, Елън — изсъска той.

— Може би създаденият от нас златист стафилокок е успял по някакъв начин да проникне извън лабораторията и да предаде гените на резистентността си на някакъв вид стрептококи от група А, с които е бил в контакт навън. Това е всичко — завърши тя с безпомощно вдигнати към него ръце.

— Какво, по дяволите, е толкова сбъркано у теб? — Мартино разтърси свирепо глава. Усмихна се подигравателно и размаха пръст към лицето ѝ: — Да не би да си въобразяваш, че само в нашите лаборатории се правят експерименти с мултирезистентни бактерии?

Не, ти не можеш да приемеш, че нещо може да е случайност. Ти търсиш навсякъде конспирация и заговор, нали?

— Послушай ме, Люк...

— Не. — Той скочи от леглото. — Омръзна ми да слушам тези глупости.

Сграбчи чашата си от нощното шкафче и бързо напусна стаята, като ядно мърмореше под носа си ругатни на френски.

---

[1] Това е наистина трагично (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Скъпа моя (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] По дяволите (фр.). — Бел.прев. ↑

Сиатъл, Вашингтон

Хейли Валънс премигна няколко пъти, за да прогони кошмара около себе си. Но всеки път, когато отвореше очи, десетгодишното момиченце виждаше мрежата от тръби и кабели, оплела като гигантска паяжина тялото ѝ.

Мъглата в съзнанието ѝ постепенно се разкъса и спомените се върнаха. Болките в гърлото и сухата кашлица се появиха по време на часовете по музика при мис Йерген. Когато майка ѝ я взе от училище и я докара вкъщи, вече имаше затруднения в дишането. Много се притесни, че татко ѝ, който само преди два дни се бе прибрал у дома след операция на апендицит, трябваше да стане от леглото и да я закара до същата болница, където бе лежал.

Веднага след като ги приеха в спешното отделение, докторите и сестрите закараха Хейли в специална стая с ярки светлини, изпълнена с плашещи лъскави машинарии. Всички около нея изглеждаха много притеснени, но се стараеха да я успокоят. Безброй пъти я боцкаха с ужасните си игли и спринцовки и направиха рентгенови снимки на гърдите ѝ. Всички, дори родителите ѝ, покриха лицата си с маски, каквито беше виждала по филмите за болници. Непрекъснато ѝ повтаряха, че „нещата ще се оправят и всичко ще бъде наред“, но мама не спираше да плаче.

После всичко потъна в мъглата. Хейли помнеше само, че докторите обясняваха на родителите ѝ, че се е разболяла от нещо, което звучеше като мармот. Това не ѝ говореше нищо, но и всичко наоколо бе така неясно. След миг отвори очи в друга стая, която миришеше много забавно, също като кабинета на доктора. Усети, че в устата ѝ има нещо, подобно на шнорхел, само че минаваше зад езика ѝ и бе мушнато дълбоко в гърлото. И всеки път, когато подобната на телевизор машина до леглото ѝ забръмчеше, в гърдите ѝ нахлуваше въздух, като че ли машината се опитваше да диша вместо нея. Почуди се дали това не е причината да се чувства толкова замаяна и задъхана.

Повдигна глава от възглавницата и отчаяно се огледа за мама и татко. Чу гласовете им още преди да ги види:

— Хейли, сладка моя, мама е до теб. Всичко е наред, миличка.

— Тук сме, Хейли, мечето ми. Ти сега само кротувай тук.

Главата ѝ се замая, когато извъртя очите си, за да ги види. Образите им се рееха във въздуха до леглото. И двамата бяха облечени в зелени горнища и панталони, подобни на пижами, носеха маски и сини пластмасови шапки.

— Мамо, тате, защо сте облечени като доктори? — опита се да каже момиченцето, но тръбата в гърлото ѝ задави думите. Чувстваше се ужасно уморена. И много замаяна. Не успяваше да фокусира погледа си върху плуващото във въздуха лице на майка си, но чуваше хлипанията ѝ. Искаше ѝ се да каже „Престани да плачеш, мамо. Ще се оправя“, но шнорхелът в гърлото ѝ не пропусна нито дума.

Това бе най-странният кошмар, който Хейли бе сънувала някога. Отчаяно се мъчеше да се събуди, но нямаше повече сили да държи очите си отворени.

Портланд, Орегон

Коен стоеше прав до кухненския плот и подгръвяше мляко за капучиното. От другата страна на плота, седнал на високо столче и скептично клатещ глава, го наблюдаваше партньорът му.

— Сигурен ли си, че нямаш разтворимо кафе? Какво ли ще си помислят хората, ако разберат, че съм пил такива префърцунени питиета?

— Вероятно, че не си чак такъв селяндур, какъвто изглеждаш на пръв поглед — засмя се Коен.

— Ей, Кашерно ченге, не подценявай етническия ми произход! — възкликна Лийч, поставил ръка на гърдите си.

Коен наля млякото в чашите с еспreso. После, за да продължи майтапа, изписа инициалите на партньора си с няколко капки кафе върху бухналия каймак на млякото.

Лийч се пресегна и взе чашата си.

— А къде ми е чадърчето? — престорено обиден попита той, но не чака повече и отпи голяма глътка от питието.

— Кога ще видя пак Софи? — попита го Коен.

— Да бе, и тя питаше сутринта кога ще види чичо си Сет. Какво ще кажеш за една вечеря в петък? И без това в събота ще навърши пет години, та ще правим малка семейна сбирка. — Той се захили. — Пък и откакто Джина се отказа да ти търси подходяща партия, дава мило и драго да може да флиртува с теб по най-безсрамен начин.

— Пет, а? Не мога да повярвам колко бързо расте Софи — поклати глава сержантът. — С най-голямо удоволствие бих дошъл, но вероятно няма да съм тук в петък.

— Да не би да си си взел отпуска и да не си ми казал досега?

— Не е това, Ром. — Той отново поклати глава. — Свързах се с болницата и разбрах, че в кръвта на Каръл са открили този нов супермикроб — МРГАС. Тя е първият потвърден случай в Портланд.

— Лошо — измърмори Лийч и бавно постави чашата си на плота. — А има ли други?

— Доколкото разбирам, тукашните доктори мислят, че има. — Коен отпи от кафето си. — Говорих тази сутрин с някоя си д-р Лопес от Сиатъл. Там имат случай, който е почти напълно идентичен с този на Каръл.

Партньорът му се намръщи. Дълбоки бръчки прерязаха обичайно гладката кожа около очите и устните му.

— Искаш да кажеш, друг наркоман, получил заразата заедно с дрога от мистериозен дилър?

— Точно така. Всичко съвпада, дори и това, че е раздавал мостри.

— Кучият му син! — възкликна Лийч. — Да си призная, ти май ще се окажеш прав този път. Започвам да си мисля, че Денис Тайлър съвсем не е дошъл в Портланд, за да ни разчиства боклуците. Май основната му цел е била да разпространи тази гадост.

— Затова и няма да мога да присъствам на вечерята в петък. Ти също няма да можеш. Ще се наложи да отидем до Сиатъл и да разговаряме с тази д-р Лопес и колегите ѝ. А после да прескочим и до Филадельфия.

— Откога сме станали международни ловци на глави? — учуди се Лийч.

— Ние разполагаме с най-добрата — всъщност, *единствената* — следа към Тайлър, поне засега. — След разговора си с Лопес, Коен бе обмислил подробно ходовете, които трябваше да предприеме и бе решил, че се налага сами да проведат разследването докрай. — Нямаме нищо конкретно, което да свърже Тайлър с МРГАС. Всичките ни свидетели, с изключение на един ненадежден травестит, са мъртви. Според д-р Лопес, нейните шефове в ЦКЗ не приемат версията за мнимия търговец на наркотици. Представи си какво ще стане, ако отидем при ФБР само с тези жалки трохи.

— Аха. — Лийч надменно изду устни. — Специален агент Слънцето-изгрява-от-задника-ми ще ни благодари най-учтиво и ще мушне доклада ни под папките с разкази на очевидци на НЛО.

— Е, ще дойдеш ли с мен в Сиатъл? — попита Коен и допи последната глътка от кафето си.

— Родителите на Джина са ни на гости заради рождения ден на Софи и всичко у дома е с краката нагоре. Направо ужасна седмица. Обещах на Джина да ѝ помогна с организацията на партито за Софи. — Той погледна притеснено. — Бих предпочел да остана тук и да подхвана работата от тукашния край. По-късно ще дойда при теб в Сиатъл или Филадельфия, пък, ако трябва, и в Патагония, стига да имаме сигурна следа към Тайлър.

— Добре, може и така да свършим работата. Ром, този тип не е използвал кредитните карти на Тайлър вече цели три седмици — смени темата Коен.

— Да, но е използвал името, за да се регистрира в оня възлих хотел миналата седмица.

— Не е изключено сега да се подвизава под съвсем друго име.

— Не виждам какво можем да направим в такъв случай.

— Аха — разсеяно отговори Коен. Съзнаваше, че ще бъде много трудно да попаднат повторно на следата на такъв ловък престъпник като Тайлър.

— Имаш ли още малко от това женско питие? — Лийч побутна към него празната си чаша.

Коен я пое и включи отново машината за еспресо.

— Ром, мога ли да разчитам, че ще хвърляш по едно око на татко, докато ме няма?

— Съмняваш ли се? Много обичам да си говоря с баща ти. Двамата сме толкова единадушни, когато стане дума какво голямо разочарование си се оказал ти... — Той започна да брои на пръсти: — ченге... няма внуци... разведен...

— Та това беше преди цели дванайсет години. Бях само на двайсет и пет! — Коен безпомощно извъртя очи нагоре.

— Знам, знам, — лукаво поклати глава Лийч. — Но ние с татко ти не сме дребнави. — Той се разсмя, забавлявайки се непресторено. — Важното е, че ние с него можем да се забавляваме с часове, като обсъждаме твоите недостатъци и поредните провали на *Пионерите*^[1].

— Благодаря ти — въздъхна Коен и му подаде нова чаша капучино. Този път бе изписал буквите SOB^[2] върху бухналия млечен каймак. — Мисля да се възползвам от по-слабия трафик преди пладне и след малко да потеглям към Сиатъл.

— Няма да е зле. — Лийч сведе поглед към буквите, изписани в чашата, ухили се и промълви: — Ама това е съвсем незаслужено! — Усмивката му помръкна. — Сет, ако правилно сме отгатнали какво цели Тайлър, тогава...

— Ще трябва да открием кой стои зад него — кимна Коен.

Лийч го погледна загрижено:

— И бъди по-внимателен, като отидеш там.

---

[1] The Trailblazers — най-успешният професионален баскетболен отбор на Портланд. — Бел.прев. ↑

[2] Son Of a Bitch — кучи син (англ.). — Бел.прев. ↑

Маями, Флорида

Уейн Форбс, който съвсем скоро щеше да остави зад себе си това име окончателно, се бе отправил към отдавна бленуваната едномесечна почивка на тихия и спокоен остров Антигуа. Имаше почти час за убиване, преди да повикат пътниците за неговия полет и той реши да провери електронната си поща. На специално създадения временен адрес го чакаше писмо с покана за контакт. Поколеба се доста време, но накрая реши да отговори на повикването. Намери монетен телефон и набра номера. Отсреща вдигнаха слушалката още след първото позвъняване и той чу познатия нисък глас:

— Ало?

— Уейн Форбс, обаждам се в отговор на вашата покана — отвърна нетърпеливо. Повече от две минути запази мълчание, докато събеседникът му описваше подробностите на новата поръчка. Вместо незабавно да откаже, както предварително бе решил, Форбс неочаквано се чу да произнесе: — Ще ви отговоря до половин час.

Окачи слушалката и се замисли. Любопитството му беше разпалено от новата оферта, най-добрата досега. Парите щяха да му позволят да приближи съществено желаното оттегляне от активна дейност. Не че чувстваше необходимост да се оттегли на четирийсет и две години, но предпочиташе да има тази възможност на разположение. Освен доброто заплащане, работата предлагаше възможност да достигне максимума на творческите си способности и да изяви артистичността си. Предизвикателството го изкушаваше много повече от доброто заплащане.

От друга страна, притесняваше го продължителното обвързване с един и същ клиент, което можеше да му докара само неприятности. Продължителните ангажименти винаги повишаваха опасността от разкриване. Или предателство.

Претегли всички аргументи за и против над чаша чай в Интернет-кафенето и накрая реши, че предложението е твърде

изкусително и не може да го отхвърли. Преборил се с лошите предчувствия, Форбс седна пред терминала и изпрати съгласието си по електронната поща.

Веднага, след като чукна по бутона „Изпращане“, мислите му се насочиха към логистиката на задачата. Трябваше да се върне незабавно във Филадельфия, още с първия възможен полет. Този път нямаше как да организира всичко като нещастен случай, а работата трябваше да се свърши в много кратки срокове. Нямаше да има възможност да изчаква подходящата ситуация, щеше да му се наложи сам да я предизвика.

Ще го направя, помисли той. Съсредоточи се. И допи последните глътки от чашата с изстинал блудкав чай.

Сиатъл, Вашингтон

Килбърн се наслаждаваше на смяната на пейзажа, която му предложи пътуването до Сиатъл. Прекратяването на болничните му правомощия бе съвсем скорошно и той не чувстваше липсата на телефонните обаждания и звъна на пейджъра. Мълчанието от страна на Кира също го радваше — щом не се обажда, значи продължава да пази главата си трезва.

Протегна ръка към топлия полъх на вятъра покрай стъклото на отворения кабриолет и обърна поглед към Лина Лопес, която следеше съсредоточено пътя през елегантните слънчеви очила, закрепени на носа ѝ. Усмихна се на атрактивния ѝ профил.

Тя го стрелна с поглед:

— Какво е толкова смешно, Греъм?

— Нищо. Просто се чувствам малко по-обнадежден от вчера.

— Докторе, да не би да пазиш в тайна някоя добра новина? — попита го тя закачливо.

— Не, но си мислех, че „Оралоксин“ може да ни позволи да пресечем от корен разпространението на това малко чудовище.

— Бих искала и аз да имам твоята убеденост — въздъхна тя.

— Лина, аз също съм далеч от убедеността, но ако можеш да ми предложиш някаква друга стратегия, различна от голия оптимизъм, ще те изслушам с радост.

Колата спря пред червен светофар и тя се обърна с усмивка към него.

— Засега не мога да ти предложа нищо по-добро. Освен ако решиш да се присъединиш към тайните ми планове да се оттеглим в някоя от колонии на сървайвълистите^[1] в Айдахо. — Зеленият сигнал светна и тя се обърна напред към пътя. Усмивката ѝ избледня. — Греъм, нали няма да има забавяне на доставките на „Оралоксин“ за болните, които имат спешна нужда?

— Не. От „СептоМед“ свалиха защитата на лекарствата, изпратени за тестове. Предполагам, че тази сутрин вече са дали първите дози на болните в „Харбър сентър“.

— И до четиридесет и осем часа ще можем със сигурност да твърдим, че „Оралоксин“ действа.

— Надявам се, че ще имаме яснота само след едно денонощие. Колко пациенти сме поставили под карантина в болницата?

— Снощи имахме осем критично болни с агресивен МРГАС — рече тя. — Трима с некротичен фасцит, трима с пневмония и двама със сепсис. Петнайсет други със средно тежка форма на МРГАС — ангина или кожни инфекции, като тази на Анджи Фишър. Имаме и дванайсет души, които не показват никакви симптоми, но лабораторните им тестове потвърждават, че са преносители на заразата.

— Да, бях забравил преносителите — изпухтя тежко Килбърн. — Много ми е любопитно да видя реакцията и на трите групи към лекарството.

— *Любопитно!* А упрекваш мен, че подценявам проблема!

Вниманието му внезапно бе привлечено от шумове извън колата.

Лопес зави зад ъгъла и възкликна:

— О, по дяволите! — Пряката пред тях бе задръстена от край до край с коли и микробуси на различни медии. Улицата бе толкова запълнена, че ѝ се наложи да я обиколи два пъти, преди да намери място да остави колата. Още преди да дръпне ръчната спирачка, натисна бутона, който би трябвало да свали подвижния винилов покрив. Но закъсня. Репортерите я разпознаха и се нахвърлиха върху им с насочени микрофони и камери, веднага щом излязоха от колата.

— По-зле ли са нещата днес, д-р Ломъс? — се провикна дребна набита жена, объркала фамилието ѝ име.

— Разпространява ли се заразата? — попита мъж, наврял микрофон пред лицето ѝ.

— Положението в Сан Франциско по-тежко ли е от тукашното? — питаше друга жена.

Лопес наведе глава и започна да си пробива път през навалищата от репортери. Тълпата се трупаше и зад нея и Килбърн с мъка успяваше да я следва. Наложил му се доста да поработи с рамене, за да се пребори с мелето.

Пред входа на сградата на Департамента по здравеопазване на щата Вашингтон, където се помещаваше службата на д-р Уормак, двама едри охранители отблъскваха множеството. Лопес показва служебното си удостоверение и след като го разучиха внимателно, пазачите ги допуснаха в сградата.

— Много неприятно — оплака се Лопес, насочвайки се към асансьора.

— Лина, опасявам се, че в краткосрочна перспектива нещата само ще се влошават. Работата е много сериозна.

Стигнаха седмия етаж и тя го поведе към кабинета в далечния край на коридора. Вратата беше леко открената. Тя почука и я отвори широко, без да изчака отговор, след което двамата влязоха вътре. Седящият зад бюрото представителен възрастен мъж свали очилата си за четене, стана от стола и след като заобиколи бюрото, се запъти към тях.

— Здравей, Кат! — Той я целуна по бузата.

Килбърн учудено вдигна вежди, изненадан от фамилиарното обръщение, но забеляза предупредителния ѝ жест и замълча.

Уормак се обърна към него с усмивка, която не можеше да прикрие загрижеността, излъчвана от сивите му очи.

— Греъм, аз съм Дейвид Уормак. Радвам се да се срещнем. — Протегна ръка към неговата в здраво ръкостискане. — Настанявайте се — посочи им той креслата.

— Аз ли да започна? — попита Уормак, след като те заеха места срещу бюрото му.

Лопес кимна.

— Изминалата нощ беше много тежка. Починаха четирима от пациентите под карантина. За последните двацет и четири часа сме приели нови двацет и двама в отделението за МРГАС.

Последните оптимистични нотки у Килбърн се изпариха.

— Изглежда, че МРГАС приближава критичната си точка в Сиатъл и Сан Франциско — каза той. — Вероятно и във Ванкувър. А когато я достигне... — Не бе необходимо да довършва. Опираха до основни за епидемиологията понятия и ситуации. Веднъж достигнала критичния брой заразени, инфекцията започваше да се разпространява с още по-голяма скорост.

— Нови двацет и двама — подсвирна Лопес. — Колко са зле?

— Четирима са вече на животоподдържащи системи — отговори Уормак и потри очите си с ръка. — Един от случаите е доста притеснителен, да не кажа направо безнадежден.

— Защо? — наведе се напред в стола си Килбърн.

— Момиченце на десет години. Най-притеснителното е, че дори не е минавала близо до болницата скоро преди да се разболе.

Килбърн си представи как племенницата му Шейна се бори за живота си, свързана към апарат за изкуствено дишане. Мисълта преобърна съдържанието на стомаха му.

— С кого и с какво е било в контакт детето? — В ума му за миг премина параноичната картина на едно десетгодишно момиченце, обикалящо улиците в търсене на дрога.

— Баща ѝ е бил подложен на апендектомия преди пет дни.

— Но нали детето не е идвало да го види в болницата? — скептично попита Лопес.

— Там е проблемът — въздъхна Уормак. — Родителите не са искали да излагат детето на риск от потенциална зараза в болницата. Въобще не са допусkali, че таткото може да донесе у дома нещо повече от шевовете си.

— И така, вече официално имаме разпространение сред населението — изпъшка Лопес и приглади с две ръце буйните си коси.

— Да, така е — потвърди Уормак. Потънаха в мрачно мълчание, нарушено малко по-късно от него: — Поне сега ще видим дали „Оралоксин“ действа извън лабораториите. Всички пациенти под карантина вече получиха първата си доза.

— Дори и малкото момиченце?

— Да — кимна Уормак. — Педиатрите доста се поизпотиха, защото трябваше да отгатнат каква доза да му дадат. „Оралоксин“ въобще не е пробван при деца. Но те не дават надежда да оживее, освен ако...

— Не се случи чудо — довърши мисълта му Килбърн.

— Да видим сега какви обнадеждаващи вести ми носите вие? — запита ги Уормак с пресилена усмивка.

Лопес погледна Килбърн, преди да се обърне към по-възрастния си колега.

— Дейвид, имаме сериозни основания да предполагаме, че някой целенасочено е разпространил заразата.

Уормак леко зяпна от учудване. Тя започна да му обяснява, но в този момент телефонът на бюрото му звънна. Уормак го вдигна, мълчаливо изслуша съобщението и отговори:

— Добре, пратете го тук.

— Кой идва насам? — запита го Лопес.

— Някой си сержант Коен от полицията в Портланд. Каза, че иска да разговаря с теб.

— Уцелил е безпогрешно момента — рече тя.

Уормак се надигна от стола си, но Лопес го спря с жест. Изправи се и отиде да отвори вратата, от другата страна на която бе застанал Сет Коен, висок колкото Килбърн, но с жилавото телосложение на атлет. Имаше къса черна коса и маслиненна кожа, подчертаваща привлекателното му изваяно лице с кафяви очи. Той се усмихна смутено и влезе в стаята.

Уормак стана, заобиколи бюрото си, стисна му ръката и представи останалите.

— Съжалявам, че прекъсвам срещата ви, д-р Лопес — извини се Коен.

— Моля, наричайте ме Лина — усмихна му се тя. — Радвам се, че сте тук точно в този момент. Тъкмо започвахме да коментираме вашето участие в кризата около МРГАС. — Тя му протегна малката си ръка. — Сет, може би е най-добре сам да разкажете на Дейвид и Греъм онова, което вече споделихте с мен?

Детективът кимна и дръпна още един стол към бюрото.

— Двамата с партньора ми разследваме случай на двойно убийство в Портланд — започна той. Преразказа им историята на запознанството си с Каръл, първата жертва на МРГАС в Портланд, и за убиеца, представящ се за търговец на наркотици. — Човекът е използвал името Денис Тайлър преди една седмица в Портланд, но е възможно — дори много вероятно — вече да е сменил самоличността си.

— Видя ли, Дейвид! Този тип Денис Тайлър е връзката между всички огнища на зараза. Сигурна съм, че той е „тъмноокият дилър“ на Тоня Джаксън. — Тя потупа с длан масата пред себе си.

Уормак я изгледа за няколко секунди с намръщено лице и притеснен поглед. После се обърна към Килбърн:

— Може ли бактерия от типа на МРГАС да оцелее в среда на прахообразен кокаин и хероин?

— Не се нуждае от специална влажна среда — кимна той. — Кокаин на кристали е напълно подходящ за целта. Правила сме изследвания и имаме наблюдения с МРСА.

— Добре тогава — обърна се към детектива Уормак. — Нека приемем, че наркотиците са били заразени. Възможно ли е търговецът да не е знаел това?

— Въобще не допускам Тайлър да е бил наркотърговец — поклати глава Коен. — Сцената на местопрестъплението издава професионален убиец. Освен това, доколкото сме разбрали, той въобще не е продавал наркотиците, а само е раздавал безплатни мостри. Знаем също така, че ги е разпространявал между най-зле изглеждащите наркомани.

— Което е толкова логично, ако искаш съзнателно да причиниш епидемия — закима енергично с глава Лопес. — Заразяваш неколцина пациенти с разрушена имунна система и ги пускаш да разнесат инфекцията в своите среди и по болниците.

— Моля да извините некомпетентността ми, доктори — намеси се портландският детектив. — Вярно ли е, че досега *никой никъде* не е виждал микроба на МРГАС?

— Така е — отговори му Лопес.

— Добре тогава, а откъде се е сдобил с него Денис Тайлър?

— Предполагам, че някой му го е направил — рече Килбърн.

— *Направил му го е?* — изуми се Коен.

— Не е особено трудно. Резистентността на бактериите се определя от техните гени или ДНК. Познаваме три основни механизма за предаване на резистентността между клетките им. — Килбърн се впусна в обяснения, които бе давал многократно на студентите си. Постара се да го направи по по-достъпен начин и да избегне дидактичния тон. — Това е, на първо място, трансформацията, когато бактерията всмуква свободно плуваща в околната среда ДНК; след това е конюгацията, която е подобна на полов акт между бактериите, които си разменят вериги от ДНК, наречени плазмиди; на трето място е трансдукцията, при която участва и вирус, посредник при предаването на ДНК от една бактерия на друга. Всички тези механизми могат да бъдат възпроизведени в лабораторни условия.

Трябва само да съберете бактерии, резистентни на отделните антибиотици, да изтеглите тяхната ДНК и да прехвърлите резистентния ген в колония бактерии-приемници. — Той щракна с пръсти: — И хоп — получавате МРГАС.

— Нима е толкова лесно? — поклати невярващо глава Коен.

— Малко опростих нещата, но не би трябвало да е проблем за опитен микробиолог, разполагащ с добра лаборатория.

Уормак се наведе напред и опря лакти на бюрото си.

— Вече знаем как и донякъде знаем кой. Въпросът, на който нямаме отговор, е *защо*. Защо някой ще си направи труда да създаде чисто нов супермикроб?

---

[1] Привърженици на теориите за „края на света“, оттеглили се в слабо населени райони с цел да преживеят ядрени и биологични войни. — Бел.прев. ↑

Сиатъл, Вашингтон

Хейли Валънс се събуди в същата странна болнична стая. Кабелите и маркучите все така кръстосваха леглото и машината бръмчеше до главата ѝ. Същата тръба бе пъхната дълбоко в гърлото ѝ. Повдигаше ѝ се и тя се опита да повърне, но само мъчително се разкашля. Телцето ѝ се разтърсваше от спазмите, но от устните ѝ не се отрони нито звук.

Съвсем уплашена, тя повдигна глава от леглото и потърси с поглед мама или татко. Видя ги да стоят до леглото, облечени в същите смешни зелени пижами. Мама държеше ръката ѝ, а татко бе сложил своята на рамото ѝ. Присъствието им я поуспокои и кашлицата престана. Като че ли нищо не се бе променило.

Не, не беше така. Хейли усети нещо различно — очите на мама бяха сухи и тя се усмихваше зад маската. Погледна към татко, който също се усмихваше.

Дали съм вече на небето?, почуди се тя. Искаше да попита, но тръбата пак спря думите ѝ.

— Хейли, мила... — Гласът на майка ѝ отново потъна в ридания.

— Хейли, мечето ми, докторите казват, че вече си по-добре. — Татко нежно стисна рамото ѝ. — Казват, че ще се оправиш. — Гласът му се пречупи по начин, който никога досега не бе чувала.

И в момента, в който чу думите му, Хейли осъзна, че вече не ѝ е толкова зле. Голямата машина продължаваше да вкарва въздух в гърдите ѝ всеки път, когато се опиташе да вдиша, но вече не беше толкова трудно. И не се чувстваше замаяна. Стисна ръката на мама. Опита се да се усмихне на татко, но тръбата между устните не ѝ позволи.

Пръв се разсмя татко. После мама, все още хълцаща, се присъедини към него. Хейли също се смееше, захапала шнорхела. Смехът ѝ причини нов пристъп на кашлица, но вече не ѝ пукаше.

Знаеше, че ще си отиде у дома.

Филадельфия, Пенсилвания

Хортън влезе в кабинета си малко след седем часа сутринта. Усещаше силна умора и замаяност. Не бе спала след нощния скандал с Мартино и всичко около нея тънеше в мъгла. В желанието си да напусне апартамента му колкото се може по-бързо, тя бе разсипала съдържанието на чантата си на пода в хола. Все още помнеше безизразното му лице, когато, коленичила почти в краката му, трескаво събираше разпилените си вещи. В таксито, на път за вкъщи, не успя да овладее комбинираното влияние на нервния шок и алкохола и бе принудена да помоли шофьора да спре, за да върне на природата съдържанието на стомаха си. По-късно, вече у дома, погълна три таблетки приспивателно с чаша вино, но и те не ѝ помогнаха да заспите нито за миг. Таблетките не ѝ помогнаха дори да овладее треперенето на ръцете си.

И сега, седнала зад бюрото, облегла треперещите си ръце на пулсиращите си слепоочия, недоумяваше защо въобще се реши да дойде на работа. Беше ли в състояние да свърши нещо полезно? А може би, като резултат от скандала с Люк, щеше да ѝ се наложи до края на деня да си прибере вещите и да опразни кабинета.

Телефонът иззвъня и тя подскочи сепнато. Заинтригува я индикацията *Испания*, изписана на дисплея, показващ източника на обаждането. Вдигна слушалката и чу топъл баритон със силен испански акцент:

— Добро утро, д-р Хортън, радвам се да ви чуя. Тук е д-р Емануел Сапатеро. Обаждам се от централната болница на Вале д'Еброн. Аз съм...

— Но разбира се, д-р Сапатеро — прекъсна го Хортън. — Вие сте водещият изследовател на тестовете с „Оралоксин“ в Испания.

— Така е — с видимо удоволствие отвърна гласът.

— С какво мога да ви бъда полезна, д-р Сапатеро?

— Д-р Хортън, преди всичко искам да ви поздравя за създаването на този забележителен медикамент. — Музикалният акцент на Сапатеро достигаше до нея с ехо по сателитната линия. — Въпреки че данните ни не са напълно обобщени, за мен е безспорно, че „Оралоксин“ действа не по-зле — а най-вероятно по-добре — от венозно прилаганите препарати за лечение на МРСА.

Само преди седмица тези думи биха повдигнали духа и самочувствието ѝ. Сега те предизвикваха по-скоро пристъп на подозрителност и тя застана нащрек: едва ли Сапатеро би се обадил само за да я поздравя, преди да е извършил пълната обработка на данните.

— Но има и още нещо, докторе, нали така?

— Всъщност, бих искал да споделя едно наблюдение. — Той прочисти гърлото си и продължи с доста по-неуверен английски. — Предполагам, че сте извършили достатъчно много опити и ще можете да ми кажете, дали това има някакво съществено значение.

— И кое е това, което може би е от значение? — нетърпеливо запита тя.

— Наблюдаваме го при един от пациентите, третирани с „Оралоксин“, мъж на средна възраст с възпаление на бедрото, причинено от МРСА. Разбирате ли, възпалението бе овладяно бързо и ефикасно, но вчера, на четвъртия ден от лечението, му направихме поредната кръвна картина и забелязахме, че белите му кръвни телца...

Стомахът на Хортън се сви мъчително.

— Какво е станало с тях?

— Намалели са. — Гласът му се поколеба и затихна. — Значително.

— Колко значително? — Усещаше как гърлото ѝ се свива все повече и повече.

— От 11,200 преди два дни, сега са спаднали до 1,100. Болният не показва никакви други симптоми — побърза да добави той, — но досега не сме наблюдавали подобна реакция у никой друг от пациентите от експерименталната група. Затова ми се искаше да се консултирам с вас дали да продължим лечението.

— Спрете проклетото лекарство! — изкрещя Хортън в слушалката. — За бога, не му давайте нито една доза повече!

— Но, моля ви, д-р Хортън — притеснено възрази Сапатеро. — Аз само исках да се посъветвам с вас.

— Съжалявам, д-р Сапатеро. — Все още не бе в състояние да овладее треперенето на гласа си. — Наблюдавали сме подобна реакция при няколко опита с лабораторни примати. В редки случаи „Оралоксин“ може да потисне функциите на костния мозък. Дори... — Тя замълча, преди да произнесе „пълно унищожаване на костния мозък“.

— А дали това потискане на функциите е обратимо? — Южняшката средиземноморска топлина изчезна от гласа му, в който сега звучеше подозрение.

— Убедена съм, че е. Но, все пак, трябва да прекратите лечението с „Оралоксин“.

— Разбирам — хладно промълви той. — Това означава ли, че трябва да прекратим цялото изследване?

— Това е първият случай на подобна реакция у хора. — Хортън искаше да омекоти твърде острата си и категорична реакция, но внезапно си даде сметка, че не се вълнува истински дали той ще спре изследванията, или не. — Оставям това изцяло на вашата преценка, д-р Сапатеро.

— Разбирам — повтори замислено гласът отсреща. — Ще уведомя за случилото се комисията по научноизследователска дейност към ръководството на болницата, която има правомощия да се произнесе по въпроса и ще ви уведомя за нейното решение.

Затвори телефона, обхваната от ледена празнота. Представи си как се отнася, седнала на предната седалка на колата си в затворения гараж, а звуците на любимия ѝ концерт на Григ се смесват с шума на работещия двигател. Картината бе ярка, комфортна и много, много привлекателна.

Отпускаше глава върху ръцете си на бюрото, когато чу шума от стъпките на влезлия в кабинета ѝ Нийл Райлън.

— Ел, какво става? — Втренчените в лицето ѝ зелени очи на колегата и приятеля излъчваха тревога.

— Само си представях как за час или два загревам двигателя на колата в гаража — присви рамене тя.

— Това дори не е смешно, Елън! Какви са тия глупави шеги?

— Извинявай, Нийл. Глупава шега, наистина. — Тя махна извинително с ръка, отпъждайки видението. — Бях се замислила за Вик.

— Разбирам те — отвърна Райлън с унила усмивка. — Ние бяхме нещо като трима мускетари, рицари на лошия късмет. Не съм подозирал, че ще ми липсва толкова много.

— Нийл, нямам това предвид. Оказа се, че Вик през всичкото време е бил напълно прав.

— За какво? — скептично надигна глава Райлън.

— За рисковете от „Оралоксин“. — Тя му каза за пациента от испанското изследване.

Очите му се разшириха и лицето му се смрази. Отпусна се на стола до бюрото ѝ и невярващо промълви:

— Ужас...

— Нов ден, нова катастрофа.

С тъжна гримаса Райлън заби поглед в бюрото.

— Нийл, мисля, че всичко свърши.

— А какво ще правим с МРГАС? — запита той с монотонен глас, без да вдига очи.

Хортън само мълчаливо сви рамене.

— Във вестниците пише, че епидемията в Сан Франциско, Сиатъл и Ванкувър излиза извън контрол. Доколкото знам, „Оралоксин“ е единствената надежда да бъде спряна — продължи той.

— Но ние въобще не сме сигурни, че лекарството действа на пациентите. Може би въобще не е ефикасно извън лабораторните стъкленици.

Райлън я погледна строго:

— Ефективността му при МРГАС е единственото нещо, с което трябва да се съобразяваме оттук нататък.

— Как така, Нийл?

— Не разбираш ли, Елън? — въздъхна той. — На Виктор щеше да му бъде много трудно да вземе решение в тази ситуация: от една страна, бяхме толкова притеснени, че ще спрат работата ни веднага, щом разберат за шимпанзетата, а от друга, ако „Оралоксин“ може да се справи с МРГАС, това няма да притесни никого. Бихме могли да им покажем планини от мъртви маймуни и пак няма да ни позволят да спрем проекта „Оралоксин“.

— Никога не съм мислила за нещата в такъв аспект — бавно каза тя. — Бъдещето на „Оралоксин“ наистина зависи единствено от това дали действа срещу МРГАС. — В мига, когато думите излязоха от устата ѝ, сърцето ѝ подскочи от пронизалата я чудовищна догадка. *Не! Това не може да бъде!*

— Ел? — Райлън се бе навел напред и внимателно разтърсваше ръката ѝ.

Тя се поколеба, уплашена да даде словесен израз на разтърсващата я мисъл. Преглътна и, престашила се, започна да му обяснява:

— Мислех си за всички онези бактерии, на които изпробвахме ефективността на „Оралоксин“, Нийл. Сигурно помниш онзи мултирезистентен щам на златистия стафилокок, който генерирахме в лабораторията, за да тестваме чувствителността на медикамента, нали?

— И какво за него? — Райлън отпусна ръката ѝ.

— МРГАС се появи почти веднага, след като го създадохме.

— Подобни съвпадения са ежедневие в микробиологията, Ел. Спомни си за ванкомицин-резистентния ентерокок, който се появи практически едновременно в Европа и Япония, например.

— Вярно. Но дали можем да бъдем сигурни, че създадената от нас мултирезистентна бактерия по никакъв начин не е свързана с МРГАС?

— Допускаш, че бактерията по някакъв начин се е изплъзнала от лабораторията? — Веждите му се сключиха и очите му загрижено потъмняха. — Че е влязла в контакт със златисти стафилококи от група А и е мутирала до МРГАС?

— Не. — Тя бавно поклати глава. — *Допускам, че някой съзнателно я е разпространил.*

Сиатъл, Вашингтон

Лопес се събуди в 5:20 сутринта, решена да действа. След като детектив Коен бе назовал потенциалния разпространител на заразата с МРГАС, всичките ѝ съмнения се бяха разсеяли окончателно. Нищо че колегите ѝ от ЦКЗ отказваха да го приемат — тя знаеше, че най-новият супермикроб не е проява на гнева на природата, а дело на човешки ръце. И разпространението му също се дължеше на човека, а не на случайността.

Закачи каишката на Роза и я поведе надолу по стълбите към парка за сутрешна разходка. Докато вървеше с бърза крачка по алеята, мислите ѝ се насочиха към Сет Коен. Усещаше необикновения му характер зад ненатрапчивата му външност. Импонираха ѝ дълбоките му кафяви очи, мургавото лице и остри черти. Също като Греъм Килбърн, който, със светлата си кожа, квадратна брадичка и извита усмивка беше негова пълна противоположност. Привличаха я свободните му маниери и небрежния чар. Никой от мъжете, с които се бе срещала през последните две години, не можеше да се сравни с тях двамата.

„Стегни се, Лина!“, смъмри се сама. Засрами се, че позволява на мислите си да се увличат по мъже, които не познава нито професионално, нито като личности, които, на всичко отгоре, живеят на стотици мили далеч от нея.

След разходката откачи каишката на Роза, напълни купичките ѝ с храна и вода, взе душ и седна пред компютъра. Шестото от двайсет и деветте съобщения, пристигнали през нощта на електронната ѝ поща, привлече вниманието ѝ. В текста, изпратен от центъра за наблюдение на ЦКЗ, се казваше, че в болницата на Ориндж каунти^[1] са констатирани два случая на инфекция с МРГАС, като единия от пациентите, пристрастен към венозни наркотици, е починал от некротичен фасцит.

— Не и в Лос Анджелис! — простена тя към кучето, излегнало се в краката ѝ. Не можеше да си представи как биха могли да изкоренят заразата от десетмилионното население на града.

Телефонът ѝ завибрира и тя го поднесе към ухото си.

— Здравей, Лина, Греъм е. Извинявай, че ти звъня толкова рано.

— Няма проблеми. — Тя погледна часовника си и видя, че вече е седем без пет. — Отдавна съм станала.

— Чу ли вече?

— Кое, за Лос Анджелис ли?

— МРГАС е стигнал до Ел Ей? — изненада се той.

— Да. — Тя му прочете текста, получен по електронната поща.

— Хmmm — проточи той с изненадващо спокойствие. — Хубаво, че „Оралоксин“ действа, доколкото можем да преценим.

— *Действа?* — Тя се изправи рязко на стола си и стресна Роза, която скочи на крака.

— Да, имаме многообещаващо развитие на лечението в „Харбър сентър“. Ще ти разкажа подробностите, докато закусваме.

Нямаше търпение да чуе детайлите и веднага звънна на Дейвид Уормак, но се натъкна на телефонния му секретар. Изпълнена с любопитство и с повишен адреналин, тя сграбчи чантата си и забърза към вратата още преди да е изсушила и пригладила косите си. Скочи в колата и без да сваля подвижния покрив, подкара към ресторанта, където намери Килбърн, чакащ сервитьорите да му посочат свободна маса.

Широка усмивка заля лицето му. Той разтвори ръце и я притисна до себе си в радостна прегръдка. След миг я пусна, сведе поглед надолу и прочисти гърлото си:

— Извинявай, аз... ами... май съм малко превъзбуден от новините. За пръв път, откакто започна тази история с МРГАС, имаме за какво да се поздравим.

— Определено поводът заслужава една прегръдка, Греъм — мило му се усмихна тя, сложила ръка на рамото му.

Висока млада сервитьорка с боядисана руса коса ги поведе към подредена маса в ъгъла. Масата бе сервирана за трима и Лопес погледна въпросително към Килбърн:

— Сет ли чакаме?

— Да. Хванах го точно преди да излезе за сутрешния си крос. Обеща да дойде, но може малко да се забави, затова помоли да започваме без него.

Тя усети леко, съвсем момичешко разочарование и побърза да смени темата:

— И така, какво става в „Харбър сентър“?

— Помниш ли малкото момиченце, за което ни каза Дейвид?

— Разбира се — кимна Лопес. — На десет години, с пневмония, причинена от МРГАС.

— Точно тя. До края на деня ще ѝ махнем респиратора — усмихна се той.

— Но тя е лекувана само от едно денонощие — учудено поклати глава Лопес.

— Лекуващите я лекари са приятно изненадани от реакцията ѝ.

— И не допускат това да е случайно, да не се дължи на „Оралоксин“?

— Лина, вчера сутринта всички очакваха да откарат детето в моргата. Днес вярват, че до два-три дни ще го изпишат и изпратят у дома. И не само нея. При нея реакцията е най-категорична, но и всички други пациенти, третирани с „Оралоксин“, тази сутрин или показват признаци на подобрене, или, най-малкото, се стабилизират.

— Да пием за гения, който пръв се реши да приложи непознатото експериментално лекарство! — Тя вдигна ръка с чашата вода и я насочи към Килбърн.

— Удар в тъмното — присви рамене той. — Не. Истинският гений, комуто трябва да благодарим, е съзателят на „Оралоксин“, Елън Хортън. За Елън Хортън — вдигна чаша и той.

— За Елън. — Тя отпи и сложи чашата обратно на масата. — Вие нали сте състуденти с нея от медицинския колеж?

— Не се бяхме чували поне десетина години, но бяхме доста близки в колежа. Първата ни съвместна работа бе в анатомичната лаборатория, а след това заедно превземахме изпитите.

— Що за човек е?

— Елън? — Килбърн наведе поглед към чашата си, обмисляйки отговора. — Освен че е брилянтна, тя е и доста амбициозна и целеустремена. Много е мила, любезна и... — Той се поколеба.

— И какво?

— Като повечето преуспяващи свръхамбициозни работохолици, тя е най-големият враг на самата себе си. Нищо не може да я задоволи. Проявява изключителна възискателност към всичко, което прави. Освен това страда — или поне тогава страдаше — от периодични пристъпи на тежка депресия. — В гласа му прозвуча искрено съчувствие.

— Прав си за свръхамбициозните. Някои от най-именитите специалисти, които съм срещала, докато работех в Атланта, бяха дълбоко нещастни.

— Ето, виждаш ли? Аз затова избрах пътя на умерената посредственост — ухили се той.

— Чак пък посредствен! — Лопес завъртя очи и се изсмя на свой ред. — Но мисля, че татко имаше много добър усет за прекалените амбиции.

— Нима?

— Да. Той забеляза моята амбициозност много преди аз самата да я осъзная.

— Ти? *Амбициозна?* — Килбърн имитира подигравателна изненада.

— Не можеш да работиш в СЕИ, ако не си амбициозен — сериозно отвърна тя. — Но да ти кажа за татко. Когато бях в четвърти клас, спечелих наградата за най-добър ученик и, разбира се, веднага му се похвалих. Той ме прегърна, целуна ме по бузите, а после ме сложи да седна на коляно и съвсем сериозно ми каза следното. — Тя заговори с нисък глас и подчертан испански акцент: — Кат, едва ли има по-горд баща от мен. Но искам да ми обещаеш, че никога няма да търсиш щастието в живота в дипломите, които украсяват стените на кабинетите. Няма да го намериш там, ангелчето ми. *Comprende?*^[2] — Тя замълча и се пресегна за менюто, неочаквано засрамена от откровеността си.

— Татко ти е бил много прозорлив човек — продума умислено Килбърн. В този миг телефонът му звънна. Той го включи, заслуша се в думите отсреща и отговори: — Добре, ще те вземем по пътя. — После се обърна към нея: — Сет каза, че няма да стигне навреме за закуска. Бил се объркал, докато си правел кроса и отишъл прекалено далеч. Ще го вземем на отиване към болницата.

Сервитьорката дойде и те поръчаха закуска. Джогинг проблемите на Коен напомниха на Лопес, че е пропуснала четири

последователни сеанса във фитнеса и без особена охота се ограничи само с мюсли и йогурт. Килбърн поръча същото.

Погълнаха здравословните закуски, разменяйки подробности за кариерите си и изборите, пред които са били изправени. Постепенно разговорът се насочи към по-лични детайли и той я запита дали има деца. Тя поклати отрицателно глава и се засмя:

— Най-близко до това състояние е моят териер Роза. — Отмести поглед и продължи: — Бях сгодена преди време, но нещо не се получи. — После се обърна към него. — А ти?

— Имам двама племенници, момче на десет и момиче на осем години, които са ми много близки. Сестра ми е самотна майка и аз ѝ помагам, когато мога. Те са чудесни хлапета и, да си призная, ми носят много радост. Но — той сви рамене — засега съм сам. Приятелката ми — май по-правилно е да кажа „бившата ми приятелка“ — ме напусна преди няколко месеца.

Начинът, по който го произнесе, ѝ подсказа, че все още е емоционално обвързан.

— Дълга ли беше връзката ви? — попита тя.

— Почти четири години, три от които живяхме заедно.

Лопес кимна разбиращо.

— Струваше ми се, че вече е дошло време да се установим. Мишел е архитект, младши партньор във фирмата. Моята практика също е доста добра. — Той сведе поглед към масата. — Говорехме за брак. И аз си представях... надявах се... че ще имаме собствени деца. — Гласът му прегракна и той неочаквано се изчерви.

— Не сме ли и двамата типичните загубеняци в живота? — усмихна се Лопес, съчувствайки на болката и уязвимостта му.

— При това, закъсняващи загубеняци! — възкликна Килбърн, поглеждайки часовника си.

Той настоя да плати сметката и след като оставиха няколко банкноти на масата, двамата се устремиха към колата ѝ. Потеглиха към крайбрежния булевард, където трябваше да ги чака Коен. Намериха го изправен пред входа на хотела. След като се поздравиха, той се качи в колата и тя го запита дали е чул добрата новина за „Оралоксин“.

— В общи линии — отговори той, докато затягаше предпазния колан и оглеждаше интериора на автомобила.

Тя се зачуди дали пресмята наум цената му, но той не направи никакъв коментар.

Докато пътуваха към болницата „Харбър сентър“, двамата лекари му разказаха подробности за пациентите, лекувани с „Оралоксин“, и за тяхната реакция на медикамента. Когато пристигнаха, Лопес припряно ги заведе на осмия етаж, където се разполагаше отделението за заразените с МРГАС, вече известно само като „Отделението“. На входа имаше пропускателен пункт и пазач, който придирчиво огледа пропуска на епидемиолога. След почти десет минути разговори по радиостанцията, на Килбърн и Коен също бе разрешено да влязат вътре.

В женската съблекалня Лопес си сложи престилка с качулка, маска, ръкавици и пластмасови чорапи над обувките. Подобно на двама загубили пътя си хирурзи, Коен и Килбърн я чакаха в коридора.

Отделението имаше две зони. По-голямата се състоеше от няколко зали, в които бяха настанени пациенти с по-лека форма на инфекция и преносители. Другата част представляваше напълно функционално интензивно отделение, в чиито изолатори лежаха четирима пациенти в тежко състояние. Над всичко се носеше миризма на йод и пропита с амоняк стерилност.

Дежурната сестра Джанис, дребна и набита бърбица с провлечен южняшки говор, ги разведе из отделението.

— Притеснявахме се, че може да не ни стигнат помещенията — каза тя, докато им показваше четиринайсетте празни стаи в интензивната зона. — А сега, ако е дал господ, с това чудодейно лекарство „Оралоксин“, може въобще да останат незаети.

— А това тук е нашата най-бързо оздравяваща пациентка, малката Хейли Валънс. — Тя им посочи стаята, отделена от коридора с голяма двойна остъклена врата. — Някои от екипа се шегуват, че тя трябва да стане рекламното лице на „Оралоксин“.

Лопес надникна през стъклото и видя миловидно момиченце с кестеняв бретон, легнало назад на високите възглавници. Въпреки ендотрахеалната тръба, излизаща от гърлото му, детето бе отворило широко очи и оживено движеше ръцете си. От двете страни на леглото над нея се бяха надвесили мъж и жена, вероятно нейните родители. Сцената повдигна духа ѝ. Ако можеше да се абстрахира от

медицинската апаратура наоколо, би казала, че хлапето изглежда твърде добре, за да лежи в интензивно отделение.

По погледа на Килбърн, отправен към нея, по усмихнатите му очи, надзъртащи над хирургичната маска, позна, че в главата му се въртят същите мисли. Дочу думите му:

— Обзалагам се, че много скоро ще изпишат Хейли от интензивното отделение.

— Вероятно утре — потвърди Джанис и ги поведе покрай другите изолатори. Пациентите в тях изглеждаха по-болни от Хейли, но тя ги увери, че всички са по-добре от предишния ден. С особено чувство за гордост добави, че „през последните петнайсет часа няма смъртни случаи“.

След това ги изведе от интензивната зона и ги насочи към другия край на отделението, приличащо повече на болнична палата, каквато, всъщност, беше. Някои от вратите бяха отворени, а в коридорите се мяркаха пациенти, носещи хирургически маски. Спряха пред една от стаите.

— Тук лежи Анджи. Формално сме длъжни да държим вратата постоянно заключена, макар че тя засега се държи съвсем прилично. — Джанис повика пазача, който отключи вратата на стаята. — Никак не обича да носи маска, пък и ние не я насилваме, откакто последните тестове показаха, че вече няма МРГАС в слюнката ѝ.

Введе ги в стаята, където Анджи Фишър, облечена в болнична нощница, седеше изправена на леглото, зачетена в тийнейджърско списание. Косите ѝ, все още боядисани в синьо, бяха грижливо сресани назад и захванати с шнола. Лицето ѝ бе спокойно, зениците, изчистени от метамфетамина, бяха с нормални размери и разкриваха яркия зелен цвят на ирисите. Лопес видя пред себе си едно бледо и измършавяло, но въпреки това миловидно изглеждащо девойче.

— Анджи, предполагам, че си спомняш д-р Лопес и д-р Килбърн. Виждали сте се вече, нали? — представи ги Джанис.

Анджи кимна срамежливо.

— А това е сержант Коен. — Джанис посочи Сет. — Ще те оставя за малко в техните добри ръце. А вие, когато искате да излезете, просто ни викнете — обърна се тя към посетителите, преди да напусне стаята. Вратата след нея се затвори с шумно изщракване.

Килбърн дотътри три стола до леглото. Лопес седна между двамата мъже и се обърна с лице към момичето:

— Как си, Анджи? — попита тя.

— Добре съм. Казах ви го, още когато дойдохте у Джейк — отвърна леко нацупено Анджи.

— Ние ти обяснихме още там, че се налага да те поставим под карантина.

Анджи не възрази. Наведе поглед към леглото, а после вдигна зачервените си очи към тях:

— Нима аз съм заразила всички тук?

— Не мисля, че това е така — поклати глава Лопес.

— Но вече няколко пъти чувам да казват, че аз съм пренесла заразата от Ванкувър в Сиатъл.

— Това не е вярно. — Лопес се наведе напред в стола си. — Анджи, имаме нужда от помощта ти.

— Джейк не е идвал да ме види, откакто съм тук — кисело съобщи тя. — Предполагам, че тези наемни ченгета не са го пуснали.

— А може би е прекалено уплашен да не би да се зарази — подметна Лопес.

— Аха. Може — кимна Анджи и подсмръкна. — Мислите ли, че ще дойде скоро? — Тя погледна с надежда към Лопес. — Нали ще дойде, докторе?

На Лопес много ѝ се искаше да каже на бедното дете, че Джейк Фаскън е същинската причина тя да се намира тук, но замълча, усмихна се и я запита:

— Как е раната на бедрото ти?

Анджи повдигна лявата страна на нощницата си. За двата дена, откакто я бяха видели за последно, раната видимо бе зараснала. Вече бе само една покрита с коричка драскотина, без никакво зачервяване наоколо. Лопес се зачуди дали това се дължи на „Оралоксин“, или на стандартните медикаменти за кожни инфекции.

— Трябва да разберем кой ти е причинил това — попита тя, сочейки нарастващата рана.

— Вече ви казах. — Раменете на момичето се дръгнаха назад и тя облиза устни. — Някой от приятелите, вероятно Ренди или Джени.

— Не ти вярвам — поклати глава Лопес.

— Защо да ви лъжа? — Анджи обвини ръце около слабите си гърди.

— Знаем за търговеца, който ти е дал мострите. Знаем също така, че той го е направил *специално*, за да те зарази — настоя Лопес.

Не получи отговор.

— Чуй ме, Анджи. Ако не ни помогнеш, той ще стори същото на много други — намеси се и Килбърн.

— Не съм срещала човека, за когото говорите — почти прошепна момичето и поклати глава.

Килбърн погледна Лопес с безпомощно раздражение. Преди някой от двамата да реагира, в разговора се намеси Сет Коен.

— Анджи, аз съм ченге от полицията в Портланд. Искаш ли да знаеш защо съм тук?

Анджи захапа долната си устна и кимна, без да го погледне.

— Срещнах една жена в Портланд — продължи той. — Беше няколко години по-голяма от теб, но много си приличате. Имате едно и също непокорно излъчване. Казваше се Каръл Уилсън и бе свидетел по едно разследване на убийство.

— Е, и? — тихо попита Анджи.

— Наскоро си побъбрихме малко с нея и тя ми разказа едно-друго за себе си. Сигурно и ти си чувала тия неща. — Детективът въздъхна. — Добро дете от прилично и любящо семейство, попаднало в неподходяща среда. Кофти приятели. Наркотици. Зарибили са я и за нула време е хлътнала. Опитвала се е да се откаже, колкото е могла, но не е успяла.

Анджи не каза нищо, но леко кимна с глава, показвайки, че следи разказа на Сет.

— Беше пълна развалина, когато я срещнах. Само кожа и кости. Едва ли тежеше повече от четиридесет кила. Беше прихванала същата инфекция и беше много зле. — Коен замълча за момент. — Но Каръл беше не само наркоманка или момиче от улицата. Тя беше нечия дъщеря. Нечия по-голяма сестра. И у нея имаше нещо по-специално — един буден, но нереализиран интелект.

— Защо имаше? — дрезгаво промълви Анджи.

— Каръл е мъртва — делово ѝ съобщи той. — Също като теб получи възпаление на мястото, където си е инжектирала наркотика. За разлика от твоя случай, при нея нещата отиваха все по-зле, докато

накрая припадна в ръцете ми. Но тя знаеше кой ѝ е причинил смъртоносната болест и ми го описа. Каза, че бил висок и представителен, но имал очи на мъртвец. — Коен поклати глава. — А сега идва най-лошото от цялата тази история. Той не само е причинил смъртта на Каръл, но я е използвал и като разпространител на тази отвратителна зараза. И я е оставил да умре, обвиняваща себе си за смъртта на други хора. Този тип е използвал и теб по същия начин.

Анджи запази мълчание, прекъсвано само от редки подсмърквания. Беше много спокойна, съвсем различна от предния път, когато я бяха видели натъпкана с наркотици, дърпаща се бясно в ръцете на санитарите, като пациент с психически проблеми. Накрая тя вдигна глава към Коен и прошепна:

— Очите му наистина бяха мъртви.

— Значи си го срещнала — окуражаващо я подкани Коен.

— Да. Но не казвайте на Джейк, моля ви. — Момичето умолително вдигна длани. — Той е толкова ревнив.

— Нито дума — обеща Лопес.

— Джейк сигурно щеше да ме убие, ако беше разбрал, че съм взела стока от този тип. Нямах никакви пари и Джейк щеше да реши, че съм се чукала с онзи, за да ми даде дрога. Но не съм го направила! — В очите ѝ искреше молбата да ѝ повярват. — Човекът ми ги даде безплатно. Нямам представа защо.

Лопес и Килбърн се спогледаха. Коен не отмести поглед от Анджи и продължи да я придумва:

— Анджи, трябва да ни помогнеш да намерим този тип. Какво си спомняш за него? Гласа му? Или дрехите му, миризмите му? Всичко ще ни е от полза.

— Лицето му — уверено отговори тя. — Аз имам много добра памет за лица. Мама често казваше, че имам фотографска памет. Виждам ясно лицето на гадняра.

— Ако доведем тук полицейския художник, дали ще можеш да му го опишеш?

— Няма нужда. Аз съм доста добър художник и портретист. Учителят ми от десети клас ми предричаше артистична кариера. — Девойката стрелна Коен с поглед: — Никога не би предположил, а?

— Можеш ли да ни го нарисуваш? — настоя той.

Анджи се надигна от леглото и издърпа чекмеджето на нощното шкафче, откъдето извади голям бележник и моливи. Разтвори бележника на коленете си и прехвърли няколко страници, изпълнени с рисунки и драсканици. На един от листовете, които прехвърли, успяха да зърнат мъжко лице, което удивително точно напомняше приятеля ѝ Джейк.

Момичето намери страницата, която търсеше, разтвори бележника и го обърна към тях. От листа хартия ги гледаше мъжко лице, излъчващо студена дистанцирана красота. Косите стърчаха около главата на къси, остри кичури. Имаше неразгадаемо изражение на лицето и смъртоносен поглед. Сърцето на Лопес прескочи и тя усети да я завладява едно забравено чувство. Страх.

---

[1] „Портокаловият окръг“ — наименование на близо десет административни окръга в САЩ. В случая се има предвид най-големия, намиращ се в Калифорния с център Лос Анджелис. — Бел.прев. ↑

[2] Разбираш ли (исп.). — Бел.прев. ↑

Маунт Айри, Филадельфия, Пенсилвания

Форбс дръпна силно каишката, закачена за задушаващо стегнатия нашийник на двугодишния мелез, кръстоска между лабрадор и овчарка. Главата на кучето се отметна назад и то притихна. Грубите уроци, които му преподаваше, заедно с умората от двучасовата разходка, си бяха казали думата и животинчето изглежда беше схванало какво се иска от него. За разлика от предишната вечер, когато го бе взел от приюта за бездомни кучета, сега вече не се хвърляше с радостен лай към всеки минувач или куче, които им се изпречваха на пътя.

Не за пръв път се възползваше от различните програми, позволяващи на човек да вземе за двацет и четири часова проба животно от приюта за бездомни домашни любимци. Разбира се, би могъл да купи кучето, но това противоречеше на пестеливата му природа. Нямахше намерение да запази псето, защото въобще не можеше да проумее какво кара хората да държат домашни животни. За него то беше само удобно прикритие, даващо му възможност да се разхожда посред бял ден из предградията, без да се набива на очи.

След като направи една бърза обиколка по алеите на Феърмонт парк, Форбс насочи кучето към улицата. Беше осем и половина сутринта. Почти пробяга двете преки, делеящи ги от къщата на обекта, но когато влезе в полезрението на високите френски прозорци, забави крачка. Вече трети път минаваше оттук в облачното утро. Този път забеляза кафявия „Форд Таурус“ седан на жертвата, изкаран на алеята пред гаража, и клекна, преструвайки се, че милва кучето. Може би излишно скри лице в козината на животното и изчака колата да мине покрай него, защото шофьорът в нея въобще не го погледна.

Изправи се едва когато колата зави зад ъгъла. Отърси ръце от кучешките косми, извади от джоба на якето си пакет влажни ароматизирани салфетки, отвори го и издърпа една. С удоволствие вдъхна стерилния спиртен аромат, заменил обратителната миризма на

мокра кучешка козина. Премахна грижливо следите от контакта с животното от ръцете и лицето си и бавно се упъти към къщата. Имаше намерение да я огледа отвсякъде, след което щеше да се отърве от кучето. Разполагаше с цял ден, за да си свърши работата.

Сиатъл, Вашингтон

Телефонът на Килбърн звънна точно когато излизаше от болницата „Харбър сентър“. Дръпна се настрана от Лина и Сет и затършува по джобовете си. Долепи апарата до едното си ухо, а другото запуши с ръка, приглушавайки грохота на уличното движение.

— Ехо, д-р Килбърн, помните ли ме? — запита го дрезгавият глас на секретарката му.

— Смътно — усмихна се той. — Не сте ли дамата, която държи бара в моя офис?

— Бих искала да бъда — разсмя се и Луиз. — Как е в Сиатъл?

— Криво-ляво. А как са нещата във Ванкувър?

— Няма нищо спешно — въздъхна тя. — Имаме няколко нови случая, някои от които са прихванали заразата извън болницата. Всички говорят само за новия микроб. И са много уплашени, докторе.

Макар че думите ѝ не го изненадаха, Килбърн се притесни: Луиз беше всичко друго, но не и паникьор.

— Мисля, че много скоро ще можем да им помогнем.

— Сигурен ли сте?

— Задръж за малко. — Той покри с ръка микрофона и викна към колегите си: — Лина, Сет, тръгвайте. Аз ще ви настигна. — После отново допря апарата до ухото си и разказа на Луиз за обнадеждаващите резултати, получени в Сиатъл след лечението с „Оралоксин“.

— Ха! Били сте прав през всичкото време! — възкликна тържествуващо тя. — Това обяснява нещата.

— Кои неща?

— Любезните позвънявания от „Свети Майкъл“.

— Възстановили са ми правата?

— Точно така. Д-р Тийл се обади поне три пъти и изпрати куп писма по факса. — Тя изсумтя. — Ако този сухар с колосаната риза

беше намерил начин да ни прати по факса и ключ от болницата, машината тук щеше да бълва парченца метал.

— Не се стягай, Луиз, той направи това, което беше длъжен — засмя се Килбърн. — Някой друг да ме е търсил?

— Всички ви търсят. Очаквам утре да видя физиономията ви на картонените кутии с мляко в супера.

— Кира обаждала ли се е?

— Само веднъж. — Преди да успее да я попита, Луиз добави: — Не се безпокойте. Звучеше съвсем добре, докторе. Гледала е всички новинарски емисии и се притесняваше за вас.

Почувства дълбоко облекчение. Сигурен беше, че Луиз не го е излъгала и че Кира наистина не е пила.

— Кой друг се е обаждал?

— Момент да видя. — Килбърн чу шумоленето на разлиствания бележник. — Един куп молби за помощ от местни доктори. Няколко обаждания от Атланта и Женева, които не изглеждаха чак толкова спешни, че да ви безпокоя. Има и едно обаждане от ваша бивша състудентка... — тя прелисти още няколко страници, — някоя си д-р Елън Хортън от Филадельфия. Обади се тази сутрин.

Килбърн мислено се наруга, че не е намерил време да съобщи на Елън резултатите от Сиатъл.

— О, щях да забравя! Имате още едно съобщение. — Луиз никога не забравяше нищо. Явно пазеше най-важното за края. — Вчера се обади Мишел.

Образът на Мишел, свита на дивана в джинси и тениска, изникна мъчително ясен пред очите му. Представи си я обгърнала чашата с кафе с две ръце, притиснала с рамо слушалката на телефона до ухото си.

— Каза ли за какво ме търси?

— Не. Каза, че не е спешно и ще ви потърси след някой и друг ден — безцеремонно отвърна Луиз.

Килбърн беше сигурен, че администраторката му е измъкнала много повече от Мишел, но не посмя да попита, притеснен от това, което можеше да научи за новия ѝ начин на живот.

— Благодаря, Луиз. Трябва да затварям и да догоня колегите.

— Хей, д-р Кей, бях ли права за д-р Лопес?

— Горедолу — уклончиво отговори той.

— И?

— Какво „и“, Луиз? — Усети, че думите му звучат някак отбранително. — Тук се намираме в един малък ад и хич не ми остава време за светски разговори с дамите — довърши той с пресилен смях.

— Е, докторе, винаги има и друга възможност. Пътят от Сиатъл до Ванкувър, ако нямате проблеми с трафика, ще ви отнеме по-малко от три часа.

— Довиждане, Луиз. — Той затвори телефона и махна с ръка към едно от такситата, които чакаха на няколко крачки от главния вход на болницата. Докато се настаняваше на задната седалка, дочу от радиото глас, говорещ на турски или някакъв подобен език.

Младият, ниско подстриган шофьор, го погледна в огледалото за обратно виждане и попита:

— Накъде, сър? — В гласа му прозвуча силен арабски акцент.

Килбърн му даде адреса на офиса на Лопес, пристегна предпазния колан и отново посегна към мобилния телефон. Набра номера на Елън Хортън и зачака. След петото позвъняване очакваше да се включи телефонен секретар и затова бе малко изненадан да чуе гласа на своята приятелка и състудентка.

— Елън, Греъм ти се обажда — рече той.

— Здравей, Греъм — сдържано отвърна тя.

Не можа да се удържи и да не се пошегува:

— Седнала ли си?

— Ммм?

— „Оралоксин“ действа, Елън. Наистина действа! Всичките десет пациенти в Сиатъл показват различна степен на положителна реакция, само след едно денонощие!

— Това е супер — каза тя, но в гласа ѝ нямаше нито изненада, нито ентузиазъм.

— „Оралоксин“ спаси живота на едно малко, десетгодишно момиченце, което беше на прага на смъртта. Елън, твоето лекарство я върна към живот.

— Това е наистина чудесно — отчуждено произнесе Хортън. — Но това лекарство не е само мое. Аз работих с цял екип специалисти.

— Не те разбирам. „Оралоксин“ има ефект, който не си могла дори да сънуваш, а ти не показваш никакъв ентузиазъм. Очаквах да се зарадваш на новините.

От другата страна на линията му отвърна дълго ледено мълчание. Накрая тя уморено промълви:

— Преди два дни почина един мой колега и приятел, Виктор Лешчак, с когото сме работили заедно през последните пет години. Той имаше ключова роля за успеха на проекта „Оралоксин“.

— О, толкова съжалявам — каза Килбърн с искрено съчувствие. — Какво се случи с него?

— Злополука по време на риболов. Коронерът^[1] обяви удавянето за нещастен случай.

Изненадаха го думите, които бе употребила, за да опише случката. Понечи да я попита по-подробно, но дочу странен звук в слушалката — тя плачеше.

— Елън, добре ли си?

— Не, мисля, че не съм.

— Елън, много съжалявам за твоя приятел...

— Не е само Вик — изхлипа тя. — Нищо не е както трябва, Греъм. Вече не знам какво да мисля.

— Почакай малко, Елън. Нищо не разбирам, разкажи ми какво става при теб.

— Ами, от доста време имаме проблеми с „Оралоксин“ — започна Хортън с по-спокоен глас. — Появиха се по време на лабораторните тестове с животни. Трябваше отдавна да сме съобщили на Агенцията. — Притеснението бликаше от думите ѝ. — Когато предадохме лекарството за клинични тестове, не бяхме довършили лабораторните изследвания, но бяхме много притиснати да бързаеме, да излезем колкото е възможно по-бързо на пазара...

Килбърн очакваше да обясни какви са били проблемите, но тя замълча.

— Какво не беше наред? — попита той. — Защо не сте били готови за клинични тестове?

— Не е много лесно да се обясни по телефона — запелтечи тя и подсмръкна. — Може би, ако дойдеш във Филадельфия, ще мога да ти разкажа всичко.

— Елън, затънал съм до уши тук, в Сиатъл. А във Ванкувър ме чакат цял куп нови и просрочени ангажименти.

— Разбира се, Греъм. Извинявай. Беше глупаво от моя страна. — Тя прочисти гърлото си. — Не знам какво ме прихвана. Напоследък не

мога да спя заради висящото разрешение от АХЛ и всички други проблеми тук. Извини ме, приказвам глупости.

Притеснението на Килбърн нарасна. За няколко минути на разговора им тя бе преминала от униние към силна тревога, за да завърши с уклончиво дистанциране.

— Слушай, Елън, може би, ако намерим по-подходящо време да си поговорим? Аз си нося постоянно мобилния телефон и можеш да ми се обадиш, когато ти е удобно.

— О, не, не се безпокой. Съжалявам, че те натоварих с проблемите си — нервно се засмя тя. — Това е от постоянното недоспиване, а сега и шокът от смъртта на Вик... Но сега, след като се наплаках като малко момиченце, се чувствам по-добре.

— Елън, сигурна ли си?

— Греъм, новините за „Оралоксин“ са направо великолепни — смени тя темата и продължи с неочаквано жизнерадостна интонация: — Колегите ще са на седмото небе от радост. Благодаря ти, че ми съобщи. Скоро пак ще ти се обадя.

И затвори телефона, преди той да може да каже и дума.

---

[1] Следовател при смъртни случаи. — Бел.прев. ↑

Филадельфия, Пенсилвания

Хортън бавно остави слушалката върху телефонния апарат. Разтуптяното ѝ сърце щеше да изхвъркне от гърдния ѝ кош. През всичкото време, докато разговаряше с Килбърн, се бе взирала невиждащо през прозореца на кабинета си и забеляза, че не е сама едва когато се обърна, за да вземе салфетка от кутията на бюрото си. Два чифта очи я гледаха през полуотворената врата.

Гърлото ѝ пресъхна. Откога бяха там? Какво бяха чули от разговора ѝ?

Но по лицето на влизащата в стаята Андреа Баингтън се беше разляла лъчезарна усмивка. А Мартино̀, който дори не бе я удостоил с поглед, докато напускаше апартамента му, се държеше като че ли помежду им никога нищо не се бе случвало.

— О, Елън, ти плачеш! Случило ли се е нещо? — присви вежди Баингтън.

Хортън подсмръкна няколко пъти, печелейки време. Мисълта ѝ напрегнато препускаше, пресмятайки каква част от истината да разкрие на хората, загубили доверието ѝ.

— Добре съм — изрече притеснено тя. — Това е превъзбуда от добрите новини.

— Значи вече знаеш за успеха ни в Сиатъл? — Очите на Баингтън се разшириха и по лицето ѝ се изписа наслаждение.

— Току-що говорих с Греъм Килбърн — кимна Хортън.

— Не е ли чудесно? Помисли само живота на колко хора си спасила — сияеше Баингтън. — Лекарството, което създаде, е истинско чудо.

— Въобщо не съм изненадан — гордо се намеси Мартино̀. Говореше на Баингтън, но очите му се взираха в Хортън. — Още когато Елън дойде при нас в „СептоМед“, знаех, че ще постигне огромен успех.

Напрегнатата бдителност на Хортън се поуспокои. Може би не бяха чули нищо съществено от разговора?

След малка пауза Баингтън продължи, все така усмихната:

— Елън, когато медиите научат за „Оралоксин“, ти ще се превърнеш в огромна сензация. В най-скоро време животът ти драматично ще се промени. — Усмивката ѝ отстъпи място на загрижено изражение. — Предполагам, че си даваш сметка за това?

Хортън кимна, преборила се с побилите я тръпки. Досега не се беше притеснявала особено от вниманието към личността ѝ, което можеше да предизвика „Оралоксин“. Не ламтеше за публична слава, но ѝ беше приятно да си представи високата оценка на колегите и професионалното утвърждаване, които успехът щеше да ѝ донесе. Въобще не се бе замисляла, че ефективността на създаденото от нея лекарство за лечение на МРГАС може да ѝ донесе световна слава и известност. Не искаше да участва в такъв цирк.

— Андреа е права, Елън — кимна Мартино̀. — На медиите няма да им отнеме повече от ден-два, за да научат за „Оралоксин“ и за теб, *n'est-ce pas*^[1]? И когато научат — той направи жест, потвърждаващ неизбежността на събитието — ще трябва да очакваш пълното им внимание.

— Ще ти звънят по всяко време — продължи думите му Баингтън. — Ще те причакват пред офиса и пред дома ти, с надеждата да получат ако не цяло интервю, поне няколко късчета информация.

— Мога да си го представя — резервирано отговори Хортън. Внезапно ѝ просветна накъде отива разговорът.

— Повярвай, Елън. — Баингтън се доближи и я потупа по ръката. — Те са експерти да изопачат думите ти и да ги цитират извън контекста. За щастие, разполагаме с много добри специалисти в нашия отдел за връзки с обществеността, чиято задача е да те пазят на една ръка разстояние от медиите.

Хортън послушно кимна с глава. Искаше ѝ се да махне ръката на Баингтън от рамото си, но се удържа.

— Говорителите на фирмата вече подготвиха кратко комюнике за журналистите. Би трябвало да го получиш всеки момент по електронната поща. — Тя погледна бегло Мартино̀, обърна се с лице към Хортън и продължи: — Според нас ще е по-добре да не

коментираш нищо с журналистите, преди ние с колегите от пресцентъра да сме подготвили почвата.

— Звучи разумно — съгласи се Хортън, добавяйки наум *и изгодно за вас*. Първо премълчаният страничен ефект при костния мозък. Сега странното подобие на МРГАС с микробите, създадени в лабораториите на „СептоМед“ — килерът на „Оралоксин“ бързо се пълнеше със скелети и тя разбираше отчаяното желание на Мартино и Баингтън да захлопнат вратата му преди те да изпълзят на бял свят.

— Елън, ще бъде в интерес на всички ни, най-вече в твой интерес, да не говориш с никого за „Оралоксин“. — Изражението на Мартино бе любезно както винаги, но в очите му бе изкристализирало заплашителното ледено излъчване, което бе зърнала предната нощ. Той направи крачка и се доближи до нея. Обля я упоителният аромат на одеколона му. Усети дъха му по бузите си. Еротичното им въздействие бе напълно изчезнало и сега усещаше само смразяващата заплаха, скрита в подтекста на думите му. — Не си ли съгласна, Елън?

---

[1] Нали (фр.). — Бел.прев. ↑

Сиатъл, Вашингтон

Седнал на предната седалка на „Ауди“-то на Лопес, Коен се взираше в облените от яркото утринно слънце сгради, покрай които минаваха. Все още се чувстваше като риба на сухо заради скока си от разследване на убийство в центъра на епидемиологична криза. Крепеше го увереността, че двата случая са свързани и имат обща цел: да открият Денис Тайлър и стоящите зад него хора. Не бе отслабнала и решимостта му да открие убиеца на Каръл Уилсън.

Много му бе допаднал начинът, по който Лопес и Килбърн се постараха да му обяснят сложните медицински термини — просто и същевременно без капка снизходителност. Радваше се на тяхната компания, но не можеше да игнорира видимите искри на привличане, прескачащи между тях двамата. Те, а не сутрешният му джогинг, бяха истинската причина да закъснее за закуската. Коен не искаше да бъде излишният трети. От друга страна, колкото повече време прекарваше близо до Лина, толкова по-трудно му ставаше да се съсредоточи в работата си. Освен със зашеметяващата си латино красота, тя го вълнуваше дълбоко с ярката индивидуалност на характера си, каквато отдавна не бе срещал.

— За какво мислиш? — запита го Лопес, намествайки слънчевите си очила.

— За медицината — уклончиво отвърна той.

— Да не би да си решил да си сменяш специалността?

— Не и с професия, която е още по-потискаща от работата в отдел „Убийства“ — поусмихна се Коен. — Мислех си колко много общи неща, за които дори не съм подозирал, има в двете професии.

— Абсолютно. Особено в това, с което се занимавам аз. Основна дейност на епидемиолога е да проследи прекъснатите брънки на веригата и да стигне до източника на заболяването. По време на специализацията си съм слушала няколко курса по криминология,

посветени на принципите на полицейското разследване. Да си призная, бяха ми много интересни.

— Тогава може би ти ще смениш професията? — предложи ѝ детективът с усмивка.

— В никакъв случай. — Тя отметна падащите на челото ѝ непокорни кичури. — Харесвам това, което вършиш, но не и *самите престъпници*. Предпочитам да си имам работа с бактерии-убийци, не с хора.

— Лина, мисля, че в момента си имаш работа и с двата вида.

— Много си прав — промърмори тя. — Я ми разкажи как избира да станеш ченге?

— И татко ми все това ме пита — изсумтя Коен.

— Не е ли горд със своя син детектив? — Усмивката ѝ откри два реда блестящобели зъби.

— Поне не го показва — отвърна той, мислейки за склонността на баща си да прикрива привързаността си зад ирония. — Нарича ме еврейски Чарли Чан^[1] и твърди, че не може да разбере защо съм избрал тази професия.

— А ти защо го направи?

— Ами, може би защото имам свръхразвито чувство за справедливост и възмездие, както се шегува партньорът ми. — Избра този отговор, защото се чувстваше малко неудобно да е обект на разговора.

— А има ли нещо вярно в това? — начумери се Лопес, без да отмества поглед от пътя.

— Бих казал, че обичам равновесието — тромаво се усмихна Коен. — Някой нарушава закона. Аз го намирам и помагам да бъде изправен пред съда. И по този начин се постига някакъв баланс на силите. Поне на теория.

— Аха. — Не звучеше никак убедена.

— Не можех да отида да уча медицина — равномерно продължи той. — Майка ми почина от рак на гърдата, когато бях още дете. Доколкото ми е известно, получи възможно най-доброто лечение. Всички се постараха да ѝ дадат всичко, на което бяха способни, и не мога да упреквам никого за това, което я сполетя. И по някакъв странен начин това стана част от мен. Отнеха ми я толкова рано, толкова млада, а аз нямаше кого да обвиня, да излея гнева си и да

отмъстя. Нямахте от кого да поискам възмездие за загубата си. — Коен отместил притеснено поглед от нея. — Май започнах да говоря безсмислици.

— Разбирам те до болка, Сет. — Тя се пресегна и нежно погали ръката му. — Минала съм през същите терзания, когато почина татко. — Тя се поколеба. — Беше толкова нечестно. Като че ли някой ме е ограбил, разбираш ли?

— Точно. — Топлината на пръстите, докосващи ръката му, проникваше дълбоко в него. — Мисля, че изпитах подобно чувство и когато почина нашата свидетелка, Каръл Уилсън. Приличаше на мама в последните ѝ дни. Съвсем млада, а толкова бледа и изнемощяла. Бях и с двете в смъртния им час. Но в случая с Каръл знаех, че има виновник, отговорен за смъртта ѝ. Някой, когото мога да накарам да понесе отговорността.

Тя кимна и нежно стисна ръката му, преди да отдръпне своята. Въпреки примамливата интимност на жеста ѝ, Коен почувства притеснение от откровенията си, направени пред човек, когото познава по-малко от едно денонощие. Прииска му се да научи повече за нея и попита на свой ред:

— А при теб как се получи? Защо избра медицината и, по-специално, епидемиологията?

— Медицината беше съвсем естествен избор, защото тя е, както се казва, в кръвта ми. И двамата ми родители бяха лекари в Гватемала, но и двамата не получиха разрешение да практикуват в САЩ. Татко беше хирург в родината, а тук му се наложи да работи като техник-рентгенолог във Финикс. Откакто се помня, той е бил категоричен, че единственото му дете трябва да бъде доктор, каквото и да се случи.

— А защо избра епидемиологията?

— Когато в университета трябваше да избира специалност, епидемиологията ми се стори страхотна възможност — екзотични микроби и вируси, пътувания, драматични преживявания в огнищата на епидемии. И най-важното — никакви пациенти, които ти звънят посред нощ — засмя се тя и продължи с по-сериозен тон: — Всичко това наклони везните в полза на епидемиологията. Бях много наивна и вярвах, че ако върша добре работата си, мога да бъда полезна не само за един пациент, а за много, едва ли не за цялото човечество. — По

лицето ѝ плъзна руменина. — Май страдам от някаква мания за героизъм.

Коен ѝ се усмихна с възхита:

— Може би точно сега се сбъдва мечтата ти да помогнеш на много хора.

— Страх ме е, че статистиката ще те опровергае, особено след като заразата е стигнала и до Ел Ей.

— Това не е станало по твоя вина. — Искаше да я успокои поубедително, но не можа да намери нужните думи. Вместо това каза: — Лина, мислиш ли, че Денис Тайлър продължава да разнася заразата?

— Мисля, че вече не му е необходимо. Би било излишен разход.

— Не те разбирам.

— Най-добрата аналогия на това, което вършат Денис Тайлър и съмишлениците му, е умишленият пожар. Много е трудно да причиниш пожар само с драсването на клечка кибрит, но всяко ново пламъче, всяка следваща искра увеличават вероятността да се достигне критичната точка на пожара. Достигне ли тази точка, която ние, епидемиолозите, наричаме „критична маса“, пожарът се разпространява самостоятелно, без чужда помощ. С други думи, няма нужда да изливаш туба бензин в средата на пламтящото здание, за да го поддържаш.

Коен кимна.

— И както при палежа, колкото по-обхватен и разрушителен е огънят, толкова по-трудно става след това да се открият причинителите. Доказателствата изчезват в пламъците. — Тя го погледна бегло. Очите ѝ излъчваха стоманена решимост. — Сет, убедена съм, че копелетата разчитат точно на това — епидемията да излезе извън контрол и да приеме такива размери, че да бъде невъзможно да проследим източниците ѝ.

— Пропуснали са да включат теб в сметките си.

— Едва ли това е най-сериозният им пропуск. — Тя му се усмихна лъчезарно. — Ти си човекът, който извади на бял свят името на Денис Тайлър, все пак!

— Той може би се подвизава под цял куп други имена — сви рамене той.

Мелодичен звън се разнесе откъм кръста на Лопес. Тя откачи мобилния си телефон от колана и го доближи до ухото си:

— Да, Карън, прехвърли ми го. — Последва пауза. — Няма проблеми, задръжте така за секунда. — След което подаде апаратчето на изненадания Коен: — За теб е.

— Сет Коен слуша — каза той, доближил телефона до ухото си.

— Здравсти, Кей Си — гръмна в слушалката гласът на Лийч. — Този секси глас на д-р Лопес ли е?

Той игнорира въпроса.

— Какво има, Ром? Татко добре ли е?

— Чувства се отлично. Видях го сутринта. Искаше да знае откога юрисдикцията на нашето полицейско управление обхваща и Сиатъл — изкиска се Лийч. — Аз също съм любопитен по този въпрос.

— Ром, говоря по чужд мобилен телефон — опита се да го вразуми Коен.

— А защо е толкова шумно около теб?

— В момента съм в кабриолет.

— Ау, колко гот!

— Ром...

— Добре, добре, няма повече. Докато ти си караш кефа, разхождайки се с готини мацета в кабриолети, аз се бяхтя по цял ден на бюрото. И намерих някои интересни нещица.

— Като какво, например?

— Проследих плащанията с кредитната карта на Денис Тайлър. — По интонацията му Коен отгатна, че има намерение да поразтегли откровенията си. — Накрая успях да намеря служителката от „Интерконтинентал“ в центъра на Филадельфия, която е регистрирала Тайлър в хотела. Казва се Тара Нюбридж. Много сладко маце.

— Помни ли Тайлър? — нетърпеливо попита Коен.

— Каза, че й се е сторил много як.

— Точно това е информацията, от която имахме най-много нужда — въздъхна сержантът.

— Тара е на половин длъжност в хотел „Интерконтинентал“ в центъра на града — продължи невъзмутимо партньорът му. — През другото време работи в хотела им до летището. Поема смени ту в единия, ту в другия. Преди четири дни е била нощна смяна в хотела на летището...

— И е видяла Тайлър?

— Спокойно, Сет — ликуващо каза Лийч. — И така, в хотела влиза някакъв тип. Дрехите му нямат нищо общо с анцуга на Тайлър — пичът е костюмиран, с вратовръзка, косата му не е боядисана, но Тара не забравя лесно лицето и името на такъв сладур. Затова, след като пичът се регистрира, отива при колежката си на рецепцията, за да види колко време приятелчето Денис ще остане в хотела. И познай какво вижда?

— Че човекът не се казва Денис Тайлър — възкликна Коен, привличайки учудения поглед на Лопес.

— Точно така, името му вече не е Денис Тайлър! — радостно потвърди Лийч. — Пичът се е регистрирал като Уейн Форбс от Илинойс, но Тара е сигурна, че Уейн и Денис са един и същ човек. Това не я е изненадало особено, защото много хора се регистрират с фалшиви имена. Помислила си е, че той може да е някоя филмова звезда или нещо от рода. С тази страхотна външност...

— Още ли е в хотела? — прекъсна го Коен.

— Не, за съжаление. Напуснал е рано на следващия ден.

— А какво знаем за Уейн Форбс?

— Ако това е същият онзи Уейн Форбс от Илинойс, който е регистриран в Департамента за моторни превозни средства, то, подобно на Денис Тайлър, човекът се е събудил след повече от две години сън. И също като Тайлър е имал неприятности с разни кофти типове в тъмното си минало.

— Но преди три дни е бил във Филадельфия?

— Ако вярваме на Тара — да.

Вниманието на Коен бе привлечено от Лопес, положила ръка на рамото му.

— Тайлър във Филадельфия ли е? — попита тя с пламтящи очи.

Кимна ѝ утвърдително, усетил треската на свежата диря и топлината от докосването ѝ.

— Там е. Само че сега се подвизава под името Уейн Форбс. — Замълча за малко и пророни: — Напоследък като че ли всички пътища водят към Филадельфия.

---

[1] Герой на много книги и филми, детектив от китайско-американски произход, създаден от Ърл Бигърс. — Бел.прев. ↑

Маунт Айри, Филадельфия, Пенсилвания

Някъде около обяд Форбс си даде сметка, че е пропилял излишно много от ограниченото си време за подготовка. Очакваше бунгалото да има някаква алармена система и се бе подготвил да я неутрализира, но с изненада констатира, че единствената защита на къщата беше обикновена секретна брава. Лесният достъп го принуди малко да промени плановете си. Той нямаше представа кога жертвата му се прибира у дома, а не можеше да си позволи да пропусне завръщането, притиснат от кратките срокове. Затова, след като приключи приготовленията си в къщата и гаража, се настани в кухнята и се зачете в романа, който носеше със себе си — „Ангели и демони“ на Дан Браун. Очарован от религиозните ритуали, беше станал любител на истории за църковни интриги много преди „Шифърът на Леонардо“ да стане световен бестселър. Настанен удобно с книга в ръка и термос, пълен с чай, пред него се очерта един приятен следобед.

В 18:34 чу шума на приближаващия автомобил. Малко след това гумите захрущяха по чакъла на алеята пред гаража. Затвори книгата и я мушна в джоба на якето си, сложи си чифт ръкавици и извади ножа от канията, закачена на колана му.

Изправи се бавно от стола и зае предварително избраната позиция, скрит от задната врата на кухнята. Видя приближаващия се самотен силует през полупрозрачното матово стъкло на прозореца. Чу завъртането на ключа в ключалката и прецракването на превъртяното езиче на бравата. Вратата се отвори. Прилепи се още по-плътно до стената и вратата мина само на сантиметър от токовете на обувките му.

Преди още да е влязла в къщата, тя извика:

— Малкълм! — Изцъка примамливо с език и викна малко по-силно: — Къде си, Малкълм?

Форбс се притесни за част от секундата. После с облекчение си припомни миризмата на котешки изпражнения, която се разнасяше от

банята и съобрази, че тя вика котарака си. Още един проблем, който трябваше да реши.

— Дори и ти си ме изоставил, така ли, Малкълм? — Тя въздъхна и се пресегна да затвори вратата зад себе си.

С нож в ръка, Форбс пристъпи напред.

— Д-р Хортън?

Елън Хортън подскочи от изненада. Обърна се толкова бързо, че загуби равновесие и трябваше да се опре на близкия кухненски шкаф, за да не падне. Погледна го с широко отворени очи. Ръцете ѝ трепереха силно.

— Какво искате от мен?

— Да поговорим — отвърна Форбс.

— А този нож за какво е? — Гласът ѝ се пречупи и тя заотстъпва назад, докато блъсна с гръб шкафа със съдовете, които тревожно зазвъняха.

— Не бих искал да ме напуснете преждевременно — отвърна той, свел поглед към ножа в ръката си.

Хортън пое конвулсивно въздух.

— Вижте, имам малко пари и няколко бижута в спалнята. Не са много, но...

Той махна небрежно с ръка и се усмихна:

— Не се притеснявайте, д-р Хортън. Не съм дошъл, за да взема парите или бижутата ви.

— А какво тогава? — попита тя със слаб глас, наведена назад към шкафа.

— Какво ще кажете за едно питие? — Той посочи с поглед към малката кръгла масичка в средата на кухнята. Там, до писалка и бележник за писма, стояха бутилката червено вино, която бе отворил по-рано, и самотна празна чаша.

— Не искам да пия — разтърси глава Хортън.

— Може би идеята не е лоша, д-р Хортън — усмихнато каза той и кимна с разбиране.

— Откъде знаете името ми?

— Това ми е работата — усмихна се той отново.

— Каква е работата ви? — Очите ѝ се втренчиха в неговите, а в гласа ѝ прозвуча молба.

— Поправям чуждите грешки.

— Аз чия грешка съм? — прошепна тя с преbledняло сгърчено лице.

— Не зная. И не ме интересува — сви рамене Форбс. — Съобщават ми само това, което ми е нужно, за да си свърша работата.

Стегна се в очакване на сълзите. Така и не можа да свикне да ги гледа как плачат. Всички чувства, различни от страх и гняв, му бяха непонятни и го притесняваха. *Съсредоточи се, повтори си наум отново. Работата си е работа.*

За негово успокоение тя не потъна в сълзи. Вместо това присви очи и кимна на себе си:

— Зная кой ви е наел.

— Това наистина не ми влиза в работата. — Той отново ѝ посочи чашата. — Д-р Хортън, не размислихте ли по отношение на питието? Може да ви помогне.

Тя кимна. Все още разтреперана, отстъпи от шкафа с чинии и внимателно доближи масата. Пресегна се към отдалечения ѝ край и притегли стола помежду им. Протегна се и взе чашата с дясната си ръка. После, с бързо движение, което изненада Форбс, метна чашата към него. Той се наведе наляво, тя профуча съвсем близо до ухото му и се разби в стената зад него.

Видя как Хортън изчезва през вратата, водеща навътре в хола. Изправи се рязко, приглади косите си с ръка и въздъхна.

Винаги се опитват да избягат.

Маунт Айри, Филадельфия, Пенсилвания

Тя пресече хола с десетина големи бързи крачки и сграбчи дръжката на външната врата. Сърцето ѝ биеше бясно и кръвта бумтеше в ушите ѝ. Завъртя топката, но вратата не се отвори. Опита пак. Без резултат. Кръвта в главата ѝ запулсира още по-силно. Сграбчи топката с две ръце и задърпа колкото сила имаше. Нищо. Отчаяна, заби пети в касата на вратата и задърпа с цялата си тежест. Паниката я заливаше на мощни вълни, а вратата не се помръдваше.

— Няма да се отвори, д-р Хортън — до ушите ѝ достигна спокойният глас на мъжа от кухнята.

Погледна назад през рамо и го видя да влиза с бавни крачки в хола. Вдигна ръката, стиснала ножа, и ѝ посочи пантите на вратата. Като се вгледа по-внимателно, тя забеляза металните скоби, блокиращи движението им. Отпусна дръжката, която все още стискаше здраво, и се обърна към него.

— Съжалявам, докторе, но бях длъжен да направя така, че никой да не може да ни безпокои. — Като всичките му досегашни думи и тази реплика бе напълно лишена от емоции. Безжизнените му очи съответстваха безукорно на интонацията. Внезапно Хортън осъзна, че няма да може да му се изплъзне. Паниката я напусна и на нейно място се възцари вцепенението на обречения.

— Размислихте ли относно питието, д-р Хортън? — отново я попита той.

Тя кимна. Пристъпи с мъка към него. Сърцето ѝ прескочи и гърлото ѝ инстинктивно се сви, докато минаваше покрай мъжа, за да влезе в кухнята. Видя, че е успял да подмени счупената винена чаша с нова, която седеше на същото място до бутилката. Придърпа стола до масата и седна. Той заобиколи масата и застана прав срещу нея. Парчетата от счупената чаша скърцаха под краката му. Изражението му оставаше все така невъзмутимо спокойно, само очите му бяха нащрек, вторачени в ръката ѝ, лежаща близо до чашата.

Безстрастно, като насън, тя се загледа в нападателя си. Беше безспорно привлекателен с квадратната си челюст и елегантна прическа. Но очите му излъчваха същото безразличие, което бе видяла в погледа на Мартино предната вечер. Заля я вълна от негодувание и погнуса. Едва снощи бе спала с Мартино. *А днес той изпраща това хладнокръвно чудовище за мен.* Очевидно, Баингтън и Мартино не вярваха, че тя ще запази в тайна кирливите ризи на проекта „Оралоксин“.

Прииска ѝ се да бе имала куража да разгласи истината по-рано, както я бе увещавал Виктор. Горчиво си помисли, че ако не се беше поколебала, може би събитията щяха да тръгнат по друг път.

Виктор! Съзнанието ѝ внезапно прещрака и тя гневно се обърна към мъжа:

— Не е било нещастен случай на езерото! Ти си убил Виктор Лешчак, нали?

— Не обсъждам работата си с никого — безизразно отвърна той.

— Ти, мръсно копеле — прошепна тя, приела отговора му за потвърждение.

Той не реагира. Погледът ѝ се спря на бележника и писалката и тя го попита:

— Искаш да напиша някаква бележка, така ли?

— Да.

— Допускаш, че ще съм склонна да фалшифицирам собственото си предсмъртно писмо? — недоумяващо поклати глава тя.

— Защо не пийнете чаша вино? После ще обсъдим нещата.

— И цяла бутилка да изпия, пак няма да ме убедиш — решително възрази Хортън.

— Може би все пак ще премислите, д-р Хортън? — Той вдигна ръката с ножа и потупа с него дланта на другата си ръка.

Тя преглътна мъчително, но решимостта не я напусна.

— Аз така или иначе съм вече мъртва. Какво повече можеш да ми причиниш?

— А какво ви кара да мислите, че имам предвид вас? — По лицето му пробяга едва доловима гримаса.

В първия миг заплахата му ѝ се стори безпредметна. И двамата ѝ родители бяха покойници. Нямаше други роднини, най-близкият ѝ човек напоследък беше Мартино. Идеята да му причини болка

изглеждаше направо привлекателна. И тогава я споходи прозрението: Нийл Райлън! Той бе последният член на екипа, разработил „Оралоксин“. Смъртта ѝ можеше да послужи за нещо, само трябваше да успее да предупреди Райлън чрез предсмъртното си писмо.

С изненада отбеляза колко силно треперят ръцете ѝ, когато посегна да вземе бутилката с вино. Измъкна тапата от гърлото и напълни чашата, разливайки няколко капки по повърхността на масата. Отпи от сухото вино, което се оказа по-добро от всичко, което бе опитвала досега. Мълчаливо, на бавни глътки, тя изпи съдържанието на чашата, съчинявайки наум текста на бележката, която трябваше да напише. Напълни чашата си отново и я изпи още по-бавно, печелейки още няколко минути, за да подреди съвсем прецизно фразите. Всяка грешна дума би обезсмислила усилията ѝ.

Остави чашата на масата, отмести бутилката, притегли към себе си бележника и се пресегна към писалката.

— И какво искаш да напиша? — попита с неприкрито презрение нападателя си.

— Нещо за сбогом — отвърна той с подобие на усмивка, която само подсили студенината на лицето му.

Обзета от дълбоко вътрешно усещане за загуба, тя се опита да се отърси от всички емоции и максимално да се концентрира. Взе писалката и започна да пише:

Скъпи Нийл,

Много съжалявам, че трябва да те напусна по такъв начин, но те моля и вярвам, че ще ме разбереш. Безкрайно съм уморена и не виждам никакви шансове за себе си.

Денят, в който ти поиска ръката ми в ресторанта „Ню Йорк Дели“, бе най-важният ден в живота ми от много години насам. Ти бе толкова мил, когато ми каза, че искаш целият свят да узнае как се чувстваш. Но аз настоях да не го правиш. И знаеш ли защо, Нийл? Бях много уплашена от това, което може да се случи, ако хората научат за нас. Но не трябваше да се плаша от света. Опасността е вътре в нас и аз не мога да живея повече със самата себе си.

Осъзнах, че нашите мечти са причина за тежките изпитания, които се струпяха върху мен. Трябва да платим ужасно висока цена за славата, към която се стремяхме, а аз повече не мога да плащам.

С цялата ми любов: Ел

Без да го препрочете, Елън остави писалката на масата и отмести бележника.

Той се пресегна и го взе с облечената си в ръкавица ръка. С разтуптяно сърце Хортън го наблюдаваше как чете написаното от нея. Без да каже нищо, нападателят ѝ остави бележника обратно на масата, близо до бутилката вино. Обхваната от свръхестествено чувство на облекчение, тя положи писалката близо до бележника. Надяваше се Нийл да схване скритото в абсурдното ѝ писмо послание и да разбере предупреждението в него. Бе направила всичко по силите си и се чувстваше странно удовлетворена.

— Още една чаша вино? — предложи ѝ нейният бъдещ палач.

Тя поклати отрицателно глава.

— Тогава да отидем в гаража, д-р Хортън. — Той направи приканващ жест с ножа в ръката си.

— Искам да взема един диск, ако ми позволиш — каза тя, изправяйки се на крака.

Той кимна мълчаливо и тя се упъти към кухненския шкаф в ъгъла, върху който стоеше портативният ѝ CD-плейър. Отвори капака му и извади диска с концерта за пиано на Григ. Обърна се към него и промълви:

— Сега съм готова.

Сиатъл, Вашингтон

Седнала до Уормак на подиума в залата за пресконференции на Департамента по здравеопазване, Лопес направо не можеше да повярва колко по-различно от предния път се чувства сега. В сравнение с пресконференцията отпреди три дни, днес светлините на прожекторите бяха по-силни, залата — по-пълна, а атмосферата много по-напрегната. Въпреки това тя бе напълно спокойна. Не можеше да определи дали това се дължи на бойното ѝ кръщение от миналия път, или на скрития коз, с който разполагаха — „Оралоксин“, но предстоящият дуел с напрегнатата и донякъде агресивна тълпа пред нея съвсем не я притесняваше.

Пресконференцията започна като миналия път с грижливо подготвено и прочетено от Уормак комюнике, в което бяха включили справка за новите случаи на заболяване и загатваха за приложеното „експериментално лечение“, без да се впускат в подробности. След него Лопес ги информира, без да гледа бележките си, за разпространението на МРГАС по Западното крайбрежие и за опитите на ЦКЗ да постави ситуацията под контрол. В заключение каза:

— Ще отговорим на някои въпроси... — Краят на изречението потъна в какофонията на репортерските викове и крясъци, изригнаха от всички ъгли на залата.

Размахал двете си ръце, Уормак се опита да успокои аудиторията. Когато най-последно се възцари относителна тишина, той посочи журналистка, седнала на първия ред.

— Ивон Дейвис, „Сиатъл Таймс“ — представи се тя. — Кажете, това десетгодишно момиченце с пневмония...

— Върви стабилно към оздравяване= — Уормак довърши убедително въпроса. — Много скоро ще напусне интензивното отделение.

— Да, зная — нетърпеливо продължи Дейвис. — Но чух, че тя никога преди това не е била в болницата. Означава ли това, че МРГАС

вече се разпространява сред общността?

Уормак отпи глътка вода.

— Причина за нейното заболяване е член на семейството ѝ, който съвсем наскоро е бил лекуван в болницата. По този начин се е получило вторично болнично разпространение на микроба. Но иначе въпросът ви е основателен — да, това е първият констатиран случай на пренасяне на заразата и разпространението ѝ сред гражданите на Сиатъл.

— Можем ли да очакваме и други случаи? — извика мъж, скрит в средата на морето от лица и размахани ръце.

— Доколкото имаме опит с носителите на МРГАС, които имат много слаби симптоми или въобще нямат такива, логично е да предположим, че ще има ново разпространение на микробите сред общността. — Уормак пусна в ход най-очарователната си усмивка. — За пореден път МРГАС потвърждава добре известния принцип, че не трябва да разчитаме на прогнозите. Бактериите не играят по правилата.

Посочи към мъж, застанал до стената на залата.

— Д-р Лопес — извика репортерът, — вие говорихте за „стратегии за овладяване на епидемията“, но според моите сметки, поне в пет големи населени места са открити огнища на зараза. Не се ли опитвате, вие и ЦКЗ, да запушите бутилката, след като сте изпуснали духа от нея?

— Вирусът на СПИН е засегнал седемдесет милиона души в над сто страни — отговори спокойно Лопес, не приемайки заяждането. — Въпреки това усилията за ограничаване на разпространението му продължават. Трябва да разберете, че ограничаване не означава непременно незабавно изкореняване.

— Дали с това загатвате, че МРГАС е нещо като нов СПИН? — намеси се жена от предния ред, насочила агресивно писалката си към нея.

— Не. — Лопес потисна желанието си да обясни на жената колко глупав е въпросът ѝ. — Аз казвам само, че не можем да дадем гаранция, че ще унищожим МРГАС в най-близко бъдеще. Поне засега. Това означава, че ще трябва да съсредоточим усилията си за минимизиране на по-нататъшното разпространение на заразата и за ограничаване на вредните последствия от нея.

Уормак посочи следващия журналист. Мъжът се изправи бавно от стола и се представи:

— Адам Пиърсън, „КОМО нюз“.

Застанала нащрек, припомняйки си провокационните му въпроси от предната пресконференция, Лопес го приветства иронично:

— О, господин Пиърсън, много добре ви помня! — С което предизвика вълна от леки усмивки в залата.

— Уау! Това е много повече, отколкото мога да очаквам от децата си в колежа — отвърна Пиърсън, без да покаже, че е засегнат. Смеховете се усилиха. — Доктори, от моите източници от отделението в „Харбър сентър“ дочувам слухове за някакво драматично подобрение, дължащо се на ново вълшебно лекарство. Бихте ли ни просветлили?

Лопес погледна Уормак, който ѝ кимна окуражаващо. Наведе се по-близо до микрофона и отговори:

— Все още е много рано да определим „Оралоксин“ като вълшебно лекарство. Лечението на пациенти с този медикамент започна само преди тридесет и шест часа. Можем да кажем само, че получените дотук резултати са много обещаващи.

— Защо чакахте толкова време, преди да го приложите? — остро попита Пиърсън.

— „Оралоксин“ има все още статут на експериментално лекарство, предназначено за много специфични нужди. — Уормак я погледна предупредително, но тя и без това се владееше напълно. — Дори не е окончателно утвърден от Агенцията за хранителен и лекарствен контрол. Просто един от лекарите в център, където се провеждат тестове на лекарството, е бил достатъчно съобразителен да предположи, че то може да се окаже ефикасно там, където другите антибиотици са се оказали безпомощни.

— Кой е този лекар? — настоя журналистът.

— Канадски специалист по инфекциозни болести — отговори неопределено тя, опитвайки се да запази Килбърн от хиените.

Уормак пое инициативата в свои ръце, като посочи журналистка в другия край на залата, давайки ѝ думата за последен въпрос.

— Можете ли да ни кажете нещо повече за произхода на този микроб? — попита тя със слаб глас, който едва се промъкна през шума на залата.

— Мисля, че вече коментирахме този въпрос на предната пресконференция — поклати глава Уормак.

— Откъде сте толкова сигурни, че става дума за микроб, породил се по естествен път? — настоя жената. — Можете ли да бъдете сигурни, че не е разпространен умишлено, подобно на писмата с антракс?

Лопес се пресегна към микрофона с намерение да се впусне в обяснения на теорията си, но срещна изпълнения с напрежение поглед на Уормак. Усмихна му се и потупа успокояващо ръката му.

— Центърът за контрол на заболяванията приема като работна хипотеза, че МРГАС е спонтанно възникнал супермикроб, подобно на всички други досега. Въпреки това, докато не установим категорично източниците, не изключваме от изследванията си нито една възможност. С това приключваме пресконференцията, благодаря ви за участието.

Залата изригна с множество въпроси, но те се изправиха и бързо излязоха през вратата зад подиума. Спомнила си препоръката на закаления в битки с пресата свой колега, Лопес излезе почти на бегом на стълбищната площадка, изпреварвайки го.

— Този път се размина без викове, без заяждания и съмнителни обяснения. Много добре се представи, Кат, благодаря ти — усмихна се Уормак, сръгвайки я с пръст в ребрата, когато я настигна на площадката на четвъртия етаж.

— Но аз ги излъгах — поклати глава тя.

— Не си ги излъгала — възрази Уормак. — Ти им събщи всичко, което може да им бъде казано без излишни рискове. Това също е наше задължение. Дори и да се окажете прави с историята за оня тип Тайлър-Форбс...

— Ние сме *прави*, Дейвид.

— Така да бъде. Да допуснем, че разгласите това. Какво, според теб, ще се случи с него?

Разбира се! Той вече няма нужда да разпространява заразата, тя се разнася самостоятелно. Тя погледна с уважение по-възрастния си колега:

— Прав си, той ще се покрие. Просто ще изчезне.

— И ще отнесе тайната със себе си.

Уормак се упъти към стълбата нагоре. Когато стигнаха седмия етаж, телефонът на Лопес зазвъня. Тя махна на Уормак да продължава, без да я чака и посегна към апарата.

— Лина, тук е Нелсън Амар — чу привично резкия глас.

— Как се справям, шефе?

— С какво да се справяш? Не разбирам — объркано попита Амар.

— Тъкмо излизам от нова пресконференция по темата с МРГАС.

— Не съм я гледал. Затънал съм до уши тук, в Сан Франциско. Скоростта на разпространение в района на Залива е направо катастрофална. Какви са новините за Сиатъл?

— Предварителните резултати за „Оралоксин“ са поразителни.

— Тя му разказа за последното си посещение в отделението и за наблюдавания ефект от действието на медикамента.

— Добре — изсумтя Амар. — Ние започнахме да даваме „Оралоксин“ на тукашните пациенти едва днес. Ако имаме късмет, можем да очакваме подобни резултати чак утре. Дано ги получим — добави той след кратко мълчание.

— Нелсън, имаме и други новини — предпазливо започна тя. — По отношение на възникването и разпространението на МРГАС...

— Чу ли вече? — В гласа му се промъкна изненада.

— Какво да съм чула?

— Поставихме под карантина двата първи случая в Ел Ей. Не един, а двама наркозависими, двойка, пристигнала с автобус от Оукланд. Жената е била хоспитализирана с начална форма на некротичен фасцит. За щастие персоналът е взел всички предпазни мерки. Надяваме се, че сме уловили заразата навреме.

Лопес въздъхна и премести телефона в другата си ръка. Не беше изненадана да чуе, че МРГАС се е разпространил по естествен път, достигайки Лос Анджелис, но това щеше още повече да попречи на опитите ѝ да убеди шефа си, че появата на микроба не е случайност.

— Какво има, Лина?

— Разговарях с Анджи Фишър, момичето, което е пренесло заразата от Ванкувър в Сиатъл.

— И какво ново научи? — предпазливо попита той.

— Нелсън, тя промени разказа си — твърдо каза Лопес. — Призна, че се е срещала с наркотърговеца, оня с тъмните очи и е взела

от неговите мостри. Тя дори ни нарисува негов портрет.

— Великолепно — изсумтя Амар. — Рисунка на непълнолетна наркоманка, тъпчеща се с кристален метамфетамин.

— Не бива да я пренебрегваме толкова бързо и лесно. Вече имаме най-малко трима наркозависими, в три различни града, които разказват една и съща история. — Тя пое дълбоко въздух и си наложи да се отпусне, след което разказа на Амар за Сет Коен и разследването на двете убийства, довело до връзката с Тайлър-Форбс.

Очакваше ново смърряне и бе изненадана, че вместо него последва мълчание.

— Това все още не обяснява причините, поради които един търговец на наркотици би разпространявал МРГАС — замислено каза шефът ѝ накрая.

— Признавам, че този елемент от пъзела все още ни се губи.

— Хммм — проточи Амар. — Имаш ли намерение да включиш ФБР в разследването?

— Сигурно ще се наложи да го направя съвсем скоро. Засега Форбс не знае, че сме по дирите му. Може би ще успеем да научим повече, преди да пуснем подир него кавалерията с фанфарите и да го подплашим.

— Какви са плановете ти, Лина?

— Сержант Коен заминава за Филадельфия. Установил е връзка с тамошната полиция. Мисля, че трябва да замина с него.

— Че какво разбираш ти от полицейска работа?

— Нищо — призна Лопес. — Но, Нелсън, аз познавам този микроб по-добре от всеки друг и ще мога да откроя евентуални негови следи там.

— Все още не съм убеден, Лина — въздъхна Амар след нова дълга пауза. — Имаме много добро стандартно обяснение за начина на разпространение на заразата. Но ще ти позволя да прескочиш за няколко дни до Филадельфия. Ако не успееш да намериш нови доказателства там и то бързо, разказваш на ФБР всичко, което знаеш, и се връщаш към епидемиологията. Ясно ли е?

— Напълно. Благодаря, Нелсън. — Но той вече бе затворил телефона.

Огледа се и видя Коен и Килбърн, идващи към нея от другия край на преддверието.

— Чудесно се справи в оная менажерия, Лина — поздрави я Килбърн с вдигнат палец. — Държа се напълно естествено пред камерите. Току-виж са те взели на работа в телевизията.

— Ще бъде жестоко! — разсмя се тя.

Коен ѝ кимна одобрително с усмивка на лице. Присъствието им повдигна духа ѝ. Особено присъствието на Сет. След последния им разговор, у нея се бе породило ново чувство на близост с него. Разказът за майка му я бе трогнал. Знаеше, че той носи в себе си разяждащото чувство на загуба, същото, което тя усещаше след смъртта на баща си. И все по-често се улавяше да мисли за дълбокия му глас и за ясните му кафяви очи.

Усети, че се изчервява и отметна назад косите си.

— Май тоя път продадох душата си.

— Нищо подобно! — Килбърн отхвърли със замах идеята. — Ти се справи чудесно и съм ти ужасно благодарен, че не им съобщи името ми.

— Не се предавам толкова лесно пред светлините на прожекторите — усмихна се тя.

— Лина, преди малко говорих с моя партньор — намеси се Коен. — Изпратил е портрета на Денис Тайлър-Форбс, който ни нарисува Анджи, по факса във Филадельфия. Служителят от хотела там е сигурен, че е видял същия човек.

— Значи имаме сигурно доказателство!

— Да, но ако отидем сега при феберейците, те ще налепят навсякъде плакати с тази рисунка.

— Не искаме ли това и ние? — запита Килбърн.

— За професионалист от ранга на Форбс? — Детективът поклати глава. — Не. Сигурен съм, че веднага ще изчезне, ако научи, че го подозираме. Ще се скрие под ново име, нова външност и изцяло ще смени начина си на живот. — Той символично потри ръце, като че ли отмиваше нещо от тях. — Единственият ни шанс да го открием и заловим, е да се снишим и да продължим да го търсим, без да вдигаме шум.

— И какво ще правим сега? — поинтересува се Килбърн.

— Аз заминавам за Филадельфия — делово съобщи Коен.

— И аз идвам с теб — каза Лопес.

— Бройте ме и мен. Докато вие двамата се занимавате с Форбс, аз ще отида да видя Елън Хортън. Нещо не е наред при нея. — Килбърн погледна другите двама. — Последният ни разговор ме притесни доста.

— Мислите ли, че появата на Форбс във Филадельфия два пъти през последните шест седмици може да бъде случайна? — запита Коен.

— Знам ли... — замислено проточи Килбърн. — Посетил е няколко големи града през същия период.

— Но всички други градове са по Западното крайбрежие. И знаем, че навсякъде там е разпространявал МРГАС, докато във Филадельфия няма случаи на зараза, поне досега. Но случайно там се намира производителят на единственото лекарство, което може да се справи с инфекцията, която той разнася.

Лопес усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ:

— Допускаш, че той ще се опита да попречи на хората от „СептоМед“ да пуснат лекарството?

— Лина, ти кога научи, че „Оралоксин“ може евентуално да се пребори с МРГАС? — замислено я попита Коен.

— Преди три дни.

— Но Форбс е във Филадельфия поне от четири дни — натъртено каза той.

— Но как би могъл да знае преди нас? — Тя усети как сърцето ѝ затуптя в гърлото. Погледна Килбърн, който бе пребледнял.

— Освен ако...

Маунт Айри, Филадельфия, Пенсилвания

След като измете грижливо и прибра всички остатъци от счупената чаша в специално приготвения трислоен пластмасов чувал, Форбс съсредоточи вниманието си върху масата. Остави полупразната бутилка на място, взе чашата и я сложи да легне, като поля няколко капки вино по покривката.

Пак препрочете написаната от Хортън бележка. Текстът го притесняваше, защото от дадените му инструкции знаеше, че жената е самотник. Поколеба се, но реши да остави бележката. Сложи бележника на масата, като се постара хартията да попие малко от прокапалото по покривката вино.

Хвърли в чувала и чифта подплатени белезници, с които я бе вързал в колата, макар че тя не се съпротивяваше повече. Всъщност, след като написа бележката, жената бе изпълнила безропотно всичките му заповеди. Като че ли го бе очаквала и бе готова да посрещне смъртта си.

Пристегна връзките на чувала за боклук и заедно с него отърси от съзнанието си всички мисли за последната си жертва. *Гледай напред*, каза си, *съсредоточи се*. Наистина трябваше да се съсредоточи за следващия етап. Времето му беше премерено до минута, поради което сегашната поръчка можеше да се окаже най-голямото предизвикателство в практиката му.

Нарами чувала през рамо и се отправи към входната врата. Преди да излезе, се обърна и огледа за последен път всичко, което бе оставил зад себе си. По лицето му се изписа доволна усмивка.

Изпипал бе всичко като по учебник.

Филадельфия, Пенсилвания

Самолетът излетя от летището на Сиатъл малко преди шест часа сутринта, но заради смяната на часовите пояси кацнаха на международното летище във Филадельфия в един след пладне. Подранилата лятна горещина замая Килбърн, който се нареди на опашката за такси пред сградата на летището. До него Коен бършеше потта, избликнала по веждите му. Единствено Лопес мързеливо се наслаждаваше на жегата, която очевидно не я притесняваше.

— Как успяваш да не се изпотиш при тая жегга, Лина? — попита Килбърн, докато попиваше капките по челото си.

— Родена съм в Централна Америка и съм израсла в Аризона — усмихна се тя. — За пръв път, откакто се преместих по Северозападното тихоокеанско крайбрежие, не ми е студено.

— Греъм — Коен му посочи близкия вестникарски щанд, — популярността ти те е изпреварила.

На първата страница на „Филадельфия Инкуайър“ с големи букви се четеше: „КАНАДСКИ ДОКТОР НАДВИВА СУПЕРМИКРОБА С ФИЛАДЕЛФИЙСКО ЛЕКАРСТВО“.

Килбърн въздъхна. Новините за МРГАС и „Оралоксин“ бяха водещи за всички вестници, които бе прелистил по време на полета. Елън Хортън също бе извадена от анонимност. От всички вестници го гледаше нейна размазана черно-бяла снимка, вероятно от разрешителното ѝ за шофиране, изровено от полицейските архиви. Макар че не бяха успели да се доберат до нея и да я интервюират, процесът на обожествяване от страна на медиите бе започнал, дори преди официалното комюнике на „СептоМед“. Името на „младия гениален микробиолог“ се спрягаше наред със споменаване за Нобелова награда.

Новината предизвика у Килбърн смесени чувства. Знаеше, че няма да мине много време и ще се намери журналист, който ще се опита да развенчае новосъздадения идол и силно се съмняваше, че

Елън ще е в състояние да понесе критиката на медиите. Потърси телефона из джобовете си, отдръпна се настрана и набра телефоните на Хортън — първо пряката линия в офиса ѝ, а след това опита на домашния. И на двете места му отвърна телефонният секретар: „Вие се свързахте с телефонния секретар на д-р Елън Хортън. В момента не мога да отговоря на обаждането ви. Моля, оставете съобщение и аз ще ви потърся веднага, след като ми бъде възможно“.

Разочарован, той се обърна към спътниците си, които бърбеха, наредени на опашката. Направи му впечатление близостта им и проблягващата помежду им интимност. Още по време на полета забеляза топлотата, с която Лопес се обръщаше към детектива, честите докосвания на ръката и лакътя ѝ до неговите, искрения смях, с който отвърщаше на думите му. Коен не показваше толкова демонстративно симпатиите си, но през цялото време бе изцяло погълнат от Каталина Лопес.

Килбърн отбеляза на себе си, че двамата си пасват чудесно. Спокойната разсъдливост на Коен допълваше емоционалната и решителна докторка. От друга страна, нарастващата им интимност подсили собственото му усещане за самота. Спомените за Мишел нахлуха с нова сила в мислите му, които тя практически не бе напускала, откакто Луиз му каза за обаждането ѝ. Съобщението поднови надеждата, че тя има нужда от него така, както той се нуждаеше от нея.

Коен прекъсна с жест отнесените му мечти. Млад мускулест шофьор на такси с късо подстригани коси вече товареше куфарите им в багажника на колата си. Килбърн с облекчение се настани на задната седалка на охладения от климатика автомобил. Колата се отдели от терминала и те потеглиха.

— Бая горещо е днес — подметна таксиджията.

— Имате ли идея кога ще се разнесе тая жега? — попита го Килбърн.

— Нямам представа. Я да видим! — Той се пресегна, включи радиото в колата и усили мощността на звука. — След новините ще кажат метеорологичната прогноза.

Радиото се включи по средата на фразата, изричана от мелодичен женски глас: „... и властите не са дали досега информация за причината на смъртта. До момента не успяваме да се свържем с никой

от ръководството на «СептоМед Фармасютикъл» за коментар на случилото се. Ще продължаваме да ви информираме за развитието на случая. Други новини. Пътните органи...“.

— За чия смърт говори тя? — Лопес погледна Коен, после Килбърн с широко отворени очи.

Коен поклати недоумяващо глава, а Килбърн се наведе напред към водача и попита:

— Знаете ли нещо повече за тази история? Кой е умрял?

— Нямам идея — сви рамене шофьорът. — Но сега ще се опитам да намеря нещо. — Той натисна бутона на радиото и започна да претърсва станциите.

Наведен напред, на Килбърн му се наложи да изслуша реклама на местен търговец на автомобили, после да бъде информиран за ново вълшебно средство за лечение на плешивост. Чак след това до него достигна плътният мъжки глас на диктора, който обяви начало на емисия местни новини.

— Новините от последния час — обяви тържествено говорителят. — Филадельфийската полиция съобщи, че рано тази сутрин, в дома ѝ в Маунт Айри, е открита мъртва д-р Елън Хортън. Полицията отказва да назове причина за смъртта и не съобщава никакви подробности. — Гласът му леко се повиши и зазвуча поинформативно: — Четирийсетгодишната изследователка се прочу наскоро с изобретяването на лекарството „Оралоксин“, което е единственото известно средство за борба с МРГАС, новооткрития супермикроб, причинил огнища на смъртоносни инфекции в Сан Франциско, Ел Ей и Сиатъл. Лечението е било...

— Бихте ли превключил пак на времето, моля? — тихо каза Килбърн и се облегна назад на седалката.

— О, Греъм, толкова съжалявам... — Лопес докосна рамото му с ръка.

— Тя ме повика — мъчително преглътна той. Обхвана го силно чувство на вина. — По дяволите! Трябваше да ѝ кажа, че идвам.

— Греъм — опита се да го успокои Коен, — ние все още не знаем как е починала.

— Ти си детективът — сопна му се Килбърн. — Какво, според теб, се крие зад подобно полицейско съобщение?

— Най-вероятно — самоубийство — делово отговори Коен. Наведе се напред и го погледна в очите. — Но в тези случаи нищо не е сигурно.

Килбърн кимна, съжалил, че му се сопна.

— Ще можем ли да научим нещо повече, Сет?

— Имам един приятел в тукашното полицейско управление. И без това имах намерение да му се обадя. Ще се опитам да науча от него повече подробности.

Килбърн се обърна настрани и се загледа през прозореца. Едва сега забеляза, че са излезли от магистралата и се намират сред задръстванията и небостъргачите в центъра на Филадельфия. Мисълта, че Елън е мъртва, го проряза като леден кинжал. Последните седмици бяха съживили старата дружба и годините, през които не бяха поддържали връзка, му се струваха само миг. Превъртя отново в ума си последния им разговор. Отчаянието ѝ и лабилното ѝ състояние бяха толкова очевидни. Потръпна от спомена как ѝ бе казал, че е твърде зает, за да дойде при нея във Филадельфия. Беше зарязал приятелката си точно когато тя е имала най-голяма нужда от него. Също както някога в Торонто, но този път смъртта бе необратима.

Таксито спря пред хотела колкото да разтоварят багажа си, след което продължиха на запад, през река Скайлкил и покрай Университета на Пенсилвания. Шофьорът спря пред сградата на полицейското управление на Шестнайсети район.

Следвайки указателните табелки, стигнаха до офис с надпис *Отдел „Тежки престъпления — Убийства“*. Коен даде името си на възрастната червенокоса секретарка, която безразлично ги упъти към дъното на коридора.

Не бяха стигнали и средата на коридора, когато вратата се отвори и от нея изскочи едра тромава фигура. Лейтенант Ед Франклин имаше къса прошарена коса, сплескан нос и огромни очи. Висок поне метър и деветдесет, с тегло над 120 килограма, чернокожият полицай се провикна с гръмотевичен глас:

— Ей, да пукна, ако това не е Кашерното ченге! — Приблужи се към тях и стисна Коен в яка прегръдка.

— Как си, Ед? — усмихнато го запита Коен, след като се измъкна от железните обятия на приятеля си.

— Супер, човече, супер! Само дето отскоро съм дядо. Можеш ли да повярваш, Сет? Аз съм на годините на твоя смотан партньор, а имам внук, който не е много по-малък от дъщеричката му!

— Поздравления, Ед! — Коен потупа лейтенанта по рамото. — Като стана дума, Ром ти изпраща най-сърдечни поздрави и пожелания за всичко най-хубаво.

— Айде бе!?! — изкикоти се Франклин. — Ще го поздравя от мен и ще му предадеш, че най-хубавото нещо на Филадельфия е, че тук няма никакъв Роман Лийч.

Коен се засмя и му представи приятелите си:

— Ед, това са д-р Лина Лопес и д-р Греъм Килбърн. Лина работи в Центъра за контрол на заболяванията, а Греъм е специалист по инфекциозни болести от Ванкувър, Канада.

— Радвам се да се запознаем. — Франклин разтресе ръката на Лопес, след това и на Килбърн. Обърна се към Коен с усмивка, разкрила зъбите му. — И за какво си довел тези доктори със себе си във Фили?

— Работим заедно по един случай.

— Какъв случай? — направи гримаса Франклин. — Я по-добре да влезем в моя кабинет.

Влязоха в скромния, но добре обзаведен кабинет, чиито стени бяха покрити със снимки на лейтенанта в семейна среда и в компанията на множество градски първенци. Той подреди три метални стола около бюрото си и седна в доста изтрития кожен стол срещу тях.

— И така, Сет, какви ветрове те довяха тук заедно с тези уважаеми лекари без граници^[1]? — започна той.

— Нещата са доста сложни, Ед — въздъхна Коен.

— При теб винаги са сложни, Кей Си — подсвирна другият. — Но аз обожавам сложните случаи. — С тези думи той скръсти ръце зад тила си и се облегна назад, готов да чуе разказа на колегата си.

Коен му обясни накратко как разследването на случая на двойно убийство го е довело до епидемията на МРГАС във Ванкувър и Сиатъл. Лопес и Килбърн допълваха разказа му с медицински пояснения, където беше необходимо. Накрая стигнаха до Тайлър-Форбс и това, че е бил засичан нееднократно във Филадельфия.

— Исусе Христе! Мислех си, че след трийсет години в отдел „Убийства“ нищо не може да ме изненада. „СептоМед“, а? —

Франклин направи пауза. — Споменават ги във всички новини през последните двадесет и четири часа, още преди самоубийството на техния учен.

— Значи е било самоубийство? — намеси се Килбърн. Болката отново го прониза.

— Говорих с момчетата от групата за разследване на местопрестъпленията към Тринайсети участък преди по-малко от половин час. Ако беше убийство, щяха да ни го прехвърлят на нас, убийствата са наша грижа. Това, разбира се, е съвсем неофициална информация, докторе.

— И какво се е случило, Ед? — запита Лопес.

— Отравяне с въглероден оксид. Намерили са я седнала на предната седалка на колата си в затворения гараж.

— И не са открили нищо подозрително? — Коен замислено потри брадичка с палец и показалец.

— Всичко изглежда недвусмислено ясно — намръщи се Франклин. — Вратите на колата и гаража са били затворени. Освен това, оставила е бележка.

— Какво е написала? — попита Килбърн със свито сърце.

— Не знам. Не съм виждал бележката.

— А дали ще можем ние да я видим? — настоя Коен.

Франклин се наведе напред и тупна с длани по бюрото:

— Сет, караш ме да направя нещо, което не е съвсем редно. Строго погледнато, разследването все още не е приключило и ти знаеш много добре какъв е редът.

— Но това е много съществен елемент и за нашето разследване!

Франклин замислено потри очите си. После кимна с глава, стана от стола и с неподозирана за тежката му снага пъргавина се отправи към вратата. Подметна през рамо:

— Чакайте ме тук. — И излезе от кабинета.

— Добре ли си, Греъм? — състрадателно попита Лопес.

Той кимна с глава и отвърна с измъчена усмивка на загрижения ѝ поглед. *Трябваше просто да ѝ кажа, че идвам.*

Пет минути по-късно, с лист хартия в ръка, Франклин се завърна в кабинета си. Седна на мястото си зад бюрото и безмълвно плъзна към тях копието на предсмъртното писмо на Хортън.

Коен го взе в ръце. Килбърн и Лопес зачетоха през раменете му. След миг Коен въпросително погледна към Килбърн:

— Кой е Нийл?

— Нямам представа. Елън никога не го е споменавала. — Той замълча. — Спомням си много добре, че когато разговаряхме миналата седмица, тя ми се оплака, че е съвсем самотна.

— Може би това е част от проблема — намеси се Лопес. — От писмото излиза, че съжалява, дето е изоставила този Нийл.

— Като че ли... — притеснено измънка Килбърн. Това никак не се връзваше с онази Елън, която той добре познаваше.

---

[1] Намек за известната едноименна международна благотворителна организация, действаща предимно в райони на военни конфликти. — Бел.прев. ↑

Филадельфия, Пенсилвания

Разделиха се, след като асансьорът ги изкачи до четиринайсетия етаж на хотел „Хилтън“. Стаята на Лопес бе в единия край на коридора, а тази на двамата мъже — в обратна посока. Докато се настаняваха и разопаковаха вещите си, Коен се стараеше да разсее потиснатия канадски лекар с разговор за несъществени дреболии. Искрено му съчувстваше. Беше се сблъсквал с не един случай на самоубийства и познаваше добре двойния шок, от който страдаха близките и приятелите на починалите. От една страна, мъката от загубата, а от друга — неизбежното чувство за вина, че не са успели да предотвратят нещастieto.

Вътре в себе си детективът кипеше от желание да продължи възможно най-бързо разследването си. Дори и да беше все още във Филадельфия, Форбс нямаше да го чака. Веднага, след като Килбърн отиде в банята да вземе душ, той вдигна телефона и набра номера на Лийч.

— Отдел „Убийства“, Лийч слуша — изрева гласът на партньора му.

— Ром, обаждам ти се от Филадельфия.

— Я виж ти! Кашерното ченге е в града на братската любов! Колко жалко, че нямаш любим брат до себе си — разсмя се Лийч. — И, като си говорим за любов, още ли си с онази докторка?

— Имаш ли нова информация за местонахождението на Форбс? — попита Коен, без да обръща внимание на закачките му.

— Засега — не. Кучият син не е използвал кредитните си карти, след като е платил в „Интерконтинентал“ на летището.

— Чудя се дали все още ползва самоличността на Форбс — сподели опасенията си Коен. — Имаме ли нещо ново за миналото на Уейн Форбс?

— О, да — подсвирна Лийч. — Тоя тип Форбс е — по-скоро е бил — рядък чешит. Занимавал се е с мошеничества с ценни книжа.

Забранено му е да се появява, докато е жив и поне една година след това, на Чикагската стокова борса и един куп други борси из Средния Изток.

— Има ли присъди?

— Бил е разследван от федералните през февруари по-миналата година, когато внезапно се е изпарил. Забавното в случая е, че е изчезнал толкова бързо, че не си е взел парите. Оставил е две доста тлъсти банкови сметки.

— Доста прилича на историята с Денис Тайлър — отбеляза Коен, докато си записваше най-важното от думите на партньора си на бележника, оставен до телефона.

— Като копирана с индиго — потвърди Лийч. — И двамата са били скарани със закона. Един ден внезапно изчезват, а след години се появяват нашият мистериозен наркотърговец и сладурът на Тара.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Тайлър и Форбс са типични престъпници с бели якички. Никак не им прилича да разпространяват наркотици, нито хладнокръвно да гръмнат някого.

— Именно. Но ако допуснем, че нашият тип е гръмнал Тайлър и Форбс — продължи партньорът му, — едва ли е имал сериозни морални задръжки да си присвои тяхната самоличност и да я използва при случай.

— Сигурно е така — съгласи се Коен. — Освен това изглежда, че никой не се е заинтересувал къде са изчезнали Тайлър и Форбс.

— Я си представи — подсмихна се Лийч, — че пичът ни направи услугата да използва самоличността на Мичъм или на Фризера при следващия си удар? Хем ще си осигури малко тръпка, хем ще ни спести куп грижи.

Озарен от внезапно хрумване, Коен щракна пръсти:

— Ром, май трябва да направим списък на всички „изчезвания“, които се вписват в профила на Тайлър-Форбс. Ако това е неговият стандартен модус операнди^[1], много е възможно да има пръст в изчезването и на други мошеници и да си е запазил техните документи. Нищо чудно сега да използва някое от тези имена.

— Бая сложна задача — промърмори Лийч. — Но, мамка му, нали и без това се чудя с какво да си запълня времето.

— Освен това, Ром — продължи Коен, без да обръща внимание на оплакванията му, — виж дали някой не е подал сигнал за

изчезването на Тайлър или Форбс. Ако има такъв в архивите, поговори с ченгетата, които са разследвали случая. Може да се натъкнеш на нещо полезно.

— Вече действам, шефе!

— Благодаря, Ром — усмихна се Коен. — Ей, как върви подготовката за купона по случай рождения ден на Софи?

— Умопомрачително — възкликна Лийч. — Предполагам, че приготовленията за петдесетгодишнината на Опра^[2] са били по-скромни. И съм напълно сигурен, че онова парти е било по-евтино от това, което ще ми струва купонът на дъщеря ми. Но, моля те, гледай да не се изпуснеш пред Джина, че съм ти го казал.

— Ще си помисля — подкачи го Коен. — Целуни ги и двете от мен.

Междувременно Килбърн беше приключил с банята и Коен, изпотен от влажния климат, на свой ред се мушна под душа. Когато се върна освежен в стаята, Килбърн го посрещна прав до вратата:

— Името е Нийл Райлън.

— Това ли е въпросният Нийл от бележката? — попита Коен, докато проглаждаше влажните си коси.

— Да. Обадох се в „СептоМед“ преди малко. В лабораторията на Елън има само един Нийл. Свързаха ме с него и се уговорихме да се срещнем след половин час в ресторант „Ню Йорк Дели“.

— „Ню Йорк Дели“? — начумери се полицаят. — Не беше ли това ресторантът, споменат в предсмъртното писмо на Елън?

— Точно така — кимна Килбърн и се отдръпна.

Коен облече риза с къси ръкави и най-леките панталони, които носеше със себе си. Срещнаха се с Лопес във фойето на хотела. След като разпитаха портиера, решиха да се изправят срещу жегата и да тръгнат пеша към ресторанта, намиращ се на по-малко от километър разстояние. Когато стигнаха, ризата на Коен беше мокра, като че ли не се беше изсушил след душа. Дори Лопес се бе изпотила, а жестът, с който обираше с опакото на дланта потта от челото си, му се стори едновременно изящен и леко еротичен. Тя усети, че я наблюдава и топло му се усмихна, засрамвайки го.

Влязоха в снабдения с климатик ресторант. Коен веднага разпозна Райлън, преди той да се изправи и да им махне, защото бе единственият посетител без придружител в полупразната зала. Имаше

леко наднормено тегло и чорлава русолява коса, а светлата кожа на лицето му бе засенчена от наболата брада. Килбърн стигна пръв до него и протегна ръка:

— Здравейте, аз съм Греъм Килбърн, а това са д-р Лина Лопес от ЦКЗ и сержант Сет Коен от портландското полицейско управление.

— Нийл — представи се Райлън. Стисна ръка и на тримата. Лицето му, от което надничаше кървясал поглед, бе като вкаменено.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнем — продължи Килбърн.

Райлън сви рамене и седна обратно на стола си. Отпи глътка от чашата си и попита:

— Искате ли кафе? Тук го правят доста прилично.

— На тази жега бих предпочела един студен чай — отвърна Лопес и отново попи потта от челото си с приятния за окото на Коен жест.

Райлън кимна на сервитьорката, която се приближи и прие поръчката им. Всички бяха изгубили апетит. Лопес и Коен поискаха студен чай, а изборът на Килбърн бе минерална вода.

— Много съжаляваме за Елън — започна Лопес. — Разбрахме, че сте били много близки.

— Да, бяхме. — Райлън прочисти гърлото си, но не продължи. Изглежда искаше да каже нещо, но се спря и отпи от кафето си.

— Не знам дали ти е казвала, Нийл, ние с нея сме приятели от времето на медицинския колеж — каза Килбърн.

— Чух, че заедно сте разпорвали „Краля“ — мимолетно се усмихна Райлън.

— Имаше такъв случай — изненадано отвърна Килбърн. — А ти кога срещна Елън за първи път?

— Постъпих в нейната лаборатория в университета „Темпъл“ преди около шест години.

— Лекар ли си? — попита Лопес.

— Не — поклати глава Райлън. — Имам докторат по микробиология. През всичкото време съм се занимавал с изследователска работа и разработка на антибиотици. Когато срещнах Елън, веднага разбрах, че в нея има нещо специално. — Той тежко въздъхна.

Коеен не беше сигурен дали това означава нещо лично, или е само професионална квалификация, но реши да не пита засега. Килбърн и Лопес също премълчаха.

— Нийл, знам, че тези неща винаги идват някак... ами, внезапно — неловко каза Лопес. — Но дали в случая с д-р Хортън е имало нещо...

— Не — прекъсна я Райлън. — Въобще не беше внезапно. — Гласът му се пречупи. — Тя ми каза съвсем точно какво възнамерява да направи.

— Тя ти е казала? — недоумяващо се опули Лопес.

— Беше преди два-три дни. — Райлън кимна и отмести поглед встрани. — Каза ми, че има силно желание да отиде в гаража си и да остави колата да се загрява час-два. Когато го каза, помислих, че е просто неудачна шега. — Той направи пауза и продължи съвсем тихо: — Не можех да повярвам, че е стигнала до такова отчаяно състояние.

— Звучеше ужасяващо, когато разговаряхме онзи ден — каза Килбърн, вкопчил ръце в масата. — Каза ми, че всичко в „СептоМед“ е измама. Знаеш ли какво е имала предвид?

— „Оралоксин“ — пророни Райлън.

— „Оралоксин“? — невярващо повтори Лопес. — Ти следиш ли новините?

— Медиите не знаят за лабораторните шимпанзета — изсумтя Райлън. — Поне до момента.

— Какви лабораторни шимпанзета, Нийл?

— Провеждахме серия опити с шимпанзета, на които давахме големи дози „Оралоксин“ в продължителен период от време. Преди около два месеца при едно от тях забелязахме недостиг на костен мозък. Всъщност той напълно отказа да функционира. Не му обърнахме особено внимание, защото бе само едно от над двеста опитни животни. Но две седмици по-късно историята се повтори с друга маймуна.

— Следователно, не е било случаен ефект — констатира Килбърн.

— А преди половин месец се появи и трети случай.

Лицето на Лопес замръзна.

— Какво възнамерявахте да предприемете по случая? — попита тя. Усети ръката на Коеен, която докосна лакътя ѝ. *По-спокойно, Лина,*

казваше погледът му и тя кимна с разбиране.

— Като начало — нищо. — Райлън разтърка очи. — Давахме на животните дози, многократно по-големи от предвидените за хора, при това в продължение на месеци и мислехме... надявахме се, че това е резултат единствено от предозирването. — Той въздъхна и сведе глава.

— Но не сте докладвали? — продължи с малко по-мек тон Лопес.

— Не — поклати глава Райлън. — Обсъждахме го преди около седмица, на същата тази маса. Тогава Вик — Виктор Лешчак, другият член на нашия екип...

— Онзи, който се удави миналата седмица, нали? — намеси се Коен.

— Същият. На езерото Стръбъл. Елън беше направо смазана от мъка. Бяха толкова близки. Всички бяхме. — Той се прокашля отново. — Два дни преди това, малко след смъртта на третото шимпанзе, той покани двама ни с Елън тук. Вик искаше да се обърнем към АХЛ и да им съобщим всичко за маймуните. Умоляваше ни да постъпим както е редно.

— И защо не го послушахте?

Райлън посочи Килбърн, без да вдигне поглед към него.

— Заради мен? — зяпнал от изненада попита той.

— Елън току-що бе говорила с теб, Греъм. За това, че ти ще пробваш действието на „Оралоксин“ върху пациентите с МРГАС. И ние решихме... — Той прекъсна с въздишка фразата. — Ако трябва да бъда съвсем честен, аз настоявах най-много. Както и да е, решихме да изчакаме твоите резултати. В случай че „Оралоксин“ може да се справи там, където другите лекарства са безпомощни.

— Нямах представа, че нещата стоят по този начин — каза тихо Килбърн.

— Откъде би могъл да знаеш? — усмихна се тъжно Райлън. — Може би ще се окаже, че за света е по-добре, че не сме постъпили според правилата. Но мисля, че ако можех да върна историята назад, бих закарал незабавно Вик и Елън до контролната комисия на АХЛ.

— Каква е степента на риска от поява на апластична анемия при пациентите с МРГАС, които сега лекуваме с „Оралоксин“? — Лопес се бе втренчила в него.

— Проведени са клинични тестове върху повече от хиляда души — отговори Райлън.

— И не сте констатирали проблеми с костния мозък?

— Не. Поне допреди няколко дни. И това все още не е потвърдено. — Райлън отново сведе поглед. — Ръководителят на тестовите в Испания се е обадил на Елън и е съобщил, че белите кръвни клетки на пациент, третиран с „Оралоксин“, са намалели драстично.

Очите на Лопес се разшириха:

— Как сте могли да не докладвате за този случай?

— Когато получихме тази информация, в ЦКЗ вече знаеха, че „Оралоксин“ действа, поне в лабораторни условия. Не бихме могли да спрем производството, дори и да бяхме искали. — Той разпери безпомощно ръце. Поклати глава и продължи с малко по-уверен тон. — „Хлорамфеникол“, изнамерен преди почти шейсет години, е все още един от най-често използваните антибиотици на планетата. А при него се наблюдава същият рядък страничен ефект. Ако някой предложи днес на АХЛ да одобри употребата на „Хлорамфеникол“, оттам направо ще му се изсмеят. И въпреки това, лекарите продължават да го изписват на пациентите си.

— Това не извинява действията ви — възрази остро тя.

— Не се опитвам да се оправдавам — въздъхна Райлън. — Но ми се струва, че третирането на жертвите на МРГАС с „Оралоксин“ е много по-малък риск, отколкото отказът от прилагането му. Освен това, мисля, че реакцията на костния мозък е обратима, ако бъде открита навреме. Нали лекарите проверяват ежедневно нивото на белите кръвни клетки?

— Така е — отговори Лопес малко по-спокойно.

Райлън потри отново зачервените си очи и се обърна към Килбърн:

— Струва ми се, че съобщението от Испания бе капката, която преля чашата на Елън. След като проблемите с костния мозък се проявиха и при хора... — Гласът му затихна. Той видимо бе на ръба на нервна криза.

Сервитьорката най-после донесе напитките им. След като ги остави и се отдалечи от масата, Коен го попита:

— Нийл, знае ли някой друг в „СептоМед“ за проблемите с костния мозък?

— Да, някои от специалистите в нашата лаборатория. Може би и някой извън нея, не знам. Елън го беше споделяла и с вицепрезидента по научноизследователската дейност на фирмата — Люк Мартино.

Очите на Килбърн се свиха при споменаването на Мартино.

— Каква беше неговата реакция? — попита той.

— Не съм бил там. Виждате ли, ние с Мартино не се разбирахме особено — обясни Райлън. — Но, според Елън, той е подкрепил нашето решение да изчакаме.

— Но никога не си разговарял с него за това, така ли? — попита Коен.

— Само ми е разправял каква „важна работа“ вършим за фирмата — изсумтя микробиологът. — И подобни дивотии. Въобще, Люк Мартино се занимава само с неща, които са важни за самия Люк Мартино — поясни той, забелязал учудения поглед на детектива, който кимна разбиращо.

— Мислиш ли, че той е разказал за тази странична реакция на някой друг във фирмата?

— Предполагам, че го е сторил — каза Райлън, след като отпи дълга глътка кафе. — Най-малкото, сигурно е уведомил изпълнителния директор, Харви Абрам. И, вероятно, мадам Андреа Баингтън. Вече не ме интересува — сви рамене той. — Приключих със „СептоМед“. И с „Оралоксин“. Тази сутрин си подадох оставката. — Райлън млъкна.

Коен обмисляше следващите си стъпки. Нямаше право да му покаже предсмъртното писмо, но не искаше да изпуска отворилата се възможност, а и времето препускаше. Бръкна в джоба си и извади ксерокопираната страница. Постави я пред него, все още сгъната.

— Нийл, все още не си видял предсмъртното писмо на Елън, нали?

— Не съм.

— Адресирано е до теб. — Той му посочи листа.

Лицето на микробиолога се сбърчи. Той видимо се бореше с напирашите в очите му сълзи, но се овладя, пресегна се и взе листа от масата. Пое дълбоко въздух, после още веднъж. Лицето му поляка се отпусна. Разгъна бавно писмото на Хортън и зачете. Главата му постепенно се изправи и по лицето му се изписа нова гримаса, този

път — на учудване. Остави писмото на масата и вдигна поглед към другите:

— Нищо не разбирам. Между мен и Елън никога не е имало романтична връзка. Бяхме само приятели, отношенията ни бяха много повече като на брат и сестра. Може и да е имало нещичко, отдавна, в началото, но то е било несъществено.

— Тогава какво е това предложение за брак? — посочи писмото Лопес.

— Нямам ни най-малката идея. Може би вече е била замаяна от въглеродния оксид или нещо друго?

— Това е намерено на масата в кухнята ѝ. Написала го е, преди да отиде в колата. Може би Елън се опитва да ти каже нещо, което други не биха могли да разберат?

— Маниерът на „плаща и кинжала“ бе съвсем чужд на Елън. Покоро Вик си падаше по тези неща. Това е без съмнение нейният почерк, но съдържанието... — Той недоумяващо посочи писмото. Внезапно лицето му се промени. — Чакайте, чакайте! — Пресегна се, сграбчи отново листа и зачете на глас: — „Денят... в ресторанта «Ню Йорк Дели»...“, „... искаш целият свят да узнае...“ — Той кимна с глава: — Мисля, че говори за срещата ни тук, когато Вик се опита да ни убеди да уведомим АХЛ. — Погледна отново надолу: — „... Бях много уплашена от това, което може да се случи, ако хората научат за нас...“ Вероятно е имала предвид „Оралоксин“ и апластичната анемия. Но не разбирам останалото... Ужасно е. Елън се опитва да ми каже нещо, а аз не мога да разбера какво. — Той остави писмото на масата.

Коен се пресегна, взе го и прочете друг абзац: „... не трябваше да се плаша от света. Опасността е вътре в нас...“ и вдигна поглед към Райлън:

— Каква е тази опасност „вътре в нас“? Може би се опитва да те предупреди за нещо?

— Не зная — поклати глава той. Дълго съдържаните сълзи избликнаха от очите му. — Това са последните думи, които Ел отправя към мен. А аз не мога да разбера какво ми казва с тях.

---

[1] Начин на действие (лат.). — Бел.прев. ↑

[2] Опра Уинфри, легендарна водеща на телевизионно шоу в САЩ, най-скъпоплатената журналистка. — Бел.прев. ↑

Филадельфия, Пенсилвания

Вбесена от хаоса, който влажният климат бе нанесъл на бездруго къдравата ѝ коса, Лопес прекара повече от четвърт час в безполезни опити да я разреши и приглади. Накрая се предаде и се принуди само да я върже и прибере на кок зад тила си. След това изпробва всичките пет тоалета, които бе взела със себе си, с всеки от двата чифта обувки. Спря се на бледозелена блуза без ръкави, черна пола и черните лачени пантофки.

Преди да напусне стаята, опита да се свърже с Нелсън Амар на мобилния му телефон, но отсреща се включи телефонен секретар.

— Нелсън, тук е Лина. Трябва да ти кажа някои неща за „Оралоксин“. Моля, обади ми се, когато имаш възможност.

Затвори телефона и се упъти към вратата. Петнайсет минути покъсно, с разтуптяно като на ученичка сърце, влезе във фоайето на хотела, където я чакаше Коен, облечен с бяла риза с къс ръкав и тъмен панталон.

Температурата бе паднала малко и задухът бе по-поносим. Излязоха навън, на обляната от угасващите лъчи на залеза Маркет стрийт. Разхождайки се бавно, те изминаха дялящата ги от малкия италиански ресторант миля. Портиерът на хотела ги бе уверил, че там ще намерят „най-добрите фетучини пискаторе^[1] в цяла Филадельфия“. Настаниха се в очарователното старомодно „Кафе Куатро“ с две чаши кианти^[2] пред себе си и изведнъж Лопес се сепна, припомнила си нещо за морските дарове.

— Извинявай, Сет, аз съм пълен идиот!

— Откъде ти хрумна? — изненадан попита той.

— От половин час ти опявам колко обичам морски дарове, а въобще не се сещам да те попитам дали те са кашерна храна. Такива ли са?

— А защо мислиш, че аз съм кашерен?

— Ами, нали лейтенант Франклин те нарече „кашерно ченге“ и аз помислих...

— Не спазвам кашерните ограничения — успокой я той. Пламъчетата в очите му издаваха, че се забавлява от притеснението й. — Този прякор ми се лепна още през първата седмица, след като постъпих на работа в полицията и оттогава живея с него. Един от гениите, с които работех тогава, направи този погрешен извод, след като бях казал, че не обичам пица с шунка и ананас.

— И затова те наричат Кей Си? — облекчено се изкикоти тя.

Той кимна и се присъедини към смеха й. Бялата риза подчертаваше привлекателното му мургаво лице и Лопес се вгледа в него. Даде си сметка, че се наслаждава на миговете, прекарани заедно с него в романтичната атмосфера на ресторанта. Това беше първата възможност да се отпусне след напрегнатата седмица. Единствено притеснителната мисъл за Килбърн човъркаше някъде дълбоко в нея и прокарваше бръчици по челото й.

— Ужасно се притеснявам за Греъм — призна тя. Замълча, но Коен не реагира на думите й. — Опасявам се, че е приел смъртта на Елън Хортън много навътре. Знам, че някога са били много близки приятели, но все пак... — Тя го погледна, без да е съвсем сигурна как да довърши изречението.

— Виждал съм не един случай на самоубийство и мога да те уверя, че хората, които са контактували със самоубийците непосредствено преди смъртта им, винаги се самообвиняват, независимо колко близки са били преди това. — Той отпи глътка от чашата си. — Един приятел от полицията, който работеше в групата за бързо реагиране в кризисни ситуации, не успя да разубеди двама кандидат-самоубийци и те се хвърлиха от моста. В Портланд има много мостове — добави с въздишка Коен. — Въобще не ги познаваше, но после сподели с мен, че всяка смърт го е разтърсила дълбоко и спомените продължават да смущават сънищата му. Не може да се отърси от чувството на отговорност, от мисълта, че ако си бе свършил по-добре работата, би могъл да ги спаси.

— Мислиш, че Греъм се чувства по същия начин?

— Убеден съм, че за него е без значение, че не се е виждал с нея от десет години. Нито че е страдала от депресия. Мисля, че се упреква, защото е пропуснал възможността да се намеси.

— И Нийл Райлън се упреква по същия начин — въздъхна тежко Лопес. — Тя му е казала съвсем в прав текст какво планира да направи. Доста тежък кръст носи.

— Сигурно. — Коен взе в ръка чашата си, но вместо да отпие, насочи ръба ѝ към нея. — Лина, всяко самоубийство е донякъде нелепо, но това ме притеснява по различен начин.

— Защо? — Тя се пресегна и докосна опакото на дланта му. — Един от най-близките ѝ колеги и приятели се е удавил съвсем наскоро. След това, историята с шимпанзетата — можело е да се стигне до съд, ако стане известно, че съзнателно не е съобщила за проблемите. Най-малкото е щяла да бъде отхвърлена от научната общност, особено след случая в Испания.

— Може би е щяла да бъде. — Коен остави чашата с вино на масата. — Но когато се оказва, че нейният антибиотик е единственото лечение на МРГАС... — Той покри ръката ѝ със своята. — Ти си научният работник и знаеш по-добре от мен, че миналите грехове лесно щяха да избледнеят в светлината на спасителния ефект на открития от нея медикамент.

Лопес се поколеба и кимна. Съзнаваше, че е прав. И се наслаждаваше на докосването на двете му ръце, скрили дланта ѝ. Срамежливо стисна ръка, преди да я отдръпне.

— Не мога да проумея самоубийството ѝ — продължи той. — Живеем в дваисет и първи век. Ако е искала да му каже нещо лично и поверително, има толкова много начини — телефон, факс, електронна поща. Защо се е наложило да му оставя закодирано послание в предсмъртното си писмо, което ще бъде прочетено от много чужди очи?

— Сет, ако е можела да мисли разумно, едва ли би се самоубила.

— Възможно е да си права — отвърна скептично Коен.

Пристигна сервитьорът, носещ поръчаните от тях блюда. От вдигащите пара купи с паста се разнасяше апетитна миризма. Лопес го погледна дяволито над затрупаната с варени миди и скариди юфка и, старайки се да скрие усмивката си, го запита:

— Сигурен ли си, че няма да се пържиш на вечния огън в еврейския ад заради едното желание да бъдеш учтив с мен?

— Еврейски ад? Няма такова място — ухили се той. — Освен, разбира се, петъчните вечери в дома на леля ми, която се опитва да ме

сватоса с всяко момиче от нейната синагога, без оглед на възраст, ръст и брачен статус.

Двамата се нахвърлиха с почти еднакъв апетит на ястията си. Разговорът им постепенно се насочи към личния им живот. Размениха си спомени от детството и установиха, че и двамата са единствените деца на родителите си. После обсъдиха начина, по който са били повлияни от загубата на родителите си. Изпълнена с доверие, Лопес сподели, че все още не е преодоляла усещането за празнота след смъртта на баща си.

— Бившият ми годеник твърдеше, че никога няма да намеря мъж, равностоен на татко. С това той въобще не искаше да ме упрекне или засегне по някакъв начин — побърза да обясни тя. — Кийт знаеше, че татко е моето семейство, че за мен той олицетворява целия свят. И когато почина съвсем неочаквано, без дори да имам възможност да се сбогувам с него... — Тя преглътна, за да не се разплаче.

— Колко време бяхте сгодени с Кийт? — попита Коен.

— Осем месеца, но връзката ни продължи почти пет години. Кийт е много мил, но се оказахме на различни етапи от живота си. Аз не бях навършила тридесет години и исках да покоря света, докато той приближаваше четиридесетте и искаше да има дом, четири деца и две котки.

— А ти не искаш ли? — с разбиране се усмихна събеседникът ѝ.

— Не обичам котки — насила се засмя тя. — Но, освен че не бях готова за брак, имаше и нещо друго: не бях убедена, че си подхождаме напълно. Освен това, като че ли чувствата ми към него не бяха достатъчно силни. — Тя сведе поглед към празната си чиния. — Дълбоко съм убедена, че постъпихме правилно, като се разделихме, така е по-добре и за двама ни. Но понякога, когато се чувствам самотна, се колебая дали не сгреших особено.

— Аз пък се ожених на двадесет и една за едно мило еврейско момиче, което искаше да има по-заможен съпруг. Омръзнахме си само за няколко месеца и се разделихме след по-малко от три години. Тя ме напусна, но ако не го бе направила, сигурно аз щях да го направя. Но и до ден-дневен има моменти, в които се чудя дали не можех да положа повече усилия и да спася брака си.

Тя потисна желанието си да му каже на глас колко сладък изглежда и само се усмихна. Дръпна назад стола си и въздъхна:

— Прейдох.

— И аз. Хайде да се разходим и да изгорим малко калории от тези фетучини — предложи Коен с пресилен италиански акцент.

— Ще трябва да стигнем Питсбърг, ако искаш да изразходваш всичко — засмя се тя.

Донесоха сметката. Лопес се пресегна да я вземе, но той бързо я дръпна от масата:

— Моля те, остави на мен. Ако искаш, утре може да платиш закуската.

— Сержант Коен, намирам това предложение за малко прибързано — строго му каза тя, скръстила ръце на гърдите си.

— Но аз въобще нямах това предвид. — Коен видимо се смути. Досега не го беше виждала да се изчервява. Срамежливостта му беше толкова привлекателна.

— Пошегувах се. — Тя се протегна през масата и нежно погали ръката му. — Хайде, плащай, богаташо, че ни чака дълъг път до закуската в Питсбърг.

Окуражена от изпитото вино и близостта на Коен, Лопес взе ръката му в своята и двамата тръгнаха по Маркет стрийт. Стигнаха до хотела, все така хванати за ръка, разговарящи на най-разнообразни теми, от любимите им книги до местата, които биха искали да посетят. Откриха с приятна изненада, че и нейният, и неговият списък на световни забележителности се оглавява от връх Мачу Пикчу.

На входа на хотела Лопес пусна ръката му. Пресякоха фоайето и мълчаливо се изкачиха с асансьора до четиринайсетия етаж. Той я изпрати до вратата на стаята ѝ в края на коридора, където тя се спря и с разтуптяно сърце срамежливо му подметна:

— В стаята ми има огромен хладилник, пълен с вино и студена бира...

— С удоволствие бих изпил една ледена бира — усмихна се Коен.

Лопес отвори с магнитната карта и влезе вътре. Когато се обърна да затвори вратата, гърдите ѝ се опряха в неговите и той обви ръце около нея. Притисна я силно към себе си и нежно целуна устните ѝ. Тя отвърна на целувката, вкусвайки свежия му ментов дъх. Притисна го в обятията си и впи устни в неговите. Разтвори ги с език и проникна

между тях, прогонвайки колебливостта му. Езикът му срещна нейния, а пръстите му се впиха силно в гърба ѝ.

Пламнала от възбуда, започна да отстъпва заднешком към леглото, докато усети, че кракът ѝ допира матрака. В този миг очите му се взряха дълбоко в нейните и той прошепна:

— Лина, може би трябва...

— Да почакаме малко? Така ли? — Тя се усмихна и се надигна на пръсти, за да го целуне по челото.

— За бога, не искам да чакам. — Той хвърли поглед към леглото. — Но това е първата ни среща, а аз толкова отдавна не съм се чувствал по този начин. Не искам да оплескам нещата.

— Тогава ще почакаме. — Тя се усмихна и допря пръст до топлите му устни. — Така ще бъде още по-хубаво, когато го направим, нали?

---

[1] Типично италианско „рибарско“ ястие. — Бел.прев. ↑

[2] Евтино италианско червено вино. — Бел.прев. ↑

Филадельфия, Пенсилвания

Седнал до малката масичка в хотелската стая, Килбърн разсеяно бърникаше с вилица в купата със спаначена салата, която му бяха донесли от румсървиса. Изсипа в чашата си последните глътки бира от запотената стъклена бутилка и ги изпи с наслаждение. Поколеба се малко, преди окончателно да зареже салатата и скучаещо се упъти към леглото.

С дистанционното в ръка прегледа каналите, които му предлагаше хотелската кабелна мрежа. По едно време екранът се запълни от снимка на Елън Хортън, същата онази черно-бяла снимка, която вече бе видял във вестниците. Заслуша се в коментара на журналиста и изключи телевизора, когато той се прехвърли на друга тема. Мислите му останаха насочени към Елън — как е възможно да посегне на живота си точно в момента, когато изнамереното от нея лекарство триумфално побеждава новопоявила се чума?

Последните дни му бяха донесли твърде много смърт — Томас Малек, Парминдер Сингх, а сега и Елън. Отново го прободеше чувството за вина: всички те си отидоха заради МРГАС, а неговото лично участие във всеки един случай носеше оттенък на небрежност и нехайство.

Случилото се през последните седмици само потвърждаваше добре известната истина, че животът рядко ни дава втори шанс и че на тоя свят няма гаранция за нищо. Почуди се колко ли проблеми са отнесли в гроба си Малек, Парминдер и Елън. Мисълта, естествено, го насочи към собствения му най-важен житейски проблем. Той вдигна телефона и набра номера на Мишел. След три позвънявания чу в слушалката познатия, леко дрезгав глас:

— Ало?

— Здравей!

— Греъм? — В гласа на Мишел прозвуча изненада.

— Аз съм. В неподходящ момент ли се обаждам?

— О, не. Но от индикатора на телефона виждам, че се обаждаш от Пенсилвания.

— Във Филадельфия съм. — Не бяха разговаряли отдавна и гласът ѝ го радваше.

— Защо? Нещо свързано с МРГАС и „Оралоксин“ ли?

— Да, откъде знаеш?

— Имаше го по новините тази вечер. — В гласа ѝ се прокраднаха по-топли нотки. — Казаха, че ти си открил единствения ефикасен антибиотик. Вярно ли е?

— Вярно е, макар и донякъде преувеличено. — Той си помисли колко неочаквано полезна може да бъде публичността и се усмихна вътрешно. — Имам участие в тази работа, но основната заслуга е на Елън Хортън, която разработи „Оралоксин“. Не помня дали съм споменавал името ѝ, но с нея сме учили заедно в медицинския колеж.

— Онази, за която съобщиха, че се е самоубила ли? — изненадано попита Мишел.

— Същата.

— Чудех се защо името ми звучи познато — промърмори тя. — Май бяхте приятели, а?

— Едно време в колежа.

— Съжалявам, Греъм — меко каза тя. — Разбра ли защо го е направила?

— Не, все още не мога да си го обясня. — Дватамата замълчаха. Килбърн наруши неловкото мълчание, прочиствайки гърлото си: — Извинявай, Мишел, не се обаждам, за да те натоваля с проблемите си.

— А за какво тогава?

— Луиз ми каза, че си се обаждала в офиса и исках да разбера за какво си ме търсила.

— О, да, обаждах се. Но не е нищо спешно. Исках да те питам за... м-м... общата ни сметка.

— Аха. — Той се опита да не покаже разочарованието си. — А иначе как си?

— Много добре — дистанцирано отвърна Мишел. — Много бачкане, нали знаеш как е. А сега на главата ми е един ужасен проект.

— Чак пък ужасен?

— И още как. Успяхме да получим поръчка за реставрация на катедралата на Сиймър стрийт, която е на деветдесет години.

Първоначално изглеждаше проект-мечта. Но когато видях какво се крие вътре, зад стените на катедралата, мечтата се оказа тотален кошмар.

— Сигурен съм, че ще направиш чудеса и накрая всичко ще бъде идеално. — Килбърн се усмихна, припомнил си неотслабващия ентузиазъм в началото на всяка нова задача, с който Мишел се трудеше, наведена над плановете и чертежите.

— Имам вече няколко идеи — скромно отговори тя. — Но шефът ми се притеснява, че мога да я преобразя на джамия или синагога.

— Типично в твой стил — подсмихна се той.

— Какво правят Мат и Дейна? — запита Мишел. В гласа ѝ прозвуча топлина и искрен интерес.

— Добре са. Мат ме питаше за теб преди няколко дни. Каза, че ти си била причината да не съм продал къщата досега.

— А ти какво му отговори? — попита предпазливо тя след малка пауза.

— Да си дояде овесените ядки. — Килбърн внезапно се почувства доста по-неуверен.

— А с Кира какво става?

— Напоследък е трезва. — Не му се искаше да навлиза в темата. — Нали знаеш, напредва ден по ден.

— Много съжалявам за това, което казах за нея онзи път, Греъм — меко каза Мишел. — Нямам право да намесвам Кира в нашите взаимоотношения. Не беше честно към нея... пък и към теб.

— Ти беше права, Мишел. Кира беше много тежко бреме за теб и за нас. И причината за това е в голяма степен моето отношение към нея, това, че не съм успял да поставя някакви граници между нея и себе си и винаги съм я допускал в личното си пространство. Напоследък тя е по-добре, но ако не удържи и този път, със сигурност ще ми се наложи да тегля чертата помежду ни. Да престана да я дундуркам.

— Хммм — замислено проточи Мишел.

— Аз няма да остана още дълго във Филадельфия — смени темата Килбърн. — И когато се върна у дома... — Той замълча в очакване на реакция, която не последва. — Помислих, че може би ние с теб бихме могли да опитаем... да видим дали... може би да оправим нещата помежду ни.

Последвалото мълчание бе по-тежко от всяка физическа болка. Накрая тя се прокашля и уморено отвърна:

— Греъм, напоследък положих доста усилия да си наложа вече да не се обръщам назад и да не повтарям грешките си. Вече съм на трийсет и две и е крайно време да започна да устройвам живота си.

— Права си, Мишел. — Жилото на думите ѝ се заби дълбоко в сърцето му. — Не трябваше да ти се обаждам ни в клин, ни в ръкав...

— Греъм, нямах предвид теб. Честно. Имам предвид грешки като тази, че те упреквах, защото имаш сестра алкохолик. Като тази, че бях твърде задоволена от начина си на живот и не ми се искаше да предприема следващата стъпка. Сега за пръв път в живота си съм сама и съм поела изцяло отговорността за себе си. Много ми липсваш, но...

— Но може би това е по-добре за теб — примирено довърши мисълта ѝ той.

— Не зная. Може би съм имала нужда от това.

— Добре, Мишел. Беше ми много приятно да те чуя. Желая ти успех. И се грижи за себе си.

— Греъм, защо не ми се обадиш, когато се прибереш у дома? Бихме могли да се видим и да вечеряме заедно някой ден.

— Да вечеряме заедно? — В него пламна искра оптимизъм.

— Да започнем с една хубава вечеря — предложи спокойно Мишел. — И после ще видим какво ще се получи.

Сбогуваха се и той затвори телефона. Беше изтощен от напрежение и умерено обнадежден. Съблече се и само по бельо се гмурна под завивките, но сънят не идваше. Въртеше се и се мятеше, неспособен да укроти бурния поток мисли, препускащи през главата му.

След като се убеди, че няма да може да заспи, отново вдигна телефона и се обади в дома на сестра си. Във Ванкувър беше само девет часа вечерта и никой не си бе легнал.

— Здравсти, вуйчо Греъм! — звънна гласът на племенника му.

— Здравей, приятелче! Къде е мама?

— Излезе.

— Къде отиде? — Той се постара да не проличи притеснението му.

— На една от ония, нейните срещи — бла-бла-бла...

По този начин Мат говореше за срещите на майка си в дружеството на анонимните алкохолици. Килбърн облекчено въздъхна.

— Ти нали се грижиш за семейството, докато мен ме няма?

— Да бе! Ти май си забравил, че съм само на десет години?

— Вярно бе! Значи, още няма смисъл да купувам онзи мотоциклет, който бях харесал за теб — пошегува се той, а племенникът му отсреща иронично изпъшка. — Майка ти е наред, нали?

— Надявам се. Сутрин не се чувства зле, както беше преди — пронизателно отвърна малкият.

— А Шейна как е?

— Още не може да дойде на себе си след историята с оня мръсник Роби Маркъм. Момичета... — презрително добави Мат.

— Никога няма да ги разбереш напълно, това го запомни от мен — засмя се вуйчо му. — Слушай, Мат, аз се прибирам след няколко дни. Какво ще кажеш двамата с теб да прескочим до пързалката и да поблъскаме шайбата?

— Няма проблеми — щастливо отвърна той. — Но мисля, че вече не си ми от категорията. Годишките започват да ти натежават, вуйчо Греъм.

— Не знам откъде ги вадиш тия приказки, но със сигурност ще обърша леда с теб, малък нахалнико!

Килбърн продължи да се усмихва и след като затвори телефона. Беше направо чудесно, че Кира успява да се задържи трезва. Пак легна, но сънят не идваше въпреки умората. Прехвърли през ума си събитията откакто за пръв път чу за мултирезистентния микроб, открит в слюнката на Томас Малек. Не виждаше особена заслуга за себе си, че пръв се бе сетил да противопостави „Оралоксин“ на МРГАС — ако не той, някой друг лекар щеше да направи същата връзка. По-скоро се притесняваше от развитието на събитията и неочакваните усложнения.

Докато се мъчеше мислено да подреди всички детайли в строга хронологична последователност, езичето на вратата щракна и тя тихо се отвори. Дочу предпазливите стъпки в тъмната стая, пресегна се и запали нощната лампа до леглото си.

Сет Коен стоеше прав до леглото си. Облечен все така в бялата риза и тъмния панталон, с които бе излязъл по-рано, само косата му бе

доста по-разрошена.

— Извинявай, Грeъм. Дано не съм те събудил.

— Не. Не спях. Пък и ти беше много тих. — Килбърн погледна часовника на нощното шкафче, който показваше два и петнайсет след полунощ.

— Успя ли да се поуспокоиш? — загрижено попита Коен.

— Благодаря, по-добре съм.

— Това е чудесно. Сега няма да е зле и ако можем малко да поспим. — Той се упъти към банята, но Килбърн го спря по средата на стаята:

— Сет, мислех си за моята роля в цялата тази история.

— Каква твоя роля? — Детективът се обърна с лице към него.

— Ролята ми на доктора, изправил един срещу друг бактерията и медикамента. Не ти ли се струват прекалено много съвпаденията? Натъквам се на два от най-ранните случаи на МРГАС и работя в болницата, която провежда обхватни клинични тестове на „Оралоксин“, единственото лекарство, което може да го спре?

— Може би си прав — скръсти ръце на гърдите си Коен.

— Излиза, че някой доста се е потрудил да разпространи микроба в точно определени градове — Ванкувър, Сиатъл, Портланд и Сан Франциско.

— Четирите града, в които се провеждат клиничните тестове на „Оралоксин“ — допълни мисълта му Коен. — Много трудно е да отдадем това на чистата случайност.

— Мислиш ли, че някой е разчитал, че аз или някой друг от лекуващите лекари, ще направим връзка между „Оралоксин“ и МРГАС? — Логическата насока на разсъжденията притесняваше Килбърн все по-силно.

— Някой, който има финансов интерес от успеха на „Оралоксин“...

— Точно така. — Кръвта нахлу в главата на Килбърн. Сърцето шумно туптеше в ушите му. — Ти чу какво каза Нийл Райлън — от АХЛ никога не биха одобрили медикамента, ако знаеха за усложненията с костния мозък. Освен...

— Освен ако той е единственото средство за борба със смъртоносна болест.

— Точно така.

— Разбирам те — замислено каза Коен. — Ще трябва да научим нещо повече за „СептоМед“ и за хората, които работят там.

— Сет, това е много голяма фирма.

— Нас ни интересуват преди всичко онези, които са били пряко свързани с проекта „Оралоксин“. Спомни си какво каза Райлън — информацията за проблемите с костния мозък е била известна само в съвсем тесен кръг.

— Сигурно си прав — намръщи се Килбърн. — Но е много нелогично: когато за пръв път поисках разрешение за клинично прилагане на лекарството, вицепрезидентът по научноизследователската дейност, Люк Мартино, ми отказа категорично.

— Може би не е замесен — сви рамене Коен. — А може би това е било тактически ход.

— И на мен така ми се струва. Мартино не ми позволи да дам лекарството на умираща пациентка. Но нямаше нищо против да го тествам в лабораторията.

Брендиуайн Вали, Пенсилвания

На двайсет и шест мили западно от Филадельфия тесният двулентов път правеше остър завой надясно и Форбс натисна спирачките на крадения „Форд Екскържън“.

Бе привикнал към името Уейн Форбс до такава степен, че на няколко пъти произнесе на висок глас новото си име — Ник Снайдър — което се четеше на разрешителното за шофиране, издадено в щата Деллауер. Искаше да бъде сигурен, че няма да се запъне, когато му се наложи да го използва.

Денят на Ник Снайдър бе доста активен. Не бе спрял да почине нито минута, откакто стана в четири часа сутринта и направи сутрешния си тоалет в мотела. Търсенето на подходящ джип отне по-голямата част от времето преди обяд. Обиколките му се увенчаха с успех едва когато попадна на сребристия шестметров звяр, тежащ близо четири тона. Наложил му се да пропътува почти шейсет мили от Алънтаун, докато намери подходящ за нуждите му участък от пътя. След това го преминаваше отново и отново, докато не опозна всичките детайли и не се увери, че може да се справи с почти затворени очи. В предстоящата задача всичко зависеше от прецизното планиране на времето.

Определи изходната си точка. Това поне бе лесно. Следвайки вече познатите лъкатушения на шосето между ниските хълмове, размишляваше колко сложна се оказва последната поръчка. Много кратки срокове, много променлива ситуация. Но Снайдър се ласкаеше с мисълта, че ако се справи безпроблемно със задачата, ще се издигне на още по-високо професионално ниво. В момента гордостта го стимулирала много повече, отколкото очакваното богато възнаграждение.

Натисна педала на газта и джипът забързано навлезе в следващия плавен завой. Видя пред себе си габаритните светлини на бледосиньото „Волво S40“ и започна да се притеснява, че може да не

успее да приключи всичко преди настъпването на здрача. Погледна огледалото за обратно виждане и с облекчение установи, че зад него няма други автомобили. Не можеше да си позволи свидетели. Беше прекъснал и трите си досегашни опита заради появата на нечие нахално возило. Имаше време само за още един опит тази вечер.

Колата пред него се движеше с равномерна скорост, което му даде малко по-голяма свобода във времето. Настигна я и се залепи на по-малко от три метра от задната броня на „Волво“-то.

Наближиха последната серия завой. От избраната точка ги деляха само шестстотин метра. След като за последен път се увери, че зад него няма никой, Снайдър ускори и навлезе в насрещното платно. Изравни се с другата кола и забави. Три или четири секунди двете коли се движиха успоредно, докато навлязоха в поредния завой. От избраното място ги деляха трийсет метра и той леко завъртя волана надясно. Разтърсването от страничния удар се усети съвсем леко в тежката кола.

„Волво“-то с лъкатушене успяваше да запази посоката на движението си и му се наложи да го притисне по-силно. Стържещият звук на метала и свиренето на гумите се сляха в странна хармония.

След миг джипът леко се поклати, освободен от металните обятия. Снайдър погледна надясно и видя как „Волво“-то се преобръща през ниската защитна стена и потъва надолу по склона.

Удовлетворен от видяното, той натисна газта и забърза напред, без повече да погледне в огледалото. *Съсредоточи се.* Имаше още много работа, а времето летеше.

Филадельфия, Пенсилвания

Все още полузаспала, Лопес мързеливо се протегна в леглото. Едва третото позвъняване я докара в пълно съзнание и тя опипом намери клетъчния си телефон на нощното шкафче. Замаяно произнесе едно „Добрутро“, надявайки се да чуе гласа на Коен.

— Лина, тук е Нелсън — каза Амар.

Лопес седна в леглото. Часовникът показваше 6:43, значи в Сан Франциско беше малко преди четири часа сутринта. Почуди се дали шефът ѝ въобще е лягал тази нощ.

— Какво става, Нелсън?

— Тук, в Залива, нещата стават много сериозни. „Оралоксин“ е ефикасен, но въпреки това, МРГАС бързо се разпространява сред населението. — Пресипналият му глас леко ечеше в ухото ѝ. — Имаме вече 194 потвърдени случая, но недиагностицираните вероятно са стотици. Лабораториите не могат да обработят пробите от слюнка и кожни инфекции на потенциално заразени, които ни заливат от офиси и клиники.

Адреналинът, нахлул във вените ѝ, отвя и последните остатъци от паяжината на съня:

— А какво е положението в Сиатъл?

— Няма сериозна промяна, поне доколкото ми е известно. „Оралоксин“ действа, но заразата се разпространява, макар и не така агресивно както в Залива. Подобно е и положението във Ванкувър. Още е рано да се определи как се развиват нещата в Портланд и Ел Ей. — Той се прокашля и продължи: — Оставила си ми съобщение снощи?

— Нелсън, имаме проблем с „Оралоксин“.

— Какъв проблем? — попита предпазливо той след миг мъртво мълчание.

Лопес му разказа за срещата с Нийл Райлът и разкритията, които той бе направил за усложненията с костния мозък на лабораторните

животни и пациента в Испания.

— Ще се наложи на всички, лекувани с „Оралоксин“, да бъдат проверявани ежедневно белите кръвни клетки.

— Щом трябва, ще го правим — изсумтя Амар. — Няма начин да спрем лекарството. — Той замълча, но Лопес усети, че има още нещо, което го притеснява. — Лина, открихте ли нещо ново за онзи мним търговец на наркотици?

— Засега не. — Тя се почуди защо шефът ѝ повдига тема, която досега старателно бе избягвал.

— Преди малко получих едни резултати от нашата лаборатория в Атланта. — Гласът му придоби неочакван конспиративен отънък. — Засега пазим всичко скрито-покрито, докато не се убедим напълно.

— И какво е то?

— Един от нашите молекулярни биолози е изолирал гените на резистентността от МРГАС. Убеден е, че тяхната ДНК е била обработена и изкуствено стимулирана. Май ще се окаже, че първоначалната ти теория, че МРГАС е дело на човек, е била вярна — неохотно довърши той. После, с по-мек тон, добави: — Радвам се, че прояви упоритост... въпреки моето недоверие.

— Благодаря, Нелсън — отвърна тя, изпълнена с гордо удовлетворение.

— Но трябва да докладваме на ФБР и службата за вътрешна сигурност, Лина.

— Зная, Нелсън. — Тя се мобилизира отново. — Но тук, във Филадельфия, има нещо много подозрително. Възможно е нишката да води към самата „СептоМед“. Убедена съм, че ще имаме най-много шансове за успех, ако подходим към Форбс и другите зад него без много шум. Осигурихме си и съдействие на един лейтенант от местното полицейско управление, от отдел „Убийства“. Имаме уговорена среща тази сутрин с шефовете на „СептоМед“.

— Това не е твоя работа, Лина.

— Зная. — Тя пое дълбоко въздух. — Дай ни още малко време, Нелсън. Намерим ли Форбс, а най-вече тези, които са го наели, веднага ще призовем на помощ тежката артилерия.

— Това никак не ми харесва — въздъхна тежко той. — Но ще се съглася. И без това на хората в лабораторията са нужни още ден или два да потвърдят окончателно подозренията, че МРГАС е бил

подложен на генно инженерство. Но веднага — гласът му стана по-настоятелен — след като получа окончателното им заключение, ще се обърна към съответните власти. При това — на най-високото възможно ниво. Ясно ли е?

— Напълно ясно. Благодаря ти.

Лопес затвори телефона. Даваше си сметка, че Амар не толкова отстъпва пред увещанията ѝ, колкото се грижи да покрие собствения си задник. Би изпаднал в ужасно нелепа ситуация, ако разлае кучетата с някакви предварителни лабораторни резултати, които впоследствие могат да се окажат неверни.

Скочи от леглото и се мушна под душа. Не бе в състояние да определи кое я въодушевява повече — похвалата на Амар или снощната среща със Сет. След като излезе изпод душа, прихвана отзад непокорните си кичури, облече се и се упъти към фойето на хотела. Още с влизането си в ресторанта видя Коен и Килбърн, които вече се бяха настанили и пред тях димяха чаши с кафе. Пръв я забеляза Килбърн, който ѝ махна с ръка. Коен се обърна и лицето му се озари от усмивка. Приблжи се до тях, внезапно притеснена дали той не е разказал на Килбърн за срещата им предишната вечер.

Седна между тях, отвърна на приятелския поздрав на Килбърн и отправи срамежлива усмивка към Сет. Очите му излъчваха топла симпатия и тя усети, че е на границата на пълното разтапяне от щастие. Побърза да прикрие чувствата си, като се впусна в преразказ на разговора си с Нелсън Амар.

— Излиза, че имаме на разположение по-малко от четирийсет и осем часа, преди масираното нахлуване на феберейците, така ли? — намръщи се Коен.

— Мислиш, че те са органите, които ще се занимаят с това? — попита Килбърн и остави на масата чашата си.

— Ако към „СептоМед“ се обърнат представители на която и да е официална разследваща институция, те веднага ще разберат, че са поставени под подозрение — обясни Коен. — Това може би не е от особено значение, но мисля, че ние сме единствените, които можем да стигнем до тях, без да ги поставим нащрек.

— Сигурен ли си? Какво те кара да мислиш, че няма да им се сторим подозрителни?

— Преди всичко — твоето присъствие. Ти си техният шампион, героят, който извади на бял свят чудодейното им лекарство. Идваш тук, за да празнуваш с приятелката си, която внезапно се самоубива. А пък Лина е тук, за да обсъди плановете на ЦКЗ за разпространение на „Оралоксин“.

— А ти, Сет? Какво търси тук портландско ченге?

— Това наистина е проблем, но те няма как да знаят, че съм полицай. И със сигурност не допускат, че знаем за Форбс. — Той леко намигна. — Доколкото си спомням, вчера един от вас ми предложи да си сменя професията и да стана доктор, въпреки магистратурата ми по криминалистика.

Докато чакаха таксито пред хотела, всички, в това число и Лопес, бяха благодарни на прохладата, заменила жегата от предния ден. Качиха се в колата, която спря пред тях, и не след дълго стигнаха модерната масивна постройка на „СептоМед“ на Уолнът стрийт. Въоръжен охранител ги накара да изчакат във фоайето на партера, докато се свърже и получи нужните указания. След това ги упъти към асансьора, с който се издигнаха на четиридесет и шестия етаж.

Там ги чакаше висок представителен мъж, облечен в стилиен сив костюм и синя риза с отворена яка.

— Здравейте, доктори — приветства ги той с гостоприемна усмивка и едва доловим френски акцент. — Аз съм д-р Люк Мартино̀, вицепрезидент по научноизследователската дейност на „СептоМед“.

Те пристъпиха напред по дебелия килим, покриващ пода от стена до стена. Помещението бе обляно от дневна светлина, нахлуваща през високите от пода до тавана прозорци. На стените имаше огромни пана абстрактна съвременна живопис.

— Здравейте, Люк! Аз съм д-р Лина Лопес от ЦКЗ. А това — тя посочи спътниците си — са Сет Коен от Портланд и Греъм Килбърн от Ванкувър.

— О, *trés bien*^[1], Греъм! — възкликна Мартино̀, сграбчвайки ръката на Килбърн. — Дълга ви огромно извинение, че бях толкова неотстъпчив предния път. Надявам се, че сте разбрали мотивите ми. — Усмивката му стана още по-широка: — Трябва да ви призная, че в „СептоМед“ сме ви много признателни, задето се решихте да пренебрегнете моите препоръки. — Той се обърна и кимна на детектива: — Д-р Коен.

— Сет, ако не възразявате — отвърна на ръкостискането му Коен.

— Чакай ни в заседателната зала. — Мартино посочи масивните махагонови врати в другия край на преддверието и ги поведе натам. Когато влязоха вътре, Лопес с изненада видя там само трима души.

Тримата ръководители седяха един до друг в далечния край на огромна заседателна маса, която спокойно можеше да приюти петдесет кресла. Като по команда те се изправиха да ги посрещнат. С очарователните си маниери Мартино ги представи един на друг.

В средата стърчеше импозантният Харви Абрам, изпълнителният директор на компанията. От лявата му страна стоеше доста по-нисък притеснен мъж с кръгли очила и късо подстригана коса, който бе представен като Фред Торнтън, председател на Управителния съвет. Привлекателната, облечена в елегантен сив костюм жена на средна възраст, стояща от другата страна на Абрам, се представи като Андреа Баингтън, представител на Съвета на акционерите.

— Дядото на Андреа е основал компанията, чийто наследник днес е „СептоМед“ — изчурулика Мартино.

Покани ги да заемат места срещу ръководителите на фирмата. Килбърн накара Лопес да седне между него и Коен. През това време Мартино заобиколи заседателната маса и седна в свободния стол до Баингтън. Изпълнителният директор Абрам потри брадата си с палец и показалец и отправи тънка усмивка към гостите:

— Благодаря ви за посещението, доктори. От името на компанията искам да поднеса благодарностите ни на д-р Килбърн. — Абрам кимна с глава към него. — Вашата проникателност изигра важна роля за успеха на нашия продукт, „Оралоксин“, пореден успех и гордост за „СептоМед“. — Изпълнителният директор замълча. Усмивката му избледня и гласът му се снижи: — Единствено трагичната загуба на двама наши изтъкнати учени помрачава радостта на всички наши служители.

— Приемете нашите съболезнования за загубата — печално кимна Лопес. — И благодарността ни, че отделихте от времето си, за да ни приемете.

Абрам сви рамене, показвайки с жеста си колко важни са гостите му.

— Лина — Мартино направи жест, сигнализиращ прехода към деловата част на срещата, — във връзка с притеснението на ЦКЗ, че

може да има проблеми с навременната доставка на „Оралоксин“, мога да ви уверя, че имаме разработен детайлен производствен план, предвиждащ денонощно натоварване на всички производствени мощности седем дни в седмицата. За щастие, към момента на констатиране на инфекцията с МРГАС и избухването на епидемията, бяхме в напреднал стадий на подготовка, очаквайки разрешението на АХЛ.

— Това наистина е едно щастливо съвпадение — нетърпеливо каза Лопес. — И така, можем да разчитаме, че няма да имате проблеми при доставка на нужните количества в засегнатите от болестта градове?

— Не би трябвало — кимна с глава Мартино. — Освен ако епидемията не се разраства навън.

— Извинете за въпроса, Лина — намеси се Баингтън, прокарвайки ръка през късо подстриганите си сиви коси. — Какви са прогнозите на вашия център за разпространението на болестта?

Лопес се вгледа в жената пред себе си. Усети, че зад меките маниери се крие много повече властност, отколкото можеше да се предположи на пръв поглед.

— Нямаме точни предвиждания. Много зависи от източниците на МРГАС.

— Не са ли ви известни? — присви вежди жената.

— Все още не сме напълно сигурни — поклати глава Лопес. — Все пак, трябва да отбележа, че взетите от нас мерки са забавили съществено темповете на разпространение на микроба. Надявам се, с това да съм отговорила, поне частично, на въпроса ви.

— Това звучи доста успокоително — съгласи се Абрам с учтива, издаваща незаинтересуваност усмивка.

— Кой друг работи по проекта „Оралоксин“? — поинтересува се Лопес.

— В лабораториите ни на осемнайсетия етаж се трудят повече от петдесет специалисти — отвърна Мартино, вдигнал очи към тавана. — Разбира се, Елън Хортън беше мозъкът и душата на проекта. — Той въздъхна тежко. — Нийл Райлън и Виктор Лешчак са... по-точно — бяха, двамата й заместници и първи помощници.

— Излиза, че само един от водещите специалисти на проекта е останал жив...

Мартинò сведе поглед към масата и кимна мълчаливо.

— Разбрахме, че Райлън също напуска компанията — вметна Килбърн.

— Нийл реагира прибързано — отхвърли идеята Мартинò. — Той беше много близък с Вик и Елън. Убеден съм, че ще размисли, след като преодолее шока и скръбта по тях.

— Люк, мислите ли, че самоубийството на Елън има нещо общо с апластичната анемия, наблюдавана при лабораторните ви маймуни? — попита Килбърн, навеждайки се напред на стола.

Абрам рязко обърна глава към Мартинò. Вицепрезидентът се размърда в стола си и попита:

— Бихте ли пояснили, Греъм?

— Поне три от лабораторните ви шимпанзета са умрели от нарушена функция на костния мозък след третиране с „Оралоксин“ — каза Килбърн. — Останахме с впечатление, че Елън е била направо съкрушена от появата на този нежелан страничен ефект.

— Това от Нийл Райлън ли го научихте? — Тонът на Мартинò бе станал леденостуден.

Килбърн кимна. Запазила учтивата усмивка на лицето си, Баингтън гледаше право пред себе си. От другата страна Торнтън драскаше нещо в бележника си. Абрам, който не сваляше погледа си от Мартинò, го подкани с кимване.

Вицепрезидентът се прокашля и продължи по-уверено:

— Трите шимпанзета — а те са малка част от близо петстотинте лабораторни животни — които получиха проблеми с костния мозък, бяха подложени на продължително третиране с големи дози от лекарството. По времето, когато научихме за първия от тези случаи, вече бяхме направили тестове с над хиляда пациенти, при които не се наблюдава нищо подобно.

— До случая в Испания — вметна Килбърн.

Усмивката на Баингтън избледня. Писалката на Торнтън спря да се движи. Ръката на Абрам замръзна по средата на жеста, с който поглаждаше брадичката си. Настъпи тежко и напрегнато мълчание, нарушено от преднамерено бавния глас на изпълнителния директор:

— Какво се е случило в Испания?

— Миналата седмица броят на белите кръвни клетки в кръвта на пациент, участвал в тамошните клинични тестове, направо се е сринал

— каза Килбърн.

— Нямам никаква информация за този случай. — Мартино замълча за кратко. — И е сигурно, че това се дължи на „Оралоксин“?

— Не разполагаме с детайлна информация — поясни Килбърн.

— Може би трябва първо да я получим. — Гласът на Мартино не издаваше чувството на гняв, замъглило погледа му. — Не съм сигурен как трябва да интерпретираме сведенията, които ни дадохте току-що. Испанските изследователи не са прекратили тестовете — щях да знам, ако го бяха сторили. Кое то ме навежда на мисълта, че не са се разтревожили особено от този предполагаем случай с хора.

Докато Мартино излагаше съображенията си, Торнтън се доближи до Абрам и зашепна нещо в ухото му. Изпълнителният директор хвърли несигурен поглед към вицепрезидента, след което се обърна към Лопес и заяви:

— Мога да ви уверя, че фирмата незабавно ще започне вътрешно разследване на случая.

— Несъмнено. Ние сме длъжни да стигнем до дъното на проблема. — Усмивката се върна на лицето на Баингтън. — Мислите ли, че междувременно трябва да преустановим доставките на „Оралоксин“ до изясняване на случая?

— Това е немислимо — каза Лопес, уверена, че жената отсреща знаеше отговора много добре.

— Люк — проговори за пръв път Коен, — колко души в „СептоМед“ знаеха за усложненията при костния мозък, предизвикани от „Оралоксин“?

Последва нова наелектризирана пауза. Всички погледи бяха насочени към Мартино, който нервно хапеше устни. Чертите на лицето му се изпънаха преди да проговори бавно:

— *Mais d'accord.*^[2] Предполагам, че неколцина от екипа на осемнайсетия етаж, ангажирани пряко с проекта, са знаели. Мисля, че освен тях, Елън бе споделила неофициално тази информация единствено с мен. Но аз винаги съм се доверявал изцяло на тяхната преценка, че страничните ефекти, наблюдавани при приматите, нямат значимо клинично отражение.

— А дали сте споделяли тази информация с някой друг във фирмата? — продължи да го разпитва детективът.

Мартинò поклати отрицателно глава. Лицето му запази безизразното си изражение. Очите му излъчваха хлад.

— Струва ми се, че д-р Мартинò даде достатъчно изчерпателно обяснение за своите действия — намеси се Торнтън с формално бюрократичен тон. — В „СептоМед“ има установена практика всички неблагоприятни клинични резултати да бъдат незабавно докладвани. В случая, както съвсем ясно поясни д-р Мартинò, той е отложил доклада си, основавайки се на изказаното от изследователите становище, че няма непосредствени негативни резултати от опитите в клинична среда.

— А дали може да се предполага, че получените в лабораторни условия усложнения при шимпанзетата биха могли да повлияят на процеса на издаване на разрешение за „Оралоксин“ от АХЛ?

— Все още могат, д-р Коен — отвърна Мартинò. — Досега АХЛ е одобрила използването на „Оралоксин“ единствено в рамките на клиничните тестове.

— Разбирам — съгласи се Коен. — Но с оглед на нововъзникналите обстоятелства, при които той се оказва единственото лекарство, способно да се пребори с МРГАС, е много малко вероятно АХЛ да отхвърли „Оралоксин“.

— Ние не сме създали тази криза — спокойно каза Баингтън.

Лопес сепнато задържа дъха си в очакване Коен или Килбърн да реагират, но те мълчаха.

— И така, благодаря ви, че ни посетихте — каза Абрам, изправяйки се на крака. — Надявам се, че разбирате, в светлината на последните събития, колко напрегнат е работният ни график.

Лопес разрови чантичката си, извади от нея визитни картички и ги плъзна към другия край на масата.

— На визитките ще намерите номера на мобилния ми телефон. Ако решите, че мога да бъде полезна с нещо, докато съм във Филадельфия, моля, позвънете ми.

— Колко дълго възнамерявате да останете тук, д-р Лопес? — попита Баингтън, докато прибираше картичката ѝ.

— Поне още ден-два — отвърна тя. *Поне докато разбере кой от вас е забъркан.*

Напуснаха заседателната зала и мълчаливо се спуснаха с асансьора надолу. Коен стоеше съвсем близо до нея и ръцете им се

докосваха, но погледите им не се срещнаха. Излязоха навън, където тънката облачна покривка усилваше влажността на въздуха. Килбърн махна на минаващо такси и тримата се настаниха на задната седалка. Лопес седеше помежду им и докосваше с коляно седящия отдясно Коен.

— Какво мислите? — попита тя, докато таксито се вмъкваше в натоварения поток на трафика.

— Мартино̀ знае много повече, отколкото казва — отговори Килбърн. — За другите не съм сигурен. Абрам и Баингтън се владеят отлично и ми бе много трудно да ги преценя.

Гледащият през прозореца Коен кимна разсеяно.

— А ти, Сет? — настоя Лопес.

— Мислех за Елън Хортън. — Коен отмести поглед от прозореца и обърна напрегнатото си лице към другите. — Помните ли какво беше написала в писмото си до Нийл? — Той цитира по памет: — *„Не трябваше да се плаша от света. Опасността е вътре в нас.“* — Той посочи с палец назад, където се смаляваше зданието на „СептоМед“. — Все повече се убеждавам, че „опасността вътре“ е някой или някои от тях.

---

[1] Много добре (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Но, разбира се (фр.). — Бел.прев. ↑

Филадельфия, Пенсилвания

Възбудата от разговора в заседателната зала на „СептоМед“ не напускаше Коен. Бе участвал в твърде много разпити, за да се остави да бъде заблуден от прикритостта на Мартино. По-трудно му бе да прецени Баингтън. Абрам изглеждаше искрено изненадан, но Коен реши, че е прекалено рано да го изключва от списъка. Имаше нещо, което го притесняваше, но не можеше да установи какво точно. Беше убеден, че изпуска жизненоважен детайл, а докосването на коляното на Лопес внасяше допълнителен смут в мислите му. Мимолетният контакт събуди спомените от предната вечер и той осъзна, че желае нещо много повече от нежната ласка на докосващото го коляно. Усети погледа ѝ върху себе си, преди тя да го попита:

— Какво те притеснява, Сет?

— Първо, имаме една доста странна злополука с лодка, при която се удавя опитен риболовец — обърна се към тях Коен. — После имаме случай на самоубийство с много двусмислено предсмъртно писмо. Само в рамките на една седмица двама от тримата водещи специалисти на „СептоМед“, знаещи всички тайни около проекта „Оралоксин“, умират при, меко казано, странни обстоятелства.

— Ужасно удобно за Мартино или за някой друг, който не иска кирливите ризи на „Оралоксин“ да излязат наяве — кимна Килбърн. — Сет, дали е възможно някой да инсценира отравяне с въглероден оксид по такъв начин, че да заблуди полицейските експерти?

— Възможно е. Имал съм подобни случаи в практиката си.

— Вероятно е още по-лесно да се имитира злополука с лодка? — щракна с пръсти Лопес.

— За професионалист като Уейн Форбс? Без съмнение. И, знаете ли, колкото повече си мисля за това предсмъртно писмо, толкова повече се убеждавам, че е било написано под принуда.

— Искаш да кажеш, че е била заплашена с оръжие или нещо подобно? — попита Лопес и сложи ръка на рамото му.

— Вероятно. — Коен се наслаждаваше на възхитителното усещане от докосването ѝ. — И това обяснява защо Елън е написала закодирано послание до Нийл Райлън.

— Що за предупреждение е това, след като адресатът не може да разгадае посланието? — изсумтя Килбърн.

— Засега ми е трудно да го обясня — отговори Коен и отново се вторачи през прозореца.

Таксито спря пред входа на хотела им. Коен се наведе напред да уреди сметката, докато другите двама се измъкваха навън. Когато слезе, той видя, че Лопес го очаква сама.

— Къде е Греъм? — попита.

— Беше си забравил телефона в стаята и се качи да си го вземе. — Тя наклони глава и мило му се усмихна. — Как си, Сет?

— Добре. Всъщност — чудесно — усмихна се в отговор той. — Но се чувствам малко недоспал.

— И кой е виновен за това? — Лопес скръсти ръце пред гърдите си.

— Не бих заменил дори минутка от времето, прекарано с теб снощи, за цяла нощ сън.

Очите ѝ блеснаха.

— Сержант Коен, казвали ли са ти, че си много сладък?

И точно в този момент телефонът му звънна. Гласът на лейтенант Франклин бе толкова силен, че трябваше да отдръпне апарата от ухото си.

— Какво става, Ед?

— Тази сутрин ни се обадиха от пътната полиция на Брендиуайн Вали — делово каза Франклин. — Имало е произшествие с кола, която е катастрофирала и е паднала в крайпътна пропаст близо до Конкордвил.

— И? — попита Коен, очакващ да чуе най-лошото.

— Оказва се, че единственият пътник в колата е служител на „СептоМед“. Изследовател.

— Не и Нийл Райлън? — възкликна Коен и стисна здраво телефона.

— Точно той — отговори Франклин. — Човекът, до когото е адресирано писмото на Елън Хортън.

— Нийл Райлът е претърпял автомобилна катастрофа — прошепна Коен на нетърпеливо гледащата го Лопес, закрил микрофона с ръка. Отдръпна дланта си и се обърна към Франклин: — Ед, Райлът мъртъв ли е?

— Не. Изглежда, че в рекламите на „Волво“ има нещо вярно — засмя се лейтенантът. — Колата е паднала от близо десет метра височина и се е претърколила поне два пъти, но шофьорът е оцелял. Ръката му е счупена на две места и е доста натъртен, но е в съзнание и дава показания. Преди малко бях при него.

— Жив е — каза само с устни Коен. — Ед, какво ти разказа Нийл?

— Че някакъв сребрист джип умишлено го е изгласкал от пътя.

— Показа ли му портрета на Уейн Форбс, който ти пратих по факса?

— Да, но той въобще не е погледнал към шофьора на джипа.

— Имаме ли въобще някаква нишка, за която да се захванем?

— Почти никаква. Той все още е в шок и е под действие на успокоителни. Но иска да говори с теб.

— С мен?

— Аха. Райлът спомена твоето име.

— Къде е той сега?

— В спешното отделение на Университетската болница. — Франклин тежко пое въздух. — Приятелю, имам усещането, че през последните седмици учените на „СептоМед“ ги преследва лош късмет, пред който бледнее прословутото проклетие на египетските пирамиди.

— Ед, мисля, че трябва много внимателно да преразгледаш обстоятелствата около злополуката на езерото и самоубийството на Хортън.

— Вече съм започнал. Езерото Стръбъл е извън юрисдикцията ми, но съм изпратил най-добрите си момчета да прегледат под лупа къщата и гаража на Хортън. Знаеш ли, Сет — добави той след кратка пауза, — не мога да кажа, че ще съм очарован, ако ти и двамата доктори продължите да провеждате паралелното си разследване...

— Не съм дошъл тук, за да ти се пречкам — успокои го Коен. — Моята цел тук е да намеря човека, убил двама души на моя територия. Възможно е той да се окаже същият, който преследва учените на

„СептоМед“, възможно е да е друг. Но ти обещавам, че няма да преча на работата ти.

— Да бе, Кей Си, веднага ти повярвах — изсумтя Франклин. — Дори усещам аромата на рози, лъхашц от слушалката на телефона.

— Нужни са ни само още ден или два, Ед. Вече имаме почти всичко, което ни е нужно.

— Приключвайте утре, моля те. Нещата започват да стават доста неприятни — въздъхна Франклин.

— Обещавам, до утре ще се справим.

— Сет, въоръжен ли си? — внезапно попита събеседникът му.

— Не. Покрай новите правила за сигурност по самолетите не успях да попълня нужните формуляри.

— Тогава прескочи днес по някое време до офиса ми, нали няма да забравиш?

С това лейтенантът приключи разговора. Коен се обърна към Килбърн, който междувременно се бе присъединил към тях, и му съобщи за инцидента с Нийл Райлън.

— Какво? *Райлън*? Оцелял ли е? — възкликна онзи.

— Положението му е стабилизирано, доколкото разбрах.

— Пак ли Уейн Форбс? — притеснено попита Килбърн.

— Вероятно — отговори Коен и му разказа подробностите, които бе научил от Франклин.

— Тогава да тръгваме към болницата — заключи Килбърн.

— Имам уговорка с Оксана Лешчак — напомни им Лопес и посочи часовника си. — Можем да минем да видим Райлън на връщане.

Взеха друго такси и се насочиха към северната част на града, по чистите улици, приютили спретнатите домове на Джърман таун. Колата ги остави пред скромно бяло бунгало с красиви зелени капаци на прозорците и идеално поддържана морава отпред. Оксана Лешчак ги посрещна на вратата, цялата облечена в черно. Тя се оказа набита жена с дълга черна коса и сини очи. Изглеждаше привлекателна, въпреки острите черти на лицето ѝ. Усмихна им се любезно, но цялото ѝ същество излъчваше огромната болка от сполетялата я загуба.

Введе ги в уютна, претрупана с масивни мебели и изпъстрена с джунджурии дневна, силно ухаеща на свещи и тамян. От стените ги гледаха няколко православни икони, а множество фотографии

проследяваха израстването на сина им и превръщането му в млад мъж. Между тях се открояваше черно-бяла сватбена снимка на младите Оксана и Виктор.

Настаниха се на дивана и зачакаха Оксана, която изчезна в кухнята. Скоро оттам се разнесе звън на порцеланови съдове и тя се появи обратно в дневната, понесла голям поднос с домашно приготвени сладкиши, чайник, чаши и всички необходими прибори. Без да ги пита, постави пред всеки пълна чаша чай и ги прикани да опитат сладките.

— Когато сме в траур, печем сладкиши — обясни тя със силен украински акцент. — Всички купи у дома са пълни с тях. Моля, вземете си.

Килбърн, а след него и останалите, се пресегнаха към блюдото със сладки. Едва след като всеки бе изял поне една, домакинята се успокои и седна срещу тях, като скръсти ръце в скута си.

— Разбирам, че сте дошли отдалече, за да говорим за Виктор.

Лопес сложи ръка върху сключените ѝ длани.

— Много съжаляваме за случилото се със съпруга ви и искрено ви съчувстваме — каза тя.

Оксана се усмихна със стиснати устни и благодарно кимна.

— Съпругът ви е бил много опитен риболовец, нали? — попита я Лопес и отдръпна ръката си.

— Виктор много обича да лови риба и редовно го правеше, откакто дойдохме в Америка.

— А добър плувец ли беше?

— Не, той въобще не можеше да плува — поклати глава Оксана.

— И онова утро е навлязъл в езерото без спасителна жилетка? — начумери се Килбърн.

— Виктор винаги слагаше спасителната жилетка, но полицаите казаха, че са го намерили без нея.

— На тях не им ли се стори подозрително, че е бил без жилетка?

— Сутрин на езерото е много студено, но щом изгрее слънцето, става горещо. — Жената сведе поглед към ръцете си. — Предположиха, че на Виктор му е станало горещо, той се е изправил, за да свали жилетката, загубил е равновесие и така е паднал във водата.

Умълчаха се. Накрая Коен попита:

— Ловили ли сте риба заедно със съпруга си?

Оксана го погледна с тъжна усмивка.

— Аз никога не съм хващала въдицата, но много често правех компания на Виктор в лодката.

— А защо не бяхте с него в онова утро?

— Той не искаше.

— Защо? — учуди се Коен.

— Виктор много се притесняваше — въздъхна съпругата му. — Понякога му се струваше, че не е безопасно за мен да го придружавам в лодката. Специално през онова утро бе уплашен, че нещо може да се случи с нас. С мен.

— От какво е бил уплашен, според вас? — намеси се Лопес.

— Трудно е да го разберете. Виктор е живял много години в условията на комунистическата система. В края на седемдесетте, когато е завършил университета, успял да намери работа като изследовател в държавен институт в Киев. Предполагал е, че ще се занимава с ветеринарни и други селскостопански изследвания, но се оказало, че тематиката на лабораторията е свързана с военните. Не е искал да работи по техни задачи, но е бил принуден.

— За разработка на биологични оръжия ли намекувате? — запита Коен.

Оксана затвори очи и кимна два пъти.

— Животът там не беше лек. — Тя отново отвори очи и ги погледна. — КГБ непрекъснато дебнеше и той никога не се е чувствал в безопасност. Дори след като пристигна в Щатите, Виктор винаги се оглеждаше за шпиони. — Тя замълча за миг, преди да продължи. — А през седмицата преди смъртта си беше необичайно притеснен. Беше убеден, че някой го следи.

— Каза ли защо? — поинтересува се Килбърн.

Оксана преглътна с труд и сведе очи.

— Заради „СептоМед“ — прошепна тя.

— Заради инцидентите с лабораторните шимпанзета, за които не са докладвали навреме? Това ли е бил проблемът му?

— Виктор много страдаше заради онези маймуни. Искаше да съобщи на АХЛ. Но — тя бавно поклати глава — той не се страхуваше от това.

Другите трима се спогледаха.

— А от какво тогава? — попита Килбърн.

— От бактерията, открита във Ванкувър и Сиатъл — отговори Оксана и насочи пръст към тях.

— От МРГАС? — зяпнала от учудване попита Лопес.

— От нея. Когато чу, че сте я открили, Виктор много се уплаши.

— Но с какво толкова го е уплашила тази бактерия? — недоумяващо настояваше Лопес.

Жената срещу нея неспокойно се раздвижи в стола си. Изглеждаше ужасно притеснена.

— Каква е била причината, Оксана? — Коен се наведе напред в желанието си да получи отговор.

— Виктор се опасяваше, че е взел участие в създаването ѝ — отвърна жената тихо. В очите ѝ проблясваха искрици ужас.

Филадельфия, Пенсилвания

Облени от топлите следобедни слънчеви лъчи, тримата приближаваха спешното отделение на Университетската болница, пред входа на което кипеше трескава суматоха. Двама униформени полицаи, жена и мъж, блокираха достъпа до вратите на отделението и удържаха напирещата да нахлуе вътре тълпа репортери. Коен се провря сред блъсканицата и се доближи до входа. Килбърн и Лопес се провряха след него, помагайки си с лакти и рамене.

Полицаят погледна значката на Коен и се начумери:

— Какво прави тук портландската полиция?

Детективът посочи висящата на колана му радиостанция и предложи:

— Лейтенант Франклин от тукашния отдел „Убийства“ ни е разрешил да се срещнем с пострадалия. Можете да проверите.

Полицаят включи радиостанцията. Докато той преговаряше с началниците си, Коен запита колежката му:

— Какво търсят тук медиите?

— Нещо, свързано със „СептоМед“ — отвърна тя и посочи входа на спешното зад гърба си. — Жертвата на инцидента е работила върху новото лекарство, за което се разшумяха напоследък вестниците. Двама от колегите му са починали съвсем наскоро и сега се носят всякакви слухове.

— Можете да минете, детектив — обърна се към него другият полицай, който бе приключил разговора и окачваше обратно радиостанцията на колана си.

Килбърн последва Лопес и Коен през автоматичната плъзгаща се врата. Докато ги следваше през бъркотията на спешното, забеляза колко близо се придържат един до друг, макар и без да се докосват. Видимата им близост го умилоти и мислите му отново го върнаха към Мишел.

Стигнаха до сектора за тежки травми, където пазеше друг полицаи. Вероятно колегите му отвън вече го бяха уведомили, защото той им махна да продължават и им посочи остъклената реанимационна клетка вдясно от себе си. Влязоха вътре, където бе омаломощеният Нийл Райлът.

Той лежеше на легло с полуизправена горна част. Лявата му ръка бе опакована с дебел слой гипс, цялата му глава бе омотана с превръзки, скриващи почти напълно косата му. Вратът и лицето му бяха изпъстрени от множество драскотини и рани, някои от които бяха превързани с марля и сини пластири. Дясната част на лицето му представляваше огромен оток, почти закриващ окото. Лявото, незасегнато око, ги гледаше замаяно, докато доближаваха леглото и Килбърн предположи, че Райлът е напопан до козирката с болкоуспокояващи наркотици.

— Кои сте вие? — подозрително ги попита сестрата, която се суетеше около главата на Райлът, поставяйки система за венозно вливане.

— Следователи — отговори Коен.

— Още ченгета — въздъхна сестрата, завъртя очи и се съсредоточи отново в прекъснатото си занимание.

— Здравей, Нийл — поздрави Коен, застанал от едната страна на леглото, докато Лопес и Килбърн заобикаляха от другия му край.

Райлът ги гледаше с празен поглед.

— В състояние ли си да говориш? — попита детективът.

— Напълно. — Той потръпна, вероятно от болките, които движението на устните причиняваше на израненото му лице, но продължи. — Искан да ви видя.

— Лейтенант Франклин ни каза, че си говорил с него — кимна Коен. — От него разбрах, че не си успял да видиш другия шофьор.

— Не можах — сподавено продума Райлът. — Дори не бях забелязал колата, докато не се изравни с мен.

— Сигурно е било ужасно — съчувствено се намеси Лопес.

— Всъщност, нямах време да се уплаша — отговори й Райлът и се обърна към Коен: — Мисля, че разбрах какво е искала да ми каже Елън с писмото си.

— Предупреждавала те е, така ли?

— Точно така! — Райлът енергично закима с глава и по лицето му се изписа нова болезнена гримаса. — Мисля, че някой е убил Вик. Може би и Елън. Това е искала да ми каже в писмото си.

— И ние мислим така — съгласи се Лопес.

— Според теб, кой? — попита Килбърн.

— „*Рискът е вътре.*“ — Райлът цитира думите на Хортън с настойчив, макар и леко неясен говор. — Трябва да е някой от „СептоМед“, някой, с когото сме били в тесен контакт.

— Нийл, тази сутрин се срещнахме и говорихме с Оксана Лешчак — каза му Коен.

Лявото око на пострадалия се насочи към него.

— Тя добре ли е?

— Доколкото е възможно. Тя ни каза, че съпругът ѝ е бил много притеснен след появата на МРГАС.

— На МРГАС? — учуди се Райлът.

— Вик е казал на жена си, че генетично е създал тази бактерия заедно с теб.

— *Какво?* — задави се Райлът. — Не може да бъде, ние не сме създали МРГАС.

— Тогава за какво е говорила Оксана? — попита Килбърн.

— Не за МРГАС. — Здравото му око леко примига. — Ние синтезирахме мултирезистентен щам на златистия стафилокок, за да проверим действието на „Оралоксин“, който хрупаше бактериите като бонбончета.

— Но, Нийл — възрази Килбърн, — пренасянето на създадените от вас мултирезистентни гени от златистия стафилокок върху стрептокок от група А не е никакъв проблем.

— Прав си — съгласи се с въздишка Райлът. — Предполагате, че МРГАС е създаден в лабораториите на „СептоМед“, ако правилно ви разбирам?

— Не е лишено от смисъл, нали така? — каза Коен.

— Не виждам логиката — възрази болният, опитвайки се да намери по-удобна поза в леглото си.

— „СептоМед“ инвестира огромна сума за разработка на медикамент, който неочаквано проявява фатален страничен ефект — обясни Коен. — Това може да изскочи на повърхността всеки момент, а АХЛ все още не е разрешила прилагането му.

— И те създават смъртоносна бактерия, която може да бъде победена само от въпросното лекарство — довърши мисълта му Райлън.

— Да, но тази бактерия не заплашва никого, докато е скрита зад стените на лабораторията — натърти Лопес. — И затова някой трябва да я извади на бял свят.

— О, боже! — бавно промълви микробиологът. — В това има желязна логика. Фирмата инвестира няколкостотин милиона в разработката на „Оралоксин“. Ако данните от тестовете с шимпанзета се публикуват, парите ще бъдат безвъзвратно загубени, освен ако лекарството не се окаже толкова необходимо, че АХЛ да си затвори очите пред вредните странични ефекти. — Той поклати глава, доколкото му позволяваше стегнатата превръзка. — Последните два антибиотика, разработени от „СептоМед“, се оказаха пълен провал. Не съм сигурен дали компанията може да понесе трети подобен удар.

— А вие с Елън и Вик как бихте понесли провала? — меко попита Коен.

— За нас щеше да бъде много по-лесно. Ние дори сме обсъждали възможността да започнем отначало, като се опитахме да избегнем страничните ефекти. Разговаряхме за това малко преди смъртта на Вик. Ако не успеехме да намерим финансиране, всеки от нас можеше да се върне към преподавателска работа в някой университет. Или пък да преминем в друга фармацевтична фирма, макар че се съмнявам, че „СептоМед“ щеше да ни го позволи.

Всички се съгласиха с него, а Коен продължи нататък.

— Кой друг във фирмата знаеше за създадения от вас резистентен микроб?

— Няколко от старшите лаборанти, двама или трима фармаколози. — Той примижа със здравото си око и добави с понижен глас: — И Люк Мартино.

— Сигурен си, че Мартино е знаел? — попита Килбърн.

— Напълно. Той дори посети на няколко пъти лабораторията и лично прегледа стъклените с културите. Беше много любопитен и ни разпитваше за цялостната процедура по синтеза.

— Бил е любопитен? — начумери се Лопес.

— Много, при това — отвърна Райлън. — Преди да стане един от костюмарите, е бил доста добър изследовател. Има докторат по

молекулярна биология.

— А дали има достатъчно знания и опит, за да може сам да трансферира резистентните гени от единия тип бактерии върху другите? — възбудено попита Килбърн.

— Мисля, че е способен да го направи — бавно каза Райлън след кратък размисъл. — А ако не е, със сигурност познава хора, които биха могли да му помогнат.

Килбърн стрелна с поглед Лопес и Коен.

— В едно съм абсолютно сигурен — довърши Райлън с дрезгав глас. — Мартино̀ никога не би оцелял като вицепрезидент по научноизследователската дейност след трети пореден провал.

Филадельфия, Пенсилвания

— Мисля, че сме длъжни да разкажем на Ед Франклин — каза Коен, след като спряха таксито пред шестнайсети участък на филадельфийската полиция.

— Хипотезата ни за Люк Мартино? — попита Лопес, вгледана в него.

Коен кимна.

— Тогава иди и му разкажи — съгласи се Килбърн. — Ние ще чакаме тук, в таксито.

След като изкачи стълбите, Коен се натъкна на вече познатия му безразличен чиновник, който с небрежен жест му посочи да продължи към кабинета на Франклин. Лейтенантът го посрещна изправен в целия си великански ръст.

— Как се справяш с прикритието? — избоботи той, протягайки му ръка.

— Криво-ляво — отвърна на ръкостискането му Коен.

— Видя ли новините, Сет? — попита навъсено Франклин. — Медиите са се впили в историята с катастрофирания и мъртвите учени от „СептоМед“. Направо са побеснели. Имам нужда от отговори и то по най-бързия възможен начин.

— Ед, днес се срещнахме с вдовицата на Виктор Лешчак и с Нийл Райлън.

— И какво научихте от тях? — Той скръсти ръце на гърдите си. Внимателно, без да го прекъсва, изслуша разказа на Коен. Накрая въздъхна и каза: — Струва ми се, че историите, които са забъркали в онази сграда, ми дават достатъчно основание да задържа Люк Мартино.

— Съгласен съм — кимна Коен. — Ед, искам да те помоля за още една услуга.

— За какво ще се пазариш този път?

— Може ли да присъстваме, когато разпитваш Мартино?

Франклин замълча и се вгледа в него.

— Виж какво ще направим — ти можеш да присъстваш, но твоите приятели, докторите, ще останат отвън. Може да слушат и да гледат през огледалото. Става ли?

— Чудесно!

Франклин издърпа чекмеджето на бюрото си и затършува в него. Измъкна един пистолет и го подаде на колегата си, заедно с кобура.

— Може да стане напечено, затова искам да носиш това. Аз пък ще наблегна на бумацината.

Без излишни коментари Коен взе оръжието и го извади от кобура. Беше добре познатият му от Полицейската академия модел „Магнум“ 357 на „Смит & Уесън“. Беше се упражнявал да стреля с такова оръжие и имаше добри резултати. Прибра го обратно в кобура, който окачи на колана си, измествайки го назад. После издърпа ризата от панталоните си и го скри под нея.

Благодари на колегата си и се върна при приятелите си, които го чакаха в колата. Докато се настаняваше вътре, си даде сметка, че е прекарал последните два дни, прекачвайки се от едно филаделфийско такси на друго. Облегна се назад на седалката и почувства забилия се в гърба му кобур. Изпълни го усещане за сигурност.

Таксито ги свали пред хотела. Радостно мучене привлече вниманието на Коен, докато минаваше през въртящата се врата:

— За бога, Кей Си! Успешно доиш сметките на отдел „Убийства“!

Обърна се и видя как на подскоци към него се носи партньорът му Роман Лийч, облечен в измачкан сив костюм. Влагата във въздуха бе навила на ситни букли и без това къдравата му коса. Кръглото му розово лице блестеше от пот.

— Пилотът каза, че кацаме във Филаделфия, но явно се е объркал и ни е стоварил в Етиопия — с възмутен глас каза той, докато бършеше челото си.

— Бих искал да мога да ти кажа, че след няколко дни ще свикнеш — изсмя се Коен и му представи спътниците си.

— Уау, чувствам се толкова необразован в компания, в която нашето Кашерно ченге е третият брат — глупак.

Лопес му се усмихна, обърна се към Коен и заяви:

— Точно така си го представях. Много добре ни го описа.

— О, няма? — изсумтя Лийч. — Чакай да чуеш как аз ще ти опиша него.

Влязоха във фойето на хотела. Лопес и Килбърн се оттеглиха в стаите си, с обяснението, че трябва да се свържат и да докладват, всеки в своята служба.

— Мисля, че е крайно време портландските данъкоплатци да ме почерпят една студена бира — заяви Лийч, след което прегърна Коен през рамо и го поведе към бара в дъното. — Мисля, че те биха искали да ме почерпят с нещо екзотично и скъпо, като оная холандска бира там.

— Как мина партито за рождения ден на Софи? — попита Коен, след като се настаниха на масата в бара.

— Скъпо. Много скъпо. И ужасно изморително. Дори не можеш да си представиш. — По лицето му плъзна горда усмивка. — Тя беше очарована. Много ѝ хареса да язди понито. Нося няколко снимки, ще ти ги покажа после. Липсваше ни — не на мен, да не си помислиш! — но на някои дами...

— Хареса ли моя подарък? — усмихнато попита Коен.

— Чудесна къща за куклите ѝ. Надявам се, че няма да протестираш, като взема отпуск целия следващ месец, за да успее да я сглобя.

— Ще ти помагам — успокои го партньорът му. — Как е татко?

— Отлично. Видяхме се вчера. Честно казано, не мисля, че му липсваш.

— Не съм си го и помислил — разсмя се Коен.

— Значи това била въпросната д-р Лопес, а? — примижа лукаво Лийч.

— Тя е съвсем наред — опита се да избегне темата Коен.

— Наред я! Дори нещо повече — има истинско *чуца*^[1], както биха казали твоите хора — намигна му Лийч. — Май има нещо между вас двамата, а?

— Та ние едва се познаваме.

— Да бе, разправяй ми ги тия... — Той го погледна с невярваща усмивка, която бързо отстъпи място на загриженост. — Кей Си, не успях да намеря никакви следи от Форбс, след като е напуснал хотел „Интерконтинентал“ на летището. Изглежда, ще се окажеш прав, че пак е сменил самоличността си.

— Вероятно го е направил, но съм сигурен, че е все още във Филадельфия. Поне вчера е бил тук.

— Защо си толкова сигурен? — попита Лийч и отпи голяма глътка от бутилката си.

Лийч никак не се изненада, когато Коен му разказа подробностите около пътния инцидент с Нийл Райлън.

— Аха. Като нищо в тоя джип може да е бил нашият човек. Но Райлън е оцелял, нали? Излиза, че Форбс, колкото и да е добър, допуска грешки.

— Може и да е допуснал някои грешки, но не възнамерявам да го подценявам. В никакъв случай — възрази Коен.

— Може би действа под напрежение. Оставил е следи в Портланд и Филадельфия, а сега пропуска поредната си жертва. — Ръката, с която Лийч поднасяше бутилката към устата си, замръзна. — Райлън може би все още е в опасност, не мислиш ли?

— Едва ли. Полицията го пази денонощно.

Половин час по-късно при тях слезе и Килбърн. Пет минути след него се появи и Лопес, зашеметяващо привлекателна в черната си лятна рокля. Решиха да се преместят в ресторанта, където, увлечени от заразителния личен пример на Лийч, си устройха малък банкет. Веселието на масата бе подклаждано от две бутилки вино и безброй шеги и закачки, предимно по адрес на Коен, с които изобилстваха шеговитите разкази на партньора му.

Малко преди единадесет, когато вече си пожелаваха лека нощ пред вратите на асансьора, телефонът на Коен звънна. Обаждаше се лейтенант Франклин.

— Какво се е случило, Ед? — жаден за новини попита Коен.

— Люк Мартино е изчезнал.

---

[1] Нахалство, дързост, смелост (идиш). — Бел.прев. ↑

Филадельфия, Пенсилвания

Все още усмихната, Лопес влезе в стаята, събу обувките си и седна на леглото. Бе прекарала една чудесна вечер. Всичко — отличната храна, забавните истории и хумористичните забележки на Лийч и най-вече почти постоянното интимно докосване до ръката или коляното на Сет — й бе донесло огромно удоволствие и тя напълно се бе отърсила от тревогите, свързани с епидемията от МРГАС и с „Оралоксин“. Сега, в самотата на стаята, в мислите й отново нахлу тревогата, породена от коварната бактерия и нейните създатели.

Стана от леглото и се разходи боса до телевизора. С дистанционното в ръка прехвърли каналите, по които изобилстваха коментари за събитията в „СептоМед“, най-значимата местна новина. Никъде не можа да намери информация за разпространението на МРГАС и изключи телевизора разочарована. Вече няколко дни се бе откъснала от задълженията си в службата и съвестта леко я глождеше. Погледна часовника си — заради тричасовата разлика във времето, по северозападното крайбрежие бе все още ранна вечер, малко след 8 часа и тя решително набра мобилния телефон на Дейвид Уормак.

Той се зарадва да чуе гласа й и веднага започна да я разпитва за резултатите от разследването, което я бе отвело във Филадельфия. Тя му разказа в подробности всичко, което бяха открили с Килбърн и Коен, завършвайки с мистериозното изчезване на Люк Мартино. Уормак я изслуша внимателно и накрая въздъхна:

— Мислех, че напредналата възраст ми дава поне едно предимство — да съм видял и преживял всичко, отнасящо се до епидемиологията. Но това... *това е невероятно!*

— Е, поне вече можем да кажем със сигурност, че са ни известни източникът и разпространителят на заразата. Надявам се това да те утеши поне малко. А какво е положението в Сиатъл, Дейвид?

— Имаме нови случаи — въздъхна отново той. — На тия психопати, които са забъркали цялата каша, трябва да им призная една

заслуга — лекарството им действа. При всичките ни 122-ма пациенти има положително развитие.

— Да сте забелязали някакви странични ефекти?

— Белите кръвни клетки на една пациентка, за щастие с по-лека форма на заболяването, рязко паднаха. Спрели са да ѝ дават „Оралоксин“ и сега много внимателно следят състоянието ѝ.

— Всичко е заради този гаден страничен ефект. — Гневът забушува в гърдите на Лопес. — Копелетата са знаели, че лекарството им е опасно и че нямат шанс да получат разрешение от Агенцията, освен ако не го направят незаменимо!

— Няма да им се размине.

— Да се надяваме, че няма — съгласи се Лопес. Гневът ѝ поутихна.

— А как се справят момчетата?

— Отлично — отвърна малко смутено тя. — И двамата са чудесни, Дейвид.

— Но единият е малко по-чудесен от другия, нали? — дяволито попита Уормак.

— Не зная — засмя се Лопес. — Но като че ли опознах Сет малко по-добре.

— Той е много свестен, Кат. Харесва ми. — В гласа му прозвуча одобрение.

Пред очите ѝ за миг се мярна образът на баща ѝ.

— И на мен.

— Кат, опасявам се, че си прекалено близо до някои опасни хора — загрижено смени темата Уормак. — Бъди по-предпазлива, моля те.

— Ще бъда. Обещавам.

Затвори телефона и почти веднага след това някой тихо почука на вратата. Отвори и видя пред себе си грейналия поглед и топлата усмивка на Коен.

— Здравей — каза ѝ той.

Застанал пред нея в семпли джинси и свободна черна риза, той бе толкова привлекателен, както никога досега. Изпълнена с желание, тя безмълвно протегна ръце към него и го привлече вътре. Той притвори с крак вратата след себе си, докато тя продължаваше да го притегля навътре към леглото. Отпуснаха се на мекия матрак и тя възседна Коен, обгръщайки краката му с бедрата си. Наведе се напред

и прокара устни по шията му, вдъхвайки приятния аромат на неговия афтършейв. Проправи с целувки пътя си през брадичката, докато достигна устните му.

Ръцете му, събрани на гърба ѝ, я притиснаха по-силно и от устните ѝ се отрони тих стон. Посегна и събра нагоре роклята ѝ. Откъсвайки само за миг устни от неговите, тя вдигна ръце, за да може той да я освободи от дрехите.

Час по-късно, все още влажна от пот, тя лежеше, завита с тънкия чаршаф, щастливо притиснала тяло до мускулестата му снага. Звънът на клетъчния телефон я изтръгна от дрямката. Погледна часовника си — показваше 40 минути след полунощ.

— Кой може да звъни по това време? — изненадано се намръщи Коен.

Лопес стана гола от леглото и пристъпи към бюрото, където бе оставила смартфона си. Сграбчи го и бързо се мушна обратно при него. Отговори едва след като усети ръката му да я прегръща отново.

— Д-р Лопес? — прозвуча припряно в слушалката. — Аз съм Люк Мартино.

— Здравейте, Люк. — Тя обърна изненадания си поглед към Коен, който приближи глава до нейната и леко отдръпна апарата от ухото ѝ, за да може да следи разговора. — Къде сте, Люк?

— Лина, полицията ме търси.

— Зная, Люк.

По-полека, каза само с устни Коен.

— Не съм направил това, в което ме обвиняват.

— Добре — отвърна Лопес, насилвайки се гласът ѝ да прозвучи спокойно. — Щом не си направил нищо лошо, защо не отидеш в полицията и там да им разкажеш всичко?

— Няма да ми повярват. — Гласът му звучеше съвсем сковано, почти като на робот. — Имам нужда от помощ.

— Как бих могла да ти помогна, Люк? — попита тя с максималното съпричастие, което успя да наподоби.

— Елате в лабораторията на Елън. Ти и другите двама доктори. Ще ви покажа нейните записки, където е обяснено всичко. Вие също сте учени и ще разберете. Всичко ще ви стане ясно.

— Какво трябва да разберем? — попита Лопес.

— Ще ви чакам след половин час в лабораторията в „СептоМед“.
Тя е на осемнайсетия етаж. Ще я намерите.

— Люк, много е късно. Наближава един след полунощ.

— След половин час — рязко каза той. — Ще оставя магнитните пропуски в кошчето до вратата. Ще отвлека вниманието на охраната.

— Но, Люк, ние не можем...

— Лина, ще наблюдавам отстрани — прекъсна я Мартино̀. —
Видя ли полиция, изчезвам веднага. Заедно със записките на Елън и с отговорите, които вие търсите.

Филадельфия, Пенсилвания

Слязоха от таксито на две преки от сградата на „СептоМед“. Застанал на ъгъла, заедно с Лопес, Лийч и Коен, Килбърн си помисли, че никога досега не е попадал в толкова чужда за начина му на живот ситуация. Усети, че е напрегнат и възбуден, също като в травматологичната зала на интензивното отделение.

До него Коен не показваше никакви следи от напрежение. Той се обърна съвсем делово към партньора си:

— Ром, не знаем какво ни чака там горе.

— Има само един начин да разберете — въздъхна Лийч. — Аз ще остана отвън и ще ви пазя гърбовете.

— Ром е прав — прошепна Лопес. — Нали чу колко уплашено звучеше Мартино? — Тя хвана Коен за лакътя. — Ако повикаме полиция, той въобще няма да се появи.

— Греъм, ти какво мислиш? — обърна се към него Коен.

— Мисля, че нямаме избор, Сет — сви рамене Килбърн.

Коен кимна и се обърна към Лийч.

— Даваш ни пет минути преднина, разбрано?

— Няма проблеми. — Той посочи часовника си с пресилена усмивка. — Швейцарска точност.

Тръгнаха бързо надолу по Уолнът стрийт. Когато доближиха сградата на „СептоМед“, Килбърн видя разсеяните отблясъци от няколкото светещи прозореца. Обръч от червени светлини обрамчваше покрива на иначе тъмното здание. Към входа доближиха само тримата. Килбърн се огледа назад, но не можа да забележи Лийч.

Мека флуоресцентна светлина огряваше бюрото на охраната в средата на фойето. Всички светлини нагоре бяха изгасени. Той изтри потните си длани и потърси с поглед пазачите. В залата нямаше никой.

Спогледаха се и Коен уверено кимна с глава. Отиде до големия кош за кореспонденция до вратата и мушна вътре ръката си. След малко я измъкна обратно, стиснал нещо в нея. Доближи вратата с

пластмасовата магнитна карта в ръка и я прекара през четящото устройство. Червеният светодиод угасна. Светна зеленият, разнесе се тихо бръмчене и Коен отвори вратата.

Килбърн пое дълбоко въздух и влезе пръв в затъмненото фоайе. Лопес и Коен го последваха. Детективът извади от джоба си малко пластмасово правоъгълниче и го вмъкна в процепа между езичето на бравата и касата. Сигурен, че вратата няма да се затвори и да им попречи да излязат, той им кимна с глава и тръгна към асансьорите.

Асансьорите бяха разделени на секции — от втория до петнайсетия етаж, от шестнайсетия до трийсетия и от трийсет и първия до последния. Избраха средния. Коен отново плъзна магнитния пропуск през четеца над бутона за повикване и той светна. Килбърн пак се озърна, търсейки пазачите, но никой не идваше. Опасенията му се усилиха.

Вратите на асансьора се отвориха и те влязоха в него. Коен отново използва магнитната карта, за да натисне бутона за 18-ия етаж, след което я изхвърли през затварящите се врати.

Асансьорът потегли бързо и само след няколко секунди спря меко на желанието от тях етаж. Вратите се отвориха и пред тях се откри коридор, осветен не по-добре от фоайето на партера. Килбърн погледна Лопес, която му кимна в отговор. Очите ѝ излъчваха твърда решимост. Сключил вежди, Коен също кимна и прекрачи вътре в коридора.

Асансьорът отбръмча надолу и те потънаха в пълната тишина, царяща на етажа. Коен се обърна надясно и се отправи към матовата двойна стъклена врата в края на късия коридор. С приближаването си те забелязаха, че вратата е открехната и през процепа се процежда ярък лъч светлина. На стъклото бе гравирани надпис:

НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКА ЛАБОРАТОРИЯ

Д-Р Е. ХОРТЪН

С нарастващо напрежение Килбърн забеляза Коен да бърка под якето си и да освобождава предпазителя на висящия на колана му пистолет. Детективът ги погледна въпросително и прошепна:

— Готови ли сте?

Килбърн за пореден път изтри потта от дланите си и кимна. Лопес изглеждаше нерешителна и Коен нежно докосна рамото ѝ.

— Давай — пошепна тя с измъчена усмивка.

Коен посегна и отвори широко вратите. Поколеба се за миг, след което влезе в малката приемна, в дъното на която имаше малко празно бюро. Друг коридор водеше надясно и Килбърн видя вратата на първия от няколкото кабинета, които вероятно се простираха до края на коридора. В дъното на приемната светеше още една матова стъклена врата.

Понечиха да тръгнат към редицата кабинети в коридора, но ги спря познатият френски акцент на Мартино̀, прозвучал откъм стъклената врата:

— Лина, Греъм, Сет, чакам ви в лабораторията.

— Идваме — отвърна Коен.

Стреснат от гласа на Мартино̀, Килбърн усети върху себе си тежестта на злодейството, родено сред стените на тази лаборатория. Капка пот си проправи път по челото и туптящото му слепоочие. Припомни си тихите сълзи на Ани Малек и отчаяните ридания на Гурдив Сингх. Гневът отново го завладя с пълна сила. Сграбчи дръжката на вратата, отвори я и пристъпи през прага на лабораторията.

Филаделфия, Пенсилвания

Ник Снайдър почеса бръснатата си глава. Още не бе привикнал към новата си външност и допирът до бодливата повърхност на скалпа му бе неприятен. Сам в просторния офис на Елън Хортън, разположен зад залата на лабораторията, той си припомняше последната среща с нея. Видя я отново: прикована към волана на колата си, тя седеше неподвижна и мълчалива в изпълнения с отработени газове гараж, а отнесенят ѝ поглед отказваше да срещне очите му.

Отегчен от нахлулите спомени, Снайдър надникна през процепа на хоризонталните щори, които покриваха стъклената стена между кабинета и лабораторията. Голямата зала бе ярко осветена и той можеше спокойно да я наблюдава, скрит от тъмнината в кабинета.

Лабораторията напомняше гимнастически салон с квадратната си форма и площта от над сто и тридесет квадратни метра. Цялата в бяло, изпълнена с миризмата на дезинфектанти, залата бе разделена от четири реда високи до гърдите му лабораторни работни маси. В дъното, до вътрешната стена на сградата, заемащ една трета от дължината ѝ, се простираше още един ред шкафове. Масите изобилстваха с компютри, микроскопи, центрофуги и множество други апарати, чието предназначение той не можа да определи. Десетина по-големи и сложни машинарии, монтирани направо върху линолеума на пода, заемаха част от пространството между масите.

Гравирани стъклени врати се разтвориха и в залата с агресивни крачки нахлу мъж, който бързо стигна до редицата шкафове до стената. Спря се и огледа залата. Очите на Греъм Килбърн не намериха в нея този, когото търсеха.

Според описанието, което му бе дал поръчителят, следващият мъж, влязъл в залата, трябваше да е Сет Коен. Последва го Лина Лопес, миниатюрна и изящна, както му я бяха описали. Както беше предположил, тримата се събраха до задния ред маси. Двамата лекари застанаха от двете страни на Коен — Килбърн вляво блокираше

стъклената врата, докато Лопес застана отдясно, на една ръка разстояние от него.

— Люк? — провикна се тя.

Снайдър остана неподвижен.

— Мартино? — извика и Килбърн.

Коен протегна ръка зад гърба си и извади пистолет. Насочи го пред себе си и със спокоен глас каза високо:

— Край на игрите, Мартино. Излизайте.

Снайдър чакаше този момент. Отвори вратата на кабинета и пристъпи напред в обляната от светлина лабораторна зала. Оръжието в ръката на Коен се насочи към него. Усещаше, че мушката на пистолета е закована в средата на гърдите му.

— Д-р Мартино поднася извиненията си, че няма да може да се присъедини към нас — спокойно каза Снайдър.

Двамата лекари очевидно се стреснаха, но Коен не показва признаци на изненада.

— Вдигни ръце и ги постави зад главата си, Форбс — каза той спокойно. — Веднага!

Смая го споменаването на името Форбс. *Съсредоточи се*, каза си той и бавно поклати глава.

— Уейн Форбс почина — каза им Снайдър невъзмутимо.

— Горещите ръце! — повтори Коен и поклати пистолета, който държеше в ръка.

— Тая няма да я бъде, сержант Коен — поклати отново глава другият.

— Напротив, ще я бъде, Форбс. Или Тайлър, или който и да си сега. — Детективът фиксира пистолета и с другата си ръка.

Това, че Коен знаеше и другото му измислено име, вцепени Снайдър, но той бързо се окопоти.

— Сержант, вижте какво държи в дясната си ръка.

Погледите им се насочиха към ръката му, стиснала устройство за дистанционно управление с размера на кутийка кибрит. Коен започна да проумява ситуацията, но не отмести прицела си нито на милиметър.

— А сега погледнете под плота на масата точно пред вас — продължи спокойно Снайдър.

Очите на лекарите се вторачиха в голямата колкото пъпеш сива топка, подобна на маджун, в средата на която мигаше червена

светлинка. Без да отмества поглед натам, Коен попита:

— Какво е това?

— Три килограма „Семтекс“. — Снайдър бавно вдигна ръката с дистанционното пред гърдите си. — Доколкото ми е известно, той все още си остава най-добрият пластичен експлозив.

Ръцете на Коен се поколебаха. Той погледна под плота и видя намиращия се там експлозив.

— Детектив, взривът на такова количество експлозив ще бъде смъртоносен поне в радиус от петнайсет фута. Никой от вас няма да оцелее, убеден съм, че знаете това не по-зле от мен. — Снайдър притисна дистанционното към гърдите си. Ситуацията го забавляваше.

Изминаха десет мъчителни секунди преди Коен да отпусне надолу ръцете, държащи оръжието.

— Хвърлете пистолета на пода пред вас, сержант — нареди Снайдър.

— Сет, недей! — извика Лопес.

— Той знае какво трябва да направи, д-р Лопес. Нали така, сержант?

Коен остави пистолета да се изплъзне от ръката му и да изтрополи с металически звук на пода пред него.

— Къде е Мартино? — изръмжа Килбърн. — Чухме гласа му.

Снайдър протегна лявата си ръка зад гърба и извади своя пистолет, деветмилиметров „Глок“. Насочи го към Коен, след което остави внимателно дистанционното управление на експлозива на масата до себе си. После бръкна в джоба на якето си и извади от там миниатюрен касетофон. Натисна някакво копче и до тях се разнесе гласът на Мартино: „Лина, Греъм, Сет, чакам ви в лабораторията!“.

— Д-р Мартино нямаше възможност да дойде, затова ме изпрати с този запис — усмихна се отново той.

— Ти, мръсен кучи син! — възкликна Килбърн.

Снайдър сви безразлично рамене и пристъпи няколко крачки напред. Насочи пистолета към главата на Килбърн и каза:

— Д-р Килбърн, моля, доближете се до приятелите си. — Имаше пълно доверие на експлозива, но предпочиташе да ги събере по-близо до масата, под чийто плот го бе инсталирал.

Килбърн не се помръдна.

— Как ще замаскирате това убийство? — попита той.

— Не ми влиза в работата. Но от това, което съм чувал, промишленият шпионаж създава все повече проблеми, особено на големите компании. Дори и фармацевтичната индустрия не е имунизирана срещу него.

— Не говорите сериозно — възрази Лопес.

— Напротив, съвсем сериозен съм. Освен това, закъснявам. — Той насочи дулото на оръжието си право към лицето на Лопес. — Д-р Килбърн, имате три секунди да се присъедините към приятелите си. Ако не го сторите, ще вкарам куршум между очарователните очи на д-р Лопес — изсъска той. — Едно... две...

С посърнало от поражението лице Килбърн бавно запристъпва към другите двама, отдалечавайки се от вратата на лабораторията.

Снайдър долови сивата сянка, промушваща се зад него.

Филадельфия, Пенсилвания

Коеен чу оглушителен трясък. За момент помисли, че бомбата се е взривила. После осъзна, че куршумът на Снайджер е пръснал на хиляди парчета гравираната стъклена врата.

Последваха два изстрела от другата ѝ страна. Снайджер бързо се наведе наляво зад прикритието на високия затворен работен плот в далечния ъгъл на залата. Дулото на пистолета му проблесна зад ръба на шкафа. Коеен погледна в другата посока и видя партньора си, който се промъкна през остатъците от стъкло, стърчащи в рамката на вратата, и се претърколи на пода, като почти се блъсна в краката на Килбърн.

— Ром! — извика Коеен и посочи масата пред себе си. — *Има бомба!* Дистанционното за нея е на масата право пред теб! Шест фута вдясно от него. Не му позволявай да го докопа.

— Разбрах — изкрещя Лийч и стреля по посока на шкафовете, зад които се криеше Снайджер.

Коеен бързо коленичи и опипа пода, търсейки собственото си оръжие. Ръката му срещна ръката на Лопес, която мушна студената дръжка в дланта му. Без да откъсва поглед от скривалището на Снайджер, той изкрещя:

— Лина, Греъм, на три бегом към асансьорите. *Ясно ли е?*

— Да — отвърнаха в хор двамата.

— Едно... две... три!

Коеен скочи на крака и стреля три пъти по посока на Снайджер. След всеки изстрел ръката му подскочаше от мощния откат на „Магнум“-а. С крайчеца на очите си видя Лопес и Килбърн, които се хвърлиха към отворената врата. Счупените стъкла изскърцаха под краката им.

Снайджер надигна глава и ръката с пистолета иззад укритието си, но два бързи изстрела от ръката на Лийч го принудиха да се скрие

обратно. В ъгъла на помещението компютърен монитор изригна нова порция стъкла на пода.

— Прикривай ме — викна Коен на партньора си. Хвърли се на пода и запълзя наляво. Чу писъка на прелетелия над него куршум и последвалия глух удар в дървото на шкафа зад него. Лийч отвърна с две гръмотевични избумтявания.

Преодоля със скок последните три фута, които го делиха от целта — дълга близо дванайсет фута работна маса, пространството под която бе плътно заето от метални шкафове. Удряйки болезнено лявата си китка, падна до тях и бързо се претърколи зад прикритието им. Продължи приведен на четири крака към другия край на масата и точно когато го достигна, чу вика на партньора си:

— Сет, той се премести! — Разнесоха се нови два изстрела. — *Дистанционното!*

Ужасен надникна зад ъгъла и видя протегнатата над централната маса ръка на Снайдър, търсеца опипом дистанционното на бомбата.

— *Бягай, Ром!* — изкрещя Коен и даде два отчаяни изстрела по посока на опипващата ръка, след което видя как пръстите ѝ сграбчват малката джаджа.

Скочи на крака и се хвърли към изхода, криволичейки между редовете. Оръжието в ръката му гърмеше бясно.

Само шест фута го делиха от закрилата на най-предния ред шкафове, когато зад него изригна ярко червено-оранжево кълбо и мощна ръка го запрати напред във въздуха. Грохотът на експлозията прониза ушите му. Падна на пода върху рамото си и усети как цялата сграда потреперва. Въздухът се изпълни с пушек и миризма на сярра и прегорели бадеми. От противопожарните кранове на тавана бликнаха струи вода.

Лежеше на пода, зашеметен, в отчаяни опити да си поеме въздух. Когато най-после успя да прочисти дробовете си от дима, се изправи на колене. Все още трепереше и не чуваше нищо от свистенето на експлозията, отекващо в ушите му. Капки кръв, идващи незнайно откъде, падаха на пода пред него.

Огледа се към мястото, където допреди малко бе дистанционното, но не видя никакво движение през гъстата димна завеса. Стъклените витрини, отделящи кабинета на Хортън от лабораторията, бяха изчезнали. Щорите също, но не можа да забележи

никого вътре. Погледна назад, където работните маси и шкафовете, зад които бе пълзял, се бяха превърнали в куп отломки. Част от задната стена на лабораторията липсваше и през отвора се виждаше коридорът. А през зейналата в предната стена четирифутова дупка надничаше филаделфийското небе.

С мъка се изправи на крака. С олюляващи се крачки тръгна към вратата, препъвайки се в разпилените по пода отломки от взрива, скрити от димната пелена. В рамката на вратата се показва глава и той насочи към нея ръката с пистолета, но разпозна партньора си.

— Долу, Сет! — извика Лийч.

Шумът в ушите пропусна до съзнанието само собственото му име. Видя, че Лийч отчаяно му маха да се наведе и се отпусна на колене. Дулото на пистолета му проблесна на два пъти, но до Коен изстрелите достигнаха само като глухи тупвания. Завъртя се, оглеждайки залата и видя ръка, държаща пистолет, да се подава от трошените прозорци на кабинета на Хортън.

Претърколи се към партньора си. Всяко преобръщане бе съпроводено с пронизваща болка в рамото и китката му. Някъде, съвсем близо, рикошира куршум. Пропълзя мъчително през натрошените стъкла и отломките от гипс и бетон, покрили пода до вратата, след което двамата с Лийч продължиха да се измъкват заднешком по обгорения мокет на коридора, търсейки прикритие от изстрелите на Снайдър.

— Заклешил се е в кабинета на Хортън — каза Лийч. — Няма как да се измъкне оттам.

— Аха — съгласи се Коен. Слухът му постепенно се възвръщаше и той чу сирените на приближаващите се линейки, полицейски и пожарни коли. — Трябва да го притиснем.

Насочиха оръжията си към кабинета. След минута оттам се разнесе вик:

— Не стреляйте, предавам се.

— Не съм сигурен, че ще се удържа — изръмжа към партньора си Лийч. Лицето му бе разкривено от гняв.

Коен видя хвърления през прозореца на кабинета пистолет да пада в средата на залата. Двамата с Лийч пропълзяха обратно в разрушената лаборатория. Видяха срещу себе си две ръце, които бавно се издигаха иззад шкафовете пред празната рамка на прозореца.

Някакъв смътен спомен премина през съзнанието на Коен. Нещо, свързано с Портланд и лежащите в уличката тела на Джими и Фризера. Споменът се мяташе в подсъзнанието му, но не успяваше да изплува на повърхността.

Ръцете бяха последвани от бръснатото теме на Снайдър и бледото му лице с прословутите мъртвешки очи, уловено много добре от рисунката на Анджи Фишър. Той постепенно се изправи в цял ръст в рамката на прозореца. Коен и Лийч се изправиха на крака, насочили оръжието си към него.

— Слушай, кучи сине, много се надявам, че ще ми дадеш повод да те застрелям — изрева Лийч. — Само едно движение...

— Не мърдам — спокойно каза Снайдър.

Бавно и предпазливо се доближаваха към него през осеяния с отпадъци от експлозията под. Въпреки видимо неподвижната поза на Снайдър, неясният спомен продължаваше да човърка мозъка на Коен. *Портланд... Портланд...* И изведнъж му просветна! Та нали Форбс бе успял да застреля Фризера именно докато онзи бе държал насочено към него оръжие! Очите му стрелнаха партньора:

— Ром! Той има скрито оръжие!

В мига, в който думите изскочиха от устата му, той видя нещо черно да проблясва, намествайки се в дланта на Снайдър. Ръката му отскочи напред и изригна.

Със силен стон Лийч се срути назад.

Ръката с оръжието се извъртя към Коен.

Коен натисна спусъка и „Магнум“-ът подскочи в ръката му.

Главата на Снайдър се отметна назад. Той се срути над шкафа пред себе си, но Коен продължи да стреля, докато изпразни пълнителя и оръжието прещрака безвредно.

Филадельфия, Пенсилвания

Килбърн и Лопес следваха Коен през вече познатите им коридори на Университетската болница на Пенсилвания към отделеното със стъклени стени помещение за следоперативно лечение. Влязоха вътре и Килбърн видя Лийч, вече дошъл в съзнание след упойката, да обръща поглед към тях. Лежеше с леко повдигната глава на заобиколеното от монитори легло. Червена пластмасова торбичка, закачена на висок статив, вливаше кръв във вената на дясната му ръка. Лявата част на гръдния му кош бе плътно покрита с бинтове. Дренажни маркучи отвеждаха кръв и въздух от левия му бял дроб в специалния съд с по-ниско от атмосферното налягане, поставен на пода до леглото. През силно прежълтялото му лице минаваше кислороден шланг, обогатяващ вдишвания от него въздух.

Въпреки видимите поражения, нанесени на тялото, от очите на Лийч искреше несломимият му жизнерадостен дух.

— Хей, Кей Си, следващият път, когато ме поканиш, мисля да се задоволя само като ти пратя картичка — засмя се той, но смехът бързо премина в кашлица.

Коен извади бинтованата си лява ръка от висящия през врата му бандаж, в който я носеше, и потри превръзката, покриваща дълбоката порезна рана на челото му.

— Обещавам да ти напомня — усмихна се той в отговор. — Как си, Ром, боли ли много?

— Не — поклати глава Лийч. — Работили са добре, а освен това съм натъпкан с обезболяващи. Споменаха нещо, което звучеше като епидурално замразяване. Въобще не усещам къде са ме рязали.

— Хирургът каза, че куршумът е минал само на инч от сърцето ти.

— Виждаш ли колко полезно може да бъде понякога, ако не си с широко сърце? — отново се пошегува раненият.

— Нищо подобно, сърцето ти е толкова голямо! — Лопес доближи леглото, наведе се над него и целуна двете му бузи.

— Ей, по-внимателно! Аз съм женен човек — възкликна той, учудено вдигнал вежди към нея. — С какво съм заслужил такова внимание?

— С това, че ни спаси живота — усмихна му се Лопес. — Беше направо невероятен вчера.

— И аз искам да ти благодаря, Ром — ухили се Килбърн. — Но нямам намерение да те целувам.

— Това направо ще ме съкруши, докторе — изсумтя Лийч. Обърна поглед към Коен и попита: — Форбс е мъртъв, нали?

— Аха — отговори Коен. — Разбира се, той въобще не е Форбс, нито Тайлър или Ник Снайڈър, както пише на документите, които са открили в джобовете му. Прекарали са отпечатъците от пръстите му през националната база данни и са установили, че принадлежат на някой си Мъри Адамуел от Кливлънд. Убил е дядо си по време на лов, когато е бил на четиринайсет. До навършване на пълнолетие е бил затворен в дом за малолетни престъпници. След това няма досие.

— Явно е усвоил занаята още в дома — изсумтя Лийч, налегнат от нов пристъп на кашлица. — Крил е пистолет в ръкава си, нали?

— Да. Използвал е устройство от типа *Стълбата на Яков*^[1] с пружинен спусък. Когато е дръпнал халката, окачена на пръста му, устройството е изхвърлило в ръката му малък револвер „Черна вдовица“. Сигурно е използвал същата хватка, за да убие Фризера.

— Бил е добре оборудван, копелето му с копеле.

— Аха — кимна Коен. — Доста се е потрудил, за да организира експлозията в лабораторията. Ченгетата откриха двама мъртви служители на охраната. Интересно, че не е използвал магнитните им пропуска. Явно си е бил осигурил достъп до сградата по друг начин.

— А къде е Мартино? — запита Лийч.

— Никой не знае — поклати глава Лопес.

— Спецовеите от отдел „Убийства“ проследиха обаждането му до Лина от миналата нощ — продължи Коен. — Използвал е клетъчен телефон. Намирал се е на няколко мили от сградата на „СептоМед“. Някъде в началото на Честнът стрийт, близо до реката Скайлкил.

В стаята влезе висока медицинска сестра, облечена в болничен халат.

— Съжалявам, че се налага да ви прекъсна, но трябва да сменя превръзките на г-н Лийч — властно заяви тя. — Можете да се върнете след това.

— Няма да ви се обидя, ако тогава донесете малко цветя — подсмихна се болният.

— Ром, говорих с Джина, преди да дойдем тук — каза Коен. — Тя и Софи пристигат днес следобед.

— Знам, партньоре. — Гласът му преградна. — Благодаря ти. И не забравяй да ме държиш в течение.

Сбогуваха се и напуснаха помещението.

— Жалко, че вече са изписали Райлън. Бих искал да поговоря още веднъж с него — каза Коен, когато стигнаха до асансьорите.

— Ами Андреа Баингтън и Харви Абрам? — попита Лопес, хванала го за лакътя.

— Ще започнем с Баингтън. Ед сигурно вече я е довел в участъка — отвърна той.

— Много добре. Двамата с Мартино̀ ми се сториха доста подозрителни, когато разговаряхме с тях онзи ден.

— След като семейството ѝ е създадо фирмата, тя сигурно има значителен дял от акциите — отбеляза Килбърн. — Нали чухте какво каза Райлън: че „СептоМед“ може да не оцелее след провала на трети нов антибиотик? Може би финансовото благосъстояние на Баингтън също зависи от успеха на „Оралоксин“.

— Напълно възможно — съгласи се Коен. Той изгледа последователно Килбърн, после Лопес. — Вие двамата свършихте много повече работа, отколкото ви влиза в задълженията. И ако искате да се прибирате у дома...

— Аз ще остана за погребението на Елън — мрачно пророни Килбърн. — Горката, не е имала много близки хора приживе.

Лопес се усмихна на детектива. Протегна ръка и нежно погали превръзката на челото му.

— Никъде няма да ходя, Сет.

---

[1] Според библията, това е стълбата, на която Яков е видял слизащите от небето ангели. — Бел.прев. ↑

Филадельфия, Пенсилвания

Влизайки в кабинета на лейтенант Ед Франклин на втория етаж в Шестнайсети участък на филадельфийската полиция, Лопес усети хладината в поздрава му. Но основната част на неговото недоволство се изля върху вървящия след нея Коен.

— Имам двама мъртви служители на охранителна фирма. Имам дупка в стената на небостъргач в центъра на града. — Франклин отброяваше с пръсти проблемите си. — Имам двама ранени детективи от портландската полиция. Имам един много мъртъв прострелян мъж и всички градски началства, изсипали се на главата ми. — Заби втренчения си поглед в Коен. — Но не разполагам с виновника за всичко това.

— Ед, нямахме друг избор. Трябваше да следваме инструкциите на Мартино — опита се да защити приятеля си Лопес.

— Лина е права — намеси се и Килбърн. — Мартино̀ ни беше притиснал в ъгъла.

— Драги доктори — пресече обясненията им Франклин, — тук присъстващият сержант Коен знае много добре какви са полицейските процедури. И знае, че можем да реагираме адекватно в подобни ситуации.

— Прав си, Ед — виновно каза Коен. — Не трябваше да постъпвам така. Съжалявам.

На Лопес много ѝ хареса начинът, по който Коен прие отпавените му упреци и това, че не се опита да ги отхвърли. Франклин явно също прие добре извиненията. Въздъхна дълбоко и продължи с по-ведър тон:

— Имам новини от банката на Мартино̀. Миналата нощ се е опитал и донякъде е успял да направи трансфер на големи суми.

— Какви по-точно? — поинтересува се Коен.

— Подал е електронна заявка за продажба на повече от двеста хиляди акции на „СептоМед“, но търговията с акции е била спряна

през нощта и заявката не е била изпълнена. Но е успял да прехвърли около седемстотин и петдесет хиляди долара в офшорна банка.

— Явно си устройва уютно гнездо някъде надалече, нали, Ед? — попита Лопес.

— На това прилича.

— Но откъде разполага с такива пари? — почуди се Килбърн. — От продажба на други акции на компанията?

— Не — поклати глава Франклин. — Според банката, парите са дошли в сметката му предния ден от някаква частна кодирана сметка на Каймановите острови.

— Ясно — кимна Коен. — А успяхте ли да установите откъде е разпоредил тези електронни разплащания?

— Момчетата от техническия отдел проследиха пътя на нареждането и стигнаха до преносим компютър, използващ безжична връзка някъде в района на предградията. — Лейтенантът въздъхна: — Не ги разбирам техните сложнотии — говореха нещо за WiFi и IP-адреси^[1] — но явно не могат да определят нещо по-конкретно.

— По кое време?

— Около един и половина през нощта.

— Значи Мартино̀ е бил все още наблизо след експлозията — заключи Килбърн.

— Може би все още е в града? — предположи Лопес.

— Не бих разчитал много на това — отвърна ѝ Франклин. — Ще му бъде много трудно да продължи да се крие. Разлепили сме снимката му навсякъде.

Тя знаеше, че лейтенантът не преувеличава. Всеки вестник и всяко телевизионно предаване, които бе мярнала през последните дванайсет часа, разпространяваха образа на Мартино̀ по целия свят.

Телефонът в кабинета иззвъня със силен метален звук. Франклин го вдигна, изслуша мълчаливо говорещия от другата страна на линията и отвърна:

— Много добре, идваме веднага. — Сложи слушалката обратно на мястото ѝ, изправи се на крака в целия си смущаващ ръст и се насочи към вратата на кабинета си. — Да вървим, довели са Андреа Баингтън.

Последваха го през плетеница от боядисани в сиво коридори, докато стигнаха малка, слабо осветена стая, в която имаше два реда

столове, обърнати към големия прозорец, даващ възможност да се наблюдава съседното помещение. То бе съвсем празно, а в средата му имаше дървена маса, заобиколена от няколко стола.

Двамата мъже, седнали на предния ред столове, вдигнаха приветствено чашите с кафе, които държаха в ръцете си.

— Вие ще останете тук, доктори — каза им Франклин и посочи двамата мъже. — Д-р Лопес, д-р Килбърн, представям ви детективи Грейнджър и Кънингам. — Той се обърна към по-високия от двамата детективи, който ги гледаше с лукава усмивка под клюноподобния си нос. — Дръж нещата под контрол, Грейндж!

— Нямаш проблеми, Ед — отвърна детективът.

Лопес поведе Килбърн покрай редицата столове. Седна до набития брадат детектив Кънингам, който ѝ стисна ръката с дружелюбна усмивка.

Тъкмо бяха приключили с любезностите и вратата на другата стая се отвори. Влезе Баингтън, последвана от Франклин и Коен. Лейтенантът ѝ предложи мястото с лице към огледалото, а той и колегата му от портландската полиция се настаниха един до друг срещу нея, с гръб към наблюдаващата аудитория.

Баингтън демонстрираше същите самоуверени и уравновесени маниери, познати на Лопес от предишната им среща, но гримът не бе успял да скрие тъмните торбички под очите, нито дълбоките бръчки, очертаващи ъглите на устата ѝ.

— Госпожице Баингтън — започна Франклин, привеждайки се напред. Високоговорителите в другото помещение пренесоха с лек пукот гласа му.

— Правилното обръщение е „доктор“ — прекъсна го тя с жест на малката си длан. — Но бих предпочела да използвате Андреа.

— Благодаря, че се отзовахте на поканата ни, Андреа — продължи той. — Познавате сержант Коен, нали?

— Разбира се. — Тя мило му се усмихна и посочи бинтованите му рамо и чело: — Макар че, когато се видяхме вчера, сержантът не беше покрит с бойни рани. И, доколкото си спомням, се представи за лекар.

— Вчера счетохме за по-целесъобразно да не подчертаваме причината за присъствието ми тук — отвърна Коен, свивайки рамене.

— Разбирам, сержанте. — Гласът ѝ, достигащ до Лопес през миниатюрния високоговорител, стана по рязък. — Но това сега е без значение, нали?

— Значи вече сте уведомена? — запита я Франклин.

— Лейтенант, целият свят е уведомен — отвърна му с лека ирония Баингтън.

— Лоши новини за „СептоМед“ — отбеляза той.

— Не са добри, наистина — въздъхна тя. — Но едва ли проблемите на „СептоМед“ и неговите акционери са вашата най-голяма грижа.

— Андреа, знаете ли къде е Люк Мартино? — попита Франклин, навеждайки се напред над масата.

Тя поклати глава.

— А кога го видяхте за последен път?

— Вчера сутринта, след като имахме среща с докторите, обсъдихме заедно възникналата ситуация. Говорихме не повече от десет минути, след което Люк си отиде. Оттогава не съм го виждала.

— Бихте ли ни описала тази ваша среща? — запита Коен.

Баингтън го погледна с усмивка. Личеше, че въпросът му ѝ се струва забавен.

— Предполагам, можете да си представите, че нашият изпълнителен директор не беше никак очарован да научи от трима доктори от Западното крайбрежие за проблемите с костния мозък, предизвиквани от нашия антибиотик. — Тя замълча за миг. — Харви отправи някои по-остри думи към Люк.

— А вие?

— Аз? — сви учудено рамене тя.

— Да, вие — кимна Коен. — Каква беше реакцията ви, когато научихте за тези странични ефекти?

— Аз съм член на Съвета на директорите на фирмата и имам значителни финансови интереси в нея — отвърна спокойно Баингтън. Очите ѝ се бяха присвили, но усмивката все така не слизаше от лицето ѝ. — Но аз не съм отговорна за управлението, докато Харви е.

— Разбирам. Отдавна ли познавате Мартино?

— От около три години.

— А дали го познавате добре? — продължи да я разпитва Коен.

— Предполагам — отвърна тя, обмисляйки отговора си няколко секунди. — Бяхме любовници, макар и не постоянно.

Килбърн изненадано сръга с лакът Лопес. Двамата детективи до тях подсвирнаха.

— А напоследък бяхте ли? — настоя Кoen.

— Ако под „напоследък“ имате предвид последната седмица, то отговорът е „да“ — невъзмутимо отговори Баингтън.

— А мислите ли, че Мартино̀ е способен да организира и извърши всичко това? — попита той.

— Искате да кажете, дали е способен да убие трима от нашите учени?

— И съзнателно да разпространи смъртоносна бактерия — допълни детективът.

Баингтън замълча за момент, вгледана в детективите пред себе си. После въздъхна и заговори:

— Люк е човекът с най-болезнени амбиции и най-големият егоист, когото познавам. Нееднократно е демонстрирал чудовищна корпоративна безскрупулност. Много пъти съм си мислила, че няма нещо, което да не е способен да извърши, за да напредне в кариерата. Но *това*? — Гласът ѝ се снижи. — Не, не мисля, че е способен да го извърши.

— Тогава как ще си обясните, че се е опитал да продаде притежаваните от него двеста хиляди акции от компанията и че е прехвърлил в офшорна сметка три четвърти милион долара само час след експлозията в „СептоМед“? — попита я Франклин, скръстил ръце на гърдите си.

— *Направил е това?* — Очите на Баингтън се разшириха невярващо.

— Бихте ли предположили, че Мартино̀ разполага с такова количество пари в сметката си? — попита Кoen.

Тя сведе поглед към масата и леко поклати глава.

— А можете ли да предположите откъде ги е получил?

— Кучият му син — промърмори Баингтън след почти минута мълчание. Вдигна глава и ги погледна.

Лопес бе шокирана от промяната на изражението ѝ. Аристократичната усмивка бе изчезнала и умореното ѝ лице изглеждаше много по-старо. Но очите ѝ искряха от дива ярост.

— Аз му повярвах — с отвращение просъска тя. — Вярвах на мизерния кучи син.

— За какво му повярвахте? — подкани я да продължи Коен.

— Преди два месеца, когато за пръв път чухме за апластичната анемия при шимпанзетата — каза тя, опровергавайки предишните си думи, — Люк получи съобщение по електронната поща. Някой, който бе научил за проблема, заплашваше, че ще съобщи за него на АХЛ, ако не му платим.

— Колко ви поиска?

— Два милиона.

— Два милиона?! — Франклин подсвирна учудено.

— Това е нищо, в сравнение със сумите, които би ни струвал — би ми струвал — отказът на Агенцията да разреши употребата на „Оралоксин“.

— Значи сте платили на изнудвача? — попита Коен.

— Аз осигурих парите. — Тя звучеше и изглеждаше напълно сломена. — Люк се погрижи за останалото... Поне така ми каза.

— Мислите ли, че той е бил изнудвачът? — попита лейтенантът, потропвайки с пръсти по масата.

Баингтън горчиво се засмя.

— Аз му вярвах — просъска тя.

---

[1] Термини от информационните технологии, свързани с безжичните телекомуникации и Интернет-протоколите. — Бел.прев. ↑

Уест Честър, Пенсилвания

Свел глава над сключените си ръце, Килбърн седеше на молитвената пейка до Лопес и Коен. Опитваше да се съсредоточи в думите на проповедта, но мислите му бягаха в най-различни посоки. Беше му драго да види множеството, дошло в Третата презвитерианска църква да се сбогува с Елън Хортън, макар че тя бе оставила след себе си само далечни роднини. Приятели, колеги и бивши нейни студенти изпълваха малката църква. От „СептоМед“ бяха изпратили огромен букет свежи цветя, който запълваше подножието на олтара.

Полицията и медиите също бяха добре представени, първите предимно със задача да контролират и ограничат прекаления служебен ентузиазъм на вторите. И двете групи таяха слаба надежда, че Люк Мартино може неочаквано да се появи.

Килбърн знаеше, че това няма да стане.

Осъзнаването на случилото се, което му пречеше да се съсредоточи върху службата, не можеше да се пребори с меланхоличното му настроение. Видът на урната с праха на Елън и нейната снимка, която го гледаше от предната страница на програмата на службата, затягаха ледените пръсти на безвъзвратната загуба около сърцето му.

Когато службата свърши и всички излязоха от църквата, забеляза, че времето най-после се е променило. С тъга си помисли, че облаците, които се събираха от сутринта над главите им, са избрали най-подходящия момент да излеят недрата си. Мушна се под чадъра, приютил Лопес и Коен на църковното стълбище, за да се скрие от поройния дъжд.

В подножието на стълбите ги очакваше Нийл Райлън, подслонил се под чадъра, който държеше със здравата си дясна ръка. Беше наметнат с черен тренчкот, покрил сивия му костюм и гипсираната лява ръка, която придържаше с превръзка. Дясното му око вече се бе отворило, но скулата около него бе покрита с жълто-кафявите петна на

отока, разпрострял се от слепоочието до челюстта му. Другото око имаше същия кървясал поглед.

— Това май е по-зле от влагата — каза той с пресилена усмивка и отърси капките дъжд от чадъра си.

— Как си, Нийл? — кимна му Лопес.

— Много погребения се случиха напоследък — сви рамене той.

— Наистина, много — съгласи се Килбърн.

— Някакви вести от Мартино? — попита Райлън.

— Нищо ново — отвърна Коен. — Искаш ли да те откараме у дома, Нийл?

— Не мисля, че си в по-добра шофьорска форма от мен — усмихна се той и посочи бинтованата ръка на детектива.

— Аз ще карам — успокои го Килбърн.

— Ед Франклин ни даде кола, за да дойдем на погребението на Елън — каза Лопес.

— Аз живея в покрайнините на Глен Милз, което е доста встрани от пътя ви. Мисля да си взема такси.

— Няма много да ни затрудниш — увери го Килбърн.

— Добре тогава, приемам с удоволствие. Благодаря ви. — Райлън вдигна чадъра си. — У дома имам една бутилка „Чивас“, която мислех да отворя, след като се прибера. Ако искате, можем заедно да поменем Елън. — Той преглътна. — Нея и Вик.

Потеглиха към дома му под заслепяващите струи на дъжда, който се лееше като из ведро и превръщаше шофирането в сериозно изпитание. Килбърн, стараец се да поддържа равномерна скорост, се бе съсредоточил изцяло върху пътя пред себе си и не обръщаше внимание на неособено съдържателния разговор, поддържан от Коен и Райлън през цялото им пътуване до Глен Милз.

Паркираха пред неголемия, но кокетен дом на Райлън, ограден със спретнато подстриган жив плет. Притичаха под дъжда и се скриха под навеса пред входа, докато домакинът отключваше вратата. Вътре в дома ги очакваше малък, оскъдно мебелиран хол, а зад него — квадратна кухня, обзаведена в стил от петдесетте години, с линолеум на пода и дървени шкафове. Големите прозорци гледаха към миниатюрна вътрешна градинка. Спряха се по средата на кухнята, изчаквайки Райлън, който се отправи към шкафовете.

— Още ли не си оттеглил заявлението си за напускане? — попита Коен.

— „СептоМед“ започна да ми навява прекалено много неприятни спомени — отвърна Райлън, търсейки нещо в отворения долап. — Не бих могъл да се върна там, след... — той се прокашля — ... това, което се случи на приятелите ми.

— А какви ще бъдат, според теб, последствията за самата фирма? — запита го Лопес.

— Предполагам, че всичко ще бъде наред — отговори той с уморена усмивка. — Независимо от причините, начинът, по който Мартино е предизвикал епидемията от МРГАС, тя няма да бъде овладяна скоро. И след като „Оралоксин“ е единственото лекарство, което може да се справи с нея, „СептоМед“ ще го произвежда и ще трупаче печалби, достатъчни да покрие инвестициите по разработката му.

— Излиза, че Мартино е избавил „СептоМед“ от вероятен фалит, въпреки причинените от него неприятности — печално констатира Килбърн.

— Прекалено висока цена, според мен. — Райлън извади от долапа пред себе си запечатана бутилка уиски „Чивас Регал“.

— Мога ли да ти помогна? — предложи Лопес, приближавайки се към него.

— Да, благодаря. Би ли отворила бутилката, докато аз намеря още няколко чаши? — Той й подаде бутилката и започна да вади със здравата си ръка една по една чаши за хайбол^[1].

— Какво ще правиш оттук нататък, Нийл? — попита Коен.

— Като начало, ще изчакам да се оправи ръката ми. За после не знам. Вероятно ще потърся работа в някоя друга фармацевтична компания. Минават ми идеи да се върна към преподавателска работа в университета. Работата не е толкова добре платена, но е доста безопасна, както се оказа — довърши той с крива усмивка.

— А междувременно? — полюбопитства Коен. — Предполагам, че ще получиш някаква премия в пари или акции от „СептоМед“ за успеха на „Оралоксин“.

Без да се обръща, Райлън издърпа едно от чекмеджетата на шкафа пред себе си и мушна ръка вътре.

— Доколкото ми е известно, не дават премии, когато човек сам реши да напусне. Но не мога да се оплаквам, след като цялата история завърши доста по-благоприятно за мен, отколкото за колегите ми.

— Звучи, като че ли си извлякъл полза от една доста кофти ситуация — обади се Килбърн.

— Не е така. Но нали все пак съм жив, за разлика от колегите си. И ако Мартино не успее да се измъкне и да се скрие в някаква екзотична южна държавица...

— Това няма да се случи, Нийл — натъртено го прекъсна Коен.

— Бих искал да имам твоята увереност — отвърна Райлън и извади ръка от чекмеджето. — Копелето умее да се изплъзва.

— Нийл — срязва го детективът. Ръката на Райлън замръзна. Дори Лопес престана да налива четвъртата чаша. — И ти, и аз знаем много добре, че Люк Мартино е мъртъв.

---

[1] Уиски със сода. — Бел.прев. ↑

Глен Милз, Пенсилвания

Стаята бе завладяна от напрегнато мълчание. Бутилката уиски натежа в ръката на Лопес и тя чу звука на собственото си дихание.

— Защо си толкова сигурен? — попита Райлът.

— По няколко причини — отвърна Коен.

— Например?

— Да вземем за начало това, че Снайдър знаеше, че съм полицай. Мартино и другите шефове, с които се срещнахме, мислеха, че и аз съм лекар като Лина и Греъм. В „СептоМед“ имаше само един човек, който знаеше кой съм аз — ти, Нийл.

— Едва ли за него е било толкова трудно да го научи — възпротиви се Райлът, все още застанал с гръб към тях.

— След това идват професионалните умения, необходими за синтезирането на МРГАС и изготвянето на заразените дози наркотик — бавно продължи детективът. — Направихме много внимателно проучване на миналото на Мартино и сме убедени, че той не е имал необходимите задълбочени познания по микробиология. Това е по твоята специалност.

— В „СептоМед“ има поне още трима специалисти, които могат да извършат всички необходими процедури — поклати глава в несъгласие Райлът.

— Ами „атентатът“ на Снайдър срещу теб?

— Какво за него?

— Колкото и надеждна кола да е „Волво“-то, той беше прекалено добър професионалист, за да направи такъв пропуск.

— Всичко това са голи приказки, Сет — каза Райлът след кратка пауза, отхвърляйки думите му с жест на здравата си ръка.

— Колкото до парите, Нийл — остро каза Коен, — няма да успееш да ги скриеш.

— Какви пари?

— Двата милиона долара. От ФБР успяха да пробият защитата на шифрованата ти сметка. — Това беше чист блъф. — Знаем, че ти си изнудвал Мартинò и Баингтън.

Райлът не реагира и в стаята отново се възцари мълчание.

— Нийл? — подтикна го Коен.

Той отскочи толкова бързо и пъргаво, че Лопес усети удара на гипсовата превръзка в диафрагмата си, преди още да е видяла сянката от движението ѝ във въздуха. В следващия миг гипсираната ръка я придърпа назад към тялото му, приковавайки я към гърдите му. Опита се да се освободи, но до шията ѝ се допря студеното острие на нож и тя престана да се дърпа.

— Недейте! — изкрещя Райлът. Коен и Килбърн замръзнаха по средата на пътя към него. — Нали не си въобразявате, че след всичко, през което съм минал дотук, ще се поколебая да... — недовършената заплаха увисна тежко в наелектризирания от напрежение въздух.

Сърцето на Лопес биеше до пръсване. Усети болка от убождането на върха на ножа, забиващ се в кожата на врата ѝ. Дъхът на Райлът пареше ухото ѝ. Капка кръв се стече надолу към деколтето на роклята ѝ.

— Всичко свърши, Нийл — спокойно каза Коен. Погледът му бе съсредоточен в очите на Лопес. — Пусни Лина.

— Нищо не е свършило — просъска през зъби Райлът. — Назад! Веднага!

Килбърн погледна към детектива. Двата бавно отстъпиха няколко крачки назад, докато стигнаха далечния край на кухнята.

— А сега какво ще правиш? — попита Коен.

— Искам ключовете от колата ви. — Райлът се озърна наоколо и бузата му одраска нейната.

— Защо го направи, Нийл? — изръмжа Килбърн с пламнало от напрежение лице. — Нали бяхте приятели с Елът?

— Защо ли? *Защо?* — изкрещя Райлът. — Нима не разбираш? Нали си лекар? Не виждаш ли?

— Какво да видя?

— Отвори си очите за истината — *микробите ни завладяват!* — сопна се той. — Настъпва шибаната постантибиотична ера.

— Единствено заради теб — прошепна Лопес.

— *Заради мен?* — Ръката му се стегна около гърдите ѝ и дишането ѝ стана още по-трудно. — Спомни си пресконференцията, която ти самата направи преди седмица, Лина. Злоупотребата с антибиотици, срещу която възропта тогава. Искщите пациенти, немарливите доктори, алчните фармацевтични компании и скотовъдците. Беше права тогава. Природата отвръща на удара. МРГАС и други, още по-резистентни бактерии, са на път да ни унищожат, със или без човешка намеса.

Съвсем неподвижен, Коен се опитваше да я успокои с поглед.

— И най-после се появява наистина обещаващо лекарство. „Оралоксин“. Но идиотите от АХЛ, втрещени в дреболиите, не могат да осъзнаят истинския проблем. Няколко умрели лабораторни маймуни им стигат, за да изпратят на боклука една от последните надежди за превъзможване на яростната атака на резистентните бактерии.

— Излиза, че трябва да сме ти благодарни за създаването и разпространението на МРГАС? — попита Килбърн. Бузите му се бяха зачервили от гняв.

— Да! — отсече Райлън. — Аз показах на света само една нищожна част от това, което ще ни връхлети много скоро. *Аз ви помогнах да се подготвите.* И съвсем не съжалявам, че няколко жалки несретници трябваше да платят с живота си за това.

— Но всички те бяха човешки същества!

— Чувал ли си за висша целесъобразност, докторе?

— Опитал си се да спасиш света. Така ли, Нийл? — хладно попита Коен.

— Не само това — отговори Райлън. — Огледай се наоколо. Виж скапаната ми къща. — Лопес го усети да отслабва хватката около гърдите ѝ, но ножът бе все така опрян до гърлото ѝ. — Нямам намерение да започвам наново живота си, отнасяйки от „СептоМед“ само рухналата си репутация. Не и след като съм участвал в създаването на едно от най-значимите лекарства през последните петдесет години. *Няма начин!* Затова направих необходимото и се погрижих за себе си. Изтръгнах малко пари от тази слизеста твар Мартино и от срамно богатата кучка Баингтън. После наех Снайдър или Форбс или както там му е името, да свърши черната работа по разпространението на МРГАС.

— Ами Елън? — с пламтящи очи попита Килбърн.

— Не ми говори за нея. — В гласа му се промъкна колебание. — Обичах я. Тя и Вик бяха най-добрите ми приятели.

— И затова трябваше да ги убиеш.

— Нямах друг избор — простена Райлън. — Вик беше на ръба да отиде и да докладва за шимпанзетата в АХЛ. А Елън разбра откъде се е появила бактерията на МРГАС. И двамата бяха твърде принципи и последователни, прекалено праволинейни, за да приемат съображенията на здравия разум. — Той замълча. Когато заговори отново, гласът му бе леденостуден: — Колкото до невестулката Мартино... с него беше съвсем лесно.

Лопес се опита на направи крачка встрани, но гипсовият обръч около гърдите ѝ се стегна по-здраво и тя се отказа.

— След което плати на Снайдър да извърши фалшивото покушение над живота ти, за да избегнеш подозренията — каза Коен. — Отвлече Мартино и го принуди да ти съдейства.

— Снайдър отвлече Мартино.

— И след това го е убил — кимна Коен. — Междувременно си прехвърлил парите към и от сметката на Мартино, за да убедиш разследването, че той е платил на Снайдър.

— Тези сметки погълнаха по-голямата част от двата милиона — изсумтя Райлън.

— Това са нищожни трохи на фона на печалбите, които очакваше да получиш от „Оралоксин“.

— Стига толкова! — прекъсна го Райлън. — Омръзна ми да човъркам в миналото. — Той побутна Лопес крачка напред и викна на Килбърн: — Дай ми проклетите ключове.

Килбърн бръкна в джоба си и извади ключовете от колата на Франклин.

— Сложи ги отгоре на плота — изкомандва го Райлън. Той послушно пристъпи към шкафа и остави ключовете отгоре. — Сега вие двамата послушно ще слезете в мазето и ще се заключите там.

Лопес пое дълбоко дъх и се съсредоточи.

— Ами тя? — попита Коен.

— Лина ще ме откара далече отук. След което ще се разделим и всеки ще поеме по пътя си.

— Как бихме могли да ти вярваме след това, което причини на Елън и Вик? — възрази Килбърн.

Райлът не му обърна внимание.

— Стълбата за мазето е зад вас. Тръгвайте веднага или Лина ще умре.

Сега!, помисли Лина. В момента, когато Коен се обърна и тръгна към стълбите, тя заби с всички сили лакътя си в слабините на държачия я Райлът. Замята бясно ръце, за да се освободи изцяло от хватката му, но я прониза изгаряща болка от забития дълбоко в рамото ѝ нож. Потръпна цялата, като видя, че ножът се издига за следващ удар.

Ръката на Килбърн спря удара на ножа. Увлечени от тежестта на тялото му, двамата с Райлът се стовариха на шкафа зад него. Почувствала се най-после свободна, Лопес отскочи крачка назад, безпомощно вперила слисания си поглед в боричкащите се до стената тела.

Килбърн блъсна рязко два пъти ръката на Райлът в ръба на шкафа. Ножът се изплъзна от нея и звънко тупна на пода. Отправи два мощни юмука към лицето му. Лявата ръка се плъзна покрай главата му, но дясната размаза носа му, от който бликна кръв. Райлът изкрещя от болка, замахна с гипсираната си ръка като с бейзболна бухалка и я стовари върху главата му. Килбърн загуби равновесие от удара и залитна назад.

Райлът се опита да вземе отново ножа, но Коен го изпревари, заби глава в корема му и със свободната си ръка отблъсна ножа настрани, преди другият да може да го докопа.

В този момент Килбърн, който се бе изправил отново на крака, се хвърли към сплетените им тела и взе ножа в ръка. Извъртя се, обкрачи с колене падналия на пода Райлът и вдигна като кинжал ножа над главата си.

— Умри, чудовище! — изрева той. Ръката му трепереше от възбуда.

Коен се изправи на крака и със здравата си ръка прихвана стегнатата около дръжката на ножа китка на лекаря.

— Греъм, той не заслужава това! — провикна се Лопес, навела се напрегнато към него.

Ръката, държача ножа, бавно отпусна хватката. После се свлече надолу до тялото му, оставяйки Коен да поеме изплъзналия се нож.

И в този миг вратите на кухнята се отметнаха до края на пантите си. В помещението нахлуха въоръжени с десантни автомати маскирани мъже. След секунда през вратата на дневната нахлу още една група въоръжени мъже. Екипът на ФБР за овладяване на кризи изпълни кухнята.

Оръжията на всички бяха насочени към кървящото лице на Райлън.

Филадельфия, Пенсилвания

Седяха около кръгла маса във вече познатото им „Кафе Куатро“. Коен, боравещ само с едната си ръка, упорито се бореше с блюдо фетучини пискаторе. Седналата вдясно от него Лопес също срещаше трудности със спагетите си.

Килбърн вдигна чашата с вино и засмяно ги подкачи:

— Страхотна двойка сте. Дори раните ви си пасват. — Той посочи бинтованата лява китка на Коен, после дясното рамо на Лопес. Превръзките, които покриваха дълбоката порезна рана от ножа на Райлън, надничаха от деколтето на блузата ѝ. — Отдавна не съм се чувствал толкова неподходящ за компанията.

— Греъм, готова съм веднага да ти счупя ръката, ако това ще те накара да се чувстваш по-уютно — игриво го подкачи тя.

— Благодаря, но засега ще се задоволя с това. — Той поглади голямата колкото бейзболна топка подутина отдясно на челюстта си, където го бе халосала гипсираната ръка на Райлън.

— Лина, така и не разбрах защо тръгна да се биеш с него — каза Коен, който я гледаше с нараснало възхищение. — Хората на ФБР бяха обкръжили къщата и Райлън нямаше никакъв шанс да се измъкне. Щяха да го свалят преди да е направил две крачки навън.

— Не се сдържах — сви рамене Лопес. — Не можех повече да слушам този самовлюбен психопат. — Тя се усмихна и ухапа долната си устна. Очите ѝ танцуваха. — Освен това, едва ли щях да имам друга възможност да го сръгам с лакът на онова място, нали?

Тримата избухнаха в смях.

— Според Ед Франклин, след ареста Райлън се е затворил в черупката си и упорито мълчи — каза детективът. — Но това едва ли има голямо значение, защото от ФБР са записали целия разговор вътре в кухнята.

— Мълчанието едва ли ще му помогне след всичките признания, които направи пред нас — съгласи се Килбърн. После възмутено

поклати глава. — Изнудвал е Баингтън за *два милиона* и ги е получил. Не са ли му били достатъчни? Защо е трябвало да причини толкова болки, страдания и смърт?

— Искал е всичко — отвърна Коен. — Парите и славата и признателността за това, че е участвал в създаването на чудодейно лекарство. Освен това се е надявал да инкасира десетки милиони от акциите на „СептоМед“, които е притежавал, и другите, които се е надявал да получи като премия за разработката на „Оралоксин“.

— Така е — кимна Лопес. — Бил е подтикван и от страха, че ако усложненията при шимпанзетата бъдат оповестени и АХЛ забрани прилагането на лекарството, професионалната му репутация ще рухне. — Тя остави вилицата си. — Според мен е бил наясно, че ако бъде единственият, излязъл с печалба от поредната неудачна разработка на антибиотик, хората около него много скоро ще съобразят кой стои зад изнудването.

— Казваш, че са намерили тялото на Мартино̀, а? — обърна се Килбърн към детектива.

— Да, след два дни търсене са го намерили тази сутрин на дъното на реката Скайлкил. С куршум в главата и бетонни блокчета, вързани за краката му.

— Не мога да кажа, че Мартино̀ ми беше особено симпатичен — замислено промълви Лопес, — но едва ли е заслужил такава жестока съдба. Райлън го уби по най-жесток начин и почти бе успял да го наклевети и очерни завинаги.

— Мартино̀ има много сериозна вина за това, че е укривал потенциално смъртоносния страничен ефект от колегите си във фирмата и от здравната общественост. А същата висока цена бе платена и от други, напълно невинни хора — допълни Килбърн, сетил се с болка за Малек и Сингх.

— Как се развива епидемията от МРГАС? — попита Коен, премествайки поглед от него към Лопес.

— Няма никаква съществена промяна — въздъхна тя. — В Сиатъл и Портланд продължават да се появяват нови и нови случаи. Макар и по-бавно, но заразата обхваща все по-голяма част от Залива.

— Лина е права — допълни Килбърн. — Тепърва ще трябва да се преборим с бактериалната инфекция. Опасявам се, че още много време ще се сблъскваме с МРГАС.

— Което означава още дълго време да се прилага „Оралоксин“.
— Коен отпи глътка от чашата си.

— Докато не бъде изнамерено нещо по-безвредно — съгласи се Килбърн.

— Сет, „Оралоксин“ съвсем не е толкова лошо лекарство. — Лопес протегна ръка и погали опакото на здравата му китка. — Досега само двама от общо над хиляда пациенти, са развили нежелани усложнения в костния мозък. И двамата са се оправили веднага, след като са престанали да им дават от лекарството.

— Излиза, че Райлън е бил донякъде прав, така ли? — намръщи се Коен.

— Той е самовлюбен социопат — отсече Лопес. — Но някои от аргументите му съвсем не са лишени от смисъл. Природата, с неблагоприятната и късогледа помощ на човека, ще продължи да създава резистентни бактерии. В известен смисъл ние връзваме ръцете на изследователите, които се опитват да изнамерят нови медикаменти.

Килбърн извади бутилката вино, която се охлаждаше в кофичка с лед, и напълни трите чаши на масата.

— Може да ви прозвучи странно от устата на специалист по инфекциозни болести, но няма никак да се разтревожа, ако за известно време не чувам думи като *резистентна бактерия* или *антибиотик* — тържествено произнесе той, вдигайки чаша за наздравица.

— Какво ще кажеш за една грипна пандемия! — закачливо му се усмихна Лопес.

— И това също!

— Греъм, какви са плановете ти за в бъдеще? — попита го Коен.

— Утре сутрин отлитам обратно за Ванкувър. После... — Той сви рамене. — Ще трябва да се справя с поредната семейна бъркотия и да разчистя хаоса, в който се е превърнала практиката ми. Вече получих мъмрене от Луиз. Всъщност, предстои ми да се върна към нормалното си ежедневие. — Греъм знаеше, че има поне едно нещо, което няма да е същото, но не го сподели с другите. Изминалите седмици му бяха донесли ново доказателство за това колко крехък е светът, в който живеем, и той бе твърдо решен да не живее повече в тъга. Щеше да направи всичко по силите си, за да възобнови връзката си с Мишел.

Леко изчервен от нахлулите в съзнанието му мисли, той ги попита на свой ред за техните планове. Те се спогледаха усмихнати. Коен протегна здравата си дясна ръка и стисна лявата ръка на Лопес.

— Съдбата ни даде в *ръцете* малко болнични — намигна той.

— Които планираме да прекараме в пътуване — допълни тя, стиснала пръстите му.

— Например, по плажовете на Орегон — предложи Коен.

— Или на Мачу Пикчу. — Тя го доближи и целуна устните му.

— Добре, заминаваме за Перу — целият пламнал, се съгласи той.

— Представям си как ще изглеждате след десет години — ухили се Килбърн.

— В Портланд или в Сиатъл? — поинтересува се Лопес.

— Това не мога да кажа — намигна ѝ той. — Но виждам една голяма тумба Лопес-Коенчета, накачулена по раменете ви. Всички до един даровити, очарователни и вироглави до безкрай.

— Ще видим. Засега заминаваме за Перу — засмя се Коен.

Лопес също се разсмя, но на Килбърн му се стори, че по бузите ѝ изби лека руменина. Загледа се в двойката пред себе си и си помисли, че въпреки тревожните обстоятелства, довели до запознанството им, в тяхно лице има приятели за цял живот. С нотка на гордост осъзна, че тримата са успели да помогнат да бъде спряна една смъртоносна зараза и да бъде открит злосторникът, виновен за появата ѝ. Това не можеше да върне назад Томас Малек, Парминдер Сингх, Виктор Лешчак или Елън Хортън, но правеше тяхната смърт по-малко безсмислена.

Мъчещото го напоследък чувство за вина се разсея. Мислите му отново литнаха към Мишел. Беше готов да обърне нова страница в живота си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.